s-a născut în 1943, la Barcelona. în
copilărie se visa toreador, explorator sau căpitan de vas, dar va
da uitării setea de aventură odată ce descoperă plăcerea de a
citi. Fascinația cărților îl va urmări şi mai târziu, ca elev al şcolii
catolice Hermanos Maristas şi ca student la Drept, iar la 23 de
ani, ajuns la Londra cu o bursă în sociologie, petrece mare parte
din timp citind şi scriind. La întoarcere, lucrează ca avocat şi
asesor la Banca Condal. Aici se familiarizează cu limbajul juridic
şi birocratic, parodiat apoi în romane. In 1973 părăseşte Spania,
pe care o descrie ca fiind, în acei ani, „tristă, amară şi violentă"
şi se mută la New York, ca traducător în cadrul ONU. Prima
lui carte, publicată în primăvara anului 1975, La verdad sobre el
caso Savolta, nu este privită cu ochi buni de cenzură. Câteva luni
mai târziu moare Franco, ceea ce schimbă destinul acestui
roman (Premiul Criticii, 1976), înțeles acum ca o anticipare a
schimbării societății, dar şi a literaturii: este socotit inițiatorul
postmodernismului în Spania. Mendoza reconstruieşte, în ma-
nieră proprie, toate tipurile de roman şi de discurs, de la foileton
până la science-fiction, combinând nivelul cult cu cel popular,
realismul magic cu explicațiile naturaliste şi grandilocvența
exprimării cu platitudinea mesajului. Succesul celui de-al
doilea roman, El misterio de la cripta embrujada (1979, Misterul criptei
vrăjite, Humanitas, 2006), îl determină să scrie alte două romane
cu acelaşi protagonist: El laberinto de las aceitunas (1982, Labi-
rintul măslinilor, Humanitas, 2006) şi La aventura del tocador de
senoras (2001, Peripețiile coafezuluî). Se întoarce în oraşul natal în
1983, unde continuă să traducă pentru diverse organizații in-
ternaționale; în paralel, publică romane, piese de teatru, eseuri
şi ține cursuri de traducere şi interpretare la Universitatea Pompeu
Fabra din Barcelona.

82,1,

Peripețiile
coafezului

Traducere din spaniolă de
HORIA BÂRNA

HUM AN ITAS
BUCUREŞTI

Coordonatorul colecției
RADU PARASCHIVESCU
Coperta şi ilustrația
IONUȚ BROŞTIANU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MENDOZA, EDUARDO
/ ; trad. din spaniolă de H(
Bârna. - Bucureşti : Humanitas, 2006
ISBN (10) 973-50-l511-0; ISBN (13) 978-973-50-l511-4
I. Bama, Horia (trad.)
821.134.2-31=135.1

LA AVENTURA DEL TOCADOR DE SEÑORAS

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei libere 1,013701 Bucureşti, România
tel. 021/3171819, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

1

r

Lyând picioarele ei (bine fasonate şi aşa mai departe) şi-au făcut apariţia în localul unde munceam, eu ajunsesem de câţiva ani un filistin. Deşi subita ei apariţie a determinat declanşarea peripeţiilor pe care am de gând să le istorisesc în cele ce urmează, cititorul nu ar dispune de datele necesare pentru a înţelege toate dedesubturile dacă nu i-aş întoarce (şi pe cititor, şi povestirea) la un alt moment anterior, ba chiar la evenimente premergătoare, şi dacă n-aş expune cât se poate de succint o prolegomenă.

Momentul anterior despre care pomeneam a fost acela în care au venit să-mi spună că iubitul nostru director, milostivul, mizericordiosul doctor Sugrafies, mă chema fără întârziere la el în birou. Unde m-am şi dus, mai degrabă mirat decât speriat, fiindcă doctorul Sugrahes nu se mai lăsase văzut la faţă de ceva vreme, cu atât mai puţin de mine, căci nu se mai învrednicise să-mi acorde nici măcar o vorbă, un gest sau o privire în ultimii trei sau patru ani, mai bine zis de când cazul meu fusese clasat sau, cel puţin, de când dosarul meu a fost mai întâi transferat şi apoi definitiv pierdut, deşi conţinea documentaţia de rigoare, astfel că asupra persoanei mele fizice şi juridice s-a aşternut o indiferenţă administrativă de nepătruns, prin care nici glasul, nici petiţiile mele n-au reuşit să deschidă cea mai măruntă breşă. Pricina încarcerării mele fusese de mult uitată şi,

cum nu existau nici un fel de motive să fie repusă pe ta-
pet, în afară de ale mele, iar trecutul meu îndepărtat, înfă-
țişarea şi unele episoade izolate din viața mea recentă
(înăuntrul şi în afara zidurilor stabilimentului) nu-mi prea
lustruiau credibilitatea, ba din contră, nimic pe lume nu
lăsa să se înțeleagă că zilele mele în acel adăpost onorabil
aveau să se încheie, decât eventual într-un sens foarte
macabru.
— Intrați, intrați, stimate domn, şi binevoiți să luați loc.
Cărei onoare îi datorez vizita aceasta?
M-au dat pe spate cuvintele lui neaşteptate.
Doctorul Sugranes, asupra căruia Cel de Sus îşi revăr-
sase harurile cu asupra de măsură, trecuse de mult de
vârsta pensionării şi o luase de şi mai mult timp la vale pe
panta vieții, făcând slalom. Uituc, surd, chior, şui şi şubred
pe la încheieturi, dar fără să cedeze nici un strop de autori-
tate ori să-şi piardă măcar o fărâmă de făloşenie, continua
să-şi facă de lucru (adăugându-şi astfel, la pensie, plata inte-
grală, sporurile, punctele, primele şi alte avantaje), până
în ziua când superiorii lui, mereu adânciți în treburi mult
mai importante, aveau să-şi dea seama ce se întâmpla.
De fapt, trecuse un car de vreme de când autoritățile,
acum numite instituții, nu se mai ocupaseră de noi. Mi-aduc
aminte că, într-o dimineață călduroasă de vară, preamărita
şi ilustra primărie, glorioasa şi nepătata noastră administrație
provincială, prea integrele şi pururi neostoitele direcții de
sănătate şi bunăstare socială, peste măsură de prevăzătorul
şi neînfricatul arhiepiscopat, din cale-afară de agila şi sti-
mabila comisie teritorială, fără egal de arătoasa şi amuzan-
ta Direcție Generală a închisorilor, atât de vestita şi de
îndrăzneață comenduire a poliției, mult prea prestigiosul
şi transcendentul Departament de Reabilitare a delincven-
ților şi a persoanelor deraiate, precum şi fabrica de pro-
duse dietetice El Miserere, care finanța expediția, şi-au

trimis reprezentanții să ne viziteze. La final ne-au spus că le făcuserăm o impresie cum nu se poate mai bună. E la fel de adevărat că în ziua de dinaintea vizitei cei mai (ca să zicem așa) volubili dintre noi fuseseră închiși în noile celule izolate fonic, iar noi, ceilalți, n-am avut cum să scoatem la iveală pancartele, manifestele, hârțoagele și jalbele ascunse pe sub halate, fiindcă în timpul itinerarului parcurs până la noi membrii comisiei vizitatoare fuseseră serviți de sponsor cu niște biscuiți bogați în fibră și germeni de grâu, foarte stimulanți pentru tractul intestinal, așa că imediat ce s-a oprit autocarul în curtea centrală și s-au deschis ușile automate, din el au și început să coboare pasagerii întrebând la unison și cu nerăbdare unde sunt toaletele, la care noi am răspuns, după cum fuseserăm instruiți, intonând clar și răspicat un cântec care suna așa:

Aruncă piatra,
Unde se va duce?

O săptămână mai târziu ne-au citit în refectoriu, pe când ajunseserăm la desert, cu toată solemnitatea, scrisoarea pe care comisia vizitatoare i-o adresase iubitului nostru director, doctorul Sugrahes. Scrisoarea ne elogia comportamentul, lăuda direcția și personalul centrului și saluta administrarea ireproșabilă, încheind prin a recomanda ca maidanul pe care obișnuiam să-l folosim drept teren de fotbal să fie transformat într-un complex polisportiv mai în pas cu vremurile, drept pentru care, se termina scrisoarea, în scurt timp avea să ne fie trimis echipamentul necesar. Prima măsură a fost că în chiar acea după-amiază ne-au confiscat mingea. Cum era doar o minge confecționată din cârpe, sârme și lut uscat, ne-am abținut să protestăm, crezând firește că în locul ei vom primi o minge cum se cuvine. Insă după câteva zile ne-au dat un pachet

cum nu existau nici un fel de motive să fie repusă pe tapet, în afară de ale mele, iar trecutul meu îndepărtat, înfățișarea și unele episoade izolate din viața mea recentă (înăuntrul și în afara zidurilor stabilimentului) nu-mi prea lustruiau credibilitatea, ba din contră, nimic pe lume nu lăsa să se înțeleagă că zilele mele în acel adăpost onorabil aveau să se încheie, decât eventual într-un sens foarte macabru.

— Intrați, intrați, stimate domn, și binevoiți să luați loc. Cărei onoare îi datorez vizita aceasta?

M-au dat pe spate cuvintele lui neașteptate.

Doctorul Sugrahes, asupra căruia Cel de Sus își revărsase harurile cu asupra de măsură, trecuse de mult de vârsta pensionării și o luase de și mai mult timp la vale pe panta vieții, făcând slalom. Uituc, surd, chior, șui și șubred pe la încheieturi, dar fără să cedeze nici un strop de autoritate ori să-și piardă măcar o fărâmă de făloșenie, continua să-și facă de lucru (adăugându-și astfel, la pensie, plata integrală, sporurile, punctele, primele și alte avantaje), până în ziua când superiorii lui, mereu adânciți în treburi mult mai importante, aveau să-și dea seama ce se întâmpla.

De fapt, trecuse un car de vreme de când autoritățile, acum numite instimții, nu se mai ocupaseră de noi. Mi-aduc aminte că, într-o dimineață călduroasă de vară, preamărita și ilustra primărie, glorioasa și nepătata noastră administrație provincială, prea integrele și pururi neostoitele direcții de sănătate și bunăstare socială, peste măsură de prevăzătorul și neînfricatul arhiepiscopat, din cale-afară de agila și stimabila comisie teritorială, fără egal de arătoasa și amuzanta Direcție Generală a închisorilor, atât de vestita și de îndrăzneață comenduire a poliției, mult prea prestigiosul și transcendentul Departament de Reabilitare a delincvenților și a persoanelor deraiate, precum și fabrica de produse dietetice El Miserere, care finanța expediția, și-au

i

trimis reprezentanții să ne viziteze. La final ne-au spus că le făcuserăm o impresie cum nu se poate mai bună. E la fel de adevărat că în ziua de dinaintea vizitei cei mai (ca să zicem așa) volubili dintre noi fuseseră închiși în noile celule izolate fonic, iar noi, ceilalți, n-am avut cum să scoatem la iveală pancartele, manifestele, hârțoagele și jalbele ascunse pe sub halate, fiindcă în timpul itinerarului parcurs până la noi membrii comisiei vizitatoare fuseseră serviți de sponsor cu niște biscuiți bogați în fibră și germeni de grâu, foarte stimulanți pentru tractul intestinal, așa că imediat ce s-a oprit autocarul în curtea centrală și s-au deschis ușile automate, din el au și început să coboare pasagerii întrebând la unison și cu nerăbdare unde sunt toaletele, la care noi am răspuns, după cum fuseserăm instruiți, intonând clar și răspicat un cântec care suna așa:

Aruncă piatra,
Unde se va duce ?

O săptămână mai târziu ne-au citit în refectoriu, pe când ajunseserăm la desert, cu toată solemnitatea, scrisoarea pe care comisia vizitatoare i-o adresase iubitului nostru director, doctorul Sugranes. Scrisoarea ne elogia comportamentul, lăuda direcția și personalul centrului și saluta administrarea ireproșabilă, încheind prin a recomanda ca maidanul pe care obișnuiam să-l folosim drept teren de fotbal să fie transformat într-un complex polisportiv mai în pas cu vremurile, drept pentru care, se termina scrisoarea, în scurt timp avea să ne fie trimis echipamentul necesar. Prima măsură a fost că în chiar acea după-amiază ne-au confiscat mingea. Cum era doar o minge confecționată din cârpe, sârme și lut uscat, ne-am abținut să protestăm, crezând firește că în locul ei vom primi o minge cum se cuvine. Insă după câteva zile ne-au dat un pachet

în care se aflau două mingi de golf şi câteva crose de diverse mărimi. Astea din urmă au fost bine folosite, fiindcă în mai puţin de 24 de ore, atâta cât a durat să ni le ia înapoi, n-a rămas picior de internat şi infirmier fără buza spartă, oase fracturate sau dinte rupt. Cât despre mingi, le-am mai folosit o vreme, dar fără prea mult chef şi din lipsă de ceva mai acătării, pentru că erau tari şi mici, şi parcă ciupite de vărsat, iar când ţi-era lumea mai dragă se pierdeau prin gropile de pe maidan sau prin tufişuri, iar de driblat, şutat sau dat cu capul în ele nu era chip, oricât de abil şi de insistent ai fi încercat.

Povestesc această întâmplare fiindcă atunci a fost ultima dată când reprezentanţii banului public au binevoit să se ocupe de noi. Mai târziu, pe măsura creşterii preţurilor, ne-a tot fost retezat bugetul, iar centrul, spre uimirea celor care nu credeau că se poate cădea mai jos, a intrat într-un proces accelerat de deteriorare. Mâncarea s-a stricat în aşa hal că puteai să vezi streptococii alergând pe masă ca să scape de ea; mobilierul s-a dezmembrat, îmbrăcămintea s-a făcut ferfeniţă, ţevile s-au înfundat, becurile s-au ars şi chiar televizorul, odinioară mândria centrului, a început să piardă din culoare, claritate şi sunet, până când a început să emită programe de dinainte de 1966. Pe internii care nu se prea deplasau îi vedeai adeseori împachetaţi în pânze de păianjen, ca nişte crisalide. Praful şi mizeria acopereau ferestrele şi uşile. Iar peste această involuţie dinamică, asemenea unui astru rege, străfulgera omniscienţa idiotizată a doctorului Sugranes, la uşa căruia tocmai bătusem în momentul în care povestirea mea a fost întreruptă de această evocare.

— întotdeauna la ordinele dumneavoastră, am răspuns eu.

— Fiţi bun şi luaţi loc, ca la dumneavoastră acasă, mi-a replicat el, arătându-mi un fotoliu de pe care am fost nevoit mai întâi să dau deoparte o pisică moartă.

Din vorbele lui pline de amabilitate am dedus că habar n-avea cine eram şi care era motivul prezenţei mele acolo. Dar mă înşelam, lucru obişnuit la mine. Doctorul Sugrahes a deschis o mapă de birou şi a scos de acolo, cu mare pompă, o coală albă pe ambele feţe, aşa cum am reuşit să constat, prefăcându-se că citeşte un document important.

—Asta-i caracterizarea dumneavoastră, m-a lămurit el cu un glas mieros. De aici se vede, nici nu se putea altfel, că aţi avut o conduită exemplară de la internarea recentă în acest centru şi până azi. Ascultător faţă de conducere, politicos faţă de colegi, afabil cu vizitatorii, plin de zel la îndeplinirea sarcinilor zilnice, un model de reculegere pioasă constantă. Excelent, excelent. Despre ce vorbeam? A, da, despre dumneata, dragă prietene. Te-aş considera aproape ca pe un fiu, dacă m-aş considera şi eu aproape ca un tată. Ce-i cu hârtia asta? Aha, da, caracterizarea dumitale, aşa-i.

Şi-a dres vocea, a tuşit, şi-a tras nasul pe diverse tonuri şi-a continuat:

— In lumina celor spuse şi în virtutea puterilor acordate de funcţia mea, am decis să-ţi dau drumul, începând exact din acest moment şi chiar retroactiv, dacă e cazul. Poţi să pleci. Nu-mi mulţumi. Dacă vreun ziarist te întreabă despre reîncadrarea terenului de aici, spune-i că nu ştii nimic, dar că după părerea ta, dacă toţi pacienţii se vindecă în aceeaşi zi şi evacuează localul, nu există nici un motiv ca imobiliara Sugranes SA. să nu construiască un centru comercial şi trei blocuri de locuinţe pe locul unde a funcţionat un balamuc. M-ai înţeles, jegule?

— Mi se pare că da.

Doctorul Sugranes şi-a reluat înfăţişarea binevoitoare, a deschis din nou mapa şi a scos o hârtie împăturită pe care mi-a întins-o împreună cu un pix.

— E certificatul care îţi atestă vindecarea. Completează dumneata la fiecare rubrică: nume, vârstă, cauza bolii,

tratamentul primit. Lucrurile cunoscute. Aş putea s-o fac eu, dar ştii vorba aia: scris de doctor... Jos, semnează tot dumneata în numele meu. O mâzgăleală, acolo, e destul. E vorba de încredere... Iar acum, că am terminat formalitățile, dacă binevoieşti să vii cu mine, am să-ți arăt ieşirea. Nu pierde vremea să-ți mai iei lucrurile personale, o să am grijă să-ți fie trimise prin serviciul poştal urgent.
Pe brânci am străbătut culoarele şi grădina. Poarta era deschisă. Doctorul Sugrahes m-a ajutat să trec de ea şi când m-am adunat de pe jos, am văzut cum se închidea scrâşnind.
— Nu încerca să mai intri: pentru binele vostru am electrificat gardul, mi-a spus el dinăuntru. Uite nişte bani pentru primele cheltuieli. Mi-i dai înapoi când te îmbogăţeşti. Ai toată viața înainte. Şi în urmă. Ah, dacă tinerețea s-ar mai putea întoarce!
Am încercat să arunc şi eu două vorbe pe măsura bunelor sale intenții, dar zgomotul buldozerelor, al excavatoarelor şi al dinamitărilor a făcut inutil orice efort. Pe de altă parte, doctorul Sugrahes scuipase deja pe umbra mea, se răsucise pe călcâie şi se întorcea de unde plecase. Destul de buimăcit, am contemplat locul unde îmi irosisem cei mai buni ani din viață. Cu greu l-aş fi putut privi ca pe un fel de al doilea cămin al meu, pentru că nici de primul n-am avut parte, iar cât am stat acolo am scrâşnit tot timpul din dinți. Pentru nimic în lume n-aş mai fi trecut motu proprio de poarta aia blestemată. Ceea ce m-a făcut să mă îndepărtez cu paşi mari nu a fost mirosul de păsărele arse, dovadă că avertismentul doctorului Sugrahes nu fusese vorbă-n vânt. Dacă am simțit un fel de nod în gât, mi-au tremurat genunchii şi mi s-au strâns câteva organe interne (şi unul extern), asta nu s-a datorat sentimentalismului.
Am visat mereu să mă văd liber. Dar acum, când într-o manieră dintre cele mai bruşte şi neaşteptate obțineam acest lucru, mă copleşea neliniştea că lumea pe care aveam

s-o iau în piept se schimbase mult în timpul absenței mele îndelungate, ca şi mine, de altfel.

*

Punând capăt acestor reflecții, cum pe acolo nu mai aveam nici ce să fac, nici la ce să mă gândesc, am apucat-o spre ceea ce firavul meu simț de orientare îmi sugera că ar trebui să fie oraşul Barcelona. Cu mare nesiguranță încercam, din când în când, să determin cele patru puncte cardinale sau măcar trei dintre ele, după umbra corpului meu proiectată de soare pe asfalt, şi m-am trezit la marginea unei autostrăzi fără îndoială inaugurată recent, pe taluzul căreia şedea Canuto. Apropiindu-mă să văd ce făcea pe acolo, am văzut cum îşi mişca ochii, buzele şi degetele plin de agitație.

— Şase mii o sută nouă în direcția asta, opt mii şase sute paisprezece în cealaltă. Aia e mai tare.

Canuto era un tip între două vârste, aproape bătrân. In anii şaptezeci (ai erei noastre) dăduse spargeri la câteva bănci. Nu de stat pe ele, ci filiale bancare. Opera singur, cu un ciorap pe față şi celălalt în buzunar (pentru orice eventualitate), un pistol de jucărie şi o bombă adevărată. El zicea că era o bombă atomică. Nu stăteau chiar aşa lucrurile, dar oricum, îi dădeau banii fără să clipească. După ce furtul se încheia, Canuto îşi scotea ciorapul, pronunța câteva cuvinte adecvate acelei ocazii şi pleca la pas pe trotuar. Curios e că le-a trebui mult să-l prindă. In locuința lui modestă au găsit toți banii furați. Nu cheltuise nici o peseta şi trăia din mila publică. Când în fine l-au dus la tribunal, inflația galopantă a acelor ani zbuciumați redusese suma delictului său la o cifră rizibilă. Avocatul lui Canuto a prezentat curții un bilet de cinematograf al cărui preț depăşea ceea ce pe vremea lui Canuto ar fi fost o avere. L-ar fi iertat şi i-ar fi dat drumul iarăşi pe stradă, dacă

nu ar fi început Cañuto să spună că jafurile lui făceau parte dintr-un plan mondial pentru răspândirea haosului şi din care el, Cañuto, era doar vârful aisbergului, pe care, de altfel, se încăpăţâna să-l numească vârful păstârnacului. Cum nu ştiau ce fel de pedeapsă să-i dea, l-au trimis la balamuc, unde se bucura de o faimă îndreptăţită de om metodic, riguros, versat în speculaţii bursiere, şi unde l-am cunoscut şi frecventat eu.
— Auzi, Cañuto, ştii încotro vine Barcelona?
— Domne, asta depinde de direcţia vântului. Stai să verific.
S-a dus în mijlocul autostrăzii şi şi-a băgat degetul arătător în gură, ca să-l ude şi să-l transforme în giruetă. M-am rugat pentru odihna sufletului lui Cañuto şi-am început să merg pe marginea autostrăzii, făcând tot posibilul să-mi ţin ambele picioare pe partea exterioară a marcajului. Cât despre direcţie, am ales-o la întâmplare, fiindcă deşi intenţia mea era să ajung la Barcelona, mi-ar fi fost totuna dacă s-ar fi întâmplat să ajung în altă parte (la Copenhaga, de exemplu), din moment ce nicăieri n-aveam un loc de veci, dacă mi se permite expresia.
Drumul era neted şi timp aveam berechet, dar nu şi energie, fiindcă una peste alta nu pusesem în gură pe ziua aia decât apa murdară cu jumătatea de pesmet pe care ne-o dădeau ca mic dejun, iar traseul neobişnuit al autostrăzii mă silea să tot dau ocoluri largi ca să mă ţin de cotiturile pe care cu multă graţie le făcea chiar ea din loc în loc. Astfel că, frânt de oboseală, după miezul nopţii, am dat de oraşul care m-a întâmpinat cu un avânt similar.
*
Fără nici un ţel şi fără alţi bani în afară de moneda de o sută de pesetas pe care mi-o dăduse doctorul Sugrañes,

m-am îndreptat spre cartierul unde în vremurile bune şi din cea mai fragedă pruncie soră-mea Candida făcea trotuarul. Oarecum separat de zonele pegrei, cartierul acela plin de cotloane, cu iluminaţie precară sau nulă, un aer viciat şi chiar pestilenţial, populat de prezenţa unor fiinţe asemenea Candidei, atrăgea un public puţin numeros şi lipsit de har, tinereţe, sănătate, educaţie, fineţe, bani şi interes pentru igiena personală, dar constant în obiceiuri proaste, foarte direct în abordare şi foarte uşor de satisfăcut. Candida menţinea cu această clientelă o relaţie nu tocmai cordială, însă oarecum afectuoasă. Deşi natura nu o înzestrase cu nuri, talent sau bun-simţ, iar viaţa nu se dovedise deloc binevoitoare cu ea, în ciuda firii ei arţăgoase şi a temperamentului ei aprins, ca şi a înclinaţiei aparte spre suferinţă, care o făcea să se umple de furuncule în plină vară, când era vorba de distracţie nu găseai în toată Barcelona pe cineva mai bun şi gata oricând de aşa ceva decât sărmana Candida. Dar, ajungând acolo, am constatat că tot cartierul acela se schimbase, la fel ca oamenii şi obiceiurile lor. Străzile erau bine luminate, iar trotuarele curate. Lume bine îmbrăcată se plimba admirând specificul locului. Am încercat să abordez câţiva trecători ca să-i întreb dacă o cunoşteau pe Candida, dar au luat-o la sănătoasa de cum au dat cu ochii de mine. Unul mi-a făcut o poză (şi a tulit-o), altul m-a ameninţat cu ghidul Michelin, iar un al treilea, care s-a învrednicit să mă asculte, s-a dovedit a fi un străin, membru al unei secte şi, la prima vedere, cam tâmp. Constatând situaţia, ajuns la epuizare totală şi nevoit oricum să aştept, întrucât vremea era blândă, m-am cuibărit după nişte panouri ale unui şantier public şi am adormit profund chiar înainte de a pune capul jos.

Răcoarea zorilor m-a trezit: mă aflam în acelaşi loc, dar uşurat de bani şi de haine, mai puţin de chiloţi, pe care cu greu ar fi reuşit cineva să mi-i desprindă de piele fără nişte

unelte adecvate. M-am făcut ghem şi am continuat să dorm până când m-a deşteptat pe deplin vacarmul oraşului revenit la truda zilei. Magazinele erau deschise şi am continuat să întreb prin ele despre Candida, socotind că nu s-ar fi dus prea departe, dacă mai trăia şi dacă schimbările produse în cartier sau ciclul biologic natural ar fi determinat-o să se retragă din activitate. Din fericire, începuse sezonul turistic şi costumația mea se confunda cu cea a numeroşilor vizitatori străini care, în schimbul contemplării curiozităților noastre arhitectonice, ne ofereau contemplarea adipozității lor păroase, aşa că puteam să circul în voie, stingherit doar de oferta unei plimbări în caleaşca, a obținerii unui apartament în Orăşelul Olimpic sau a savurării unei salate de langustă, uneori toate trei în acelaşi timp, şi eram primit peste tot cu dovezi de cordialitate servilă. Care se preschimbau în insulte, dispreț şi amenințări când formulam întrebarea pe limba noastră. Pe la prânz pierdusem orice speranță să dau de Candida. M-am aşezat pe o bancă să cuget ce să fac, iar în timp ce ardeam gazul m-a abordat un puşti cu tenul tuciuriu care, mai degrabă prin dezinvoltură decât prin sintaxă, mi-a spus că mă urmărise toată dimineața, că ştia ce căutam şi că dispunea de o informație estimată de el la o sumă destul de modestă.
— Băiete, i-am răspuns, n-am nici un sfanț. Dar îți propun o înțelegere. Câți ani ai şi cum te cheamă?
Mi-a răspuns că în curând avea să împlinească douăzeci şi unu, însă că deocamdată avea doar opt şi că puteam să-i spun Jamin, o contragere a numelui Jaime în catalana de baltă.
— Bine, Jamin, i-am zis, fii atent! Dacă ştii, spune-mi unde locuieşte Candida şi poate că într-o zi am să te răsplătesc pentru asta. Dacă nu-mi spui, mă duc la poliție şi declar că te-am violat. Pe mine or să mă lase în libertate şi pe tine or să te închidă într-o casă de corecție.

Era isteț, deși îi lipseau experiența și școala vieții. A pornit-o cu pași vioi, iar eu l-am urmat fără să-mi ascund admirația față de acel produs autentic al reformei școlare. După scurtă vreme, s-a oprit în fața unei clădiri care scăpase planurilor de înfrumusețare și igienizare la care părea supus tot cartierul: fațada era încă pătată de mucegai și din holul de la intrare venea un iz puturos de sardele prăjite, excremente și gaz Lebon. Jamin mi-a arătat gaura aia neagră și a mormăit înainte de-a se îndepărta:

— Etajul trei, ușa a doua.

Cu sufletul plin de speranță și ros de îndoială, am urcat treptele alunecoase și am ajuns la ceea ce, în lumina firavă care trecea prin crăpăturile zidului, părea să fie locuința soră-mii. Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat cam multișor. Până la urmă mi s-a părut că deslușesc târșâitul senzual al unor papuci vechi pe dalele stricate ale unui apartament prăpădit. S-a deschis un vizor, dar cum persoana care îl deschisese era prea scundă, vizorul s-a închis și un glas a rostit:

— Nu-i nimeni acasă. Cine-i acolo?

— Caut o domnișoară pe nume Candida, am răspuns.

Am vești bune pentru ea. Și un buchet de flori. Și un lot de produse alimentare. Și posibilitatea de a mai câștiga multe alte premii.

— Oprește-te, tinere, a spus glasul dogit. Candida nu poate veni. E ocupată.

— Doamnă, am amenințat-o, dacă nu-mi deschideți imediat, dărâm ușa.

S-au auzit niște zăvoare, au scârțâit câteva balamale și prin crăpătura ușii deschise a apărut figura unei bătrânele, iar eu am pus piciorul în prag, mai degrabă ca să las impresia de fermitate decât într-un scop practic, întrucât fiind desculț, dacă băbătia ar fi vrut să închidă la loc, ar fi trebuit să bat în retragere lăsându-mi cele cinci degețele

înăuntrul apartamentului. Din fericire, cotoroanța părea prea amețită ca să-şi dea seama de avantajul ei tactic.
— Cine sunteți?
Amândoi formulaserăm întrebarea în acelaşi timp, dar am răspuns eu, parțial din politețe şi parțial fiindcă nu are rost să te complici cu persoanele în vârstă.
— Sunt fratele domnişoarei Candida.
— Candida nu mi-a spus niciodată că ar avea un frate, a replicat cotoroanța.
— Nu-i place să se dea mare. E acasă?
— Cine, eu?
— Nu, Candida.
— Aha. Dar dumneata, tinere, de ce eşti în chiloți?
— Pentru această vizită de familie am ales o ținută lejeră, am zis în chip de scuză. Nu sunt deloc sclavul modei. Nici dumneavoastră, de altfel, dacă ar fi să mă iau după capotul deşirat pe care-l purtați.
— Aşa-i, dar eu sunt la mine acasă.
— Acasă? m-am mirat. Locuiți cu Candida?
— Nu, domnule, a răspuns cotoroanța. Candida locuieşte cu mine.
— Pot să vă întreb în ce calitate? am şi întrebat-o.
— Candida e nora mea, a răspuns cotoroanța. Fiul meu şi soția lui, adică nora mea şi soțul ei, locuiesc în casa mea şi pe seama pensiei mele modeste. Dar nu sunt chiar nişte paraziți: fiul meu are o afacere înfloritoare, iar Candida face şi ea ce poate, ceea ce nu-i prea mult.
— Aşadar, până la urmă, sărmana Candida s-a căsătorit! am exclamat, mai degrabă pentru mine decât pentru timpanele astupate ale cotoroanței. Nu mi-aş fi închipuit.
— E ciudat că nu ştiai, dacă eşti fratele ei, a zis cotoroanța. O fi avut motivele ei să nu te invite la căsătorie. Iar acum, dacă-mi dai voie, o să închid uşa, cu sau fără fracturarea oaselor piciorului, cum preferi.

— Vă rog, doamnă, am implorat-o, trebuie să vorbesc cu Candida. Nu sunt rău intenționat, dar sunt hotărât. Dacă nu mă lăsați să intru, mă așez pe preș și aștept să iasă, dacă e înăuntru, ori să intre, dacă e afară, iar cu cât o să întârzie să se producă acest lucru, cu atât o să crească probabilitatea ca vecinii să mă vadă cum mă dedau la această parodie de budism.

Bătrâna, constatând că mă pregăteam să pun în aplicare amenințarea și că, adoptând poziția lotus, mi se deșirau chiloții în partea din spate, a deschis larg ușa și m-a poftit să intru într-un hol îngust, dar mobilat cu cel mai simplu prost gust posibil, unde în scurt timp, chemată de strigătele cotoroanței, apărând de prin hrubele acelui bârlog, a dat buzna soră-mea.

*

Asupra înfățișării anumitor femei schimbarea norocoasă de stare civilă produce un efect aproape miraculos, o veritabilă transfigurare. Nu era cazul Candidei, care arăta mult mai rău decât odinioară, ca să nu zic mai multe, de parcă anii scurși de la ultima noastră întâlnire ar fi tocat-o mărunt și drastic.

— Bună, Candida, am șoptit. Arăți minunat.

In ciuda așteptărilor, Candida a schițat o grimasă care la o maimuță ar fi părut un zâmbet și a răspuns:

— Și tu arăți foarte bine. Dar nu sta acolo. Intră și fă-te comod. Ca la tine acasă.

In primul moment, cum văzusem la televizor filme și chiar reportaje reale pe tema asta, mi-am închipuit că sărmana Candida fusese răpită de extraterestri, iar învelișul ei muritor fusese înlocuit cu cel actual. Apoi mi-am spus că nici un extraterestru întreg la minte nu și-ar fi însușit o asemenea carapace ca etapă prealabilă cuceririi și distrugerii

planetei noastre, iar dacă totuşi cine ştie ce fiinţă stranie din altă galaxie ar fi avut un astfel de capriciu, schimbarea nu putea fi decât în avantajul meu. Aşa că, tot numai lapte şi miere, am urmat-o în apartamentul alcătuit din două dormitoare, bucătărie, baie şi living room, aşa cum am izbutit să deduc după mobilier, decoraţiuni şi alte ciurucuri.
— După cum vezi, a spus Candida după ce a încheiat turul casei, eu, Viriato şi mama trăim de minune aici.
— Mama e bomboana asta de fată nonagenară şi dementă? am întrebat.
— Pentru Viriato, mamă, iar pentru mine, mamă prin alianţă, m-a lămurit Candida. Viriato e jumătatea mea. O să-ţi placă Viriato: e oarecum mai tânăr decât mine, atrăgător, sprinţar şi inteligent, foarte cumpătat şi îngăduitor din fire.
— Dar tu crezi că şi lui o să-i placă de mine?
— Sunt sigură. Nu-i aşa, mamă?
Din fericire, cotoroanţa adormise ori murise între timp, aplecată peste suportul de umbrele, şi n-a avut cum să răspundă acestei întrebări retorice.
— Ascultă, Candida, i-am zis, cred că ar trebui să-mi spui povestea asta de la început. Mai înainte, totuşi, fiindcă presimt c-o să fie lungă, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da ceva de mâncare. Trebuie să te previn, cu toată sinceritatea, în cazul în care n-ai băgat de seamă, că situaţia mea e departe de a fi prosperă. Dar nu te speria: după ce îmi potolesc foamea şi curiozitatea, eventual doar prima dintre ele, ies pe unde am intrat. Prezenţa mea n-o să-ţi tulbure defel armonia conjugală.
— Nu vorbi prostii, a ripostat soră-mea. Afacerea de familie merge de minune, ne bucurăm de o situaţie bună şi chiar avem nevoie de oameni tineri, ambiţioşi şi întreprinzători ca să ne sporim capacitatea de extindere a afacerii. Timpurile s-au schimbat, domne. S-a terminat cu anii

şaptezeci pe care-i ştiai tu, nu-s nici anii optzeci pe care i-ai petrecut închis. Ne aflăm la jumătatea anilor nouăzeci. In pragul nu ştiu cărui secol. Rămâi cu noi şi o să ai de lucru, un salariu bun şi un viitor strălucit.
In timp ce spunea toate astea, a deschis un sertar al dulapului şi a scos o bucată de brânză, iar din alt sertar nişte pâine nu foarte uscată, care au căzut imediat pradă lăcomiei mele. In timp ce eu mâneam, Candida continua să vorbească, aşa că am pierdut o parte din ce-mi spunea, dar nu partea esențială, care suna aşa:
— Acum ceva mai puțin de un an, Viriato s-a apucat să lipească pe ziduri şi felinare un anunț în care scria: se caută soție în cartier, nu contează vârsta, înfăţişarea, inteligența, nici poziția socială, rasa, credința sau ideologia. Eu am răspuns, zicând că dacă într-adevăr nu acorda importanță înfățișării, creierului sau banilor, eu eram persoana pe care o căuta, fiindcă eram lipsită de toate cele trei lucruri, iar dacă voia să mă vadă, putea să vină în zori, la închiderea programului, în viroaga din spatele cimitirului vechi, la secțiunea oferte. Iar a doua zi a venit şi ne-am căsătorit.
M-am oprit din înghițit şi am privit-o fix pe Candida, aşteptând să continue, dar ea s-a mulțumit să închidă ochii, să zâmbească şi să exclame:
— Şi asta-i tot!
Intuind că ar fi fost o cruzime să rostesc întrebarea care tocmai îmi trecea prin minte, m-am hotărât să-mi țin gura şi să aştept ca evenimentele să-mi dea răspunsul cuvenit.
— Şi unde-i acum Viriato? m-am mărginit s-o întreb.
— Lucrează, aşa cum e normal, a zis Candida. Dar vine în curând. Mănâncă întotdeauna acasă, cu familia. In felul ăsta face economie şi urmează o dietă echilibrată. El se ocupă de cumpărături, găteşte şi spală vasele. Iar pentru cină, la fel.

— Şi după cină nu iese niţel să-şi mai întindă picioa-
rele?
— El? Nu. Viriato e foarte casnic. După cină ne uităm
la televizor, dacă e vreo emisiune culturală. Dacă nu, jucăm
Monopoly. Dar uite că se-aude soneria, mama deschide
uşa, iar paşii virili ai lui Viriato al meu răsună pe hol. Peste
câteva momente o s-aveţi prilejul să vă cunoaşteţi.
*
Viriato avea vreo cincizeci de ani, era scund, îndesat, cu
părul rar, braţe scurte, uşor cocoşat şi părea a fi fost saşiu
pe vremea când avea amândoi ochii. In rest, un bărbat cu
o înfăţişare normală, nu tocmai rea, aparent bonom şi
predispus să râdă de propriile bancuri. A luat act de pre-
zenţa şi situaţia mea fără surprindere sau iritare, a repetat
oferta pe care mi-o făcuse Candida şi n-a eludat întrebarea
pe care cu multă pricepere mi-a citit-o în priviri.
— Vino cu mine la bucătărie şi vorbim în timp ce pre-
gătesc de-ale gurii, mi-a zis.
Iar după ce am rămas singuri, a adăugat:
— Te întrebi, probabil, cum de un tip ca mine, care
seamănă atât de bine cu Kevin Costner, s-a însurat cu o
glumă a naturii cum e Candida. Există o explicaţie. încă
de mic copil mi-am dorit să duc o viaţă retrasă, consacrată
meditaţiei şi filozofiei, dar, fiindcă tata a dispărut la câteva
minute după ce m-a conceput, luând cu el, în treacăt fie
spus, şi puţinele economii ale mamei, greutăţile materiale
generate de acest fapt şi alte nenorociri despre care nu e
cazul să mai pomenesc au făcut să se aleagă praful de pla-
nurile mele. O vreme m-am gândit să intru la mănăstire,
dar m-a oprit oarecum nu atât faptul că sunt un poponar
sadea, ci mai ales faptul că nu puteam s-o las baltă pe bătrâ-
na mea mamă, afectată de năpasta relativ des întâlnită de

a fi bătrână încă din fragedă pruncie. Prin urmare, m-am consacrat afacerii care acum ne asigură traiul şi, în momentele rămase libere, adevăratei mele vocaţii. Aşa că îmi fac datoria şi până acum am scris nouă tomuri ale unui tratat din care la un moment dat, dacă îți face plăcere, am să-ți citesc, adăugând notele de rigoare.
— Nimic nu m-ar face mai fericit, am răspuns, dar îmi povesteai despre Candida.
— A, da, Candida, a exclamat de parcă numele acela îi amintea de ceva. Gândindu-se la inevitabilele tare ale vârstei, mama a tot insistat să mă însor. Ştii cât de insistente pot fi mamele şi câte resurse emoţionale sunt în stare să activeze în astfel de cazuri. In două rânduri a dat foc casei, o dată s-a aruncat în golul de pe casa scării şi, în fine, după ce a ratat încercările astea, s-a dus la Grădina Zoologică şi s-a agățat de cuşca leilor, unde s-ar mai fi aflat şi acum, dacă aceştia n-ar fi atras atenția paznicilor cu răgete şi mişcări disperate de nelinişte. Astfel că m-am decis să-i fac pe plac mamei. După ce am cântărit câteva oferte interesante, am dat de Candida şi mi-am spus că găsisem exact ce căutam. Nu m-am înşelat: mamei i-a căzut cu tronc Candida, iar Candida pare să se împace bine cu mama. Eu, ca un bun filozof ce sunt, m-am adaptat îndată şi fără probleme la această situație. Candida e îndatoritoare şi foarte miloasă, nu se bagă în treburile mele, o scoate pe mama la plimbare pe terasă când e vreme bună, nu face cheltuieli nesăbuite şi curăță aproape tot atât cât murdăreşte. Ştiu că într-o zi am să le omor pe amândouă cu toporul, dar deocamdată trăim bine.
Nu se mai putea adăuga nimic la aceste vorbe cumpănite, iar cum, pe de altă parte, în timp ce vorbea, Viriato terminase de pregătit nişte macaroane cu carne tocată, care ar fi făcut onoare unei mese de satrap, am parafat pactul nostru de prietenie cu o îmbrățişare energică şi, în calitatea

mea de membru masculin al familiei, am binecuvântat acea convenabilă uniune.

După încheierea mesei, stropită cu un delicios Cabernet Sauvignon făcut în casă şi agrementată de mămica lui Viriato (al cărei nume mi-a fost imposibil să-l deduc din conversaţie, fiindcă ceilalţi doi i se adresau cu epitete drăgăstoase de genul „vrăjitoare" sau „broască râioasă"), care, cu înclinaţia spre lucruri interesante şi festive tipică persoanelor în vârstă, ne-a vorbit despre cele mai alese stări de diaree prin care trecuse, Viriato mi-a propus să merg cu el la locul de muncă, deoarece soră-mea îi spusese că eram în căutarea unei slujbe plătite, iar el, la rândul Iui, avea nevoie de cineva cu care să împartă responsabilităţile. Până când veniturile aveau să-mi permită cumpărarea unei garderobe adecvate, mi-au împrumutat ei un trening vechi şi galben, cu ajutorul căruia, cu excepţia momentelor când talia nepotrivită cu a mea dădea trecător la iveală unele lucruri, am reuşit să trec aproape neobservat printre concetăţenii mei.

*

Prăvălia cumnatului meu se afla aproape de locuinţă, pe o stradă nici prea lată, nici prea lungă, nici prea curată, însă plină de localuri deschise publicului (o stradă comercială), şi consta într-un coafor dotat cu aparatura necesară, deşi nu cea mai modernă şi sofisticată, precum şi cu un stoc redus de produse cosmetice în diverse stadii de descompunere. Afară, deasupra intrării, se afla o firmă pe care, în ciuda procentajului mare de litere lipsă, se putea descifra:

SALONUL DOAMNELOR

Firmă înfiinţată în 1985 sau 86

Rapiditate şi bun-gust la preţ redus

— Avem o clientelă numeroasă şi, ce-i mai important, foarte fidelă, mi-a spus Viriato în timp ce-mi arăta cu mândrie instalaţiile, profitând de lipsa clienţilor, inexplicabilă după părerea lui. Coaforul ăsta este exclusiv unisex, după cum nu-i arată numele, aşa că primim în egală măsură bărbaţi şi femei. Ba chiar câţiva clerici se numără printre cei mai asidui vizitatori. Nu mai trebuie menţionat că avem o clientelă, fără nici o exagerare, selectă.
Deşi vorbea la plural şi îşi însoţea vorbele de gesturi care sugerau existenţa unei mulţimi consistente, am realizat repede că echipa coaforului se reducea la Viriato, situaţie pe care el mi-a explicat-o astfel:
— De fapt, aş fi putut foarte bine să angajez ajutoare, ţinând seama de cerere, dar în vremurile astea e foarte greu să găseşti personal muncitor şi responsabil. Acum un an am angajat un ucenic pe care a trebuit să-l concediez imediat, fiindcă, în afară de faptul că nu mă lăsa să i-o trag pe la spate, n-avea deloc fineţea, eleganţa naturală şi darul de a primi lumea, lucruri esenţiale în acest tip de activitate. Mă înţelegi? Văd că da, fiindcă îţi mişti alternativ capul de sus în jos şi de la dreapta la stânga, iar asta mă bucură din cale-afară. Evident, n-am cum să-ţi ofer un salariu bun. Nici măcar un salariu prost nu pot să-ţi dau. La început, o să trebuiască să te mulţumeşti cu bacşişurile şi cu ce o să poţi sustrage de prin gentile doamnelor. Mai încolo, dacă soarta ne surâde, poate o să-ţi acord şansa să achiziţionezi acţiuni preferenţiale ale societăţii. Propunerea asta ţi-o fac în virtutea legăturilor de familie care ne unesc. Nu-mi mulţumi. După paravanul acesta o să găseşti un halat, o cârpă şi o găleată.
*
Astfel am obţinut prima slujbă cinstită din viaţa mea. Trebuie spus că mi-am dat silinţa cu toată energia acumulată

în atâția ani de trândăvie, toate iluziile induse de perspectiva de a mă vedea în fine integrat în societatea umană şi, de ce s-o ascund, toată însuflețirea generată înăuntrul meu de o ambiție sănătoasă. Şi pe cuvânt că aşteptările nu mi-au fost înşelate.

In primele zile, profitând că se prelungea situația pur întâmplătoare a absenței clienților, m-am apucat să fac curățenie şi să aranjez localul. Cu coada măturii am alungat şobolanii care se aciuiaseră pe acolo, iar cu şuturi pisicile ticăloase care încheiaseră cu ei un pact de neagresiune. Cu ajutorul pantofilor am constrâns droaia de purici, păduchi, cari, gândaci şi miriapozi să-şi mute domiciliul. Am eliminat lipitorile care îşi găsiseră adăpost prin bigudiuri. Am spălat prosoape, halate şi şervete într-o fântână publică, am ascuțit foarfecele pe bordura trotuarului, am îndreptat dinții pieptenilor... Ce s-o mai lungesc? Lucram din zori şi până-n seară, iar cumnatul meu, ca să-mi arate câtă încredere avea în mine, mă lăsa singur toată ziua. La ora convenită, trăgeam zăvorul şi începeam să-l caut în unul dintre noile sex-shopuri care împânzeau zona şi în ale căror unghere tihnite şi obscure Viriato îşi continua studiile de filozofie cu atâta patimă, că adeseori eram nevoit să-l duc târâş până acasă, deoarece se afla într-o stare de vlăguială respectabilă. Mă întorceam apoi la coafor, pregăteam totul pentru ziua următoare şi mă duceam să mănânc la un restaurant modest din preajmă, în vitrina căruia o reclamă strălucitoare anunța:

PIZZE SUCULENTE
La cuptor de lemne
Crude
Fără decongelare
400 pesetas
200 pesetas
50 pesetas
T.V.A.
6%

In zilele de sărbătoare completam acest festin delicios cu un Pepsi-Cola (sticlă mare), apoi reveneam imediat la coafor. Ca să mai scutur nişte praf de pe oglinzi. Mă culcam apoi, obosit, dar fericit, pe salteaua încropită chiar de mine din resturile de păr şi scame strânse de pe podea, pereți şi tavan. Dis-de-dimineață ridicam oblonul metalic şi ieşeam în uşă ca să anunț oferta:

— Salonul Doamnelor! Vopsit, şuvițe, permanent! Codițe, creste, afro! Meşe, cârlionți, bretoane, cocuri! Consultați mai întâi prețurile noastre!

Atunci când strigătele şi ghiontii mei atrăgeau o clientă sau un client, respectiva sau respectivul era însoțit de mine până la fotoliu, unde le puneam şervetul, prosopul sau bucata de pânză (cârpei ăleia i se putea spune în toate felurile), le stropeam părul cu un spray, străduindu-mă să-i nimeresc în ochi ca să nu-şi dea seama prea bine de ce era primprejur, apoi fugeam să-l găsesc pe Viriato care, de bine, de rău, ducea treaba la bun sfârşit.

Fiind întreprinzător din fire, am descoperit iute cum să variez oferta şi să scot ceva bani în plus. Am început să lustruiesc pantofi cu o bucată de postav vechi, foarte flexibil şi uşor de mânuit, şi nişte cănească obținută de mine diluând smoală în terebentină sau, dacă nu aveam, în basamac vărsat. Mai târziu, auzind povestea pilduitoare a unei mari personalități barceloneze care şi-a pus bazele averii vânzând pomadă pentru creşterea părului la Expoziția Universală din 1888, m-am gândit să-i urmez exemplul, dar am abandonat proiectul după câteva cheliri. Ofeream clientelei ceaiuri, răcoritoare sau sendvişuri pe care dădeam chiar eu fuga să le iau din barul de vizavi, încasând pentru asta bacşişuri dintr-o parte şi comisioane din cealaltă. însoțeam toate aceste servicii cu cele mai alese dovezi de afabilitate şi de servilism. Ascultând conversația clienților, mă prefăceam total absorbit şi râdeam la glumele lor

tăvălindu-mă uneori pe jos. Aceste mărunte şi nevinovate
linguşiri le sporeau considerabil mărinimia.
înțelegând ce important era să fac o impresie plăcută,
mi-am vopsit firele de păr care începeau să încărunțească
şi, odată cu ele, toată chica într-o delicată culoare şofran.
Din primele economii, profitând de soldurile din ianuarie,
m-am îmbrăcat pe măsura noii mele situații, încercând să-mi
pun în evidență grația şi supletea, oarecum prejudiciate
de consumul ridicat de mozzarella, prosciutoşi peperoni. Astfel,
treptat şi cu destulă cheltuială, m-am preschimbat într-un
adevărat domn din Barcelona.
Cumnatul s-a purtat foarte bine cu mine. Puțin câte
puțin m-a învățat bazele meseriei şi, după câteva luni, multă
strădanie şi puțină vărsare de sânge, am reuşit să o practic
şi eu cu oarecare succes, fapt care i-a permis să-şi vadă de
ale lui şi să apară doar la sfârşitul zilei pentru a goli casieria.
Grație acestei situații, a izbutit să adauge un nou volum
tratatului său, în care demonstra irefutabil că apa unui râu
nu trece niciodată de două ori prin acelaşi loc, cu excepția
râului Llobregat. Această contribuție la lumea ideilor, plus
grija față de bătrâna lui mamă şi de un tânăr funcționar
bancar care îl mulgea de bani îi ocupau tot timpul.
Clientela coaforului nu era alcătuită din floarea aristo-
crației noastre, dar nici nu era lipsită de oarecare poziție
şi rang. Am mai spus acum câteva pagini că acel cartier,
odinioară inferior, fusese supus de-a lungul ultimului de-
ceniu (fericit) unui proces de însănătoşire şi de reconfigu-
rare. Aş adăuga acum că acest proces nu se oprea la nivelul
aparențelor exterioare, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă in-
stituțiile noastre ar fi fost indolente sau corupte: iar la nivelul
aparențelor interne fusese dotat cu o şcoală primară, un
dispensar şi un gimnaziu, de unde toată lumea, fără a plăti
nimic, ieşea instruită, vindecată, întărită şi cu paraziți. S-au
trasat străzi pietonale pentru uzul exclusiv al vehiculelor

cu motor, s-au pavat din nou trotuarele şi carosabilul, iar din loc în loc fuseseră plantați copăcei care, pe la mijlocul anilor nouăzeci, când a început povestirea asta, îşi pierduseră demult frunzele, ramurile şi trunchiurile, integrându-se perfect în peisajul urban. Aerul era mai curat, cerul mai albastru şi clima mai blândă. Eram copleşiţi de mândria de a trăi acolo.

Trebuie spus şi că datorită hărniciei şi cinstei de care am dat dovadă, a hainelor şi purtărilor mele alese, m-am integrat fără probleme în această atmosferă sănătoasă. Eram cunoscut, respectat şi foarte apreciat în cartier. Părinţii îmi cereau sfaturi despre viitorul copiilor, negustorii despre mersul afacerilor, pensionarii despre cum să-şi investească veniturile. Profitând de o ocazie, am închiriat un apartament destul de strâmt şi prost aerisit, dar foarte aproape de coafor. Mai târziu am luat la mâna a doua un frigider şi un televizor. Ca să recuperez anii pierduţi, m-am înscris la nişte cursuri de cultură generală prin corespondenţă. Lunar mi se trimiteau lecţii trase la xerox, o listă de întrebări şi, pentru o sumă modică în plus, chiar răspunsurile. Lipsindu-mi obişnuinţa studiului, adeseori mă descuraja randamentul redus al eforturilor mele. In aceste cazuri, o dată în plus, cumnatul Viriato îmi oferea sprijinul înţelepciunii sale.

— Nu te descuraja, domne, şi studiază fără să te concentrezi prea mult, îmi spunea el. Gândeşte-te că îţi e de folos doar ce nu înţelegi.

M-am înscris în câteva asociaţii de cartier, iar când unui muribund trebuia să-i fie dată ultima împărtăşanie, eu deschideam drumul, agitând de zor clopoţelul şi umbrela. In felul acesta m-am spălat pe dinăuntru şi pe dinafară şi mi-am împlinit nevoile materiale, ambiţiile sociale şi aspiraţiile intelectuale. Cât despre femei, faţă de care simţisem odinioară o înclinaţie vecină cu licantropia, încetaseră să mă

intereseze. Le tratam cu un respect deosebit şi încercam din răsputeri să elimin din contactul nostru reciproc orice urmă de îndrăzneală. Procedând astfel, am reuşit să am atâtea câte doream, adică nici una.
La faza asta ajunsesem, cât pe-aci să primesc Crucea Sfântul Gheorghe, când ea şi-a făcut apariția în coafor.

2

C/ram singur şi, ca de obicei, ghemuit în colţul cel mai retras, cufundat în studiile mele. Poate că din acest motiv n-am fost atent la înfăţişarea ei. Mi-am dat seama doar că nu purta sutien. Mi-am pus cu eleganţă halatul alb pentru a crea impresia de profesionalism şi zel, dar şi pentru a masca erecţia care mă luase prin surprindere, şi i-am indicat fotoliul pe care s-a aşezat, continuând să mă privească insistent.

— îmi pare rău că v-am întrerupt din citit, a spus ea cu un glas molcom şi mângâietor.

— Nu, nu, în nici un caz. Sunt la dispoziţia clientului oricând şi oriunde. Atât doar că mai profit de rarisimele clipe de răgaz pe care mi le oferă acest comerţ prosper pentru a-mi lărgi orizontul cunoştinţelor, am răspuns.

Iar apoi, descifrând în expresia ei ceva încurajator, am adăugat:

— Orice corp scufundat în apă, cu excepţia apei, este supus unei forţe de jos în sus egală cu volumul lichidului pe care îl disloca.

— Sunteţi un înţelept, a spus ea.

— Nu, pentru Dumnezeu, dimpotrivă, am răspuns cu respect şi modestie. Şampon?

— Lustruitul pantofilor, a zis ea, iar după ce a privit cu coada ochiului instrumentarul, a adăugat iute: E destul dacă-i ştergeţi puţin cu un şerveţel Kleenex.

M-am aşezat în genunchi, iar ea a ridicat un picior şi şi-a sprijinit pantoful pe scăunelul pe care i-l aşezasem în

faţă. Ca urmare a aplecării mele şi a schimbării ei de poziţie am zărit, umbros şi tainic, la capătul cel mai îndepărtat al coapselor ei, un crâmpei de găitan sau de feston din satin.
— Sunteţi nou? am auzit că mă întreabă.
Am înghiţit saliva pentru a-mi elibera gâtlejul şi am răspuns:
— Nu, doamnă. Exercit această profesie de câţiva ani. Dacă este cineva nou, aceea sunteţi dumneavoastră. Vreau să spun, în acest local.
— Aş li venit mai demult, dacă aş fi ştiut că există o persoană atât de dotată ca dumneavoastră, domnule...
— Sugranes. Onân Sugranes, în slujba lui Dumnezeu şi a dumneavoastră, i-am spus.
Imediat mi-am dat seama că am recurs, pentru prima dată după mult timp, la o minciună inofensivă şi că, de asemenea, făcusem acest lucru împins de un subtil presentiment al pericolului, nu pentru că nu aş avea încredere în femeile frumoase, ci pentru că nu am încredere în mine atunci când mă aflu în prezenţa unor femei frumoase. Pe de altă parte, chiar dacă prin răspunsul pe care l-am dat nu am spus tot adevărul, nu greşisem faţă de ea, întrucât agitaţia din ultimii ani nu mă lăsase până în acel moment să solicit Documentul Naţional de Identitate şi nici să îmi reglementez situaţia legală, iar la venirea mea pe lume, tata, mama sau cine m-o fi adus nu s-a deranjat să mă înregistreze în registrul de stare civilă, motiv pentru care despre existenţa mea a rămas doar varianta nemodificată pe care eu însumi am dat-o, mai degrabă cu obstinaţie decât cu certitudine, prin intermediul faptelor mele; şi cum la un moment dat, după amnistii succesive, promovate de oameni de bine şi susţinute cu un entuziasm suspect de unii politicieni, au fost retrase din circulaţie registrele penale şi cazierele judiciare, situaţia mea putea fi asemuită cu cea a unor animale dispărute, chiar dacă lipsită de orice urmă de interes ştiinţific.

Cu aceste gânduri şi cu altele, pe care nu mi se pare nimerit să le descriu, mi-am petrecut o bună bucată de timp, până când ea m-a întrebat din nou:
— Vă place munca pe care o faceți?
Aş fi zis că mă evalua (în mod figurat), dacă acest lucru ar putea fi imaginat. Ca să nu risc nimic, am răspuns:
— O, da, mult!
— înainte de a fi coafez, cu ce v-ați ocupat? a mai întrebat ea.
Şi, imediat după aceea, pesemne observându-mi rezerva din privire, a adăugat:
— Scuzați-mi curiozitatea. Aşa sunt eu.
Spunând asta, şi-a schimbat poziția picioarelor în celălalt sens şi mi s-a părut că aud o voce armonioasă venită din eter care îmi spunea: „Onorat public, spectacolul este gata să înceapă."
— Vă rog, am izbutit să îngăim, mă puteți întreba orice. Sunt la dispoziția dumneavoastră. înainte de a fi coafez am lucrat câțiva ani într-un centru de primire pentru persoanele handicapate. In afara Barcelonei. Iar înainte de asta am fost ministrant.
Ascultând acest convingător curriculum, ea a zâmbit şi a întrebat, în timp ce se ridica din fotoliu:
— Cât vă datorez?
— Nimic, i-am spus, pentru a nu complica lucrurile.
Mi-a dat două sute de pesetas, a plecat, iar eu, după ce am contabilizat încasările, am scuturat praful de pe fotoliu şi am aşezat instrumentarul în ordine, m-am cufundat din nou în lectură, hotărât să uit de întâlnirea avută.
Aproape că reuşisem chestia asta pe când, după ce cinasem la pizzerie, mă întorceam acasă, făcând o plimbare deopotrivă plăcută şi digestivă. Cum în coafor nu prea intrau nici măcar fenomenele naturale, nu îmi dădusem seama că îşi făcuseră apariția primele semne ale verii. Aerul era

călduț şi senzual, iar un parfum vag se combina cu cel pe care îl emanau tuburile de eşapament şi gunoaiele. Era vineri şi pe terasele barurilor grupuri de tineri se distrau practicând între ei sau cu cerşetorii acte de violență ghiduşe; zgomotul asurzitor al muzicii şi al traficului pe roți înăbuşea strigătele bețivanilor şi ale tinerilor furioşi, precum şi gemetele bătrânilor şi ale bolnavilor abandonați de rudele lor, care profitau de sfârşitul de săptămână şi de primele zile calde pentru a muta vacarmul oraşului în cea de-a doua lor reşedință, mai rea decât prima. înfăşurat în aceste demonstrații de vitalitate şi în urletul necurmat al sirenelor poliției şi al ambulanțelor, care alergau de ici-colo pentru a se ocupa de victimele accidentelor, încăierărilor şi supradozelor de droguri, am ajuns la drăguțul meu apartament. Mi-am pus pijamaua de vară (nişte pantaloni bufanți rupți) şi am deschis televizorul. Un fotbalist scandinav sau poate din Nigeria încerca să explice în limba noastră rezultatul unei partide jucate în urmă cu două luni.

— Ranag somafcerem orep odidrep someh.

Am stins televizorul, m-am spălat pe dinți, m-am culcat, mi-am băgat câte un deget în fiecare ureche, ca să nu aud zgomotul străzii, şi am încercat să adorm, însă multă vreme n-am reuşit să chem somnul pe la gene.

*

Odată cu sosirea vremii bune, sâmbăta dimineața afacerea mergea prost, însă după-amiaza se anima destul de mult, fiindcă lumea se întorcea de la plajă şi venea să le scot păcura şi meduzele din păr. Cum fiecare îşi făcuse planuri pentru seara aia, se arătau exigenți cu personalul (eu), se plângeau de preț şi nu lăsau bacşiş. După ce pleca ultimul client, pe la miezul nopții, rămâneam să fac socotelile pe care nu le terminam niciodată înainte de ora

două, fiindcă mă încurcam mereu. La acea oră pizzeria închisese demult şi, ca să nu-mi schimb alimentaţia, mă culcam fără să mai mănânc. Duminicile, coaforul nu era deschis, cu excepţia cazurilor în care aveam o comandă sau înaintea vreunei serbări anunţate, ori în luna mai, atunci când sunt nunţi cu duiumul, deşi niciodată vreo mireasă nu venise să o pieptăn (aş fi făcut-o foarte bine), nici o domnişoară de onoare, nici măcar un invitat. Dar, cel puţin, aveam parte de suspans. Duminicile cu coaforul închis se dovedeau mai puţin interesante. Dimineaţa vizitam două sau trei muzee (intrarea e gratuită), iar apoi, ca să scap de plictiseală, mă aşezam în faţa unei parcări, ca să văd cum intră şi ies maşinile. Pe la două cumpăram o pungă de carquinolis şi mă duceam acasă la Candida, unde mă aştepta un prânz plăcut în familie, iar siesta care urma ne prelungea desfătarea, în special în timpul după-amiezilor umede, reci şi întunecate din timpul iernii, atunci când, după ce mama lui Viriato se pleoştea din cauza emanaţiilor de gaz din sobă, treceam în sufragerie şi acolo Candida încerca în van să bage aţa în ac, iar Viriato îşi citea şi comenta operele cu meticulozitate didactică. La ora şapte şi treizeci de minute îmi luam rămas-bun cu interminabile manifestări de recunoştinţă şi mă întorceam la mine acasă, mă uitam puţin la televizor şi mă culcam devreme, pentru a începe săptămâna plin de energie.

*

A revenit nouă zile mai târziu, cu aceleaşi picioare. Fără nici un cuvânt, s-a aşezat pe fotoliu, printr-un gest m-a oprit să-i pun prosopul şi mi-a spus, privindu-mă fix în ochi:

— Nu am venit din cauza părului meu, ci ca să discut cu tine despre o problemă personală. Te deranjează dacă te tutuiesc? E normal, având în vedere caracterul personal

al problemei despre care tocmai ți-am spus. întâi, totuși, trebuie să știu dacă mă pot baza pe tine în legătură cu această problemă personală și cu ceea ce o să urmeze.
— O să fac tot ce depinde de mine, am răspuns, cu condiția să nu fie incompatibil cu deontologia coiffure.
— Nici nu mă așteptam la alt răspuns, a zis ea. Insă e mai bine să nu vorbim aici. Poate să intre cineva și să ne întrerupă. La ce oră termini munca?
— Munca unui coafez bun nu se termină niciodată, am spus, însă COAI'ORUL se închide la opt.
— La ora aia te aștept în barul de peste drum, a spus. Să nu-mi dai țeapă.
La ora stabilită m-am dus la întâlnire. Ea era deja acolo, la o masă din fund, concentrată în sorbitul unei băuturi răcoritoare îmbuteliate (de chelnerul de la bar), indiferentă la tot ce o înconjura. Fără o vorbă, mi-a arătat scaunul. M-am așezat. Am stat o clipă în liniște, ea gândindu-se la problemele ei, iar eu gândindu-mă tot la problemele ei. Acest lucru mi-a permis să o observ cu mai multă atenție și, drept urmare, îi pot oferi cititorului o descriere suplimentară, chiar dacă am făcut cu alt prilej o referire la partea ei dejos. Era tânără, foarte slabă, foarte înaltă (când stăteam amândoi în picioare, eu trebuia să mă ridic pe vârfuri ca să ne privim în ochi) și foarte drăguță, cu toate că în privința asta trebuie să mărturisesc că mă dă gata aproape oricine; era și curată, tot corpul ei degaja o mireasmă sănătoasă, care arăta că folosea curent săpun, deodorant și body milk, și era limpede că își trata părul cu un produs care îi dădea strălucire, delicatețe și suplețe.
Mi-a atras atenția indiferența pe care o afișa; m-am gândit că mânca puțin și că frumusețea îi permitea să umble prin lume fără să acorde atenția cuvenită realității. M-am gândit, de asemenea, că o apăsau cine știe ce griji. Deși îi privea pe toți, și în special pe mine, cu trufie, uneori, fără vreun

motiv vizibil un văl de nelinişte vecină cu spaima îi întuneca privirea, de parcă, printr-un ciudat har, izbutea din când în când să surprindă cele mai rele gânduri ale interlocutorului. In aceste momente buzele i se contractau uşor, iar cu mâinile trebuia să apuce zdravăn primul obiect (neînsufleţit) aflat la îndemână pentru a stăvili tremuratul care le scutura.

— Ca să vezi, am spus inopinat pentru a rupe tăcerea cu un pic de conversaţie mondenă şi instruită, ce vreme primăvăratică. Fireşte că-i specific acestui anotimp. In emisfera occidentală.

— Nu-mi place primăvara, a replicat ea sec, de parcă eu aş fi fost răspunzător de alternarea ciclică a anotimpurilor. Mă cuprinde o sfârşeală de nebiruit şi total năucitoare. Insă vara e şi mai rea, fiindcă îmi trezeşte amintiri triste. Când eram mică, în fiecare vară mă trimiteau în Elveţia, la un internat de domnişoare fine. Acolo lâncezeam. Când mă întorceam la Barcelona, mă trimiteau la alt internat, tot de domnişoare, însă nu la fel de cizelate. Catalane. Din acest motiv nu-mi place nici toamna.

Faţa i s-a posomorât. Părea gata să plângă, motiv pentru care m-am abţinut să o întreb ce părere avea despre iarnă. După câteva secunde şi-a revenit, m-a privit rugătoare şi mi-a spus:

— înainte de a-ţi povesti ceva, trebuie să te avertizez < ă favoarea pe care am să ţi-o cer presupune un uşor risc. Şi că e la limita legalităţii. Dacă ceva din toate astea te înspăimântă, spune-mi înainte de a începe să vorbesc. In atare caz, plec şi nu ne mai vedem niciodată.

Explicaţia nu m-a surprins. O astfel de femeie nu poate propune unui tip ca mine decât o contravenţie.

— Povesteşte-mi despre ce e vorba, i-am spus.

Şi-a încrucişat şi şi-a descrucişat picioarele, aşa cum se obişnuise să facă în prezenţa mea, şi am încercat să privesc în altă direcţie pentru a înţelege bine ce îşi propusese să îmi povestească şi să nu mă pierd în divagaţii.
— în realitate, a început ea să spună, nu eu sunt cea care are nevoie de ajutorul tău, ci tatăl meu. Ar fi venit personal să ţi-l ceară, însă avea o agendă foarte încărcată. De asemenea, ne-am gândit că eu aş fi mai potrivită. Tatăl meu se numeşte Pardalot, Manuel Pardalot. Poate ţi-e cunoscut numele lui: este un om de afaceri important. Important nu-i el, ci afacerea. Din motive neimportante în ce ne priveşte, afacerile tatei au atras atenţia procuraturii în ultimul timp. Bineînţeles, e vorba despre o greşeală de evaluare, însă pentru a scoate la iveală respectiva greşeală, bine ar fi să dispară anumite documente. Acum, documentele în cauză se află depuse într-un birou. Restul e mai mult decât evident: trebuie să intri în birou, să sustragi documentele, să ieşi şi să mi le dai mie. In schimb, un milion de pesetas în bancnote mici, folosite, neînseriate.
— Oferta este bună pentru cineva a cărui existenţă se desfăşoară în afara legii, am spus, însă nu-i cazul meu. Dă-mi un motiv, în afara banilor, pentru care ar trebui să mă implic într-o astfel de treabă.
— Găseşte-l singur, a răspuns, şi, după ce-l găseşti, mi-l spui. Nu sunt ingrată.
Spunând asta, mi-a adresat un zâmbet atât de artificial încât putea fi interpretat în cele mai sugestive moduri. M-am gândit câteva clipe sau poate o singură clipă, încercând să ignor formele ei provocatoare, după care am spus:
— îmi pare rău. Sunt un om cinstit, un cetăţean exemplar, şi nici măcar nişte argumente atât de convingătoare precum cele pe care mi le fluturaţi, arătaţi şi insinuaţi n-or

să reuşească să mă îndepărteze de la drumul drept. Nu contați pe mine decât în ceea ce priveşte discreția. O să consider că întâlnirea noastră nu a avut loc. Bună seara.
M-am întors la coafor şi am început să umplu două sticle de şampon fin (pentru păr uscat şi delicat) cu sulfat de amoniu, dar a trebuit să renunț, deoarece, adâncit cum eram în tot felul de speculații fără rost, lichidul îmi tot ieşea din vas provocând risipa de rigoare. Totuşi, hotărârea luată mi se părea în continuare cea mai potrivită, inclusiv când, după o vreme, am intrat în pizzerie, m-am aşezat la locul meu obişnuit, mi-am pus şervetul la gât şi am cerut cinci pizza cu ton, scrumbie, şuncă, ou, ardei, ciuperci, roşii, parmezan şi maioneză. Doamna Margherita m-a privit descumpănită.
— Nu prea am poftă de mâncare azi, i-am explicat.
— Iubirile merg prost? a întrebat pe un ton glumeț doamna Margherita.
M-am limitat să suspin şi să privesc în altă parte. Familia care ținea pizzeria, formată din doamna Margherita, domnul Calzone şi băiețelul lor Quattroformaggi, reprezenta în ochii mei paradigma fericirii, un ideal la care eu nu credeam că pot aspira, dar la vederea căruia eram copleşit, în acelaşi timp, de fericire şi melancolie. In ultimii ani le devenisem cel mai bun client, iar ei îmi răsplăteau perseverența cu simpatia şi cu dragostea lor. In pizzerie simțeam, fie şi ca pe un surogat, căldura casei de care nu avusesem parte niciodată. Privind-o pe doamna Margherita în timp ce spăla ciorapii soțului în chiuveta restaurantului sau văzând scutecele murdare ale bebeluşului printre aluaturile de pizza, începeam să visez la o viață fără salturi bruşte, la care, în fond, am aspirat mereu, dar pe care derularea vieții, soarta sau propriile mele greşeli mi-au făcut-o inaccesibilă.
Indreptându-mă către dezgustătoarea mea cămăruță, a trebuit să mă opresc din cauza crampelor (provocate,

probabil, de maghiran, care este un purgativ forte) şi să mă aşez pe marginea trotuarului. Un căţeluş râios s-a postat în partea din spate a hainei mele şi a ridicat piciorul. Aruncatul cu pietre după el nu mi-a potolit tristeţea. In starea asta mă găseam atunci când o maşină s-a oprit în faţa mea, portiera s-a deschis şi am auzit o voce cunoscută spunându-mi:

— Hei, tu, urcă!

Fără să mă gândesc de două ori, m-am suit în maşină. Portiera s-a închis şi maşina a demarat în trombă într-o direcţie necunoscută. Abia atunci mi-am dat seama că în maşină nu ne aflam doar ea şi eu, lucru de care, pe de altă parte, ar fi trebuit să-mi dau seama înainte, dat fiind că am fost poftit de un glas care venea din dreptul scaunului din spate al unei maşini straşnice despre care mai că aş zice că era mişto, dacă folosirea acestui cuvânt învechit nu ar marca o dată în plus vârsta mea înaintată. Este adevărat că dintre pasageri doar ea s-a lăsat văzută, coborând geamul fumuriu al portierei, în timp ce restul au rămas închise, asigurându-le celor din maşină un anonimat care, cel puţin pentru mine, echivala cu o înfumurare anapoda, căci dacă, vreodată, aş ajunge să am o maşină ca aia, nu m-aş ascunde, ci mai degrabă aş face în aşa fel încât toată lumea să mă vadă, ba chiar din mers le-aş trimite bezele cerşetorilor, aşa cum fac Sfântul Părinte şi alte persoane care nu au motive să le fie ruşine. Toate astea nu schimbau cu nimic faptul că în acel moment mă găseam în compania unor necunoscuţi despre ale căror intenţii nu ştiam nimic, în afara faptului că erau dispuşi să le pună în aplicare cu pistolul în mână, de vreme ce aveau unul îndreptat către mine.

— Ridicaţi-vă de pe jos şi luaţi loc, a rostit o voce ciudată.

Ea şi-a schimbat locul pe care îl avusese pe bancheta din spate, crăcindu-se şi oferindu-mi iarăşi acea privelişte

care a dat naştere aventurilor mele, din analizarea căreia m-a smuls curând restul grupului, format din şofer şi un individ care, în acel moment, stătea lângă mine şi mă fixa cu un pistol Heckler & Koch P7. Şoferul era un tip înalt şi bine făcut, cu fizionomie de negru şi cu pielea neagră, din care am dedus că trebuia să fie un negru, doar dacă nu era vopsit şi trăsăturile alea aveau o altă explicație, deoarece purta nişte ochelari cu foarte multe dioptrii, lucru neobişnuit pentru un negru, mai ales atunci când trebuie să conducă. Individul care se afla lângă mine, cu statură normală şi chiar puțin obez, părea să fie capul bandei, cel puțin în acel moment, şi, fără îndoială, o persoană importantă şi cunoscută, deoarece îşi ascundea fața sub o cagulă deasupra căreia îşi pusese o pălărie cu boruri largi, lăsată până la nas, şi avea o barbă falsă prinsă la ceafă cu un şnur. Când vorbea, îşi prefăcea sau distorsiona vocea, pesemne ca să nu i-o recunosc în cazul în care i-aş fi auzit-o la vreo emisiune radiofonică. Insist pe chestia cu vocea pentru că tipul ăsta a fost cel care, din poziția lui de şef, a luat cuvântul atunci când, după o îndelungată perioadă de tăcere, am scăpat de traficul dens al oraşului şi am intrat într-un ambuteiaj total.

— Mă scuzați, a început el să-mi spună, întrucât avea nişte purtări deosebit de alese, că am recurs la metode oarecum anormale, însă destul de frecvente, pentru a obține prețioasa dumneavoastră colaborare. Nu mă refer la raporturile verbale pe care le-ați avut în două rânduri Cu domnişoara de față, absolut de bunăvoie, ci la cele pe care le aveți cu mine acum. Desigur, nu vă reținem împotriva voinței dumneavoastră. Când doriți, sunteți liber să coborâți, deși eu în locul dumneavoastră nu aş face acest lucru. Din contră, aş asculta ce vrea să-mi spună persoana de lângă mine, adică eu.

întrucât pe când rostea aceste cuvinte politicoase menținea lipită de capul meu țeava pistolului Heckler & Koch P7,

am arătat prin semne că am priceput cum stau lucrurile, iar el a continuat spunând:

— în realitate, nu vă cerem să comiteți un furt. Eu sunt patronul acestei firme, iar fiica mea, aici de față, moștenitoarea ei. Este doar aparent un furt. Bineînțeles, în cazul în care s-ar întâmpla ceva, o să răspundem noi pentru dumneavoastră, însă operațiunea este doar o falsă operațiune. Nu-i tocmai corectă, dar nici complet ilegală. Trăim în epoca imaginii, iar eu vreau să am o imagine bună. E ceva rău în asta?

Am răspuns că nu şi că eu, ca un bun coafez ce eram, mă străduiam zilnic să o îmbunătățesc pe cea a distinsei mele clientele. Din păcate, acest argument nu a părut să-i suscite interesul, deoarece nu m-a lăsat să continui.

— Am fi preferat, mi-a zis el, să ajungem la o învoială bazată pe înțelegere reciprocă. Acest lucru, din păcate, nu a fost posibil, în ciuda ofertei generoase pe care v-a făcut-o mai devreme această domnişoară, ofertă pe care ați respins-o, invocând motive etice stupide. Judecând după atitudine, purtări şi în special după felul în care vă îmbrăcați, cred că faceți parte dintre cei care încă încearcă în van să distingă între bine şi rău. Cu excepția cazului în care, evident, urmăriți de fapt sporirea sumei propuse, lucru imposibil, ținând cont de limitele noastre financiare. Un milion sunt mulți bani, iar noi suntem doar bogați. Pentru dumneavoastră asta nu înseamnă nimic, ştiu. Dumneavoastră şi cei ca dumneavoastră se amuză de aceste lucruri. Chiar cu sarcasm. E normal: un proletar, orice ar face, nu este supus niciodată riscului de a înceta să fie proletar. în schimb, un bogătaş, la cea mai mică neatenție, ajunge în ultimul hal. Să trecem însă la lucruri concrete: numele meu, cum deja ştiți, este Pardalot, Manuel Pardalot. Sunt patronul şi directorul unei societăți numite Borfaşul Spaniol SRL. Documentele pe care trebuie să le sustrageți

i

aparțin acestei societăți. Aşa cum deja vi s-a spus, doar în aparență este vorba de un furt. Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru a vă alunga din conştiință orice scrupul de ordin moral sau de alt fel. în realitate, e vorba despre o operațiune contabilă, nu întru totul corectă, recunosc, dar nici ilegală. în concluzie, un milion şi posibilitatea de a cădea la pace cu noi. Este ultimul meu cuvânt.
— Nu, am răspuns cu fermitate.
— O să negociem în continuare până la Estartit.
— Lasă-l în pace, a spus ea. E prost şi încăpățânat.
M-a durut s-o aud pronunțând aceste aprecieri jignitoare, întrucât eram ferm convins că îi făcusem o impresie bună. Dar nu am spus nimic.
— Plecați, a zis mascatul. Şi-acum ce facem, fetițo?
Auzind acestea, şoferul s-a întors către noi şi a exclamat:
— Auziți, mie să nu-mi spuneți fetiță, pentru că nu vă permit!
— Nu mă refeream la dumneavoastră, domne! Ocupați-vă de condus şi nu vă băgați unde nu vă fierbe oala, s-a răstit mascatul.
întorcându-se către mine, a adăugat în şoaptă:
— Negrii ăştia urât mirositori sunt tare susceptibili; îşi închipuie că tot timpul vorbim despre ei în termeni depreciativi.
După aceea, ridicând din nou glasul, a adăugat:
— Revenind la ale noastre, ce-aş mai putea spune ca să vă răzgândiți? Dezamăgirea noastră este mare. Ne-am pus multe speranțe în dumneavoastră! Să nu credeți că ne-a fost uşor să vă găsim. De multă vreme tot căutăm. Am umblat în lung şi-n lat până v-am găsit, întruniți condițiile ideale pentru acest tip de activitate datorită reputației de care vă bucurați în cartier, a modului exemplar în care vă clădiți viitorul, ocupându-vă de acel minunat coafor, şi, bineînțeles, având în vedere trecutul dumneavoastră...

— Trecutul meu? am exclamat.
— Ea, a răspuns mascatul, arătând cu țeava pistolului spre fată, a fost cea care s-a gândit că un om cu antecedentele dumneavoastră nu ar disprețui o propunere... înțelegeți ce vreau să spun?
Am privit-o şi ea mi-a făcut cu ochiul. La asta nu mă gândisem: mă dibuiseră. In cazul în care vreun cititor încă nu ştie care a fost sau cum a decurs viața mea şi, probabil, adevărata fire a ființei mele, voi lămuri că în cursul copilăriei, adolescenței şi tinereții mele am fost ceea ce s-ar putea numi, şi de fapt se şi numeşte, un nelegiuit. Destinul a făcut să mă nasc şi să cresc într-un mediu în care nu erau admise munca cinstită, castitatea, cumpătarea, integritatea morală, bunele maniere şi alte calități remarcabile pentru valoarea pe care o au, şi nici eu nu am ştiut să le deprind de unul singur, nici nu am învățat să le mimez decât când a fost prea târziu. De bună-credință, convins fiind că asta era conduita normală a oamenilor, am comis nenumărate fărădelegi. După aceea, când persoanele însărcinate să aibă grijă de menținerea virtuții, de tihna vieții, de păstrarea bunelor obiceiuri şi a armoniei dintre oameni şi-au îndreptat atenția către mine şi şi-au exercitat asupra mea metodele specifice, fiind mai slab în raport cu ei, a trebuit să prestez unele servicii pentru comunitate (informator) care nu mi-au adus admirația nimănui, ci antipatia multora. In sfârşit, când a venit vremea să mă prezint în fața justiției şi să dau socoteală pentru faptele mele, tot ceea ce s-ar fi putut spune în favoarea mea era atât de puțin plauzibil, iar efectul asupra sentinței ar fi fost atât de redus, încât avocatul meu s-a mulțumit să trimită tribunalului o vedere din Menorca*. Una peste alta, propria mea decla-

* Menorca este una dintre insulele arhipelagului spaniol Baleare, loc predilect pentru vacanțe relativ costisitoare (n. t).

rație, bine elaborata mea expunere de motive, căința sinceră pe care am manifestat-o, atitudinea respectuoasă, chiar cordială, față de judecător, procuror şi martori, şi, în general, comportamentul meu supus din timpul celor două săptămâni cât a durat audierea probabil că l-au înmuiat pe judecător, deoarece nu am fost condamnat, aşa cum mă temeam, la închisoare, ci doar la internare pentru un tratament psihologic de natură să permită reintegrarea mea rapidă în sânul societății, într-un stabiliment de corijare denumit în mod obişnuit balamuc. Acolo, însă, lucrurile nu s-au schimbat în sensul dorit: mici divergențe cu personalul auxiliar specializat (mardeiaşi) şi unele neînțelegeri cu doctorul Sugrahes care, în calitatea sa de director al centrului, trebuia să stabilească, în lumina cunoştințelor sale (şi a şpăgii corespunzătoare), evoluția tratamentului meu şi redarea libertății mele, au făcut ca şederea mea să se prelungească de la o săptămână la alta iar apoi de la o lună la alta şi de la un an la altul, până când, într-o bună zi, când pierdusem deja orice speranță de a revedea lumea exterioară şi pe locuitorii ei cinstiți şi înțelepți, s-au petrecut faptele povestite la începutul acestei cărți. Cititorul va înțelege cu uşurință, căci încă şi le aminteşte (faptele menționate), ținând cont de lungul, însă rodnicul drum spre transformarea mea urmat de atunci încoace, cât de puțin doream, cât mă temeam să mă văd pe cale să pierd o situație de a cărei temeinicie nu am fost niciodată absolut sigur. Şi mă întrebam, fireşte, dacă, în cazul în care secretul meu ar ieşi la lumină, nu aş pierde respectul concetățenilor mei, iar aceştia, pe bună dreptate, cu o justificată neîncredere, nu ar fi refuzat (oare) să-şi mai lase părul în seama mâinilor mele nelegiuite. Pe de altă parte, ce aş fi avut de pierdut acceptând cererea moderată a acelor persoane care aveau nevoie de ajutor şi care,

la urma urmei, erau dispuse să plătească în numerar şi cine ştie dacă nu chiar în alte îmbietoare formule?
— Când? am întrebat.
— Cu cât mai repede cu atât mai bine, a răspuns mascatul. Dacă vă convine, chiar în noaptea asta.
— îmi convine, am spus. Să nu mai pierdem timpul, spuneți-mi ce trebuie să fac.
Auzind aceste cuvinte hotărâte, fata a zâmbit, mascatul a oftat pe sub scufie şi chiar şi şoferul a mormăit „Şmencheros!", ceea ce mi-a confirmat presupunerea că, într-adevăr, era un emigrant. Imediat după scurta întrerupere, mascatul a zis:
— Treaba nu e complicată. Aşa cum probabil că v-a şi spus fata, e vorba despre sustragerea unor documente. Aceste documente se află într-o mapă de culoare albastră, care se găseşte în sertarul din dreapta al mesei din biroul şefului, căruia i se spune şi director executiv în organigrama societății. Desigur, pentru a ajunge la respectiva masă, trebuie să intri în clădirea societății. Nici acest lucru nu presupune complicații. In clădire nu e nimeni noaptea, şi cu atât mai puțin într-o zi caldă de sâmbătă, cu excepția paznicului care stă într-o gheretă de la intrare. Paznicul dispune de un circuit închis de televiziune pentru a supraveghea de la locul său toate birourile clădirii. Un program prestabilit face ca birourile să apară pe monitor cu aceeaşi frecvență şi ordine. O luminiță roşie, care se aprinde aUmci când începe să funcționeze camera de televiziune, o să vă permită să evitați acest rudimentar sistem de detectare. Există, de asemenea, o alarmă care se deconectează cu ajutorul unei combinații de cinci cifre. Pe această hârtie se află respectiva combinație. Memorați combinația, dar nu pierdeți hârtia, poate se întâmplă s-o uitați. Hârtia astălaltă cuprinde o schiță a clădirii care o să vă permită să vă orientați. Uşile birourilor rămân descuiate pentru ca
I

femeile de serviciu să dea cu mătura. Uşa de la biroul şefului, unde se află masa şi mapa albastră, este singura care, din motive de siguranță, ar trebui să fie încuiată însă am făcut în aşa fel încât la noapte să nu fie. In rest, vă descurcați. Vreo întrebare?

— Cum intru în clădire, dacă la poartă se află un paznic?

— Pe uşa garajului, a răspuns mascatul. Se deschide prin intermediul unui dispozitiv care emite ultrasunete. In garaj se află o scară de serviciu care permite accesul direct la toate etajele clădirii.

— Există câini? am întrebat în continuare.

— Nu, mormăi sec. Şi încetați odată să puneți întrebări, fir-ar să fie. Ii dai de lucru unui prăpădit şi el începe să caute nod în papură.

— Şi mălaiul?

— La predarea documentelor, a răspuns mascatul.

*

Şoferul a oprit maşina pe o stradă mai retrasă, pustie şi plină de copaci din Bonanova, sub un felinar care, asemenea celorlalte din acest cartier opulent şi distins, se caracteriza prin faptul că avea becul ars. A oprit motorul maşinii şi toți patru am rămas în penumbră şi în linişte, chiar dacă nu pentru mult timp.

— Aici e, a zis mascatul, indicând o clădire modernă din sticlă fumurie şi din alte materiale. Vă amintiți instrucțiunile?

Am răspuns afirmativ, în timp ce încercam să fac o recunoaştere a terenului. Distras de instrucțiunile care mi s-au tot dat în timpul drumului, nu am reținut prea bine drumul parcurs până acolo, însă am observat că ne aflam pe strada Proctólogo Zambomba, în fața numărului 10. 1 -inişte a străzii contrasta cu zgomotul care venea dinspre

Via Augusta, aflată imediat după colț. Am memorat aceste date pentru cazul în care mai târziu ar fi trebuit să mă întorc la locul crimei.

— E ora douăsprezece şi douăzeci şi trei, a continuat mascatul. Dispuneți de douăzeci şi cinci de minute pentru a îndeplini manevra. Depăşirea timpului presupune un risc, ca să nu spun un lux. Douăzeci şi trei plus douăzeci şi cinci fac patruzeci şi opt. Exact la această oră, adică fix la doisprezece şi patruzeci şi opt de minute, o să vă aştep-tăm tot în acest loc. Să ne sincronizăm ceasurile.

Cu această operațiune am pierdut destul timp, deoa-rece a trebuit să potrivim toate ceasurile, chiar şi pe cel al maşinii, cu toanele ceasului meu, pe care un negru ne-bărbierit mi-l vânduse pentru o sumă modică pe un peron al metroului şi care nu avea virtutea exactității. La un mo-ment dat, fata a oftat şi a spus:

— Bărbații curajoşi mă dau gata, dar du-te odată, încurajat de această declarație, am coborât, iar maşina s-a pus în mişcare şi a dispărut din fața ochilor mei după primul colț. Multă vrăjeală, dar în momentul adevărului sunt lăsat singur de fiecare dată.

Am înconjurat clădirea fără să mă grăbesc. Intrarea principală era situată la intersecția străzii pe care ne opri-serăm cu Via Augusta şi consta într-o uşă de sticlă pe care era gravat numele societății: Borfaşul Spaniol SRL, iar prin ea se puteau vedea holul spațios, ghereta paznicului şi chiar paznicul, un individ în uniformă - cel puțin de la curea în sus, restul rămânând ascuns în spatele mesei -, care în acel moment era absorbit de citirea unei cărți destul de groase, din categoria celor polițiste. Din când în când, ridica ochii din carte şi îi fixa pe un monitor de televizor. Am terminat de ocolit clădirea şi am ajuns la intrarea în garaj, aflată pe o stradă laterală şi protejată de exterior întâi printr-un gard şi apoi printr-o uşă automată.

Acest lucru nu trebuia să reprezinte şi nici nu a reprezentat un obstacol pentru cineva care ştia (cum era cazul meu) pe ce buton să apese. Am folosit, prin urmare, butonul şi gardul a culisat orizontal pe şina lui, iar uşa vertical, prin intermediul aceluiaşi sistem. Odată ajuns înăuntru, am apăsat din nou pe buton şi încuietorile şi-au recăpătat falsa aparență de normalitate. Locul în care mă aflam era complet neluminat şi mirosea amestecat a umezeală, carburant şi subsuori de gorilă, un miros specific garajelor închise şi uneori chiar şi celor deschise. Nu lipsea de pe jos nici stratul consistent de ulei şi lubrifiant pe care mi-au alunecat pantofii eleganți. Am căzut şi m-am strecurat, când pe-o rână, când pe spate, când aplecat, până m-am izbit de peretele din fund. Nici n-am îndrăznit să mă gândesc cum arăta costumul meu verzui, în amestec de fibră şi viscoză, pe care întâmplător şi, oricum, neavând altul, îl purtam în acea zi. Era de necrezut cum o clădire atât de somptuoasă şi de emblematică putea să aibă un garaj cu o podea atât de mizerabilă, mi-am spus în timp ce mă deplasam încercând să nu mai alunec şi căutând pe pipăite uşa de acces spre scara indicată în schița pe care totul părea mult mai simplu şi mult mai la îndemână decât la fața locului. Am găsit-o şi am deschis-o răsucind mânerul. înăuntru continua să fie întuneric beznă, însă cu vârful mocasinilor am simțit începutul câtorva trepte, ceea ce mi-a confirmat faptul că mă aflam pe drumul bun. Am început să urc. Treptele erau sau păreau să fie din metal şi la fiecare pas răsunau de parcă aş fi cântărit şase tone (eu nu am mai mult de şaizeci şi patru de kile) şi nu aş fi păşit cât de tiptil puteam. Din pricina zgomotului şi a întunericului m-am încurcat şi după o vreme mi-am dat seama că nu mai ştiam la ce etaj mă aflam. Aş fi aprins un chibrit, însă, cum haina mea era îmbibată zdravăn, riscam să mă transform într-o torță umană. Am coborât la loc şi am reluat urcatul, încercând

să număr etajele şi palierele. Când am calculat că aş fi ajuns la etajul patru şi am găsit uşa corespunzătoare, am deschis-o şi am intrat. Până atunci nu dădusem de nici un obstacol, pentru că, fiind o scară de siguranță, totul era aranjat pentru a asigura o evacuare rapidă a clădirii. Să tot munceşti în condițiile astea.

Din fericire, coridorul în care am ajuns era indirect luminat de reflectarea rece a felinarelor de pe Via Augusta, care pătrundea prin geamul fumuriu al fațadei, lucru care mi-a permis să citesc numerele corespunzătoare combinației corecte (l-l-l-l-l) de pe hârtia cu instrucțiuni (a nu se confunda cu schema clădirii) şi să apăs pe butoanele panoului situat pe rama uşii, înainte ca alarma să se declanşeze. După ce am făcut asta, străduindu-mă să-mi ascund corpul de camera de filmare plasată acolo pe un pivot şi care, judecând după lipsa luminii roşii, probabil că în acel moment înregistra ceea ce se întâmpla într-un alt loc, am parcurs câteva coridoare, anticamere şi birouri, până când am ajuns la sala de şedințe. Pe masă erau aliniate mape de piele, pixuri, suporturi de pahare şi câteva cartoane inscripționate pe care se putea citi: Assistant Manager, Biroul de Dezvoltare şi Resurse, Departamentul de Sinergetică şi alte formule impozante. In fund se afla uşa biroului directorului. M-am îndreptat spre ea cu paşi de pisică.

Uşa era încuiată. Din fericire, încuietoarea era una de maximă siguranță, care este cel mai uşor de descuiat. Purtam mereu în buzunar două agrafe, un pieptene şi nişte foarfeci, pentru cazul în care ar fi trebuit să-mi exercit profesia de coafez într-o situație de urgență. Cu acest instrumentar şi cu abilitatea mea, în câteva secunde am pătruns înăuntru.

Biroul era în întuneric, cu jaluzelele lăsate. Zgomotul care venea din exterior mi-a indicat că fereastra trebuia

să dea către fațada principală și, prin urmare, spre Via Augusta. Penumbra nu împiedica evaluarea somptuozității mobilierului. Intr-o fotografie elegant înrămată se zărea un domn distins, îmbrăcat în frac, care strângea cu efuziune mâna unei alte persoane care îi conferea o medalie. Păreau satisfăcuți. Cu siguranță, mai erau și alte lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le văd, însă nu puteam pierde timpul. Am verificat ceasul care după operațiunea de sincronizare se blocase definitiv și am purces la executarea ultimei părți a misiunii mele. Am deschis sertarul din dreapta. Acolo se afla mapa albastră, plină de hârtii. Sub mapa albastră se aflau și alte mape, însă după ce le-am dus una câte una până în dreptul ferestrei, s-au dovedit a nu fi de culoare albastră, astfel că le-am așezat la locul lor. Făcând manevra asta, mapa albastră a rămas la fundul sertarului și am fost nevoit să le duc iarăși la lumină pentru a o deosebi de celelalte mape. Minutele continuau să treacă cu fluența specifică. După ce am identificat fără dubii mapa albastră, am pus-o deoparte, am închis sertarul, am scos din buzunarul de la spate al pantalonilor un fel de crustaceu care pe vremuri fusese o batistă și cu el am șters amprentele pe care le lăsasem și pe care unsoarea murdară din garaj le făcea și mai evidente, am luat mapa albastră și am ieșit de acolo.

Mapa avea elasticul rupt și am fost nevoit să o țin în brațe pentru ca documentele să nu iasă zburând cât colo pe coridor, motiv pentru care mi-a fost mult mai greu să merg și cu atât mai mult să mă orientez. Am întârziat puțin până am găsit ușa scării de serviciu și, în timp ce o coboram, cu toată atenția mea, în două rânduri a căzut și s-a rostogolit mapa aia blestemată. Pe întuneric a trebuit să strâng documentele și să le pun la locul lor cum se nimerea. Din cauza acestor accidente de parcurs, am ajuns în fine pe stradă într-o stare de zăpăceală totală și a trebuit să mă

învârt de două ori prin zonă până am dat de locul întâlnirii, unde am ajuns îngrozitor de transpirat.
Acolo nu se afla nici maşina, nici altceva asemănător.
Am aşteptat o vreme cu mapa în brațe, încercând să fac ordine în documentele care ieşeau dintre coperte din cauza stângăciei mele şi să elimin petele de unsoare cu salivă şi printr-o frecare viguroasă cu mâneca, până când a oprit lângă mine un taxi, s-a deschis fereastra din spate şi au apărut fața, gâtul şi extremitățile superioare ale fetei cu pricina.
— Scuzați-mi, am spus, apropiindu-mă de ea, stricăciunile şi, în măsura în care vă afectează, mirosul, însă am alunecat în garaj şi mapa s-a murdărit. Se prea poate ca hârtiile să nu fie tocmai în ordine, dar pe întuneric...
— Ei, nu contează, nu contează, mi-a întrerupt ea scuzele, esențial este că ai scăpat teafăr din această încercare şi că ai obținut mapa. Mai curând a doua decât prima chestie. Hai, dă-mi-o, ce mai aştepți? Nu-i nici momentul, nici locul să ne-ntindem la vorbă.
— Şi mascatul? am întrebat.
— A preferat să nu vină, din motive de elementară prudență, îşi cere scuze.
I-am predat mapa, a luat-o cu forță, a aşezat-o pe genunchi şi a început să închidă fereastra.
— Auziți, am reuşit să strig, şi plata mea?
— Mâine, mâine, a răspuns o voce vagă, care a mai plutit puțin acolo unde cu câteva secunde înainte se aflase taxiul.
Ar fi fost inutil să-l urmăresc, aşa că am rămas locului, singur şi cuprins treptat de senzația neplăcută de a fi fost victima unei înşelăciuni grosolane şi chiar, ceva mai rău, meritate. Doar ca să mă dau mare față de fata aia, pe care acum nu aş ezita să o calific drept perfidă, comisesem cea mai de neiertat greşeală morală: aceea de a nu primi plata

în avans. Ca urmare, rămăsesem şi fără bani, şi fără fată. Intr-un gest de disperare, mi-am ridicat ochii spre cer şi, negăsind acolo nimic care merita să fie privit, i-am coborât din nou către pământ şi am început să merg pe Via Augusta până am găsit o stație de autobuz şi m-am aşezat la coada de amărâți care aşteptau cursa de noapte.

c
v/u puțin timp înainte de ivirea zorilor am ajuns la
mine acasă sănătos, teafăr şi obosit. Mi-am pus pijamaua
pe care am descris-o mai demult şi, înainte de a mă culca,
am încercat să readuc haina la starea în care se afla înainte
de a cădea în garaj, curățând-o cu o soluție de îndepărtat
petele. Apoi, doborât de oboseală şi amețit de vaporii toxici
ai soluției de îndepărtat petele, am adormit.
După o oră m-am trezit fără să am nevoie de deştep-
tător (această capacitate m-a făcut să economisesc o avere,
nefiind constrâns să dau bani pe baterii), m-am spălat pe
față, m-am pieptănat, mi-am pus haina de pe care, cu pre-
țul unei evidente micşorări şi al câtorva mici găuri, petele
dispăruseră aproape complet şi, cu o punctualitate exem-
plară, am ajuns la coafor.
Din fericire, dimineața a trecut fără incidente, cel puțin
pentru mine, care am petrecut-o dormind buştean. Cu puțin
înainte de prânz, m-a trezit o femeie pentru a mă întreba
dacă puteam s-o vopsesc în blond husky. I-am spus că da,
însă când am aflat că era vorba despre un câine m-am în-
furiat şi am aruncat după ea cu nişte cutii goale. Când a ple-
cat, am constatat că pe etajera unde țin spray-urile aranjate
impecabil îşi lăsase ziarul pe care îl avea sub braț atunci când
a intrat, fie cu intenția de a-l citi, fie cu cea mai civică in-
tenție de a culege mizeriile câinelui, fiind bine cunoscut
faptul că instinctul determină cele mai multe animale să

îşi marcheze teritoriul cu ajutorul fecalelor, iar câinii sunt deosebit de înclinaţi spre practicarea acestei inoportune forme de cartografie imediat ce ies pe stradă.
Trebuie să mărturisesc, cu ruşine, că nu sunt un cititor asiduu de ziare, care în privinţa mea pierd ce au mai bun, adică periodicitatea. Şi nu se poate zice că îmi lipsesc. Dimpotrivă, mi se pare că ziarele pot reprezenta o sursă de informaţie, cu condiţia să fie citite cu atenţia cuvenită şi într-un loc corespunzător. Asta, din păcate, este o obişnuinţă care mie îmi lipseşte, fiindcă la balamuc soseau doar numere răzleţe şi inevitabil vechi ale unor ziare, dar chiar şi astea ajungeau motiv de furt, tărăboi şi scandal, deoarece nimic nu trezea mai mult interes, entuziasm şi agresivitate printre internaţi decât veştile şi comentariile despre Turul Franţei, pe care toţi îl credeau veşnic, iar nu, aşa cum se întâmplă, redus la câteva săptămâni din iulie, astfel că întregul conţinut al ziarului era interpretat ca o aluzie la Turul Franţei şi de aici urmau, aşa cum se întâmplă în mod necesar atunci când plăsmuirea prevalează asupra înţelepciunii, aprige discuţii hermeneutice, agresiuni verbale şi fizice şi, până la urmă, intervenţia hotărâtă a supraveghetorilor noştri, cu tot cu bastoanele lor din cauciuc. Şi se purta pe acolo în pluton compact, pedalând fără bicicletă, unii ca Alex Zulle sau ca Induram, alţii, mai modest, ca Blijlevens sau ca Bertoletti, iar alţii, din cauza vârstei, ca Martin Bahamontes sau ca Louison Bobet. Aşadar, o manieră deloc folositoare pentru citirea ziarului.
Cu toate acestea, văzându-mă în posesia celui care rămăsese de izbelişte în coafor şi neavând în acel moment nimic urgent de făcut, n-am ezitat să arunc o privire peste el, până când, la una dintre paginile din interior, privirea mi s-a izbit de o ştire pe care o redau în continuare integral.

ASASINAREA
UNUI REGRETAT OM DE AFACERI
In cursul nopţii de ieri, adică azi-noapte, a fost asasinat cunoscutul om de afaceri M. R (Manuel Pardalot), în vârstă de 56 de ani, acţionar şi director al societăţii Borfaşul Spaniol, în timp ce se afla în biroul lui, unde se întorsese după orele de program, aşa cum ne-a declarat paznicul de serviciu al clădirii, sub pretextul că sus-menţionatul Pardalot ar fi uitat unele documente importante de care, după spusele lui, a zis acesta, urma să aibă nevoie în dimineaţa următoare sau în cealaltă. Ajuns în biroul lui, cunoscutul om de afaceri (Pardalot) a fost omorât în urma mai multor împuşcături, dintre care şapte au atins diverse organe vitale pentru viaţa lui Pardalot. Conform unor surse apropiate decedatului, acesta a fost dus la spital, unde a ajuns decedat şi a fost externat. Mai devreme menţionatul paznic de noapte al clădirii, un anume Santi, angajat al unei agenţii private de siguranţă şi fost profesor suplinitor al Universităţii Pompeu Fabra, a declarat că nu a auzit nimic şi că nici nu a sesizat intrarea vreunui străin în clădire, lucru pe care, a afirmat în mod clar paznicul, nu l-ar fi permis în nici un caz, conform sarcinilor sale de paznic de siguranţă, care tocmai în asta constau, dar îşi aminteşte în schimb că l-a văzut intrând de mai multe ori pe des menţionatul, cunoscutul şi acum mortul om de afaceri M. P. (adică Pardalot) cu puţin înainte de miezul nopţii, ora locală, şi că a schimbat cu el câteva cuvinte, fără să-i treacă atunci prin minte că acesta avea să fie asasinat aşa de iute, şi că nici nu a văzut pe nimeni ieşind. Chiar dacă deocamdată nu există nici un indiciu cu privire la autorul crimei, poliţia a dezminţit faptul că asasinarea lui Pardalot ar avea vreo legătură cu Turul Franţei.

Această ştire tulburătoare era însoţită de o fotografie a mortului, făcută, cum se putea vedea, pe când era încă viu, în biroul lui, acolo unde, conform articolului, fusese omo-

rât. Trebuie să spun că acest birou nu era altul decât cel pe care eu îl vizitasem în aceeaşi noapte în care a avut loc crima, cu scopul de a sustrage de acolo mapa albastră. Examinarea mai minuțioasă a fotografiei, făcută cu ajutorul ochelarilor pe care i-am împrumutat de la doamna Eulalia de la mercerie, mi-a confirmat suspiciunile.
Domnul Mariano, care gestiona chioşcul, s-a holbat la mine în timp ce răsfoiam celelalte ziare locale. In toate apărea ştirea despre asasinarea defunctului domn Pardalot, însă nici unul nu aducea date suplimentare şi nici nu vorbea despre mine în legătură cu tristul episod. Fapt care m-a liniştit puțin, dar nu din cale-afară.
La prânz am închis şi, după ce am consultat ghidul străzilor pe care mi l-au împrumutat vânzătorii de la librăria-papetărie Bufnița (domnul Mahmoud Salivar şi doamna Piriol), m-am întors cu autobuzul la locul crimei. In fața clădirii nu se îngrămădeau curioşi şi nu existau nici prea mulți polițişti. Uşa principală, cea din sticlă, părea închisă, fie pentru că societatea declarase doliu oficial, fie ca să asigure autorităților competente posibilitatea de a-şi efectua cercetările în cea mai strictă confidențialitate. In partea din spate a clădirii, lângă uşa garajului, am observat un tip care inspecta peretele cu mare atenție. M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă se ştia care era mobilul crimei. S-a întors foarte surprins şi am înțeles că nu era vorba despre un anchetator, ci de un trecător care urina. Aproape că m-a stropit.
M-am aşezat din nou în fața uşii de la intrare. Pe geam am văzut doi indivizi care discutau aprins. Mi s-a părut că unul dintre ei era paznicul a cărui atenție o înşelase în noaptea precedentă cel care scrie toate astea, iar ulterior asasinul sau asasinii defunctului Pardalot, şi căruia ziarele îi atribuiau numele generic de Santi. Nu era nimic neobişnuit în faptul că acum i se aduceau aspre reproşuri. Pe

celălalt individ, un domn în etate şi cărunt, îmbrăcat elegant, cu o haină gri, nu îl mai văzusem, însă după mers şi atitudine am dedus că nu era vorba despre un polițist, ci despre un mare boss al societății. Aş fi vrut tare mult să le rețin atenția şi să le pun câteva întrebări, însă nici prudența nu mă îndemna la asta, nici bunul mers al coaforului nu-mi permitea să mai lipsesc. M-am întors să iau acelaşi autobuz în celălalt sens şi am reuşit să deschid cu o întârziere de doar zece minute față de orarul afişat, lucru pe cât de meritoriu, pe atât de inutil, fiindcă nimeni nu aştepta şi nimeni nu şi-a făcut apariția până la opt fără un sfert, când a intrat doamna Pascuala ca să îi tai vârfurile, şi care, băgând la un moment dat de seamă tăcerea mea încruntată şi ciuntelile cumplite la care o supuneam, a spus:

— Văd că eşti foarte morocănos.

La care am răspuns cu un mormăit, fiindcă de-a lungul după-amiezii în capul meu se adunaseră nori negri de bănuieli. Motiv pentru care doamna Pascuala s-a ridicat de pe scaun fără să aştepte să o las cheală şi, după ce şi-a scos singură apărătoarea, a ieşit din coafor exclamând:

— Eşti un bezmetic, un sclifosit şi un încrezut. Cum erai şi ce-ai ajuns! Şi ce simpatic păreai când ai venit!

Doamna Pascuala era proprietara magazinului de peşte La Tohina, de la care nu cumpăram niciodată, până când, cu ani în urmă, ea însăşi, doamna Pascuala, mi-a vândut, la prețul exorbitant de 150 de pesetas kilogramul, un peşte arătos care mai târziu, după ce l-am pus cu mare grijă în tigaie, şi-a pierdut culoarea, gustul, aripile, solzii, forma şi textura, păstrând din caracteristicile originale doar o insuportabilă şi persistentă putoare abisală, de care am reuşit să scap numai după ce am aerisit şi parfumat de nenumărate ori. Dar nu asta, fără îndoială (ce-a fost a trecut), a motivat comportamentul meu nesuferit față de doamna Pascuala, iar plecarea ei în pripă nu mi-a permis să mă

revanşez. Şi cum în timpul cinei i-am povestit cele întâmplate doamnei Margherita, prietena doamnei Pascuala (de la magazinul căreia se aprovizionează cu scrumbii în saramură care, după aceea, în număr de trei şi camuflate sub roşii, agresează şi distrug limba, cerul gurii şi gingiile celor care comit greşeala să ceară o pizza napoletană), ea a oftat şi mi-a povestit că la sosirea mea în cartier doamna Pascuala îşi făcuse anumite iluzii în legătură cu mine, dar, văzându-mi atitudinea indiferentă, şi le-a preschimbat în antipatie.

— Dar ăsta nu-i un motiv să fiu insultat, am spus, şi cu atât mai mult unul pentru care să mi se dea un peşte stricat. N-am observat niciodată vreun dram de simpatie din partea ei şi, chiar dacă aş fi remarcat aşa ceva, nu mi-aş fi schimbat atitudinea: doamna Pascuala nu-mi place nici din punct de vedere fizic, nici al caracterului şi nici pentru vreun alt motiv.

— Ce importanță are? a ripostat doamna Margherita cu bunul-simț caracteristic femeilor proaste.

Iar asta a adăugat o nouă nedumerire celor pe care le aveam deja.

*

înainte de a intra în casă, m-am asigurat că nu bântuia nimeni prin împrejurimi. După ce am făcut acest lucru, m-am strecurat în hol, am suit scările fără să aprind lumina şi, ajuns la modestul, dar nu mai puțin îndrăgitul meu apartament, am intrat, am văzut că toate erau la fel cum le lăsasem, am ieşit din nou pe palier şi am bătut discret la uşa apartamentului alăturat. Uşa s-a întredeschis, o strălucire roşie a invadat palierul şi prin crăpătură s-a conturat silueta unei femei îmbrăcate în piele din cap până în picioare, care avea într-o mână un bici, iar în cealaltă un irigator.

— Bună, Purines, am şoptit. Deranjez?

— Nu, nici vorbă, a răspuns vecina mea. Aşteptam un client, însă mă tem că nu mai vine, fiindcă aveam întâlnire la ora şase şi tocmai au bătut clopotele de ora zece. Care-i baiul?
De-a lungul anilor trăiţi cu un perete la mijloc, între Purines şi mine a existat mereu o bună relaţie de vecinătate. Eu duceam o viaţă regulată şi foarte liniştită. Ea, din contră, primea la orice oră o aleasă clientelă formată din bărbaţi prudenţi cărora le aplica nişte bastoane zdravene, iar ei le suportau cu văicăreli resemnate şi încheiau cu gemete de plăcere şi strigăte de Trăiască Barca. Cum peretele care ne separa era din rigips, nu pierdeam nici un detaliu al acestor petreceri zgomotoase, însă nu m-am plâns niciodată, deoarece, obişnuit cu tărăboiul neîntrerupt al balamucului în care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii, evident că haosul acela nu mă împiedica să citesc, să mă uit la televizor şi să dorm ca un prunc. Adeseori ne-am făcut reciproc unul altuia mici servicii obişnuite între vecini: primirea unui pachet în lipsa destinatarului său, repararea unei ţevi sparte, hrănitul pisicii (ei), împrumutarea câte unui condiment şi altele de felul ăsta. Odată, când lui Purines i-a murit un client în plin paroxism, am ajutat-o cu plăcere să îl care şi să îl transporte până la o bancă de pe stradă, unde l-am lăsat aşezat ca şi cum ar fi citit suplimentul cultural al ziarului ABC.
— Purines, am spus, trebuie să îţi cer o favoare, deoarece mi se pare că mă aflu într-o mică încurcătură. Acum câteva nopţi am comis un furt prin efracţie. Credeam că-i vorba despre o afacere curată, însă câteva detalii ulterioare mă fac să fiu circumspect.
— Băiete, mă faci fericită, a răspuns Purines. Păreai aşa de băţos, ceva de speriat. Cu ce te pot ajuta?
— Tu stai mereu pe-acasă, am spus. Supraveghează-mi apartamentul şi anunţă-mă dacă vine cineva în lipsa mea.
— S-a făcut, a spus ea. Altceva?

— Da, am spus, ai nişte talc?
— Bineînţeles, a răspuns ea, cum crezi că intru şi ies din ţoalele astea?
I-am mulţumit lui Purines pentru buna ei dispoziţie, mi-am luat la revedere, am împrăştiat talcul pe palier, m-am închis în casă, m-am culcat şi am adormit cu iuţeala specifică celui care are conştiinţa murdară, dar este frânt de oboseală.
In dimineaţa următoare, pe stratul de talc de pe palier se vedeau clar imprimate urmele unei perechi de pantofi bărbăteşti destul de mari ca număr, care i s-ar fi potrivit unui bărbat foarte înalt şi voinic sau unuia disproporţionat. Urmele mergeau de la scară la uşa mea şi de la uşa mea la scară. Oricine le-ar fi lăsat renunţase să intre în apartament constatând că eram înăuntru. Am măturat talcul pentru a nu stârni mânia vecinilor şi am ieşit din nou, lăsând uşa întredeschisă pentru ca atunci când aveau să revină ca să-mi scotocească prin locuinţă, să nu îmi strice şi broasca.
La coafor, lacătul oblonului metalic fusese forţat, dar nu şi distrus, mulţumesc lui Dumnezeu, fiindcă valora o avere. înăuntru domnea o aparentă ordine. In realitate, toate fuseseră verificate şi reaşezate la locul lor. Doar cunoaşterea amănunţită a dispunerii lor mi-a permis să constat că fusese sustras un flacon cu ulei de păr. Era evident faptul că percheziţia era opera unui profesionist mediocru cu o oarecare predispoziţie către lucrurile uleioase. In rest, ziua a trecut fără întâmplări demne de a fi menţionate. Mai mult: fără nici un fel de incident.
Dar seara, când mă întorceam acasă, am avut impresia că cineva mă urmăreşte pe furiş. Am dedus că era vorba despre un bărbat foarte înalt, deoarece pentru fiecare pas al lui ce răsuna în liniştea străzilor pustii eu făceam doi. Am mers în zigzag, iar el a făcut la fel; m-am oprit în faţa

unei vitrine, ca şi cum aş fi admirat cu mult interes marfa expusă acolo (bandaje, tălpi, pantofi ortopedici şi articole pentru incontinenţă urinară), iar urmăritorul meu s-a oprit câţiva metri mai în spate. Geamul vitrinei mi-a oferit reflectarea figurii lui, trăsăturile feţei şi vestimentaţia, astfel că l-am recunoscut pe şoferul negru al limuzinei. Am continuat să merg şi, după ce am dat un colţ, m-am ascuns în dreptul unei intrări care era în penumbră. Atunci când urmăritorul meu a ajuns în dreptul ei, am ieşit brusc din ascunzătoare şi l-am întrebat:

— Ce doriţi?

Aproape că a leşinat. A ţipat şi a sărit, ducându-şi mâinile la piept.

—Aşa ceva nu se face, fir-ar să fie! a exclamat el imediat ce şi-a revenit din sperietură. Aproape că am făcut infarct.

— Asta şi meritaţi fiindcă mă urmăriţi, am replicat. Sau poate credeţi că îmi face plăcere să străbat străzile astea nesigure, în pustietatea nopţii, cu cineva pe urmele mele?

— Nu vă urmăream, a protestat şoferul. încercam doar să vă ajung din urmă. însă aţi început să mergeţi în zigzag şi, cum nu văd foarte bine şi nu cunosc cartierul, dacă nu v-aţi fi oprit, aş fi ajuns să mă lovesc de un felinar. în plus, am sperat că n-o să mă recunoaşteţi.

— Omule, un negru de doi metri îmbrăcat în uniformă de şofer nu poate trece neobservat, am răspuns.

M-a privit fix, de parcă ar fi stat la îndoială dacă să mă îmbrăţişeze sau să mă dea cu capul de un chioşc. I-am susţinut privirea, încercând să-mi ascund teama, întrucât de aproape toată înfăţişarea lui te băga în boală. Era mult mai mare decât mine, atât în înălţime, cât şi în lăţime, iar în afara maşinii se vedea că era cu desăvârşire negru. Avea o faţă neprietenoasă, ba, chiar mai rău, din părul creţ şi unsuros i se scurgeau nişte zoaie care, coborând pe sub gulerul cămăşii, îi ajungeau, probabil, până la ciorapi, şi-am

înțeles că el era individul care intrase în coafor, furase uleiul de păr şi se dăduse cu el fără măsură. Judecând după mărimea pantofilor, tot el trebuie să fi fost cel care îşi lăsase imprimate urmele în talcul de pe palierul meu. Cu toate acestea, comportamentul său, tonul vocii şi manierele nu indicau răutate, ci dimpotrivă: o atitudine prietenoasă.
— I-auzi, şi eu credeam că noi, negrii, suntem la fel, a comentat el. Cel puțin în satul meu aşa este. Fără îndoială că acolo nu toți poartă haine de şofer. Vedeți, la asta nu m-am gândit. Dar să nu mai vorbim despre Uganda. Am venit să vă aduc un mesaj. Nu din partea mea, bineînțeles, ci din partea unei persoane pe care o cunoaşteți.
— Şeful dumneavoastră mascat? m-am interesat.
— Nu, domnişoara Ivit, a răspuns. Ştiți despre cine vorbesc.
— Nu ştiam cum o cheamă. De ce nu a venit ea personal? am întrebat.
— Domnişoara Ivet nu mi-a spus de ce. Dar când o să auziți mesajul domnişoarei Ivet, o să deduceți singur de ce. Mesajul sună aşa: „Fă ceea ce îți ordon, altfel individul care ți-a adus mesajul o să-ți sucească gâtul." Ați înțeles?
— Da, am spus, însă aş prefera să discut direct cu domnişoara Ivet.
— O să trebuiască să vă mulțumiți cu mine.
— Dacă refuz, chiar îmi suciți gâtul?
— V-aş fi recunoscător dacă nu m-ați pune la încercare, a răspuns şoferul. Nu sunt un sălbatic. Mă gândesc doar la binele comun.
— Această atitudine vă onorează şi mă bucură, am spus. Tot timpul mi-am imaginat că sunteți o persoană cumsecade. O să vă ascult cu multă plăcere şi, la rândul meu, dacă nu aveți nimic împotrivă, o să vă pun câteva întrebări de ordin general şi, de asemenea, particular.
— Bine, a răspuns şoferul după o scurtă ezitare. Insă am lăsat maşina parcată aiurea şi ştiți în ce hal le ridică

băieții cu macaraua. Dacă vreți să auziți mesajul pe care vi l-am adus şi, în plus, să începem un dialog, însoțiți-mă într-un loc unde pot să las maşina. Vă invit să bem ceva.
Nu aveam nimic de pierdut acceptându-i invitația, aşa că l-am urmat până în locul unde-şi parcase maşina în plină stradă. Am constatat că nu era limuzina de data trecută, ci un Seat din acea perioadă glorioasă când fiecare vehicul era sfințit de episcop şi filmat de NO-DO la ieşirea din fabrică. Observându-mi surprinderea şi dezamăgirea, mi-a mărturisit că limuzina fusese de închiriat.
— In schimb, tărăboanța asta e a mea, a conchis el. N-o folosesc niciodată. De fapt, în zilele noastre, maşina reprezintă doar un simbol al statutului fiecăruia, la fel ca ochelarii fumurii sau lenjeria intimă bărbătească, două obiective pe care aspir să le ating imediat ce economiile mele or să-mi permită. Chestia cu integrarea e o frecție.
— Mie-mi spuneți!? am confirmat.
Ne-am suit în maşină, a pornit motorul, am plecat şi în scurt timp ne-am oprit în fața intrării unui local de noapte care părea şi chiar era o clădire veche, transformată ulterior în bar, fără ca această modificare să fi presupus înfrumusețarea, curățarea şi aerisirea ei. înainte de a intra, l-am întrebat dacă ştia barul ăla şi mi-a răspuns că nu, că nu mai pusese niciodată piciorul pe-acolo şi că l-a ales pentru că în trecere a văzut în apropierea lui un loc unde putea parca maşina. în plus, a adăugat el, barul i se părea primitor şi liniştit, în ciuda neonului în formă de svastică deasupra uşii şi a inscripției care spunea IA ZID CU NEGRII SCÂRBOŞI, fie pentru că le atribuia acestor detalii o funcție pur decorativă, fie pentru că era nătărău şi ageamiu. Din fericire, la acea oră prin bar nu mai era nimeni în afara patronului, un uriaş musculos, pe pieptul căruia strălucea un tatuaj cu imaginea cardinalului Gomă, şi care, văzându-ne

că intrăm, a încetat să rostogolească un butoi de bere şi ne-a întâmpinat cu aceste cuvinte amabile:
— Nu vreau să văd pe-aici nici poponari, nici cimpanzei.
— Nu vorbiţi aşa tare, i-am şoptit la ureche, Luminăţia Sa Sultanul Bruneiului nu apreciază acest gen de glume. Nu v-ar plăcea să primiţi un Rolls decapotabil? Nu trebuie decât să ne daţi o masă bună, aduceţi-ne ceva de băut, reduceţi volumul muzicii şi faceţi în aşa fel ca nimeni să nu ne deranjeze. Luminăţia Sa Sultanul urăşte popularitatea. De aceea poartă haine de şofer.
Uriaşul ne-a dus la o masă din fund şi s-a întors aducând cocteilul casei (jumătate de litru de vin şi jumătate de votcă) şi o porţie de măsline pe care am preferat să nu le gust după ce am observat că umplutura se mişca. Cum sistemul meu digestiv nu tolerează băuturile alcoolice, iar capul meu cu atât mai puţin, l-am lăsat pe însoţitorul meu să încerce ambele consumaţii. I-am cerut uriaşului să ne umple paharele, iar însoţitorului meu să îmi transmită mesajul pe care i-l încredinţase domnişoara Ivet.
— E foarte simplu, a spus şoferul. Trebuie să păstraţi tăcerea în legătură cu cele petrecute noaptea trecută. Asta se referă la noaptea furtului. Nu aţi văzut-o niciodată pe domnişoara Ivet, iar domnişoara Ivet nu v-a văzut nici ea. Nici măcar în poză. Nu spun eu asta, ci ea, şi exact cu aceste cuvinte: „nici măcar în poză". După mine nu au nici un sens. In satul meu poza nu se foloseşte în aceste scopuri. M-aţi înţeles?
— Doar pe jumătate.
— Pentru că sunt negru?
— Nu. Pentru că lucrurile sunt mai complicate decât par, am răspuns. Ce legătură este între furtul mapei albastre şi asasinarea domnului Pardalot? E o simplă coincidenţă sau e vorba despre un plan ticluit cu minuţiozitate? Ce conţine mapa albastră? De ce a venit să o ia într-un

taxi domnişoara Ivet şi nu mascatul în limuzina condusă de dumneavoastră? Mascatul era domnul Pardalot, iar domnişoara Ivet fiica mascatului şi, prin urmare, fiica domnului Pardalot?
— La toate acestea nu vă pot răspunde, a spus interlocutorul meu, deoarece, ca şi dumneavoastră, sunt în ceață. Vedeți, după ce v-am lăsat în fața birourilor, ne-am învârtit puțin ca să treacă timpul. Domnişoara Ivet a devenit foarte nervoasă, a spus că nu se simte bine şi că trebuia să coboare imediat. Mascatul mi-a ordonat să opresc, iar domnişoara Ivet a coborât din maşină. Noi am continuat să ne învârtim şi la ora stabilită ne-am oprit în fața birourilor, unde am aşteptat. Dar dumneavoastră nu erați acolo. Am mai aşteptat un pic, dar nu ați venit. Atunci mascatul mi-a ordonat să părăsesc locul. „Unde vă duc?" l-am întrebat. Drept răspuns, mi-a cerut să conduc, adăugând că o să-mi spună el unde să opresc. Mi-a spus într-o piațetă întunecată din Sarriâ sau din Pedralbes. „Opreşte", a spus. Am oprit, m-a plătit, a coborât şi am plecat. Dacă era sau nu domnul Pardalot, nu vă pot spune. Nu şi-a scos masca nici o clipă şi nici nu mi-a zis: eu sunt Pardalot. Asta, în plus, nu ar fi servit la nimic, deoarece ar fi putut să mintă, având în vedere că eu nu l-am văzut niciodată pe domnul Pardalot. Un singur lucru vă pot spune: când l-am lăsat acolo, era viu. In oglinda retrovizoare am văzut cum, tot mascat, se îndrepta către o stradă perpendiculară şi dădea colțul. De-atunci nu l-am mai văzut. Dacă i s-a întâmplat ceva după aceea, nu am văzut nimic. Nu ştiu nimic în plus şi nici nu vreau să ştiu.
In timp ce vorbea, a băut cele două cocteiluri şi a devenit mai vorbăreț, dacă mai era cazul. Mi-a zis că se numea Magnolio. Dar ăsta nu era numele lui adevărat, ci acela pe care i l-a pus misionarul în cazanul de botez. In realitate se numea Luis Gonzaga, deoarece era născut pe 21 iunie. Mag-
Ml

nolio, aşa cum mi-a povestit el însuşi, a emigrat (sau imigrat, din punctul lui de vedere) în urmă cu doisprezece sau treisprezece ani. Ajuns la Barcelona, cum nu vorbea nici o altă limbă în afara de a lui, a fost angajat ca şofer. Nu ştia să conducă, dar pentru că la fiecare întrebare pusă el răspundea cu da, care în limba lui maternă înseamnă nu, nimeni nu s-a prins. Deşi încă de pe atunci avea o miopie zdravănă, la el în ţară şi-a dezvoltat un simţ olfactiv foarte fin care suplinea lipsa vederii: chiar în timpul nopţii şi fără lumină putea să distingă dacă se afla în oraş sau în câmp, precum şi dacă toaletele unei benzinării funcţionau ori ba. încheind această succintă autobiografie, după ce a mai băut două cocteiluri, trăsăturile lui au căpătat o nobleţe blândă.

— Sunteţi o persoană bună, mi-a spus el, întinzându-mi mâna cât o lopată. Am observat asta din prima clipă. Vreţi să fiţi prietenul meu? Eu vreau să fiu prietenul dumneavoastră.

L-am asigurat că eram deja foarte apropiaţi şi l-am întrebat dacă o cunoştea de mult timp pe falsa Ivet.

— Cum să nu, de cel puţin trei sau patru ani, ceea ce la tropice echivalează cu un deceniu, a răspuns el.

Cu toate acestea, după ce am insistat, a recunoscut că ştia foarte puţin despre ea: doar puţinele lucruri pe care ea i le povestise ori le lăsase să se înţeleagă şi zvonurile vagi culese ici-colo. De fapt, Ivet trăise o vreme în străinătate. Acolo (în străinătate) lucrase ca model pentru marile case de modă, câştigând mult bănet. După aceea, din cine ştie ce motiv, se întorsese. Dacă tatăl ei era domnul Pardalot, aşa cum lăsa să se înţeleagă, ar fi putut trăi lejer fără să îşi bată capul, însă domnişoara Ivet avea un caracter foarte independent, decis să trăiască pe cont propriu.

Doar dacă nu cumva, a adăugat Magnolio, domnişoara Ivet nu era de fapt fiica domnului Pardalot, ceea ce ar fi de

natură să spulbere ipoteza anterioară. Oricum ar fi, domnişoara Ivet avea o societate de servicii.
Printre serviciile prestate de societatea domnişoarei Ivet era inclus şi Magnolio, mi-a explicat el însuşi. Când cineva avea nevoie de un şofer, domnişoara Ivet îl angaja cu săptămâna, cu ziua şi chiar cu ora. Pentru alte prestații (de exemplu, pentru a duce un pachet sau pentru a schimba un cauciuc) primea un bonus. Până atunci, dacă memoria nu îi juca feste lui Magnolio, nu fusese angajat niciodată pentru a comite un delict ca acela din noaptea trecută. De asemenea, nu îl văzuse până la acea dată pe domnul Pardalot, nici mascat, nici cu chipul descoperit.
Mi-ar fi plăcut să-l mai întreb unele lucruri cu privire la domnişoara Ivet, însă Magnolio, după ce a terminat expunerea anterioară şi după ce mi-a reiterat sinceritatea sentimentelor sale prieteneşti, a dat cu fruntea de masă şi a început să sforăie. L-am chemat pe patronul barului şi i-am spus că plec.
— Luminăția Sa Sultanul Bruneiului, am adăugat, arătând silueta adormită a lui Magnolio, suferă din cauza schimbării fusului orar. Aveți grijă să nu îi lipsească nimic. Luminăția Sa vă va plăti consumația când se va trezi.
Acestea fiind spuse, am ieşit din local în timp ce, dotați cu bastoane, cuțite şi lanțuri, nepoții celor care odinioară însuflețeau atmosfera de la Parrilla del Ritz şi de la Salon Rosa începuseră să-l anime cu prezența lor.
*
Dis-de-dimineață mă şi aflam la chioşcul domnului Mariano, răsfoind presa din oraşul nostru şi găsind destul de repede ceea ce căutam. Adică:

t
Manuel Pardalot i Pernilot
născut în Olot
Preşedinte al societăţii Borfaşul Spaniol
A decedat ieri la vârsta de 56 ani după ce
a primit şapte gloanţe şi binecuvântarea papală,
îndureratele lui foste soţii Montserrat, Jeniffer,
Donatella, Tatiana Gregorovna, Liu Ciao Fei
şi Montserrat bis, fiica sa Ivet şi alţi membri ai familiei,
asociaţi, colaboratori, salariaţi şi prieteni se roagă
pentru odihna veşnică a sufletului său.
Ceremonia funerară va avea loc la ora 10,
în parohia La Concepcion. Fără invitaţie specială.

La coafor mă aştepta o surpriză neplăcută. în seara dinainte şi din cauza relaţiei mele tulburi, dacă poate fi caracterizată astfel, cu doamna Pascuala, uitasem să las uşa exterioară descuiată şi, de data aceasta, lacătul oblonului metalic fusese retezat, iar în coafor domnea o dezordine înspăimântătoare. Slavă Domnului, nu luaseră nimic, iar clientela, la acea oră matinală, nu era numeroasă. Am pus totul la loc, am dat cu mătura, am şters praful, am spălat geamurile şi, la nouă şi un sfert fix, Salonul Doamnelor îşi deschidea uşile publicului, ca de obicei. însă cele întâmplate m-au neliniştit, deoarece asta însemna că Magnolio nu era singurul care mă urmărea şi îmi făcea percheziţii.

La ora nouă şi treizeci a aceleiaşi dimineţi, cum nu venise încă nici un client, m-am dus la videoclubul domnului Boldo, care se afla chiar vizavi de coafor, şi i-am spus proprietarului:

— Domnule Boldo, sunt nevoit să plec pentru o oră. Aruncaţi o privire la coafor şi, dacă vedeţi pe cineva intrând, spuneţi-i că mă întorc imediat. La nevoie, puneţi-i un film şi vă plătesc eu după aceea închirierea.

Am luat autobuzul şi am ajuns la parohia La Concepción pe la zece şi zece. Nu a fost nevoie să întreb nimic, întrucât un bărbat îmbrăcat în gri, care stătea la uşa bisericii, mi-a întins o hârtie care anunța că domnul Pardalot se mutase într-o lume mai bună. I-am dat nişte bani şi am intrat. Am presupus că familia defunctului trebuia să ocupe locul cel mai bun, respectiv prima bancă începând de la altar, aşa că mi-am făcut loc prin mulțimea care umplea încăperea, alternând coatele, ghiontii şi formulele de condoleanțe, până când am parcurs-o de la un capăt la celălalt. Acolo, într-adevăr, erau câteva femei în doliu, care plângeau cu capul plecat, şi câțiva bărbați bine îmbrăcați, care îşi plimbau privirile pe tavan, în timp ce un preot înşira precepte cunoscute, adecvate şi folositoare. încercând să nu-i deranjez pe cei prezenți, m-am apropiat de o tânără femeie, aşezată la marginea banchetei, şi i-am şoptit la ureche:
— Condoleanțele mele. Defunctul şi cu mine eram foarte apropiați. Se cunoaşte mobilul?
— Cine sunteți dumneavoastră? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire strâmbă.
— Sugrañes, agent de asigurări, am răspuns. Dacă îmi spuneți numele dumneavoastră şi gradul de rudenie, vă pot spune dacă aveți onoarea să fiți cuprinsă în poliță.
— Ce tot îndrugați? a replicat ea. Eu sunt Ivet Pardalot, fiica defunctului Pardalot, şi moştenesc totul.
— Imposibil, am răspuns. Fiica lui Pardalot e mortală, iar dumneavoastră, fără nici o intenție să vă jignesc, n-aveți față.
Părea gata să-mi dea un alt răspuns, când preotul şi-a întrerupt predica şi, întorcându-se către noi, a spus:
— Voi, cei din primul rând, faceți odată linişte.
Ea şi-a reluat înfățişarea îndurerată, iar eu am făcut o genuflexiune şi m-am retras.
La intrare se formase un grup de cinci domni care îşi exprimau aprins părerea cu privire la hotărârea de a nu-l include în lot pe Romario pentru meciul cu Celta Vigo.

— Pot să vă întreb ceva? i-am întrerupt eu.
— Puneți orice întrebare, dragă domnule, a răspuns unul dintre ei în numele tuturor, însă mai înainte am să vă spun eu ceva ce nici măcar nu vă trece prin minte: în prezent, fotbalul a încetat să fie un sport şi s-a transformat într-un comerț ca oricare altul.
— Extraordinar! am exclamat, şi imediat l-am întrebat dacă îl cunoştea pe răposatul pe care Dumnezeu îl primise la sânul lui.
— Bineînțeles, a răspuns un altul, întrucât cel dinainte părea absorbit de gravitatea propriei constatări. Dumneavoastră, nu?
— Eram foarte apropiați, am afirmat. Şi sunt prieten foarte bun cu cele patru fiice ale defunctului.
— Mi se pare că ați încurcat înmormântarea, m-a corectat un al treilea. Aici se află corpul lui Manuel Pardalot şi are o singură fiică, numită Ivet, din prima căsătorie.
— Ivet? am spus. O fată blondă, înaltă, foarte frumoasă, cu nişte picioare minunate?
— Nu, domnule: o fată brunetă, scundă, urâțică şi cu nişte picioare ca doi morcovi.
— într-adevăr, am recunoscut, cred că am încurcat ziua, ora, biserica şi mortul. O zi bună.
La ora unsprezece şi un sfert eram înapoi la coafor. Domnul Boldo m-a informat că în timpul absenței mele nu apăruse nici un suflet. I-am spus că m-am dus la înmormântarea unui cunoscut, i-am mulțumit mult pentru amabilitate şi fiecare s-a reapucat de treaba lui.
Am consacrat restul zilei punerii în ordine a datelor adunate până în acel moment şi unor priviri aruncate din când în când spre uşa coaforului, ca să văd dacă nu cumva intra vreun client, lucru care nu s-a întâmplat.

în ceea ce privește concluziile pe care le puteam trage din cele întâmplate până în acel moment, acestea se reduceau la: a) fata care spusese că e Ivet Pardalot nu era, de fapt, Ivet Pardalot, de vreme ce aceea care spunea că e Ivet Pardalot era cu adevărat Ivet Pardalot; b) mascatul care spusese că e Pardalot ar fi putut să fie, într-adevăr, Pardalot, deşi cel mai sigur e că nu fusese, pus în balanță cu varianta contrarie, că fusese; c) asasinul adevăratului Pardalot, chiar dacă nu era executantul concret al asasinatului, fusese creierul operațiunii şi, din toate punctele de vedere, chiar autorul moral, iar pe deasupra, lucru şi mai grav, d) acesta se afla încă în viață şi Dumnezeu ştie dacă nu cumva, la adăpostul măştii, ticluia alte crime (de exemplu, pe a mea); e) şi f) din cele spuse mai sus se putea trage concluzia că mascatul cel perfid nu avea cum să fie tatăl fetei care se dăduse drept Ivet Pardalot (fără să fie), cu acordul şi complicitatea ei, doar dacă n-o fi fost vorba efectiv de adevăratul ei tată, ceea ce ar exonera-o de această declarație falsă, însă nu de falsități mai grave, g) şi de ipocrizie. Astfel am pus capăt raționamentelor, chiar dacă nu m-am simțit, sincer vorbind, foarte satisfăcut de aceste concluzii, însă nu dispuneam de mai multe date din care să trag concluzii mai acătării.

La mijlocul după-amiezii, cumnatul meu Viriato a venit într-o vizită de control la coafor. Nu puteam să sufăr şi chiar mă temeam de aceste vizite sporadice, deoarece Viriato, care în relațiile sale familiale era un fiu prevenitor, un soț maleabil (şi prevenitor), un cumnat amabil, un bărbat atent şi delicat cu aproapele, în concluzie, un adevărat pisoi, se dovedea exigent şi inflexibil, ca să nu spun despotic, în ceea ce priveşte munca, mai ales atunci când contul beneficiilor dădea la iveală concluzii atât de firave cum erau cele pe care i le prezentam de obicei. Atunci îşi lăsa deoparte purtările alese şi mă umplea de reproşuri, acuzații şi ame-

ninţări, spunea că nu sunt bun de nimic, ci doar corupt şi neruşinat, dacă nu cumva mă lua la şuturi şi lovituri de curea, iar explicaţiile mele întemeiate, care mergeau de la consecinţele (intrinseci) ale Tratatului de la Maastricht, până la starea necorespunzătoare a uscătorului electric de păr, nu foloseau la nimic. Cu privire la Maastricht, încercam eu să-l fac să înţeleagă, nici Viriato, nici eu nu puteam face mare lucru, dar în ceea ce priveşte uscătorul electric de păr, situaţia impunea măsuri drastice, pentru că, în ultimele două luni, cinci clienţi (acum foşti clienţi) fuseseră transportaţi de urgenţă la spital cu leziuni uşoare provocate de multe alte disfuncţii.

— Adevărul adevărat, a replicat Viriato în timp ce inspecta localul, căutând un pretext ca să-mi anuleze solicitările, este că îţi petreci ziua pălăvrăgind cu clientele.

Mă pregăteam să-mi apăr integritatea, sârguinţa şi onestitatea faţă de firmă, când o altă problemă mai presantă mi-a acaparat atenţia.

— Ascultă, Viriato, i-am zis, ştiu că e o întrebare cam indiscretă. Totuşi, spune-mi, tu ai stimulator cardiac?

— Nu.

— Atunci să ieşim în goană de-aici, am spus, fiindcă de la o vreme tot aud un tic-tac şi mă furnică pe şira spinării.

Nici n-am ajuns bine la uşă, că am şi auzit un bubuit asurzitor, ne-a învăluit un fum dens, în spate am simţit o căldură teribilă şi am întreprins un zbor scurt, în timpul căruia eu am încercat fără succes să prind, pe când treceau prin dreptul meu, diferite obiecte ale coaforului (uscătorul de păr, fotoliul, lighenaşul) care, din pricina densităţii lor scăzute, se deplasau cu o viteză mai mare decât a mea. Unda de şoc încă străbătea cartierul, spărgând geamurile vitrinelor, când am aterizat pe trotuarul opus, în faţa videoclubului domnului Boldo şi în mijlocul acelui public

numeros, care se adună mereu şi imediat acolo unde cuiva
i se întâmplă ceva rău. înainte de a verifica dacă eram
întreg, m-am târât de colo până colo ca să adun instru-
mentarul împrăştiat şi să-l feresc de eventualii profitori;
după care m-am ocupat de mine, iar apoi m-am interesat
de soarta cumnatului care, aşa cum m-a informat un vecin
amabil, avusese norocul să cadă pe prelata magazinului de
fructe şi legume al doamnei Consuelo, motiv pentru care
nu se vătămase, chiar dacă momentan era lovit de surzenie,
orbire, paralizie, amnezie şi o intensă stare de tulburare.
Liniştit în privința lui, l-am lăsat în grija celor care încercau
să-l dezmeticească şi să-i scoată din orificii un ciorchine
de banane, şi m-am grăbit ustensilele salvate la locul
lor, adică printre ruinele coaforului, iar pe fațadă, cu mâ-
nerul unei perii carbonizate, am scris:
OFERTĂ SPECIALĂ
10% reducere în timpul
lucrărilor de extindere şi de renovare
După care am căutat şi am găsit mătura şi făraşul, iar
cu ele am încercat să adun rămăşițele calcinate, bucățile,
aşchiile, resturile, cârpele şi urmele de conteni (provenite
de la publicațiile Semăna şi Diez Minutos), în timp ce făceam
bilanțul acelui prăpăd. In starea asta m-a găsit poliția de
cartier care, anunțată de un trecător indiscret, s-a prezentat
la locul sinistrului cu obişnuita ei viteză de reacție.
—- Mulțumesc pentru vizită, domnilor agenți. Cu ce vă
pot fi de folos? le-am spus cu falsă încântare, fiindcă aş fi
preferat să fi rămas la dirijarea traficului, în loc să vină şi
să-mi pună întrebări în legătură cu cele întâmplate acolo.
Dar temerile mele s-au dovedit nefondate, întrucât re-
prezentanții ordinii (publice) s-au limitat să arunce o pri-
vire localului şi o alta mie, apoi să mă întrebe dacă gazele
fuseseră cauza.

— Da, domne, am răspuns, ţineam soba aprinsă, în ciuda temperaturii excelente pe care Primăria ne-o oferă gratuit, şi n-am luat măsurile de prevedere cuvenite. Dar consecinţele sunt neînsemnate, întrucât societatea de asigurări o să acopere în cea mai mare măsură măruntele stricăciuni.

Viriato, care, întremat, tocmai intra să îşi caute jacheta, pantofii şi cracul drept al pantalonilor, a auzit ce spuneam şi, după plecarea poliţiştilor, m-a mustrat astfel:

— De ce le-ai spus minciuni? Ştii prea bine că nu am plătit prima de asigurare din 1987.

—Viriato, i-am răspuns, mă tem că ne aflăm într-o mare încurcătură şi cel mai bun lucru ar fi să încercăm s-o rezolvăm cu propriile noastre mijloace. De data asta am scăpat cu bine printr-un miracol. Data viitoare poate fi mai rău. Intoarce-te la preocupările tale, nu povesti nimănui ce s-a întâmplat şi ţine-te cât mai departe de mine.

Pe înserat, izbutisem să scot molozul în stradă, să lipesc toate părţile unei ţevi prin care acum treceau, provizoriu, apa, gazul şi curentul electric şi recompunsesem oglinda lipindu-i bucăţile cu nişte leucoplast. Uscătorul de păr devenise complet inutilizabil, iar fotoliul rămăsese fără braţe şi spătar. In timp ce mă gândeam cum să remediez aceste lipsuri, în coafor a intrat un individ cu mersul nesigur şi tenul foarte palid, lucru care m-a făcut imediat să-mi închipui că e vorba despre un cadavru. Mai bărbierisem, pieptănasem şi machiasem câte un răposat, cu alte ocazii, niciodată însă unul care să vină pe propriile picioare, aşa că, nefiind momentul să caut nod în papură, l-am îmbiat să ia loc pe ce rămăsese din fotoliu. Noul venit a început să râdă şi a spus:

— Şmencherie! Văd că nu m-aţi recunoscut.
I-am examinat trăsăturile cu mai multă atenţie şi am descoperit că era Magnolie
— Cum să vă recunosc? i-am spus. înainte eraţi negru.
— Şi dumneavoastră alb, a replicat şoferul.
— M-am înnegrit de la funingine.
— Eu mi-am dat cu făină.
După care a privit înjur şi a adăugat:
— Chiar fără ochelari, observ că v-au pus o bombă. Aşa vă trebuie pentru porcăria pe care mi-aţi făcut-o ieri-seară. Dar nu m-am albit şi n-am venit până aici ca să vă muştruluiesc, ci ca să trec neobservat şi să vă aduc un nou mesaj de la domnişoara Ivet. De data asta vrea să vă vadă. Personal. Spune că viaţa ei este în pericol. Viaţa ei şi totodată a dumneavoastră. Amândouă. Şi, cine ştie, poate şi a mea. Asta n-a spus-o domnişoara Ivet, am adăugat-o eu de la mine. Domnişoara Ivet spune că de această dată îşi propune să joace cinstit cu dumneavoastră, nu ca înainte. Şi, adaugă domnişoara Ivet, doar prin unirea forţelor o să puteţi ieşi din primejdiile în care v-a băgat ghinionul. Intuind un răspuns negativ din partea dumneavoastră, domnişoara Ivet a insistat să insist şi să vă spun că, vorbind cu ea, nu aveţi nimic de pierdut, întrucât aţi şi pierdut totul.
— Unde vrea să ne vedem? am întrebat.
— Intr-un loc sigur, a răspuns şoferul. Vă duc eu. Aveţi încredere. Am avut destule ocazii să vă iau pe sus, însă nu am făcut-o niciodată. Aş putea să vă iau pe sus acum, chiar aici, dacă mi s-ar năzări. De chef nu duc lipsă. Nu v-a fost ruşine să abuzaţi de prietenia mea ca să mă îmbătaţi şi să mă lăsaţi baltă în spelunca aia? Pe deasupra şi cu nu ştiu ce poveste despre un Rolls Royce. V-aş crăpa ţeasta şi alte oase, dacă domnişoara Ivet nu mi-ar fi interzis asta în mod expres.

— Mă bucur. Asta mi-ar mai lipsi! am exclamat. Uitaţi-vă în ce stare au ajuns toate. Ce mă fac fără uscătorul de păr electric?
A ridicat din umeri şi nu a spus nimic. M-am uitat să văd cât e ora. In urma exploziei, ceasului de perete îi rămăsese doar secundarul, iar asta făcea greu de stabilit ora, însă am socotit că ar fi cea de închidere, astfel încât am decis să întrerup până a doua zi lucrările de reabilitare şi să mă dedic activităţilor mele subsidiare.
— Aţi venit cu maşina? l-am întrebat pe Magnolio.
— Da, domnule, a răspuns şoferul. E chiar aici. Nu ştiţi ce uşor e să parchezi când n-ai ochelari.
— Bine, am spus. Ajutaţi-mă să aşez uşa în ţâţâni şi vă însoţesc oriunde.
*
Magnolio a oprit maşina într-un colţ al străzii Bailen, mi-a arătat o clădire şi a spus:
— Aici e. Etajul patru, apartamentul C. Vă aşteaptă. Vin şi eu după ce găsesc un loc de parcare.
I-am urmat instrucţiunile şi, ajuns în faţa uşii indicate, am sunat. Imediat o voce şovăitoare a întrebat cine este. Auzind-o, iritarea şi resentimentele mele s-au risipit.
— Nu-ţi fie frică, scumpete, am răspuns, având grijă să nu mi se observe extenuarea cauzată de urcatul pe jos al celor trei etaje. Sunt eu, cavalerul tău rătăcitor, eroul tău galactic, supermanul tău.
— (ane? a repetat vocea şovăitoare.
— Coafezul, am răspuns.
Falsa (şi înşelătoarea) Ivet a întredeschis uşa, a constatat că eu eram şi mi-a făcut loc să intru. Părea speriată şi nervoasă. Imediat după ce am intrat, a închis şi a ferecat uşa. Abia atunci a aprins lumina în hol, o încăpere pătrată,

decorată simplu cu o cutie de contoare, din care pornea un coridor scurt şi îngust. Aerul era dens şi stătut, cum se întâmplă într-o locuinţă care a stat închisă mai multe zile. Pe coridor am ajuns într-o încăpere destul de mare, în mijlocul căreia se aflau o masă rabatabilă şi patru scaune pliante. Din tavan atârna un bec acoperit de un abajur din hârtie. Mi-a oferit un scaun şi a spus:

— Asta-i casa mea şi biroul meu sau, aşa cum prefer s-o numesc, agenţia mea. Este un apartament vechi, împărţit în mai multe locuinţe; ăsta, la rândul lui, e reîmpărţit de mine. In partea din faţă se află camerele mele private. Acolo intru doar eu şi cine hotărăsc eu. Cealaltă parte, în care ne aflăm acum, e destinată birourilor. Ştiu că nu e mare lucru pe-aici. Practic, închiriez mobila în funcţie de operaţiunea comercială pe care o am în derulare. In acest fel, mă adaptez mai bine caracteristicilor fiecărui client. Dacă sunt străini, modernism catalan; dacă sunt catalani, design italienesc. Uneori mă descurc doar cu un tatami. Dar nu despre asta e vorba. Pot să-ţi ofer ceva? Am băuturile tradiţionale.

— Pepsi-Cola?

— Nu.

— Atunci nimic, mulţumesc.

— O să-ţi aduc apă, pentru cazul în care ţi se face sete, a spus ea.

A ieşit pe coridor şi a intrat pe o uşă laterală. Cum minutele treceau şi ea nu se întorcea, m-am dus să văd ce-i în camera alăturată. Şi acolo jaluzelele erau lăsate sau obloanele închise, în aşa fel încât nu se vedea aproape nimic. Mi s-a părut că întrezăresc un dulap şi un pat de o persoană, nefăcut. Pe jos erau haine împrăştiate. In aer plutea mirosul acela cald, exalat de persoanele tinere şi curate care dorm singure. M-am întors în sufrageria goală exact când Ivet revenea cu un pahar de apă pe care l-am băut dintr-o

înghițitură, fiindcă experiența dormitorului îmi uscase gura. Ea părea să-şi fi venit în fire: nu mai dădea semne de frică, era mai degrabă surâzătoare şi cu chef de vorbă.

— S-o luăm pe bucăți, a început ea. Eu nu sunt fiica lui Pardalot, după cum ştii, pentru că azi-dimineață te-ai dus la înmormântarea lui Pardalot şi ai cunoscut-o pe adevărata Ivet. Adevăratul meu nume este Lili... nu, Lala... nu, Lulu... In sfârşit, ce importanță are? Să presupunem chiar că mă cheamă Ivet: viața este plină de coincidențe. Am o agenție de servicii, cea în care ne aflăm acum. Nu serviciile pe care şi le-ar putea imagina vreun răuvoitor văzându-mi expresiile schimbătoare ale feței, ci altele mult mai rele. E mai bine să-ți povestesc totul.

Povestea lui Ivet coincidea în punctele esențiale cu cea pe care mi-o relatase Magnolio noaptea trecută la bar. Ivet fusese model la New York, însă, până la urmă, revenise la Barcelona şi aici (la Barcelona) pusese pe picioare o societate de catering, un paravan pentru matrapazlâcuri. In schimbul unor sume, agenția lui Ivet punea la dispoziție tot ceea ce era necesar pentru a se comite orice fel de înşelătorie, atât mijloacele materiale, cât şi personalul. Magnolio era un exemplu şi, în cazul de față, eu eram altul. Ea selecționa persoana sau persoanele cele mai potrivite pentru a duce la îndeplinire operațiunea, vorbea cu ele, le convingea prin mijloace adecvate şi la sfârşit, dacă munca lor era mulțumitoare, le plătea cu religiozitate. Din păcate, de data aia lucrurile nu funcționaseră ca de obicei, a conchis ea.

A făcut o pauză şi apoi, văzând că eu nu spuneam nimic, a adăugat:

— Acum câteva săptămâni m-a contactat un individ care a spus că este şi se numeşte Pardalot. Nu era Pardalot, ci altcineva care se dădea drept Pardalot, însă pe atunci nu ştiam acest lucru. N-am ştiut până când am văzut în ziar

fotografia adevăratului Pardalot. Presupusul Pardalot mi-a dat adresa ta şi mi-a spus să mă dau drept fiica lui, adică a lui Pardalot, şi să te ademenesc pentru o treabă uşoară şi lipsită de riscuri. Ce ți-am povestit este ceea ce mi-a povestit, el: că voia să fure nişte documente din propriul birou pentru a scăpa de nişte impozite sau pentru a ascunde neplata unor impozite ori ceva de genul ăsta, şi că tu erai persoana potrivită pentru a o face. La început n-am înțeles planul. Dacă era vorba să dispară nişte documente din propriul său birou, cel mai simplu lucru ar fi fost să fie simulat furtul, adică să se spună că cineva sustrăsese documentele, de care apoi el s-ar fi putut descotorosi în destule feluri. In schimb, planul presupusului Pardalot lăsa să se-ntrevadă multe riscuri, prinderea ta asupra faptului nefiind cel mai mic dintre ele. Insă presupusul Pardalot mi-a răspuns că n-avea cum să iasă rău. Totul era pregătit pentru ca furtul să aibă loc fără surprize, mi-a explicat el. Chiar şi broasca biroului fusese aranjată în aşa fel încât orice neghiob s-o poată descuia de la prima încercare. Important, explica presupusul Pardalot, era ca hoțul să lase nişte urme ale trecerii lui pe acolo: amprente, dovezi de păr sau spermă, pentru testul ADN. Şi dacă acestea nu erau suficiente, partea referitoare la televiziunea cu circuit închis era o păcăleală. Una este ca paznicul de la poartă să nu te vadă intrând şi alta ca imaginea ta să nu rămână înregistrată. In acest fel, odată obținute documentele, presupusul Pardalot putea să arate o înregistrare în care apăreai tu intrând în clădire şi comițând furtul.
Ajunsă în acest punct, falsa Ivet s-a ridicat, s-a dus la fereastră, a deschis-o şi a despărțit puțin lamelele jaluzelei pentru a lăsa să intre aer de afară, fiindcă cel dinăuntru practic se epuizase. Insă a avut grijă să nu se lase deloc văzută de un eventual observator extern.

— Chiar şi aşa, am spus când ea s-a întors la masă, planul era şi este aberant. Având amprentele mele şi înregistrarea, mai devreme sau mai târziu poliția o să-mi dea de urmă, iar eu am să le povestesc că adevăratul Pardalot, a fost cel care m-a contactat ca să fur din birourile societății Borfaşul Spaniol proprietatea lui Pardalot, adică propriile lui birouri.

— Aceeaşi obiecție, a admis Ivet, am avut-o eu. Însă presupusul Pardalot, auzind-o, a început să râdă. Din acest punct de vedere, a spus el, nu e nici o problemă. Mai precis, a adăugat el, râzând în continuare, găsise persoana cea mai potrivită, adică omul cu cel mai curat curriculum, cel mai cuviincios şi cel mai fraier dintre toți cei care locuiau în metropolă.

Se referea la mine. Cititorul mă va ierta dacă, ajuns în acest punct al povestirii, o să dezvălui ceva ce cu siguranță el (cititorul meu neprețuit) a şi înțeles până acum, respectiv că, până la primirea acestei explicații, eu mă amăgisem cu iluzia deşartă că fusesem ales de frumoasa din fața mea şi de presupusul şi nesuferitul ei tată (ş.a.m.d.) ca urmare a reputației mele, altădată considerabilă în cercul breslelor furtişagului, înşelătoriei, tâlhăriei, neobrăzării şi şmecheriei, precum şi, de ce să mă mai ascund după deget, ca urmare a unei atracții simțite de ea față de înfățişarea mea, de modul meu elegant de a mă îmbrăca, de felul simpatic de a fi, de manierele de care dădeam dovadă şi, în sfârşit, de capacitatea mea de seducție. Mi-am adus aminte prea târziu de biata doamnă Pascuala de la pescărie, a cărei aroganță manifestată în ce mă privea căpăta acum, în lumina acestei dureroase deziluzii, semnificația exactă şi categorică.

— Lucrul cel mai sigur, după cum adăuga Pardalot, a rostit Ivet, insensibilă la amărăciunea pe care cel mai probabil o reflecta figura mea, era că poliția nu avea cum să

dea de tine. Ai" fi dedicat câteva zile verificării arhivelor, după care ar fi pus capăt acestei afaceri. Şi chiar dacă te-ar fi găsit, Pardalot ar fi negat totul, şi cum el este o personalitate, iar tu doar un coafez ridicol, lui i-ar fi dat crezare. In ceea ce te priveşte, nu ți s-ar fi întâmplat nimic. Cu comportamentul tău impecabil şi cu fața ta candidă, tribunalul ar fi considerat că ai comis furtul într-un moment de rătăcire şi te-ar fi trimis pentru un timp într-un centru psihiatric. Se spune că sunt ca nişte stațiuni balneare. Acum, fireşte, asasinatul complică un pic totul.

— La ce asasinat te referi? am spus.

— Tot n-ai priceput ițele afacerii? Presupusul Pardalot nu era Pardalot. Şi nu era vorba despre furtul unor documente de-ale lui Pardalot, ci de uciderea adevăratului Pardalot şi de punerea crimei în cârca unui inocent care, în treacăt fie spus, are exact amprentele tale şi chiar fața ta.

— Asta-i absurd, am replicat. Eu nu l-am omorât pe Pardalot, nici pe cel fals, nici pe cel adevărat.

— Şi cum te-ai gândit să demonstrezi chestia asta? m-a întrebat ea. Bineînțeles, poți să te duci la poliție şi să le povesteşti ce s-a întâmplat. Dar cine o să te creadă? Cu amprente lăsate lângă un cadavru şi apărând pe o bandă video înregistrată în aceeaşi noapte chiar la locul crimei nu-i tocmai peccata minuta*.

Dacă totuşi te hotărăşti să te duci la poliție, te avertizez că eu am să jur că nu te-am văzut niciodată, iar Magnolio o să facă la fel. Nu te supăra. Nimeni n-are chef să se trezească implicat în problemele altuia, mai ales atunci când situația lui nu-i tocmai curată. Pe de altă parte, n-am de unde să ştiu dacă nu cumva nu l-ai omorât chiar tu pe

* Păcate minore (lat.); prin extensie, această expresie este folosită pentru a face referire la ceva lipsit de importanță sau cu o valoare foarte mică (n. t.).

adevăratul Pardalot. Te cunosc foarte puțin. Ai putea fi un psihopat.
— Da, însă nu sunt, am replicat, şi aici este problema. Pentru că dacă eu nu sunt un asasin, dar cineva l-a omorât pe Pardalot, e limpede că în aceste momente bântuie un asasin care te cunoaşte şi care are destule motive să te reducă la tăcere. Din acest motiv l-ai trimis pe Magnolio să percheziționeze apartamentul meu şi coaforul, să mă urmărească şi să mă descoasă. Pentru a vedea dacă eu l-am omorât pe Pardalot. Acum, convinsă de inocența mea şi văzând că Magnolio este un novice, m-ai chemat la tine. Care-i motivul?
— Ca să te ajut. N-ai încredere în mine?
— Nu, am declarat apăsat, şi, în plus, cred să eşti mincinoasă, ambițioasă şi egoistă, precum Dalila, Salomea, Mumia şi alte femei rele care au meritat să intre în istorie pentru cruzimea, duplicitatea şi falsitatea lor. Insă dacă îmi propui un pact rezonabil, am să te ascult.
— Şi bine ai face, a spus ea, fără a se arăta jignită de cuvintele mele. In realitate, situația e şi mai gravă decât crezi. Mânată de un imbold blestemat, am furat mapa albastră în noaptea crimei. Mă gândeam să i-o revând lui Pardalot. Când am descoperit că persoana care mă contactase nu era Pardalot şi că adevăratul Pardalot fusese omorât, am vrut să restitui mapa fără să mai cer bani, însă nu ştiam cui. Ei, oricine ar fi, habar n-au că se află la mine. Cu siguranță cred că e la tine. Din această cauză am vrut să te previn. Mai devreme sau mai târziu or să vină la tine.
— Au şi făcut asta, am bolborosit. Acum câteva ore au pus o bombă în coafor. După cum vezi, eu n-am nici o zgârietură, însă pagubele materiale sunt considerabile.
— îmi pare rău, a şoptit ea.
— Cu sentimente nu se cumpără un uscător de păr electric, am replicat sec. Unde-i mapa albastră?
— în seiful unei bănci.

Nu am crezut-o, dar nu folosea la nimic să discut despre amănuntul acela trivial. Important era să ne salvăm pielea.
— Bănuieşti cine s-ar putea afla în spatele acestei poveşti, cine avea interesul să-l elimine pe Pardalot sau, măcar, cine era Pardalot?
— Nu. Doar ce scrie prin ziare.
— Atunci, ăsta-i primul lucru pe care trebuie să-l aflăm, am zis.
— Cum? a întrebat ea.
— Foarte simplu: intrând din nou în birourile societății Borfaşul Spaniol S.R.L.
— Asta-i foarte periculos, a spus ea.
— La fel de periculos e să stai şi s-aştepți o altă bombă, i-am spus. In schimb, dacă luăm inițiativa, o să fim în avantaj o vreme, deoarece crezând că noi suntem slabi şi ei puternici, poate că n-au mai luat măsuri de prevedere. In aceste situații, lucrul cel mai greu este întotdeauna cel mai uşor, tocmai pentru că pare greu. Magnolio e de încredere?
— Da, a afirmat Ivet. Chiar dacă a fost botezat, conservă onoarea celor care se-nchină la idoli şi, spre deosebire de mulți domni care se comportă cu mine ca nişte sălbatici, el, care este un sălbatic, s-a comportat neîncetat cu mine ca un adevărat domn. Cel în care nu ştiu dacă pot avea încredere eşti tu.
— O să trebuiască să-ți asumi acest risc. Rămâi aici şi să nu deschizi nimănui. O să iau eu legătura cu tine. Şi acum, la revedere.
M-a însoțit până la uşă. înainte de a deschide, împinsă de un impuls inexplicabil (sau de o formulă de politețe obişnuită în afaceri), m-a îmbrățişat şi, făcând referire clară la pericolele exterioare, mi-a şoptit la ureche:
— Fii atent, drăguțule.
Am simțit pe piept căldura palpitândă a delicatelor ei forme (împlinite) şi, cum nu mai avusesem contacte fizice

cu un corp uman (cele din autobuz nu contează) de mai mulți ani, nu știu zău cum aş fi reacționat, dacă momentul acela n-ar fi fost atât de puțin propice manifestărilor sensibile. Insă, aşa cum stăteau lucrurile, îmbrățişarea aceea mai degrabă m-a deprimat. Aşa că i-am spus din nou la revedere şi am coborât scările în mare grabă. Pe stradă l-am întâlnit pe Magnolio, privindu-şi cu satisfacție maşina a cărei parte din față ajunsese să facă parte din maşina vecină.

— Domnişoara Ivet m-a însărcinat să vă spun că pentru astăzi nu mai are nevoie de serviciile dumneavoastră, i-am spus. In ceea ce mă priveşte, de-acum n-o să mai fie nevoie să mă urmăriți pe străzi şi nici să vă băgați nasul în casa mea. In schimb, n-ar strica deloc să mai rămâneți puțin pe-aici şi să faceți de gardă. Asigurați-vă că domnişoara Ivet nu părăseşte clădirea. Dacă face aşa ceva, urmăriți-o fără să fiți văzut. Ştiu că discreția nu este specialitatea dumneavoastră, dar nu vă descurajați: cu ceva practică vă perfecționați. Şi să veniți mâine-dimineață ca să-mi spuneți ce s-a mai întâmplat.

*

Pe la unsprezece, fără să fi luat cina, am ajuns în fața clădirii societății Borfaşul Spaniol şi am inspectat-o de la o distanță prudentă. Luminile clădirii erau stinse, cu excepția celei de la intrare, unde se afla un paznic în ghereta lui. Nu acelaşi paznic de data trecută, ci un altul, între două vârste, cu burtă, chel şi cu o mustață deasă. Aştia-s cei mai buni.

Am dat colțul şi m-am oprit în fața uşii garajului. Pe stradă aia (laterală) nu trecea nimeni. Din buzunar am scos telecomanda pe care mi-o dăduse mascatul cu câteva nopți în urmă pentru a-mi uşura intrarea în aceeaşi clădire

(pe acolo) şi care la început rămăsese într-un buzunar al hainei, iar apoi la mine acasă, unde mă dusesem s-o iau înainte de faptele pe care le povestesc acum. Şi am apăsat pe buton. Grilajul a început să alunece orizontal pe şina lui, iar oblonul pe a sa, vertical, aşa cum am mai descris cu aceleaşi cuvinte, în locul corespunzător. Ar fi fost un fleac să pătrund în clădire prin garaj, însă am renunțat să fac asta, închipuindu-mi că, fără îndoială, schimbaseră combinația care dezactiva alarma, având în vedere ce rău le mersese cu cea de dinainte, în special lui Pardalot.
Am lăsat uşa garajului deschisă, m-am întors din drum, m-am aşezat în fața uşii de sticlă a clădirii şi i-am făcut semne paznicului până când acesta a observat prezența mea, mi-a spus că birourile nu erau deschise publicului, iar după aceea, arătându-mi, cu o mimică expresivă, când bastonul, când propria lui anatomie, mi-a semnalat cam pe unde avea să mi-l bage dacă nu-l lăsam în pace. La care eu i-am răspuns cu gesturi şi strâmbături exagerate, până când paznicul s-a ridicat, şi-a închis pantalonii, pe care pentru o mai mare comoditate a ființei sale îi desfăcuse şi, legănându-şi bastonul, a venit până la poartă şi a între-deschis-o.
— Scuzați-mă cavă deranjez, m-am grăbit să spun, dar nu-i de pomană. Să vedeți, sunt un vecin din acest distins cartier şi, trecând acum câteva clipe pe străduța laterală, în drum spre casă, am observat că uşa de la garajul clădirii dumneavoastră, adică a acestei clădiri, era deschisă. Aş spune chiar larg deschisă. Din simț civic, am aruncat o privire în interior şi mi s-a părut că întrezăresc figura suspectă a unui străin în interiorul garajului. Bineînțeles că ar putea fi vorba de un produs al imaginației mele. Sunt scrupulos din fire. Şi am artrită. Nu ca dumneavoastră, care sunteți viteaz, responsabil şi băiat bun.
Paznicul şi-a scărpinat fundul cu bastonul ca să-şi facă de lucru în timp ce se gândea şi apoi a spus:

— Mă duc să cercetez împrejurimile. Dumneavoastră să nu vă mişcaţi de aici şi să nu atingeţi nimic.
— Fiţi fără grijă. Sunt onorat să vă supraveghez ghereta de pază, am răspuns, strecurându-mă în hol. A, şi nu uitaţi să deconectaţi alarma în timp ce patrulaţi, altfel o s-o declanşaţi chiar dumneavoastră şi inevitabil o să înceapă să urle. Locuitorii din cartier sunt tipicari şi n-aş vrea să vi se aducă reproşuri dacă până la urmă toate astea or să se dovedească a fi rodul imaginaţiei mele.
Paznicul a închis uşa de sticlă, a apucat bastonul, şi-a pipăit cartuşiera pentru a se asigura că avea pistolul la brâu, a dezactivat alarma cu un ştift şi a pătruns în clădire pe o uşă aflată la capătul holului.
Imediat ce am rămas singur, am luat unul dintre lifturi, am suit la etajul patru, am căutat şi am găsit biroul lui Pardalot, am forţat iarăşi încuietoarea şi am intrat. Toate erau la fel ca în noaptea crimei. Părea imposibil ca într-un loc atât de bine mobilat să se fi aflat un mort. In mare grabă am deschis sertare, fişiere şi dulapuri fără să găsesc nimic: fără îndoială, documentele defunctului fuseseră rechiziţionate de judecătorul de instrucţie în virtutea dispoziţiilor legii. Văzând că acolo nu era nimic interesant, am trecut în sala de şedinţe. Nici acolo nu speram să găsesc ceva, însă, cel puţin, îmi puteam umple buzunarele cu pixuri. Nici măcar. Prin geamul opac al uşii s-a conturat silueta corpolentă a paznicului cu bastonul pregătit. In timp ce bâjbâia cu cheia în încuietoarea uşii sălii (de şedinţe), m-am întors în biroul lui Pardalot şi am închis uşa chiar în momentul în care paznicul şi bastonul lui intrau în sală. Pesemne că a observat ceva, fiindcă s-a apropiat imediat de birou şi a deschis uşa. Cum pe acolo nu se afla nici un paravan, perete sau altă uşă după care să mă ascund, m-am avântat în întuneric. M-am lovit de o mobilă şi am făcut zgomot. Paznicul s-a oprit în pragul biroului, ocupându-l

aproape în întregime cu impozanta lui conformație de ciubăr. Fără să lase din mână bastonul, şi-a dus mâna la pistol şi a întrebat:
— Cine-i acolo? Ieşiți cu mâinile în sus sau trag.
Eram gata-gata să mă predau, când o voce joasă, clară, arogantă şi, în plus, venită de dincolo de mormânt, a răspuns în locul meu:
— Bună, sunt Pardalot.
Paznicul a scăpat bastonul, s-a întors pe călcâie şi a ieşit în goană din sala de şedințe. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacă înmuierea genunchilor nu m-ar fi împiedicat.
*
Rememorând acum cele întâmplate, mă întreb dacă motivul uimirii mele în fața acelei apariții neaşteptate s-a datorat fricii sau surprizei, fiindcă, deşi nu sunt chiar atât de ignorant ca să nu ştiu că adeseori victimele unor crime sângeroase îşi fac apariția în acel loc pe bună dreptate numit „locul crimei", târând lanțuri, ciocnindu-şi oasele şi scoțând urlete, gemete şi alte şuierături menite să inspire frică, îmi închipuisem mereu că aceste fenomene se petreceau în locuri exotice, precum Ungaria sau Japonia, şi cu morți de viță nobilă, dar niciodată că li s-ar fi putut adăuga un om de afaceri catalan precaut, chiar în sanctuarul biroului său. Şi chiar dacă în trecut mai avusesem nişte întâlniri trecătoare cu stafii, cam de prost gust şi niciodată explicate în mod satisfăcător de ştiință, nu mă confruntasem niciodată cu una atât de arogantă şi de sigură pe ea, stafiile fiind mai degrabă timide, aşa cum le stă bine unor ființe (sau neființe) obişnuite să fie rău primite oriunde se duc. Dar toate acestea, de fapt, n-au nici o importanță, deoarece chiar vocea lui Pardalot, motivul spaimei, a avut

grijă să risipească orice urmă de mister, adăugând, cu aceeaşi jovialitate, după o scurtă pauză:
„In acest moment nu pot să vă răspund. Lăsaţi numele şi telefonul de contact după semnalul sonor şi o să vă sun eu în cel mai scurt timp posibil."
Am priceput că, mergând cu spatele şi lovindu-mă de o mobilă, am acționat fără să vreau robotul telefonului, din care s-a auzit în continuare o altă voce, dubitativă şi feminină, care spunea:
„Suntem de la florărie. In legătură cu florile pe care ni le-ați comandat pentru cina de marţi, acasă la Reinona. Vă rog, sunaţi-ne şi spuneți-ne ce trebuie să facem."
Am auzit acest mesaj de neînțeles şi după părerea mea frivol (pentru mine), în timp ce străbăteam sala de şedințe ca o gazelă (cum se spune despre cineva care, fiind mamifer rumegător, aleargă foarte iute) şi săream în liftul care m-a dus până la parter. Acolo, am patinat pe pardoseala bine ceruită până la ghereta paznicului şi m-am sprijinit de ea exact când paznicul îşi făcea apariţia pe uşa situată la capătul intrării pe unde ieşise câteva minute mai devreme.
— Aţi văzut ceva neobişnuit, curajosule paznic? l-am întrebat, încercând să maschez neastâmpărul cutiei mele toracice.
— Nimic, a răspuns el, străduindu-se să-şi ascundă clănțănitul mandibulelor.
— Văd că sunteţi cam palid şi transpirat, am spus, şi dacă nu aţi fi paznic, aş spune că v-aţi scăpat în pantaloni. Unde-i bastonul?
— îmi pare rău, a replicat el cu un glas aspru. Nu sunt autorizat să comentez cu populaţia civilă incidentele din timpul serviciului. Plecaţi şi consideraţi strict secret cele întâmplate.

A scos dintr-o pungă de hârtie o sticlă de rachiu şi a tras
o înghiţitură, apoi mi-a indicat cu mâna, cu privirea şi cu
damful să plec.
*
Ajuns acasă, am avut parte de o surpriză neplăcută. Mă
gândisem la posibilitatea ca în absenţa mea să-mi fie sco-
tocit apartamentul, dar nu şi că ar fi putut s-o facă cineva
atât de aprig. Mobila era cu picioarele în sus, iar conţi-
nutul dulapurilor şi sertarelor era împrăştiat peste tot, de
parcă făptaşii, nemulţumindu-se cu scotocitul, s-ar fi apucat
să joace volei cu îndrăgitele mele obiecte personale. O
evaluare rapidă a evidenţiat faptul că nu lipsea nimic, cu
excepţia unui iaurt din frigider. Am luat legătura cu Pu-
rines, am întrebat-o dacă observase ceva şi mi-a spus că
pe la opt ajunsese la urechile ei un zgomot puternic care
provenea din locuinţa mea, însă a considerat că era mai
prudent să nu facă cercetări şi să nu anunţe poliţia. I-am
mulţumit şi am asigurat-o că făcuse cel mai bun lucru
pentru toţi, pentru ea şi pentru mine.
— Băiete, nu ştiu în ce belea te-ai băgat, dar ar trebui
să găseşti calea de mijloc între cum erai înainte şi ce se-ntâm-
plă acum, mi-a spus ea.
Apoi, direct şi fără nici o legătură, a adăugat:
— Trebuie să îţi cauţi o fată serioasă, de teapa ta şi să
întemeiezi o familie.
După câte se părea, toate se încăpăţânau să mă însoare.
— Nu te strâmba, omule, a râs Purines, citindu-mi
nedumerirea şi contrarietatea pe faţă. Ai cinat? Tocmai
am cumpărat jumătate de duzină de crenvurşti de la super-
market, care parcă ne roagă să-i mâncăm, aşa că te poftesc.
Aş fi acceptat cu plăcere invitaţia ei, deoarece nu cina-
sem, şi nici la prânz nu mâncasem din cauza bombei, însă

nu voiam să amân aranjarea apartamentului meu răvăşit
şi nici să-i provoc alte neplăceri, aşa că am refuzat-o, exprimându-mi din nou cea mai profundă recunoştinţă şi
speranţa că, într-un viitor nu prea îndepărtat, o să putem
lua masa împreună. Aş mai fi adăugat şi alte fineţuri, dacă
un căscat teribil nu le-ar fi întrerupt.

— Fă cum vrei, a zis Purines. Eu doar încercam să te
ajut.

Şi, după o pauză, când eu pusesem deja mâna pe clanţă,
a adăugat cu un glas scăzut şi timid:

— Nu sunt eu cea mai nimerită să-ţi dea sfaturi, dar ai
grijă. Cu fata aia e ceva necurat. Nu spun că-i o persoană
rea. Nu mai există persoane rele. înainte existau femei
fatale, şopârliţe şi coţofene. Acum toate suntem cumsecade, însă, dacă din întâmplare...

— Purines, am întrerupt-o, eşti o scumpă.

M-am întors la distrusul meu apartament şi m-am
apucat de lucru. Restabilirea ordinii, inclusiv a perdelelor
de percal şi a florilor (din plastic) care dădeau o căldură
ce nu contrasta cu sobrietatea, mi-a luat câteva ore pe
puţin. După aceea am adormit buştean.

*

A doua zi de dimineaţă, la nouă fără douăzeci, am intrat
în barul din colţ şi am cerut ospătarului o jumătate de sendviş cu calamar şi ceapă, precum şi permisiunea să consult
cartea de telefoane. După ce mi-a fost îngăduit acest lucru
într-o manieră nu tocmai plăcută, am căutat în carte cuvântul Reinona, menţionat în mesajul telefonic înregistrat în
după-amiaza precedentă de robotul telefonic al lui Pardalot (poliţia nu îl ridicase împreună cu restul materialelor
confiscate) şi legat, după câte mi-aminteam, fiindcă în acel
moment nu-i acordasem atenţia cuvenită, de o cină de

marți, nişte flori şi acel nume propriu pe care, în ciuda intenselor căutări, nu am reuşit să-l găsesc în carte. Drept pentru care, cu sendvişul de calamar şi ceapă în dinți, m-am dus la coafor şi am deschis.
Punctual şi adormit, Magnolio a venit la întâlnirea matinală stabilită de mine cu el în seara anterioară şi mi-a rezumat cele întâmplate în fața casei lui Ivet cu o precizie laconică: nimic. Cel puțin, s-a grăbit să adauge, până când clopotele bisericii comunale au bătut miezul nopții, fiindcă atunci, nu de frica spiritelor sau altceva asemănător, ci pentru că voia să se odihnească, s-a dus la el acasă.
— Şi dumneavoastră, a întrebat el, ce-ați făcut?
— Mai nimic, am răspuns. Ați auzit vreodată vorbindu-se despre cineva cu numele de Reinona? In special în ultimele zile.
— Nu.
— Nu-mi răspundeți cu nesocotință, l-am admonestat. Cum de sunteți atât de sigur?
— Nu uit niciodată numele albilor, a spus el, deoarece mă fac să râd. Seara, în pat, le trec în revistă şi mă distrez. Alaltăieri am cunoscut un orecare Capdepera. Cum vi se pare? Ha, ha, ha! Ha, ha!
încă râdea cu gura până la urechi când a plecat, lăsându-mă singur cu clientele coaforului, adică singur. Am aşteptat o vreme, după care am dat o fugă până la libră-ria-papetărie Bufnița şi i-am cerut cu împrumut doamnei Pinol o hartă a Barcelonei. Cu această bibliografie, cu o bucată de hartă şi un pix (de asemenea împrumutat), m-am întors la bar.
Cum clientela barului era la fel de numeroasă ca a coaforului, l-am rugat pe ospătar să se ducă la coafor pentru cazul în care apărea cineva, fiindcă eu trebuia să dau nişte telefoane care aveau să-mi ia ceva timp, însărcinându-mă să-l anunț în cazul în care ar fi apărut vreun obişnuit al

barului. Propunerea nu l-a încântat deloc, însă cum eu eram clientul obişnuit al barului (la prânz), până la urmă a acceptat. Odată rămas singur, am deschis cartea de telefon (Pagini Aurii) pe una dintre mese, am despăturit harta, am netezit hârtia, am apucat zdravăn pixul şi în mai puţin de o oră am întocmit o listă cu cele zece florării mai apropiate de clădirea birourilor societăţii Borfaşul Spaniol. După care am sunat la prima dintre ele şi am spus:
— Bună ziua. Sunt domnul Pardalot şi am comandat la magazinul dumneavoastră un buchet de flori de dus acasă la Reinona, aşa este?
— Nu, domnule. Nu ştiu despre ce vorbiţi, a răspuns de la celălalt capăt al telefonului un individ de profesie florar.
— Nici eu. La revedere.
Am repetat acelaşi dialog încă de patru ori în tot atâtea încercări. La a cincea, o doamnă a cărei voce mi s-a părut că semăna cu cea de pe robotul telefonic al lui Pardalot, a exclamat:
— Dumneavoastră sunteţi domnul Pardalot?
— Da, doamnă.
— Sper că v-a plăcut jerba pe care v-am trimis-o la înmormântare.
— A, doamnă, m-am grăbit să spun, nu sunt regretatul domn Pardalot, ci executorul său testamentar. De aceea folosesc numele defunctului, deoarece îl reprezint, ca să spun aşa, pe acest pământ. Şi tocmai când îi verificam cu atenţie hârtiile, am văzut numele firmei dumneavoastră şi comanda de flori cu destinaţia casa Reinona. Dacă nu mă înşel.
— Nu vă înşelaţi, a zis florăreasa. Chiar ieri am sunat la birou, ca să cer instrucţiuni în acest sens, şi întrucât nu a răspuns nimeni, am lăsat un mesaj pe robotul telefonic. Chiar domnul Pardalot a sunat vineri pentru a comanda

două duzini de trandafiri roşii. Acum însă, date fiind circumstanțele triste, presupun că trebuie anulată comanda.
— In nici un caz, doamnă, am spus. Obligația mea e să duc întocmai la îndeplinire ultimele voințe ale defunctului. Să trimiteți florile fără întârziere. Am sunat doar pentru a verifica adresa legatarului.
— A cui?
— A Reinonei.
— Aceeaşi.
— Vă deranjează dacă mi-o reamintiți? E doar în scop de inventar.
— Cum să nu, notați-o, a spus fiorăreasa: strada Polvoalegre, douăzeci şi şapte.
— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă, i-am spus şi am închis.
Ani dus înapoi la librăria-papetărie harta şi pixul şi am făcut din nou schimb de locuri cu barmanul. La prânz am închis, m-am dus încă o dată la bar, l-am salutat pe barman, m-am aşezat la o masă şi mi-a adus cealaltă jumătate a sendvişului cu calamari şi ceapă. Mă pregăteam să-i aplic prima muşcătură, când a intrat în bar Magnolio. Văzându-l, ospătarul a pus mâna pe puşca de prepelițe, însă l-am liniştit spunându-i că Magnolio este prietenul meu şi că răspund eu pentru buna lui conduită. Intre timp, indiferent la această negociere, Magnolio examina atent mâncărurile care fermentau în vitrina de pe tejghea.
— Dați-mi o porție de salată â la rousse cu pâine integrală, stimate ospătar, a spus el, în timp ce se aşeza la masă.
L-am întrebat care era motivul neaşteptatei sale prezențe acolo şi i s-au luminat ochii în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.
— Nu sunt prost, mi-a spus, m-am gândit şi mi-am dat seama ce puneți la cale.

* Steagul Cataloniei, format din mai multe benzi orizontale galbene
şi roşii (n. t.).

— Pun la cale doar să mănânc în linişte această jumă-
tate de sendviş, i-am spus.
— Ha, ha, a replicat Magnolio, pe mine nu mă duceţi
de nas. V-aţi propus să-l descoperiţi pe adevăratul asasin
al domnului Pardalot. Nu negaţi. Dacă aş fi în situaţia dum-
neavoastră, şi eu aş face la fel. Alternativa este puşcăria,
ha, ha! Daţi-mi voie, însă, să vă spun ceva: de unul singur,
dacă aveţi noroc, n-o să obţineţi nimic; iar dacă aveţi ghi-
nion, o să reuşiţi să-ncasaţi un glonţ. Ha, ha!
— Şi ce vă pasă?
— îmi pasă. Suntem toţi fraţi.
— Aşadar, şi asasinul lui Pardalot. Duceţi-vă şi luaţi masa
cu el.
— Nu e acelaşi lucru, a spus Magnolio. Eu sunt un om
cinstit, la fel ca dumneavoastră. Noi doi luptăm de aceeaşi
parte a baricadei, chiar dacă sub steaguri diferite. Cel al
ţării mele este la fel ca senyera*, însă cu o maimuţă la mijloc.
Dacă noi, oamenii cinstiţi, nu ne unim, neisprăviţii or să
stăpânească lumea. Dacă n-au şi făcut-o până acum.
— Nu văd nici un motiv să am încredere în dumnea-
voastră, am replicat.
— Uitaţi ce se-ntâmplă, a spus Magnolio, rămânând la
fel de calm, fără nici un fel de rea intenţie din partea mea,
am colaborat la înşelăciunea în care suntem cu toţii im-
plicaţi. Nu aş vrea să am pe conştiinţă moartea dumnea-
voastră. Mă tem, de asemenea, şi pentru domnişoara Ivet,
pe care o cunosc şi o apreciez. E o domnişoară bună şi
sensibilă, în sensul figurat al cuvântului, şi foarte fragilă şi
neajutorată. Uneori, în timp ce mergeam cu ea cu maşina,
să facem comisioane, am văzut-o în oglinda retrovizoare
cum plângea. Vreau să spun, privindm oglinda retrovizoare.

Alteori, are simptome de confuzie, oboseală, depresie şi anxietate. Nu mă pricep la psihologie, însă aş îndrăzni să afirm că domnişoara Ivet se află sub influența unui spirit negativ sau a unui demon. Are nevoie de protecție şi, pentru moment, numai noi doi i-o putem oferi. Dar asta nu-i totul. Sunt mânat şi de nişte motive personale, pe care nu le expun acum, fiindcă ar dura prea mult şi nu e timp.
A tăcut şi a început să-şi mănânce salata â la rousse cu un calm desfătător şi gesturi manierate. In timp ce făcea acest lucru, am început să îl studiez cu atenție şi cu oarecare invidie, deoarece, chiar dacă am, mulțumesc lui Dumnezeu, toți dinții şi încerc să nu vorbesc cu gura plină, nu reuşesc să termin mâncarea fără să las o mostră completă a meniului pe masă, pe podea şi pe pereți, ca să nu mai vorbesc de haine şi de pantofi. Din acest motiv şi din altele de ordin personal, personajul nu-mi era nesuferit. Un pic de ajutor nu era de dispreţuit, mai ales din partea cuiva cu un asemenea gabarit. In plus, avea şi maşină. M-am hotărât să-i accept oferta şi i-am comunicat acest lucru.
— Ați luat o hotărâre înțeleaptă, a spus el cu o înclinare din cap. Aşa cum se spune prin părțile mele, cu toții o să facem totul. Tradus, îşi pierde farmecul. Acum povestiți-mi cine este Reinona.
In timp ce el se ocupa de salata â la rousse şi de pâine, după care a cerut ca desert o portocală, pe care a curățat-o şi a mâncat-o cu furculița şi cuțitul spre stupoarea şi distracția clienților tradiționali, obişnuiți să-şi ducă mâncarea la gură cu mâna, i-am vorbit despre mesajul telefonic şi despre ceea ce am aflat sunând la florărie. Când am terminat, şi-a şters cu meticulozitate buzele cu şervetul, l-a îndoit, l-a pus pe masă şi a spus:
— Toate astea sunt minunate, însă până în acest moment un singur lucru putem spune că e sigur: Pardalot n-o să participe la cina aia, care, întrucât astăzi este marți, o să aibă loc chiar diseară.

— Pardalot nu, am răspuns, însă eu, da. Şi o să participe cu siguranţă şi persoana care l-a omorât sau care a ordonat să fie omorât. A trecut mai bine de o oră de când stăm faţă în faţă. Nu-i cazul să spun că afacerea e riscantă. Pot conta pe ajutorul dumneavoastră?

— Nu, domnule, a răspuns.

— Atunci plătiţi consumaţia, am spus eu.

I-am făcut semn ospătarului să aducă nota de plată (inclusiv telefoanele date) şi am pus-o discret sub nasul lui Magnolio. A plătit, am ieşit amândoi şi ne-am despărţit pe trotuar, cu o grămadă de reverenţe şi gesturi solemne.

4

r

L/um mai erau câteva minute până la deschiderea
coaforului, m-am învârtit puțin prin cartier şi m-am oprit în
fața unui magazin pe frontispiciul căruia scria aşa:

RAMACHANDRA SAPASTRA
Vopsitorie de haine
remaiază ciorapi
SE: fac reparații
stopează rupturile

Vopsitoria era închisă, am bătut la geam şi din maga-
zin a ieşit domnul Ramachandra în izmene şi papuci, cu
o farfurie de supă într-o mână şi cu lingura în gură. I-am
explicat că în seara aia eram invitat la o petrecere siman-
dicoasă şi voiam să merg pus la punct, m-a lăsat să intru
şi am ales dintre lucrurile pe care i le încredințaseră clienții
o haină care se potrivea cu talia, cu veniturile şi cu con-
veniențele sociale, nişte mănuşi din piele de capră şi un
fular. I-am plătit o mie de pesetas în avans şi m-am întors
la coafor.

La opt fără cinci, când a plecat ultimul client (care în
acea zi s-a dovedit a fi şi singurul), mi-am vopsit părul negru
intens. După aceea mi-am făcut o barbă din păr artificial,
însă după câteva probe am renunțat la ea, deoarece îmi
dădea un aer rustic prea puțin atrăgător. Mi-ar fi plăcut

să trec pe acasă ca să mă spăl puțin, pentru că atât cămașa mea, cât şi eu lăsam destul de mult de dorit în privința curățeniei, prospețimii şi mirosului, dar când tocmai mă pregăteam să ies pe uşă, Ivet a apărut pe nepusă masă. Era foarte drăguță şi părea agitată. In timp ce eu observam aceste detalii, ea m-a examinat superficial şi a întrebat:
— De unde ai scos costumația asta? Şi petele?
Am vrut să-i explic că închirierea hainelor după curățare valora dublu decât închirierea hainelor înainte de curățare, pentru că trebuiau din nou scoase petele. In ceea ce priveşte alegerea modelului (un smoching argintiu sobru), mie mi se părea o alegere bună. Nu prea a acordat multă atenție cuvintelor mele, adăugând că acel loc dezgustător şi urât mirositor (coaforul) o indispusese de la bun început, dar acum, după bombă, o afunda în cea mai neagră deznădejde. Am înțeles aluzia şi i-am propus să mergem la bar.
Am încuiat (este un fel de-a spune) uşa coaforului, ne-am dus la bar şi ne-am aşezat la aceeaşi masă unde avusese loc prima noastră întâlnire. Coincidența mi s-a părut semnificativă şi am întrebat-o dacă putem numi barul acela „barul nostru", la care ea mi-a răspuns că actuala lui denumire (Frații Copită) i se părea destul de bună. Cu femeile ca Ivet nu merge să te precipiți, astfel că m-am hotărât să dau un alt curs conversației şi am întrebat-o care era motivul neașteptatei sale vizite.
A răspuns că era acela de a afla chiar din gura mea peripețiile din noaptea precedentă, iar eu i-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat în clădirea societății Borfaşul Spaniol fără a omite incidentul cu robotul telefonic şi investigațiile pe care le-am făcut pornind de la el, încheind acest rezumat, pe care cititorul îl cunoaşte, cu planul de a pătrunde în casa Reinonei.

— Asta este o imprudență majoră! a exclamat ea. Nu știi cine este Reinona și nici ce categorie de oameni or să fie în casa ei.
— Nu te teme, am răspuns, or să fie oameni bogați și catalani, adică inofensivi. In plus, nu mă paște nici un pericol: după cum vezi, mi-am adaptat înfățișarea exterioară împrejurărilor și n-o să-mi fie greu să mă amestec printre elite fără să fiu descoperit. In plus, întotdeauna m-am mișcat în astfel de cercuri, am adăugat cu îngâmfare. In ciuda a ceea ce crezi tu, sunt un bărbat cu un mare potențial. Frumoaso!
— Păi, judecând după rezultate, în locul tău, aș schimba metoda, a spus Ivet.
— Nu acționez așa de plăcere, ci din lipsa variantelor, am mormăit. Dar să n-ai teamă în ce mă privește. Tu ești cea care mă îngrijorează.
Ochii i s-au umplut de lacrimi, pe de-o parte din cauza cuvintelor mele, iar pe de alta din cauza damfurilor care pluteau prin aer, așa că punându-și o mână (a ei) peste a mea, a șoptit:
— Nu vreau să riști din cauza mea.
Am simțit un nod în gât și nu știu ce s-ar mai fi putut întâmpla acolo (cu siguranță nimic), dacă în acel moment nu și-ar fi făcut din nou apariția în bar Magnolio, care, remarcându-ne pe amândoi la aceeași masă și într-o atitudine drăgăstoasă, nu a ezitat să vină spre noi și să destrame vraja momentului cu povestirea aventurilor sale. Prin urmare, cum a spus în chip de introducere, după ce a reflectat asupra hotărârii mele de a mă duce în acea noapte la casa Reinonei și după ce, de asemenea, a considerat planul excesiv de temerar și atitudinea lui față de mine lipsită de solidaritate, s-a hotărât să inspecteze terenul. Așa că s-a dus la adresa dată de florăreasă, a sunat la poarta reședinței, pentru că așa putea fi categorisită locuința aia, și l-a

întrebat pe majordomul care i-a deschis dacă acolo era centrul de primire pentru senegalezii fără acte. Atâta istețime nu a rămas nerăsplătită, întrucât majordomul i-a răspuns că nu, dar că, în cazul în care căuta o muncă temporară şi prost plătită, îi putea oferi ceva. Bineînțeles, Magnolio nu a pierdut ocazia şi a răspuns afirmativ. Atunci majordomul i-a spus să se prezinte la reşedință cel mai târziu la ora opt şi jumătate, fiindcă în seara aia avea loc o recepție la care aveau să participe mulți invitați, iar personalul era destul de puțin. Magnolio era foarte mândru de cursul neaşteptat al evenimentelor.

— Şi nu e puțin lucru, a spus ospătarul barului care ascultase conversația, însă trebuie să vă grăbiți fiindcă e deja opt. In ceea ce vă priveşte pe voi doi, ori consumați, ori continuați-vă dezmierdările într-o meuble.

Era într-adevăr cazul să ne grăbim, şi cum nici Ivet nu avea poftă şi nici eu nu aveam bani, am plecat toți trei. Magnolio şi cu mine ne-am pus de acord să ne întâlnim din nou în casa Reinonei, iar el a plecat. Fără să dau importanță insinuării grosolane a ospătarului, căreia, deocamdată, Ivet nu părea dornică să-i dea curs, i-am propus să o conduc la stația de autobuz. Mi-a spus că suferă de un amestec de claustrofobie şi agorafobie care o împiedica să utilizeze minunata noastră rețea de transport public, însă nu s-a opus să o însoțesc în căutarea unui taxi liber. Am mers până la o arteră (sau stradă) principală, în linişte, deoarece, chiar dacă sunt vorbăreț din fire şi datorită meseriei şi a tuturor lecturilor mele nu duc lipsă de teme cu care să suscit interesul femeilor (osteoporoza şi altele), în acel neobişnuit moment de intimitate mă simțeam stingherit, ca să nu spun speriat, şi introspectat în aşa hal că nu îmi recunoşteam propria imagine (din fericire), când cu coada ochiului o vedeam oglindită în câte o vitrină, în compania acelei fete atât de diafane, alături de care, probabil

pentru că eram bine îmbrăcat, îmi închipuiam că eram o pereche potrivită. Această plimbare memorabilă, care ne-a luat ceva timp, mi s-a părut scurtă şi totodată nesfârşită, dar în realitate a fost scurtă, pentru că la ora aia şi cu economia cartierului la un nivel scăzut, găseai taxiuri libere cu grămada. Intr-unul dintre ele s-a suit Ivet şi a plecat.
Absența ei m-a lăsat trist, însă nu fără poftă de mâncare, astfel că m-am hotărât să-mi petrec timpul în pizzerie. După aceea m-am gândit că în casa Reinonei, conform descrierii făcute de Magnolio, se va servi o cină copioasă (a fost o greşeală), şi am hotărât că, dacă tot aveam de înfruntat un risc sigur, cel puțin să mă aleg cu un profit cât de cât. Am intrat în pizzerie ca să-mi cer scuze pentru absență, după care m-am instalat în stația de autobuz, fiindcă deşi era încă prea devreme ca să mă înființez la recepție, locul către care mă îndreptam se afla în celălalt capăt al oraşului şi mă aştepta, în cazul în care toate ar fi mers bine, un lung periplu.
*
Pe la zece şi jumătate, după ce am parcurs pe jos ultima şi cea mai grea bucată de drum, am ajuns în apropierea obiectivului pomenit. Noaptea era caldă, dar în Pedralbes sufla o briză răcoroasă, impregnată cu aromă de iasomie. Totuşi, acea senzație excitantă nu îndulcea înfățişarea sumbră a unor bărbați care, aşezați lângă nişte maşini strălucitoare, făceau de pază de-a lungul străduței liniştite şi în pantă, pe care am urcat cu o prefăcută indiferență până când am ajuns sus. Prezența lor acolo într-un număr atât de mare m-a făcut să înțeleg că invitații la reuniunea din casa Reinonei ajunseseră deja acolo (la locurile lor). In fața unei porți m-am oprit, am verificat adresa şi, am

deschis uşa; am intrat în grădină, am parcurs poteca acoperită cu pietriş care conducea printre mirţi la uşa principală a casei şi am apăsat pe sonerie. In timp ce aşteptam, am examinat locul. Casa era făcută cu materiale dintre cele mai rezistente, aşezate într-un stil arhitectonic care unea în mod echilibrat anticul cu modernul şi corespundea, fără nici o rezervă, calificativului de reşedinţă pe care i-l acordase Magnolio descriind-o. Era formată din parter şi etaj. Etajul avea o terasă sau un balcon ieşit în afară, de pe care se putea sări, rugându-te ca iarba să amortizeze lovitura. Judecând după dimensiuni, grădina care înconjura casa se întindea pesemne până la strada din spate, de care o despărţea un zid de piatră de vreo doi metri înălţime în partea lui cea mai joasă, potenţial escaladabilă. Nişte pini şi un cedru fălos ofereau printre ramurile lor un adăpost temporar împotriva câinilor şi fiarelor. Un chiparos subţire nu folosea la nimic. In straturile de flori predominau trandafirii şi alte flori cu spini.

Aş fi continuat recunoaşterea locului cu plăcere şi cu interes dacă nu s-ar fi deschis uşa şi în golul ei nu s-ar fi conturat silueta unui bărbat tânăr, ale cărui trăsături n-am izbutit să le disting, pentru că lumina îi venea din spate, în timp ce peste ale mele cădea din plin, ceea ce m-a făcut să regret că nu aveam asupra mea un evantai ca să le apăr de curiozitatea lui.

— Bună seara, mi-a spus tânărul care îmi deschisese, invitaţia dumneavoastră, vă rog.

M-am prefăcut că o caut prin buzunarele hainei şi până la urmă am exclamat printre chicoteli joviale (şi stupide):

— Ce neplăcut! Se vede că am lăsat-o într-unui dintre multele costume curate pe care le am.

— îmi pare rău, a spus el, fără invitaţie nu vă pot lăsa să intraţi. Ordine stricte din partea Reinonei.

Odată cu aceste cuvinte, ca şi cum ar fi vrut să-şi arate părerea de rău printr-un gest, şi-a întors capul într-o parte

şi l-am recunoscut în tânărul majordom pe paznicul care în noaptea crimei păzea sau ar fi trebuit să păzească birourile societăţii Borfaşul Spaniol. Această coincidenţă, care mie nu mi se părea întâmplătoare, m-a făcut să cuget că intuiţia mă condusese într-un loc pe cât de precis legat de reuşita planurilor noastre, pe atât de periculos pentru propria mea piele, astfel că, probabil, aş fi bătut în retragere sub pretextul invitaţiei uitate, dacă în acel moment o voce din spatele tânărului majordom nu ar fi întrebat ce se întâmpla.

— Nimic, a răspuns acesta, e aici un pişicher care vine pentru crochete.

Spunând asta, tânărul majordom s-a dat la o parte, lăsând să se vadă, înăuntru, un bărbat matur şi cărunt în care l-am recunoscut, ca şi cum o coincidenţă nu ar fi fost de ajuns, pe bărbatul matur şi cărunt pe care îl văzusem prin preajma birourilor societăţii Borfaşul Spaniol stând de vorbă cu, la acea dată, paznicul, acum tânărul majordom, cu care chiar în acel moment, chiar dacă într-un alt loc, vorbea şi bărbatul matur şi cărunt. Care s-a oprit privind. înainte ca bărbatul matur şi cărunt, care mă examina ridicând o sprânceană şi încruntând-o pe cealaltă într-o expresie care alătura deconcertaţii suspiciune, să poată ajunge la vreo concluzie defavorabilă mie, am început din nou să râd zgomotos, am deschis braţele şi am exclamat:

— Bună, bătrâne, ce mă bucur să te văd!

Bărbatul matur şi cărunt a răspuns cu răceală la această efuziune.

— Nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc, a spus el.

— E posibil ca eu să fiu cel care face o confuzie, am admis. De-a lungul anului frecventez mii de bărbaţi maturi şi cărunţi. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt avocatul domnului Pardalot, astăzi defunctul domn Pardalot, cu biroul în Diagonal.

— Ce coincidenţă, a spus domnul matur şi cărunt. Şi eu sunt avocatul domnului Pardalot şi eu am biroul tot în Diagonal.
— Nu aş vrea să vă supăr, am replicat, însă domnul Pardalot avea mai mulţi avocaţi, şi aproape toţi cu biroul în Diagonal. Poate că dumneavoastră eraţi preferatul lui, însă mie îmi încredinţa... cum să zic, oare..., cazurile deosebite...
— Ce fel de cazuri?
— Amenzi de circulaţie... şi un alt tip de tranzacţii... dincolo de ocean..., mă înţelegeţi. In ceea ce priveşte invitaţia, am adăugat fără răgaz, lăsând la o parte un subiect care nu părea că mă putea duce spre ceva sigur, am primit-o acum câteva zile, cu o adnotare suplimentară scrisă de mâna Reinonei, solicitându-mi asistenţa.
— O cunoaşteţi pe Reinona? a întrebat bărbatul matur şi cărunt.
— Suntem prieteni la toartă, am spus.
Bărbatul matur şi cărunt a chibzuit atât de mult, încât am avut ocazia să văd cum se gârbovea şi mai tare. In final a întrebat:
— Aţi adus donaţia?
— Da, bineînţeles, am spus eu, băgându-mi mâna în buzunarul pantalonilor. Cât trebuie?
— Două sute cincizeci de mii de căciulă.
— Măi să fie! Şi această bagatelă la ce dă dreptul?
— La o cupă de şampanie de proastă calitate.
— Mi se pare corect, am spus. însă prefer să fac toate astea în prezenţa persoanei cu pricina.
— Bine, a spus bărbatul matur şi cărunt. Urmaţi-mă.
*
Precedat de avocatul, cu siguranţă cel adevărat, al lui Pardalot şi urmat de acel (cu siguranţă fals) majordom, am

traversat holul şi am intrat într-un salon somptuos plin de bărbaţi şi de femei de familie bună, cu vârste cuprinse între maturitate şi descompunere.

— Rămâneţi pe loc, a spus bărbatul matur şi cărunt, de cum am trecut pragul somptuosului salon, arătându-mi cu degetul o placă de gresie. Eu mă duc să o caut pe Reinona.

M-a lăsat în compania tânărului majordom, iar părul lui cărunt s-a amestecat în acel ocean de cărunţeală din care, la răstimpuri, prin ceaţa albăstruie a trabucurilor, apăreau insule de chelii strălucitoare. Profitând de răgaz, l-am căutat cu privirea pe Magnolio. Nu l-am văzut imediat, deoarece nu era acolo, însă la scurt timp după aceea a intrat în salon pe o uşă laterală. Ii puseseră o uniformă de chelner (sau un frac) care cu siguranţă că înainte aparţinuse altui sau altor chelneri şi care, dat fiind că Magnolio era aşa cum era, îi era foarte strâmtă şi foarte scurtă la mâneci, craci şi tur. Cu o mână ţinea cât putea de sus o tavă cu pahare de şampanie. Văzându-mă, a schiţat un semn prietenos şi i-au căzut pe jos două sau trei pahare. Eu am făcut-o pe niznaiul, pentru ca nimeni să nu observe că ne cunoşteam; prudenţă inutilă, deoarece mulţimea era absorbită în tot atâtea conversaţii câte persoane erau prezente. In acel moment s-a întors bărbatul matur, cărunt şi avocat al lui Pardalot, l-a expediat cu un gest pe tânărul majordom şi cu un altul m-a rugat să-l urmez. Ocolind invitaţii şi coloanele, am traversat salonul populat şi somptuos până la celălalt capăt, unde oarecum mai la o parte de restul haitei se aflau doi bărbaţi şi o femeie. Cei doi bărbaţi, tot maturi şi cărunţi, erau adânciţi într-o discuţie înflăcărată, căreia i-au pus capăt ori pe care au amânat-o pentru o ocazie mai bună, observându-ne prezenţa. Avocatul lui Pardalot le-a atras atenţia asupra mea şi a spus:

— Acesta-i cel care susține că e avocatul lui Pardalot și că a primit o invitație personală de la Reinona.
M-am gândit că o să sară pe mine, dar nu numai că nu a fost așa, ci unul dintre cei doi bărbați mi-a zâmbit și mi-a întins mâna. încurajat de această demonstrație de cordialitate, l-am îmbrățișat și i-am tras niște palme zdravene pe spate, în timp ce exclamam:
— La naiba, Reinona, arăți fantastic!
— Mi se pare că faceți o confuzie, a răspuns obiectul afecțiunii mele, desprinzându-se din îmbrățișare, pentru că eu nu sunt Reinona și nu cred că v-am văzut vreodată.
— In schimb, eu te-am văzut de multe ori, motane, am spus eu.
— Păi, sunt primarul Barcelonei, a zis el.
Poate că nu aș fi ieșit prea elegant din această situație, dacă doamna, care se mulțumise să privească scena cu nepăsarea specifică femeilor frumoase, bogate și educate când își văd semenii puși la zid, nu ar fi intervenit pentru a spune:
— Eu sunt Reinona. însă nu e nevoie să mă salutați cu atâta înflăcărare.
Am studiat-o cu atenția pe care o meritau cuvintele ei și am văzut că era vorba despre o femeie foarte frumoasă și distinsă. Fără să fie matură, așa cum părea să fie regula pe acolo, nu putea fi considerată nici tânără, cel puțin după criteriile mele cam rigide. în ceea ce privește părul alb, nu se putea trage nici o concluzie, de vreme ce avea părul vopsit cu o vopsea de o calitate excelentă, foarte diferită, vai mie, de cea pe care mi-o aplicasem câteva ore mai devreme și care acum, din pricina căldurii, mă făcea să semăn la față cu un suporter al echipei Chelsea. îmbrăcămintea ei (o rochie foarte lungă cu breteluțe și tivuri de tul) provenea, fără îndoială, de la cele mai mari case de modă din Paris sau Milano, în jurul gâtului purta un șirag

de rubine şi pe deget un inel cu briliante enorme care străluceau, în timp ce în ele se reflectau lămpile salonului.
Puţin gâtuit, am îngăimat:
— Doamnă...
Atribuind altor motive deruta mea, m-a liniştit:
— Puteţi vorbi fără nici o reţinere în faţa acestor domni. Pe unul dintre ei deja îl cunoaşteţi fiindcă s-a prezentat singur şi apare zilnic în ziare. Celălalt este soţul meu, Arderiu. Vă deranjează apelativul Pedro?
— Nu. Din partea mea îi puteţi spune soţului dumneavoastră cum doriţi.
— La dumneavoastră mă refer. E mai bine să păstrăm anonimatul. Toţi cei prezenţi sunt de încredere, dar s-ar putea să existe vreun infiltrat, vreo iscoadă sau vreun convertit. Poate chiar mai mulţi. Poate că toţi iau parte într-o măsură mai mică sau mai mare la o formă de trădare. S-ar putea să existe şi microfoane ascunse pe undeva. Chiar şi dumneavoastră aţi putea avea un microfon ascuns pe sub haine. Sau în fund. In plus, nici nu este nevoie să ne spunem pe nume. Poate mai târziu, când o să devenim mai apropiaţi, însă acum nu.
Mi-am exprimat aprobarea şi soţul ei a spus:
— Ce mai e nou?
— Păi..., am spus eu, în funcţie de...
Adevăratul avocat a lui Pardalot a intervenit atunci pentru a spune:
— După câte se pare, imbecilului de coafez i-au pus ieri o bombă blestemată şi a scăpat nevătămat.
— Aşa este! am exclamat, nereuşind să mă abţin, cineva a pus o bombă în coafor, un distins centru de beaute, provocând în local daune materiale majore. Şi dat fiind faptul că am abordat această temă, mi-ar plăcea să ştiu dacă Primăria are prevăzut vreun tip de subvenţie pentru aceste situaţii şi dacă domnul primar ar putea interveni în acest caz.

— Vă rog frumos, a mormăit primarul, astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud. Şi cu atât mai mult să le rezolv în timpul unui banchet.
—Aveţi dreptate. Nu ne putem pierde timpul cu fleacuri. Timpul ne presează, a spus soţul Reinonei.
Şi, întorcându-se către soţia lui, a adăugat:
— Ce spuneam, draga mea?
— Nu te forţa, şoricelule, să nu-ţi facă rău, a replicat ea.
In acel moment s-a apropiat de grup un bărbat şi, adresându-i-se primarului, a spus:
— Domnule primar, vă vând un set de zece mii de felinare la preţul a paisprezece mii de felinare. Un chilipir.
— Vă rog frumos, a răspuns primarul fără să-şi mişte buzele, acum nu e nici momentul şi nici locul potrivit.
— E de ciuguleală pentru dumneavoastră şi pentru aceşti domni, a adăugat furnizorul zelos, cuprinzându-i pe toţi cei prezenţi cu mărinimia gestului.
— Cât? am întrebat.
— Astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud, a spus primarul.
Avocatul lui Pardalot i-a făcut semn tânărului majordom şi, când acesta s-a înfiinţat, i-a zis:
— Duceţi-l pe acest domn la bucătărie şi să i se dea o banană.
Tânărul majordom l-a luat cu forţa pe inoportunul furnizor. Acest lucru a creat un moment de agitaţie de care Reinona a profitat pentru a-mi şopti la ureche:
— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Dacă nu aici, în seara asta, atunci mâine într-un alt loc. Să nu ai încredere în nimeni şi să nu spui nimic.
Tocmai voiam să îi cer lămuriri, când ne-a întrerupt din nou un alt personaj. Provenea, ca şi cel dinainte, din mulţimea invitaţilor, însă se distingea de ceilalţi prin faptul că era bărbatul cu cele mai mari urechi pe care le văzusem

vreodată. Luându-l pe primar de braț ca şi cum l-ar fi vrut
numai pentru el, i-a spus:
— Domule primar, ar trebui să le spuneți ceva acestor
iluştri cetățeni care de ceva vreme vă creditează ca instituție
şi ca ființă.
— Vezi ce repede trece timpul? a spus soțul Reinonei.
— Bine, a acceptat primarul. O să le vorbesc acestor
oameni de bine. Care să fie tema?
— Nici una, domnule primar, ca de obicei, a răspuns
urecheatul.
— Bine, a spus primarul. Anunță-mă, Enric.
Iar către noi a adăugat:
—Vă rog să mă scuzați. Mă-ntorc la dumneavoastră cât
ai clipi din ochi.
Urecheatul s-a urcat pe un dulăpior şi de acolo a început
să bată din ceea ce, până atunci, crezusem că erau urechile
lui şi care, de fapt, nu erau altceva decât nişte talgere pe
care Orchestra Ciutat de Barcelona i Nacional de Catalu-
nya i le împrumutase pentru acea ocazie. Odată atrasă aten-
ția celor prezenți asupra sa, cu un asemenea zgomot, a
spus:
— Doamnelor şi domnilor, Excelența Sa domnul primar
vă va adresa în continuare câteva cuvinte, la fel de scurte
ca prezența mea pe acest dulăpior.
N-a terminat bine de rostit toate astea, că şi-a pierdut
echilibrul şi a căzut. Imediat glasurile au amuțit, privirile
s-au îndreptat spre noi, iar eu, conştient că fața mea era
de o vulgaritate cumplită, am reuşit să mă ascund în spatele
Reinonei, care mă depăşea ca înălțime, şi, de acolo, să văd,
să ascult şi să bag la cap.
Intre timp, primarul îşi freca mâinile, îşi dregea glasul
şi se concentra. După care a început să vorbească:
— Cetățene şi cetățeni, prieteni ai mei, permiteți-mi să
vă întrerup pălăvrăgeala banală pentru a vă explica motivul

acestei convocări intempestive şi a cererii care o însoţeşte. Acum câteva momente, gentilul nostru amfitrion, amicul Arderiu, căruia trebuie să-i fim recunoscători, în special în bani, îmi spunea că timpul zboară. Dumnezeu nu l-a hărăzit cu prea multe pe amicul Arderiu; suntem cu toţii de acord cu privire la faptul că e un imbecil. Insă, uneori, bietul Arderiu spune lucruri cu miez. Este adevărat: timpul zboară. De-abia ne-am pus deoparte schiurile şi iată că trebuie să pregătim iahtul. Noroc că, în timp ce ne scărpinam la ouă, Bursa continuă să urce. O să vă întrebaţi ce-i cu această declaraţie de principii tocmai acum. Vă răspund. Se apropie alegerile municipale. Din nou? Da, drăguţilor, din nou.
Domnul primar a făcut o pauză, a privit spre întreaga adunare şi, după aceea, încurajat de liniştea respectuoasă care demonstra că era ascultat, a continuat să vorbească:
— Nu-i nevoie să vă mai spun că mă prezint pentru a fi reales. Vă mulţumesc pentru aplauzele cu care, fără îndoială, aţi fi primit acest anunţ dacă nu aţi fi avut mâinile ocupate. Tăcerea voastră elocventă mă încurajează să continui. Da, prieteni, o să mă prezint din nou şi o să câştig încă o dată. O să câştig din nou deoarece am în spate un curriculum care mă acreditează şi pentru că merit. Dar, mai ales, pentru că mă bazez pe sprijinul vostru moral. Şi material. N-o să fie uşor. Ne batem cu un adversar puternic, hotărât, cu tot aşa de puţine scrupule ca noi, iar pe deasupra un pic mai tânăr. Arderiu avea dreptate: timpul zboară şi există persoane care încearcă să profite de această împrejurare neplăcută. Cei care ar vrea să preia ştafeta susţin că noi ne-am îndeplinit rolul şi că acum este rândul lor să comande şi să îşi bage mâinile până la cot. Poate că au dreptate, însă de când a ajuns dreptatea să fie un argument valabil? Fără îndoială că n-or să mă clintească din fotoliul meu cu ajutorul dreptăţii.

A făcut o pauză, pentru cazul în care cineva ar fi vrut să aplaude sau să spună „ura", şi, văzând că lucrurile nu stăteau aşa, a continuat:

— Nu, prieteni, n-or să ne clintească. La urma urmelor, ne aflăm unde ne aflăm pentru că am câştigat acest lucru muncind din greu. A existat o perioadă în care puterea ni se părea un vis de neatins. Eram foarte tineri, purtam barbă, mustață, perciuni şi plete, cântam la chitară, fumam marijuana, umblam teleleu şi eram exaltați. Unii au fost prin puşcării din cauza ideilor; alții, în exil. Când, în sfârşit, am avut noroc să câştigăm puterea, s-au ridicat unele voci care au spus că nu ne-am pricepe s-o exercităm. Se înşelau. Ne-am priceput s-o exercităm, în felul nostru. Şi iată unde am ajuns. Iar cei care ne criticau şi nu aveau încredere în noi, de asemenea. Drumul nu a fost uşor. Am făcut paşi înapoi. Unii dintre ai noştri s-au întors la închisoare, chiar dacă pentru alte motive. Dar, în esență, nu ne-am schimbat. Maşina, da; şi casa, şi partidul, şi femeia, de mai multe ori, mulțumesc lui Dumnezeu. Insă avem aceleaşi convingeri. Şi mai mult tupeu. Cu toate acestea, cuvintele, oricât de inspirate ar fi, aşa cum sunt mereu ale mele, nu prea servesc la nimic. Avem nevoie de fapte. Şi de ceva în plus: de oameni capabili să le ducă la îndeplinire. Deoarece faptele nu se fac de la sine, cu excepția poluției nocturne şi a câtorva proiecte urbanistice. Iar acesta este motivul, dragii şi iubiții mei cetățeni şi cetățene, pentru care v-am convocat în această seară plină de luceferi şovăitori. Verdeața îşi picură frunzişul de rouă gălbuie. Iertați-mă dacă în astfel de momente mă las cuprins de lirism. Zic unii că sunt nebun, dar nu-i adevărat. Uneori mă las luat de val, nimic mai mult. Un zumzet necurmat şi nenorocitele astea de halucinații. Enric, n-ai vrea să bați din nou din talgere? Ah, mulțumesc, mă simt mai bine. Vă spuneam, dragi cetățeni şi cetățene, că e nevoie de un bărbat pentru o misiune.

Probabil că vă gândiți la o misiune spațială. Nu. Nu-i cazul să mergem pe Marte, nici pe Venus, nici pe Saturn. Misiunea mea e aici, pe pământ, dar e la fel de grea şi de transcendentală. Spunând acestea, îmi vine în minte un episod din copilărie. Mă văd pe mine însumi, cu acea dedublare a personalității specifică schizofrenicilor, în clasa din şcoala unde am urmat studiile liceale. Pe bancă țin deschis manualul de istorie universală şi pe pagina stângă, sus, într-un chenar, se află o poză. Această poză înfățişează un soldat roman, cu acea fustă scurtă care-mi incita straşnic lascivitatea incipientă şi cu o sabie în mână, păzind un pod pe care hoardele barbare încercau să-l traverseze. Cine ştie pe unde erau ceilalți? Un bărbat singur, un simplu soldat, un legionar, cine ştie, poate un nemernic, apărând Imperiul Roman. N-o să uit niciodată această imagine. In schimb, am uitat complet ce vă spuneam. Ba chiar şi cum mă cheamă. A, da. Acest soldat curajos nu a ajuns niciodată primarul Romei. Ştiți prea bine cum merge treaba în Italia. Insă vitejia lui o fi slujit la ceva, presupun.
Tocmai ascultam fascinat discursul înaltului nostru mandatar şi cugetam cu emoție cum, mulțumită unui sistem social deschis şi democratic ca al nostru (atât de diferit de cel indian, de exemplu), o ființă ca mine, cu o extracție atât de abjectă şi cu o traiectorie atât de puțin onorabilă, putea să frecventeze acele personaje ticăloase, când silueta lui Magnolio, tot țopăind şi încercând să îmi atragă atenția cu gesticulări vehemente, mi-a amintit adevăratul motiv al prezenței noastre acolo şi cumulul de minciuni care o făcuseră posibilă. Mi-am părăsit ascunzătoarea şi, profitând de neatenția generală, m-am dus până la el, în holul din fața salonului.

— Ați aflat ceva? m-a întrebat Magnolio.
— Unele lucruri, am spus. Domnul care ține alocuțiunea este primarul. Asta îl plasează în afara oricărei bănuieli. Ceilalți, însă, nu par la fel de curați. Tânărul majordom era paznic la societatea lui Pardalot şi probabil încă e, în orele libere. Iar stăpâna casei mi-a făcut avansuri.
— Să nu vă mirați, a spus Magnolio. Aşa cum am auzit de la personalul de serviciu, doamna casei se încurcase nici mai mult, nici mai puțin decât cu defunctul Pardalot - oare un fustangiu încurcă fustele sau se ține după ele? Totuşi, în ultimele luni, relația dintre cei doi se răcise. Personalul de serviciu nu ştie cu siguranță cine pe cine a lăsat sau dacă ruptura s-a produs de comun acord. Cu toții cred, însă, că doamna era foarte deprimată din cauza rupturii, ceea ce ar putea indica faptul că, tot după părerea personalului de la bucătărie, Pardalot a fost cel care a plecat. Acesta ar putea fi motivul asasinatului, dacă subscriem ipotezei unei crime pasionale. E încurcată rău, nu vi se pare?
— Da, prietene, i-am confirmat, viața bogătaşilor e foarte interesantă. Să nu facem însă sociologie. Ați verificat camerele?
— Doar una.
— Şi ce ați găsit?
— Mai nimic: era toaleta.
— Bine, am spus. Am să încerc eu, să vedem dacă am mai mult noroc. Dumneavoastră rămâneți aici şi anunțați-mă când se termină discursul sau înainte, dacă se-ntâmplă ceva.
— Şi cum vă anunț?
— Trageți un țipăt.
— Ca al domnului Tarzan?
— întocmai.
Chiar din hol începea o scară, cu trepte de mahon sau dintr-un alt lemn nobil, care ducea la etaj. Ajuns acolo pe

această scară, unde totul părea conceput pentru confort, la fel cum jos totul evidenția luxul, am intrat în prima cameră ce mi-a ieşit în cale. Era beznă şi nu am reuşit să găsesc întrerupătorul pe pipăite, aşa că am ieşit. Scârțâitul nobilelor trepte de mahon mi-a semnalat că cineva urca sau cobora pe ele. Pentru cazul în care ar fi fost vorba de prima variantă, am intrat din nou în camera întunecată (sau a şoarecilor) şi, pe uşa întredeschisă, l-am văzut trecând pe tânărul majordom. Intr-o mână avea o sticlă de vin spumant pe care, probabil, pusese mâna profitând de neatenția majordomului-şef şi căreia el îi acorda mai multă atenție. In cealaltă mână avea un pistol Beretta 89 Gold Standard calibrul 22. Arma şi alcoolul din stomac îl făceau de două ori mai periculos. După ce a dispărut dând colțul pe coridor, am respirat uşurat, am ieşit din nou şi am intrat în camera alăturată. Un pat cu o cuvertură simplă, o cămaşă de noapte subțire din dantelă şi nişte papuci cu broderii m-au determinat să presupun că, până la proba contrară, mă aflam în dormitorul unei femei, mai precis în cel al stăpânei casei, numită de ea însăşi şi de ceilalți Reinona. Pe noptieră se afla un roman de Saramago şi nişte ochelari. In sertarul noptierei, două tuburi identice cu medicamente diferite, o batistă de dantelă, un pachet de baterii, o agrafa (pentru păr) şi patru bomboane. Le-am băgat în gură, dar le-am scuipat imediat, pentru că erau de anason. Nu pot să-l sufăr. Trebuia să fiu expeditiv, aşa că am renunțat să mai scotocesc şi am trecut într-o altă cameră legată direct de dormitor. Era o încăpere mai mică - deşi ar fi încăput acolo tot apartamentul meu şi jumătate din cel al lui Purines - cu rol de garderobă, loc de îmbrăcat sau budoar, judecând după îmbrăcămintea de firmă aflată înăuntru. Câteva sertare glisante mi-au prezentat o stânjenitoare şi tulburătoare colecție de lenjerie intimă. Din fericire, vestiarul dădea spre o baie unde m-am calmat,

punându-mi picioarele în apă rece cu pantofi cu tot. M-am întors în vestiar. Pe o masă de toaletă, printre sticle de parfum şi cutii de cremă, se găsea o fotografie într-o ramă simplă de lemn deschis la culoare. In fotografie se vedea Reinona încălecată pe un cal, respectiv, călare. In sertarul toaletei se afla o altă fotografie fără ramă, aceea a unei fetiţe de câţiva ani, lângă un copac. Fotografia fusese făcută în străinătate, judecând după casele care se vedeau în spate, foarte diferite de ale noastre. Umbra copacului nu permitea să i se distingă trăsăturile. Putea să fie Reinona mică sau nu. Am pus-o la loc în sertar. In sertarul următor erau drajeuri de valeriană pentru stările de nervozitate şi, în cazul în care bomboanele de valeriană nu ar fi asigurat obţinerea efectului dorit, o colecţie completă de barbiturice şi opiacee. Erau şi amfetamine (sub formă de capsule şi injectabile), anticonvulsive, rifampicină, ampicilina, o cremă antioxidantă pe bază de alge marine care conţin aminoacizi naturali şi un pistol Walter PPK calibrul 7,65, mic şi uşor, ideal pentru a fi purtat în geantă peste tot.
Trecând prin baie, am repetat operaţiunea de calmare, în eventualitatea unei recidive, şi am intrat în camera următoare. Era un cabinet sau un birou prevăzut cu o bibliotecă (având mai multe opere ale lui Saramago) pe o parte de perete, un pupitru sau un birou, o canapea, câteva lămpi şi alte mobile inutile. Pupitrul îmi oferea o recoltă variată: scrisori, extrase de conturi de la diferite societăţi bancare, de-a valma, un repertoriu telefonic, o agendă. Aş fi vrut să le iau pe toate, însă nu voiam să las urme ale vizitei mele, aşa că m-am limitat la răsfoirea agendei.
Luni: tenis.
Marţi: de sunat Nicolasete.
Miercuri: odihnă.

Nu era mare lucru şi nici nu dovedea nimic, dar nu
mă aşteptasem la mai mult. Nici cel mai mărginit criminal
nu îşi notează în agendă crimele pe care are de gând să
le comită. In conturile bancare se vedea un sold scăzut.
In pupitru mai era o fotografie, de data asta într-o ramă
de piele deschisă la culoare. Fotografia o înfăţişa din nou
pe Reinona mai tânără, îmbrăcată mireasă, la braţul soţului
Reinonei, bunul Arderiu, îmbrăcat mire, cu o faţă de idiot.
Toţi mirii au faţă de idioţi, însă aceea era de trimis la un
concurs.
*
Prin conductele de aer condiţionat am auzit aplauze
şi aclamaţii. Probabil că primarul îşi încheiase discursul.
Nu mai puteam rămâne acolo fără ca absenţa mea să nu
fie observată. Am părăsit încăperea, am ieşit pe coridor
şi m-am îndreptat din nou către scara pe care urcasem.
Mi-ar fi plăcut să arunc o privire în camerele soţului Reino-
nei, însă nu aveam timp. înainte de a începe să cobor, m-am
uitat în josul scării, ca să văd dacă drumul era liber. Nu
era. La capătul de jos al scării stătea neclintit de planton
tânărul majordom. Am parcurs culoarul în sens invers, ca
să caut o altă scară. Când mi s-a părut că am găsit-o, m-am
uitat în josul scării şi l-am văzut din nou pe tânărul majordom
în aceeaşi poziţie, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că mă
învârtisem în jurul casei şi că mă întorsesem la aceeaşi
scară. Pentru a nu pierde timpul, concluzia am tras-o pe
când încercam uşă după uşă, căutând o soluţie. în sfârşit,
în spatele unei uşi, la fel cu celelalte din punctul de vedere
al simetriei, am găsit o scară mai strâmtă, din dale de piatră,
pentru circulaţia discretă a servitorilor. Am coborât pe ea
şi am ajuns într-un fel de cămară în interiorul căreia se
afla un filipinez. aşezat pe un taburet. Am trecut pe lângă

el, am trecut de o altă uşă şi m-am trezit în salon, exact când primarul îşi încheia pentru a patra oară discursul şi primea un ropot de aplauze. Mi-am reluat locul în spatele Reinonei şi mi-am adăugat aplauzele la cele ale publicului. Reinona s-a întors către mine şi mi-a spus la ureche ceva ce aproape nu am auzit din cauza gălăgiei şi nu am înțeles, fiindcă amintirea lenjeriei sale intime obstrucționa acest proces şi îmi pompa sângele în obraji.

— O autentică bucată oratorică! am exclamat pentru a-mi ascunde starea.

— Iți spuneam să dispari dacă ții cât de cât la pielea ta, a zis Reinona. In spatele acelei draperii se află o uşă de sticlă care dă în grădină. Este închisă, însă doar cu un zăvor. In fundul grădinii o să dai de un zid şi acolo, ascunsă după nişte tufişuri, se află o portiță. Nu e folosită niciodată. Dacă reuşeşti s-o deschizi, poate scapi.

Pronunțând acest din urmă cuvânt, mi-a dat ceva asemănător unei îmbrățişări sau unei împinsături şi mi-a şoptit la ureche:

— Să nu încerci să iei legătura cu mine. O să iau eu legătura cu tine. Şi orice s-ar întâmpla, să nu vorbeşti nimănui despre noi. Fugi.

Această ultimă precizare era inutilă. Cu coada ochiului l-am văzut venind direct către mine pe tânărul majordom cu o expresie a feței care nu lăsa nici o îndoială față de intențiile lui. L-am căutat din priviri pe Magnolio, dar în van. Reinona s-a îndepărtat de mine şi a început să discute cu o altă persoană. Din fericire, în jurul primarului s-a creat o mare aglomerație. Toți voiau să-i spună păsurile: unul cerea rezilierea unui contract al Primăriei cu o societate concurentă, altul voia să fie numit director la Luvru, un al treilea cerea permisiunea să circule pe partea stângă, deoarece cumpărase o maşină englezească, şi tot aşa. Am profitat de zăpăceală ca să ajung până la draperie. In spatele

ei se afla uşa de sticlă despre care îmi spusese Reinona. Am deschis-o şi am ieşit în grădină. Odată ajuns acolo, am alergat ca un ogar, încercând să nu calc florile, până când m-am izbit de un zid. Cum lumina era slabă, am căutat portița pe pipăite. Era încuiată cu cheia şi nu mă gândisem să îmi mut uneltele în buzunarul hainei împrumutate. Din fericire, încuietoarea era ruginită şi s-a deschis când am lovit-o cu o piatră. Mă întrebam cum de până atunci tânărul majordom nu mă ajunsese din urmă. Mai târziu am aflat că, ieşind în grădină, a intrat cu piciorul într-o groapă şi şi-a luxat glezna. De asemenea, mă întrebam dacă relatarea acestor întâmplări neverosimile ar putea interesa pe cineva. Pe stradă nu era nimeni, fiind o stradelă diferită de cealaltă, descrisă anterior, unde aşteptau maşinile invitaților şi respectivele lor gărzi de corp. Pe o scurtătură am ajuns într-un bulevard cu o circulație auto intensă. Deocamdată eram relativ în siguranță.

*

Era târziu când am coborât din autobuz. Toate magazinele din cartier erau închise, cu excepția câte unui bar - speluncă şi bordel - şi a unei farmacii de noapte. Deoarece nu cinasem, m-am gândit să-mi cumpăr de la farmacie un borcan cu mâncare pentru bebeluşi, însă nu aveam prea mulți bani la mine, aşa că am optat pentru un aperitiv mai frugal (nimic) şi m-am dus acasă. Jos în hol se afla o umbră chircită.

— Ieşi fără frică, am zis, sunt eu.

— Cum a fost? a murmurat Ivet.

Vocea îi tremura de parcă ar fi fost gata să plângă. S-a ridicat şi a păşit anevoie. Am urcat scările până la uşa apartamentului meu şi i-am spus:

— Să intrăm.

Am deschis uşa apartamentului şi am intrat. M-a urmat pe jumătate încovoiată. Probabil că stătuse mult timp în această poziţie şi avea articulaţiile înţepenite. După ce am ajuns înăuntru, am închis uşa fără să aprind lumina. M-am dus până la fereastră, am lăsat jaluzelele şi am tras draperia de pânză. M-am întors la uşă şi am aprins lumina. Chiar dacă nu sunt risipitor cu lumina, luminozitatea a orbit-o pe Ivet. Şi-a acoperit ochii cu mâna. Era palidă. îşi pusese o rochie de vară cu imprimeu, nu ştiu dacă largă sau strâmtă (de când citesc o sumedenie de reviste pentru femei, mă încurc rău în termeni), care îi accentua farmecele şi îi venea foarte bine.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat.
— Sunt speriată, a răspuns ea. Dar ţie cum ţi-a mers acasă la Reinona?
— Aşa şi-aşa, am spus. Reinona este femeie. Pe soţul ei îl cheamă Arderiu. Ai cinat?
— Nu.
— In frigider nu e nimic, însă pot să dau o fugă să cumpăr mâncare pentru bebeluşi, am sugerat.
— Nu, lasă, a spus ea.
Şi-a întins braţele şi picioarele pentru a se dezmorţi şi mi-a cerut voie să folosească baia, permisiune pe care i-am acordat-o pe loc. In lipsa ei mi-am scos haina, pe care dimineaţă la prima oră trebuia să o restitui la vopsitoria domnului Sapastra într-o perfectă stare, am scuturat-o şi am atârnat-o cu mare atenţie de spătarul unui scaun (scaunului), am apropiat scaunul de fereastră pentru a aerisi haina (mirosea cam rău) şi mi-am pus un tricou al Asociaţiei Sportive Lleida pe care îl găsisem cu câţiva ani în urmă lângă un canal colector, încă într-o stare bună, aruncat probabil când echipa retrogradase în divizia a doua după ce se făcuse de râs în prima divizie, şi care îmi acoperea şi picioarele dacă îndoiam genunchii, aduceam călcâiele

la fese şi scoteam pieptul în faţă. Poziţie în care m-a găsit Ivet, când a ieşit din baie ceva mai vioaie şi refăcută, s-a aşezat pe fotoliu (fiindcă eu mă aşezasem pe jos), m-a întrebat dacă am ceva de băut, a refuzat delicat apa de la robinet pe care i-am oferit-o, după care a început să îmi povestească cele ce urmează.
In aceeaşi seară anterioară, întoarsă la ea acasă, după ce stătuse de vorbă cu mine la bar şi se plimbase la braţul meu (în amintirea mea înşelătoare, îndrăgostită), nu se mai petrecuse nimic. Ulterior, însă, a fost nevoită să iasă din nou ca să cumpere ceva de la supermarketul cel mai apropiat sau convenabil şi a avut impresia că o urmărea cineva. Pe moment, a spus Ivet, nu dăduse importanţă (faptului), deoarece, aşa cum mi-a explicat chiar ea, era obişnuită ca bărbaţii să o urmărească pe tăcute, apoi să se învârtă în jurul ei, făcându-i complimente, şi chiar ca unii mai îndrăzneţi să o depăşească mergând cu spatele şi arătându-i puţulica, numai că, după un timp, ceva din comportamentul şovăitor al acelui individ, precum şi, a spus Ivet, felul în care i se proiecta umbra pe asfalt îi semnalase că nu era vorba despre un gagicar oarecare. Ajungând în acest punct, i-am cerut să-l descrie sumar pe bărbat şi Ivet mi-a spus că avea o statură obişnuită, mai degrabă înalt, slab, cu trupul cam strâmb, cu un mers neregulat şi cu apucături de iscoadă. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, un impermeabil negru, pălărie cu boruri largi şi mănuşi de aceeaşi culoare, şi, în ciuda faptului că era noapte, purta ochelari de soare. Din toate acestea, a spus Ivet, se deducea intenţia lui de a trece neobservat. Individul respectiv, îmi relata ea mai departe, a urmărit-o până la uşa supermarketului, a aşteptat-o acolo şi a continuat să o urmărească până la uşa casei lui Ivet, unde ea a intrat în grabă, iar el a rămas de pază lângă felinarul a cărui lumină palidă îi dădea figurii sale un aer înspăimântător, aşa cum a constatat chiar Ivet, privind pe fereastra

de la dormitorul ei. Tocmai asta făceam, a continuat ea, când a sunat telefonul. Ivet a răspuns şi a auzit un glas neutru, nici de bărbat, nici de femeie, adresându-i cele mai înspăimântătoare ameninţări dacă nu restituia imediat mapa albastră şi dacă eu nu renunţam imediat la investigarea cazului. După care, şi fără să-i dea timp să spună ceva, înfricoşătorul interlocutor a închis. Atunci, înspăimântată şi speriată de cel mai mărunt zgomot, Ivet a profitat de absenţa temporară a bărbatului cu impermeabil negru şi a venit la mine să-mi povestească cele întâmplate şi să-mi ceară sprijin şi protecţie.

*

Aşa nemachiată şi ciufulită, Ivet părea şi mai tânără: la lumina slabă pe care o dădea lustra mea (semipenumbră), părea să aibă cel mult douăzeci de ani, aşa cum se întâmplă cu toate femeile care încă nu i-au împlinit şi cu unele (foarte puţine), începând de la patruzeci. Mă gândeam la aceste lucruri (şi, de asemenea, la mâncarea pentru beluşi), când am observat că Ivet închidea pleoapele.

— E limpede, din ce-mi povesteşti, i-am zis, că au descoperit că tu, nu eu, ai fost cea care a sustras mapa. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple. Suntem nevoiţi să facem ceva în privinţa asta, însă nu acum. Amândoi suntem obosiţi şi trebuie să dormim. Aici o să fii în siguranţă, cel puţin în noaptea asta. Având în vedere dimensiunile locuinţei, n-am decât un pat foarte îngust şi rupt. La saltea, cearşaf şi pernă e mai bine să te uiţi cu atenţie. Cu toate astea, reprezintă mobilierul cel mai comod pentru somn. Ţi-l cedez. Eu o să dorm în fotoliu sau în cădiţa duşului.

— In nici un caz, a răspuns Ivet, nu vreau să te deranjez şi mai tare. O să dormim amândoi în pat. Dacă nu te deranjează.

Propunerea m-a lăsat aşa cum cititorul îşi poate cu uşurință imagina (dacă doreşte) profund tulburat. De la vârsta cea mai fragedă am încercat să mă port sistematic după regulile bunei înțelegeri, cuviințe şi strictei legalități. Dacă vreodată (repetat) am încălcat aceste precepte (ale vieții mele), lăsându-mă pradă pornirilor emoționale, şi am comis, de exemplu, vreo încălcare a proprietății, onestității, integrității fizice a persoanelor, normelor civile şi penale, codului rutier, legii taxelor sau a ordinii publice, consecințele au fost disproporționat de negative pentru mine, cel puțin din punctul meu de vedere. Motiv pentru care îmi propusesem să mă feresc de situații ca aceea descrisă anterior. Mă temeam să mă arunc din nou într-un vârtej sau o mare agitată care ar duce la naufragiu fragila barcă a existenței mele şi mi-ar provoca durere de suflet, vătămare în trup şi probleme profesionale. Acestor argumente, deloc puține, li se adăuga frica de a-i face fără voie rău lui Ivet, pentru care continuam să simt aceeaşi atracție din prima clipă, dar pentru care acum, în plus, continuam să simt o tandrețe care nu prevestea nimic bun. Ca să nu mai vorbesc de teama unui eşec. Cu toate acestea, şi cum Ivet se făcuse comodă, în timp ce eu pierdeam timpul cu astfel de gânduri, mi-am zis să le las deoparte pentru moment şi să nu irosesc singura ocazie pe care destinul se îndurase să mi-o ofere în ultimul cincinal.
Insă, tocmai când mă pregăteam să mă dezbrac, a început să sune soneria interfonului cu o insistență care nu-ți dădea voie s-o ignori.
— O fi vreo greşeală, am spus pentru a o linişti pe Ivet. O rezolv şi într-o clipă ne întoarcem la ale noastre.
Am ridicat receptorul interfonului şi am întrebat:
— Cine e?
— Poliția, a răspuns o voce furioasă. Deschide imediat sau dărâmăm uşa şi scara.

Am apăsat pe butonul de deschidere automată şi i-am spus lui Ivet:
— E mai bine să nu te găsească aici. Ascunde-te în dulap şi văd eu cum le fac vânt. Nu te nelinişti: ştiu cum să mă port cu ei.
Şi ei cu mine, am adăugat în sinea mea. Ivet şi-a strâns rochia de pe jos, s-a băgat în dulap, am încuiat cu cheia, am ascuns cheia într-un borcan de insecticid şi m-am dus la uşa apartamentului, unde începuseră să răsune lovituri puternice, gata să dau dovadă de fermitate şi, dacă aşa n-ar fi mers, de cea mai neruşinată şi dezgustătoare supunere. Dând însă năvală în locuință perechea de oameni ai legii, formată dintr-un agent al poliției naționale şi altul de la brigada municipală, nu am mai avut parte de nici o opțiune. In virtutea unei înțelegeri pe care numai Dumnezeu o cunoaşte, a vorbit întâi al doilea:
— Nimeni să nu clinteşte. Am venit să scotoceşte.
— Da' vorbeşte dracu' normal, căca-m-aş, a zis celălalt.
— Aveți mandatul judecătoresc corespunzător? am întrebat eu.
Şi, în continuare, văzându-le expresia şi intențiile, am adăugat:
— Ziceam doar că nu trebuie să vă deranjați să-l arătați. Deoarece eu sunt întotdeauna la dispoziția dumneavoastră. De ce sunt acuzat?
— De furare.
— Cu agravantă.
— Fără îndoială, este vorba despre o greşeală, domnilor. Eu nu am furat nimic.
— Nu-l asculta, Baldiri, a spus polițistul, mai neîncrezător. Toți spun aşa. Tu scotoceşte cum se scotoceşte şi-ai să vezi că ceva apare.
Agentul de la brigadă s-a dus direct la haina închiriată care se usca pe scaun, i-a smuls cusăturile şi a extras din buzunar un inel de aur cu briliante.

— Aha, a zis el.
Am recunoscut imediat inelul şi am înțeles destul de târziu că Reinona mi-l pusese acolo când, cu câteva ore înainte, în salonul casei ei şi într-o demonstrație exagerată de amabilitate, mă îmbrățişase frățeşte şi tandru totodată. După care, aşa cum se dovedea, mă denunțase la poliție. Şi pe deasupra îmi spusese să nu am încredere în nimeni.
— Negați faptul că ați subtilizat acest prețios obiect de valoare?
Nu avea rost să neg. Pe de altă parte, dacă ar fi continuat să caute, ar fi găsit-o pe Ivet în chiloței înăuntrul dulapului, iar eu nu mă aflam în condiția de a explica două descoperiri de o asemenea importanță şi valoare într-un apartament ca al meu.
— Faceți-vă datoria, am spus. Totul o să se lămurească. Am deplină încredere în echitatea şi rapiditatea tribunalelor noastre.
Mi-au răsucit brațele, mi-au pus cătuşele şi mi-au administratjumătatea de duzină de ghionti regulamentari. Apoi au spus:
— Marş!
Insă, tocmai când deschideam uşa, a apărut pe palier, ca printr-o scamatorie, figura impunătoare a unui bărbat scund şi gras, ambalat în uniforma de gală a Gărzii Civile, care a exclamat cu voce puternică:
— Drepți, găinarilor! Sunt locotenent-colonelul Díaz-Bombona!
Cei doi agenți şi-au dus mâinile la beret, bătând din tocuri şi din dinți.
— Unde-l duceți pe acest om? a răcnit proaspătul sosit.
— La sediu, domnule locotenent-colonel.
— Pentru prezumtiva bănuială că ar fi furat o bijuterie, domnule locotenent-colonel.

— Cine v-a dat permisiunea să răspundeți, bobocilor?
Ia să vedem, unde naiba e bijuteria aia de rahat?
— Aici, mi-am pus-o pe degetul mic, domnule locote-
nent-colonel, ca să văd cum îmi vine.
— Inapoiaz-o proprietarului, scoate-i cătuşele şi valea
de-aici, dacă nu vreți să dați de dracu'! Sunteți surzi sau
surzi, ori ce?
Agenții s-au supus şi zgomotul paşilor grăbiți abia li s-a
mai auzit pe scări. Necunoscutul şi-a frecat mâinile mul-
țumit şi în spatele lui a răsunat o voce cunoscută, care a
rostit:
— Ai jucat foarte bine, Marcelino.
După care a intrat în apartament vecina mea Purines,
prăpădindu-se de râs. Era îmbrăcată ca o profesoară, cu o
fustăplisată de jerseu gri, o jachetă de angora, coc şi oche-
lari. Intr-o mână ținea o riglă şi în cealaltă un manual.
După cum se vedea, în timp ce-şi petrecea timpul cu un
obişnuit al serviciilor prestate de ea, au auzit la început
soneria şi mai apoi loviturile şi înjurăturile. Din asta şi din
ce-au aflat lipind urechea de peretele despărțitor, au tras
concluzia că mă aflam într-o situație gravă. Atunci Purines,
ptxrtată de spiritul ei filantropic şi cu amabila colaborare
a clientului ei, a pus la cale sceneta care tocmai fusese inter-
pretată acolo. I-am adresat mulțumirile cele mai sincere,
iar colaboratorului ei i-am dat câteva palme de felicitare
pe spate, care i-au făcut decorațiile să zdrăngăne.
— Bravo, bărbate, i-am spus. Farsa a fost impresionantă,
iar această costumație atât de elegantă îți vine de minune.
— Ei, nu am nici un merit, a râs el. De fapt, chiar sunt
locotenent-colonel al Garai Civile şi uniforma este a mea. Mi-o
pun când vin să o văd pe bombonica mea. De ce v-au arestat?
— Pentru ceva ce nu am făcut.
— Da, da. Acelaşi lucru îi spun şi eu lui Garzon, şi uite
care sunt rezultatele.

— îmi pare tare rău că nu vă pot oferi nimic, am zis.
— Nu-ți face griji, a replicat Purines, noi am şi plecat. Astăzi Marcelino nu şi-a făcut temele, iar domnişoara o să-l pedepsească foarte, foarte, foarte sever.
Le-am repetat celor doi cât le eram de recunoscător, am stabilit să ne vedem în scurt timp şi să organizăm o cină între vecini şi tocmai când se-ndreptau către ieşire s-au auzit nişte bătăi discrete în uşă.
— Fir-ar să fie, am mormăit, acum cine o mai fi?
Şi, ridicând glasul, am întrebat cine era. Cineva a răspuns de afară:
— Sunt primarul.
Am recunoscut, într-adevăr, vocea sa inconfundabilă şi carismatică. Puțin încurcat în fața cinstei neaşteptate care mi se făcea, am întrebat din nou:
— Cine v-a deschis?
— Doi polițişti foarte simpatici, care ieşeau în fugă.
— Aş prefera să nu mă găsească aici, mi-a şoptit la ureche locotenent-colonelul Díaz-Bombona. Nu că ar conta, însă...
— Vă înțeleg. Băgați-vă în dulap, i-am sugerat. Purines se poate ascunde în baie. Dumneavoastră nu încăpeți.
Am scos iar cheia, am deschis dulapul şi, înainte ca Ivet să poată ieşi, l-am împins înăuntru pe locotenent-colonelul Díaz-Bombona. Purines s-a băgat în baie, iar eu m-am dus să deschid. Primarul a intrat plin de cordialitate.
— îmi place să văd cum trăiesc cetățenii la ora patru şi douăzeci dimineața, a spus el, consultându-şi ceasul de mână.
— Cum m-ați găsit?
— O, am evidența municipiului în cap. Vă deranjez?
— Dimpotrivă. Cu ce vă pot fi de folos, domnule primar?
— Mie? Nu, nu. Eu sunt cel care stă în slujba cetățeanului. Nu te întreba ce poate face oraşul tău pentru tine, ci ceea ce poți să faci tu pentru oraşul tău, aşa cum

a spus nu mai ştiu cine. Folosiţi transportul public? Aruncaţi selectiv resturile menajere? Vă plătiţi dările la termen? De fapt, acesta-i singurul lucru care mă interesează. Nu am ambiţii politice, nici personale. Atâta timp cât nu ajung la puşcărie, mă consider mulţumit. Nu am venit însă să vă vorbesc despre mine, ci de mine. Aseară aţi fost acasă la Reinona. Mi-aduc aminte perfect. Nu ştiu dacă dumneavoastră vă amintiţi de mine: sunt primarul. Unii spun că nu stau bine cu mansarda şi uneori mă întreb dacă n-au dreptate. Chiar acum, de exemplu, mi s-a părut că aud pe cineva cântând Tom Dooley înăuntrul acelui dulap. In sfârşit, să lăsăm asta. Am venit să vă cer ajutorul. Sunt un om cinstit, însă munca mea zilnică se desfăşoară printre vulcani, nisipuri mişcătoare şi mlaştini. Nu mă plâng: un primar trebuie să fie un artist al echilibristicii. Până la un punct. Cine l-a omorât pe Pardalot? Dacă ştiţi, nu-mi spuneţi: astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud. Insă în caz afirmativ, puneţi-vă mâna stângă pe genunchiul drept, iar în caz contrar, dreapta pe stângul. Să nu cădeţi. Pardalot avea atât prieteni, cât şi duşmani, şi unii, şi alţii erau aceleaşi persoane. O societate complexă ca a noastră nu funcţionează dacă, din când în când, nu i se ung angrenajele. Pardalot se ocupa de asta. Nu întreb care este identitatea asasinului său. No să interferez, cu puterea judecătorească. L-am citit pe Montesquieu. Insă cine a dat ordinul s-a băgat în bucluc. Nu ştiu dacă mă fac înţeles. Toţi voiau să-l lichideze pe Pardalot, însă tuturor le convenea să trăiască în continuare. Dacă nu mă înţelegeţi, atingeţi-vă urechea stângă cu piciorul drept.

*

Dezvăluirile stimabilului meu vizitator îmi stimulau intens interesul şi bucuros l-aş fi incitat (cu respectul cuve-

nit) să mi se confeseze mai departe, dacă în acel moment nu ar fi sunat soneria interfonului. Am ridicat receptorul şi mi l-am pus la ureche.

— Cine este? am întrebat.

— Sunt Reinona, ți-aduci aminte de mine?

I-am adresat domnului primar o privire întrebătoare, iar domnul primar şi-a exprimat cu o alta aprobarea fără ezitare.

— Mi-amintesc, am spus, apăsând pe butonul de deschidere automată. Urcați.

— Femeia asta, a spus în grabă domnul primar, ştie mai multe decât arată. Ar fi o prostie din partea noastră să pierdem ocazia de-a o asculta. Insă e mai bine să nu mă vadă. In prezența mea n-o să spună nimic. Spuneți-mi unde mă pot ascunde. Iar ei, nici un cuvânt despre ce-am vorbit.

— Băgați-vă în baie, am spus, şi să nu faceți zgomot, orice s-ar întâmpla acolo sau aici.

L-am băgat pe domnul primar în baie şi m-am dus să-i deschid Reinonei. A intrat foarte hotărâtă în apartament şi a spus:

— închide. Nu vreau să afle nimeni că am venit.

Purta un capot elegant din catifea roşie şi papuci. Cu această îmbrăcăminte de casă şi cu un roman al lui Saramago sub braț, îi făcuse pe soțul ei şi pe servitori să creadă că se ducea la culcare. După aceea, fără să fie văzută de nimeni, ieşise în grădină şi de acolo, pe poartă, în stradă, de unde luase un taxi. Mi-a povestit asta înainte de-a se scuza pentru ora nepotrivită. Invitații, a spus ea, plecaseră târziu. Cu toate acestea, a adăugat, nu dorise să amâne reîntâlnirea noastră.

— Trebuia să te văd cât mai repede, a continuat ea. Ştiu că eşti implicat în afacerea cu Pardalot. Te-am văzut la înmormântare. Cineva mi-a spus că eşti principalul suspect al crimei. Nu nega.

— Nu neg, am spus, însă n-am fost eu.
— Nu contează. N-am venit să rezolv cazul. Nu că nu m-ar interesa. Pardalot şi cu mine eram prieteni. Nu... Bun, să zicem prieteni. Insă nu am venit să îţi spun lucruri care, la urma urmei, nu te privesc. Altceva, mult mai important pentru mine, mă interesează. Făptuitorul material al crimei este un simplu executant. Un ucigaş plătit. Cineva i-a dat comanda. Sau poate că nimeni nu i-a dat comanda. într-o societate civilizată cum e a noastră, toţi îşi exprimă acordul şi nimeni nu dă ordine. Unui bun subaltern nu-i nevoie să-i mai spui ce trebuie să facă. Ajunge ca după aceea să-l plăteşti. Vai mie!
S-a trântit pe scaun, nu înainte de-a face ghem haina mea închiriată şi de-a o arunca pe jos, călcând-o în picioare cu furie. Era o femeie cu un temperament pătimaş, pe care învăţase să nu şi-l exteriorizeze, cu excepţia unor momente cât se poate de nepotrivite şi în modul cel mai rău cu putinţă.
— Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta, i-am spus, ca să lase haina în pace.
A început să plângă cu amărăciune. M-am dus la bucătărie şi am umplut un pahar cu apă de robinet.
— Beţi asta, i-am spus. Apă călâie şi urât mirositoare de la termele San Higinio, foarte bună pentru stările de angoasă.
încurajată astfel, a băut tot paharul fără să protesteze şi s-a calmat un pic.
— De ce nu îmi povestiţi ceea ce aţi venit să-mi povestiţi? am spus.
— Nu pot, a răspuns ea, ştiu prea multe. Dacă vorbesc, se îngroaşă gluma.
— Credeam că nu vă pasă.
— Dacă ar fi după mine, nu mi-ar păsa, însă...
A tăcut. îşi ţinea privirea aţintită în jos, sprâncenele încruntate, buzele strânse, pe scurt, avea alura încordată

a cuiva profund îngrijorat. După un timp, a ridicat privirea
şi a întrebat:
— Pot să mă duc la baie?
— Nu.
— Apa termală îşi face efectul.
— îmi pare rău. Baia este inutilizabilă. Insă puteți face
pipi pe jos: aici nu e Pedralbes.
— Nu contează, a spus ea cu resemnare. Când te afli
în mare pericol, restul e secundar. O să mă ajuți? La mine
acasă ai spus că eşti avocat, iar avocații există pentru a-şi
ajuta clienții. Şi în subsidiar ființa umană.
— V-am mințit. Nu sunt avocat.
— Ajută-mă ca şi cum ai fi, m-a implorat ea. Sunt o biată
femeie necăjită şi fără apărare. Se vede în ce hal sunt.
— De ce nu apelați la poliție?
— A, nu. Asta nu. Să n-aud despre apelatul la poliție.
Jură-mi că nici tu n-o să apelezi la poliție. Jură-mi!
— Dinspre partea mea, n-aveți nici o grijă, am liniş-
tit-o. Eu sunt principalul suspect, chiar dumneavoastră ați
spus-o.
— E adevărat, a recunoscut ea. Insă nu cred că eşti un
asasin. Dă-mi voie să-ți văd mâinile. Vezi? Mâinile nu mint
şi tu nu ai mâini de asasin. Ai nişte mâini delicate, ca de
coafez.
Era limpede că încerca să-mi câştige bunăvoința cu lin-
guşeli şi să-mi obțină colaborarea. După mai multe ten-
tative, înțelegându-mi firea modestă, s-a hotărât să lase
deoparte prostiile, s-a ridicat în picioare, şi-a scos capotul
şi l-a aruncat în celălalt capăt al apartamentului. Purta o
cămaşă de noapte atât de subțire şi de transparentă, că nu
avea nici un sens să ți-o pui, poate doar să o porți.
— Fă ce îți spun, a zis ea, schimbându-şi pe neaşteptate
glasul şi atitudinea, şi n-o să îți pară rău.
Acest argument mi s-a părut irefutabil.

— Spuneți-mi despre ce este vorba.
— Ascultă, mi-a şoptit ea la ureche, au auzit zvonuri că în această afacere, vreau să spun în afacerea Pardalot, nu în a noastră, este implicată o fată. Mai tânără şi mai frumoasă decât mine, însă nu atât de expeditivă. Vreau să o găseşti. Găseşte-o! Trebuie să o găseşti. Este imperios. // le faut!
Am ezitat. Aş fi putut să mă scot de minune nu doar destăinuindu-i că o cunoşteam pe Ivet, ci şi că, tocmai în acel moment, ea se afla încuiată în dulap împreună cu un locotenent-colonel al Gărzii Civile, dar nici măcar în schimbul plăcerilor pe care mi le oferea prin vorbe şi fapte dama asta cu o personalitate extraordinară şi cu o prezență încă şi mai extraordinară n-aveam de gând să trădez încrederea pe care Ivet îmi spusese că o investise în mine.
— Mai întâi spuneți-mi care-i motivul interesului dumneavoastră pentru această fată, am bâiguit.
— O să-ți spun, a răspuns ea cu un glas tremurător, după ce terminăm. Acum, sărută-mă, satisfă-mă şi dă-ți jos tricoul ăsta cu Asociația Sportivă Lleida.
La început cu neîncredere şi mai apoi cu stupoare, mi-am dat seama că ceea ce începuse ca o focoasă tentativă de seducție din partea acelei ființe cu spirit impetuos se terminase cu pierderea rațiunii. Şi cum eu nu sunt dintre cei care se lasă rugați, ar fi avut loc acolo, fără îndoială, scene a căror povestire ar face deliciul cititorului adult, dacă sunetul nervos al interfonului nu m-ar fi silit să amân împlinirea plăcută a dorințelor (şi a năzuințelor) mele şi să îmi pun din nou tricoul.
— Scuzați-mă. Mă duc să văd cine sună.
Am ridicat, am pus întrebarea de rigoare şi o voce bărbătească a răspuns:
— Sunt Arderiu, soțul Reinonei. Pot să intru?

Am acoperit microfonul cu mâna şi am informat-o pe respectiva, care s-a arătat foarte mirată.
— Băgăciosul naibii! a mormăit ea, în timp ce îşi punea capotul. Dacă nu-i deschizi, o să-şi dea seama că sunt aici. Cine ştie dacă nu cumva a pus pe cineva să mă urmărească. Primeşte-l şi spune-i orice îți vine în minte. O s-o înghită: e un bou. Pot să mă ascund în dulap?
— Nu. In dulap, nu. Incuietoarea e defectă. Băgați-vă sub pat.
A făcut-o atât de precipitat, încât a uitat de papucii pe care cu un minut înainte îi aruncase cu ardoare spre tavan. Cum deja se auzeau bătăi în uşă, mi i-am pus eu şi m-am dus să deschid. Soțul Reinonei a intrat spunând:
— Bună seara. Vă aduceți aminte de mine? Ne-am cunoscut acum câteva ore. Sunt Arderiu. Abelardo Arderiu. îmi puteți spune Arderiu sau Abelardo Arderiu, însă nu Abelardo.
— La naiba, Arderiu, cum să nu vă recunosc, nu v-ați schimbat defel! Pentru dumneavoastră timpul nu trece deloc, am spus cu o oarecare agitație, pentru că nu reuşeam să stăpânesc situația.
Afabilul soț a ridicat mâna pentru a întrerupe aceste finețuri şi a zis:
— O să vă vorbesc fără ocolişuri. Aşa cum ştiți, sunt prost, iar noi proştii nu putem să ocolim, pentru că ne rătăcim. Soția mea a plecat pe furiş din casă în noaptea asta şi am motive să mă gândesc că ştiți unde s-a dus. O să vă vorbesc fără ocolişuri: Reinona se află în pericol. Toate femeile sunt în pericol, având în vedere faptul că există multă violență îndreptată împotriva lor. Insă în ceea ce o priveşte pe Reinona, pe lângă violența generală, se adaugă o alta specifică ei. O să vă vorbesc fără ocolişuri. Am motive să mă gândesc că Reinona face parte dintr-o conspirație. Asta pe mine mă lasă rece. Eu nu fac parte

dintre cei care cred că toate femeile trebuie să stea în bucătărie. La mine acasă a existat mereu o femeie în bucătărie şi să le pun pe toate celelalte acolo nu mi se pare necesar. Pe Reinona am lăsat-o mereu să facă ce vrea. E cam scump, însă cu averea şi cu veniturile mele pot să-mi permit. De exemplu, dacă ar fi vrut să se dedice manifestării artistice, nu aş fi împiedicat-o în nici un fel. Acuarele, pasteluri, ulei, guaşă ori stilet de gravură, mi-ar fi fost totuna. Este doar un exemplu ilustrativ al liberalismului meu. Iar dacă participarea la o conspiraţie o face să se simtă utilă, din punctul meu de vedere n-are decât să participe. Mă înţelegeţi?
I-am spus că da şi a profitat de această dovadă de înţelegere ca să-şi lase jos mâna. După aceea a adăugat:
— Acum, însă, lucrurile s-au complicat. Pot să vă vorbesc fără ocolişuri? Din câte se pare, oraşul nostru trece prin momente grele. Nu ştiu despre ce este vorba, aşa că trebuie să acceptaţi cuvântul meu de bărbat: momente cu adevărat grele. Cu ce mă afectează pe mine această situaţie? Habar n-am, însă nu fac parte dintre cei care stau cu braţele încrucişate. Mi-au cerut să particip la o conspiraţie, iar eu, fără să stau pe gânduri vreo clipă şi fără să întreb despre ce e vorba, am făcut un pas înainte. Cu amândouă picioarele în acelaşi timp. Eu nu merg cu ocolişuri. Dar acum mă aflu într-o situaţie dificilă, pe care aş califica-o drept o veritabilă urzeală, dacă aş pricepe ce înseamnă acest cuvânt. Fac parte dintr-o conspiraţie, iar soţia mea face parte dintr-o conspiraţie şi am motive să cred despre conspiraţia mea şi despre conspiraţia soţiei mele că reprezintă două conspiraţii diferite. Eu le-aş aprecia, fără ocolişuri, drept antagonice. Dacă ar fi vorba doar de plătit două contribuţii, nu mi-ar păsa. Insă am motive să cred că acţionăm în bande opuse. Bande pe care nu aş ezita să le calific drept antagonice. Permiteţi-mi să-mi

întrerup o clipă discursul ca să-mi scot paltonul de mohair: cu căldura asta încep să transpir. Ieri am mâncat curcan şi am crezut că a venit Crăciunul. Aveţi un cuier?
I-am spus că nu, dar că îi ţin eu cu plăcere paltonul.
— Bine, a continuat el, odată finalizată manevra, în acest caz am să vă vorbesc fără ocolişuri. Am motive să cred că cineva plănuieşte să asasineze pe cineva. Poate pe soţia mea. Cred, inclusiv, că vor să mă propună pe mine pentru această afacere. Bineînţeles, dacă mi s-ar propune să-mi omor soţia, aş refuza. Cu fermitate, dacă e nevoie. Insă asta nu ar rezolva problema. Altcineva s-ar ocupa să-i dea „paşaportul". V-o spun într-un limbaj voalat pentru cazul în care pereţii ar avea urechi, cum se spune. Oricum ar sta lucrurile, mă aflu într-o urzeală cu-adevărat antagonică. In ce-o priveşte pe soţia mea şi restul. Pe soţia mea o cheamă Reinona. Vă spun asta în cazul în care aţi uitat. Eu sunt soţul Reinonei. Ne-am cunoscut aseară. Nu sunt dispus ca cineva să-mi omoare soţia. Relaţiile conjugale sunt complicate, în special între soţ şi soţie, însă un bărbat trebuie să le rezolve singur, în spatele uşilor, fără amestecul terţilor. Unde ne duc toate acestea? Nu ştiu. Reinona a fugit de acasă şi am motive să cred că ştiţi unde se află.
— Ce vă face să credeţi asta?
— Ce anume?
— Că eu aş avea vreo legătură cu dispariţia soţiei dumneavoastră.
— Nu vă prefaceri. Acasă am văzut cum v-a băgat mâna în buzunarul pantalonilor. Al pantalonilor dumneavoastră. Face asta cu toţi, însă fuge mereu cu ultimul. Să nu vă fie frică. Nu sunt un maur. V-am spus deja că nu mă opun manifestărilor artistice ale soţiei mele. Dar în cazul acesta lucrurile stau altfel, din pricina pericolului despre care vă

vorbeam. Şi dumneavoastră sunteţi altfel, îmi dau seama abia acum. Acesta este hogeacul dumneavoastră?
— Domiciliul meu.
— O! Pare comod. Aveţi totul la îndemână.
— Să revenim la subiectul Reinona. De ce spuneţi că vor s-o omoare? Cine vrea s-o omoare? Şi care este mobilul?
— Ce este acela un mobil?
— Răspundeţi-mi doar la prima întrebare. De unde ştiţi că cineva încearcă s-o omoare pe Reinona?
— Aţi auzit vorbindu-se despre cazul Pardalot?
— Bineînţeles: sunt principalul suspect. Dar n-am făcut-o eu.
— Fireşte, fireşte. Nu de aceea v-am întrebat. De asemenea, nici nu mă aşteptam la o mărturisire în toată regula. Suntem între bărbaţi. V-am pomenit despre el pentru că are legătură. Intre soţia mea şi Pardalot exista o relaţie foarte specială. Reinona era pe punctul de-a se căsători cu Pardalot. Până la urmă nu s-a căsătorit cu Pardalot, ci cu mine. Mă cheamă Arderiu. Ea îl iubea pe Pardalot şi Pardalot o iubea pe ea, dar pe scurt a făcut bine căsătorindu-se cu mine, deoarece dacă s-ar fi căsătorit cu Pardalot, acum ar fi fost văduvă. Văduva lui Pardalot.
— De ce a căzut căsătoria cu Pardalot?
— A cui? A mea?
— Nu. A Reinonei. De ce nu s-a mai căsătorit Reinona cu Pardalot?
— Of! Nu construiţi propoziţii eliptice, că deraiez. De ce nu s-au căsătorit Reinona şi Pardalot, mă întrebaţi? Nu ştiu de ce. Or fi avut motivele lor. Motive probabil antagonice. Dacă o vedeţi pe Reinona, întrebaţi-o pe ea.
— Dumneavoastră nu v-a spus niciodată?
— Nu am întrebat-o niciodată. Ştiţi maxima: dacă vrei să te căsătoreşti, să nu pui întrebări.

— Chiar dacă nu ați pus întrebări, știți multe lucruri.
— De ştiut, adică ce se înțelege prin ştiut, nu ştiu nimic. Doar zvonurile care au ajuns la mine. Şi nu mereu în ordine cronologică. In orice caz, faptele au avut loc aşa cum vi le-am spus. Trebuiau să se căsătorească şi pe neaşteptate lucrurile s-au răsucit. In final Pardalot s-a căsătorit cu văduva lui Pardalot, iar eu cu Reinona. Pardalot a avut o fiică: Ivet Pardalot. Reinona şi cu mine nu am avut copii, chiar dacă am încercat. Insă probabil că n-am făcut-o cum trebuie sau cine ştie. Până la urmă, am consultat cel mai bun specialist în ginecologie din acest oraş: doctorul Sugrahes, fiul unui celebru psihiatru cu acelaşi nume. In urma analizelor, a reieşit că Reinona e sterilă. Ghinion. Ne-am gândit să adoptăm un copil din Hawaii, dar, dintr-un motiv sau altul, au trecut anii şi n-am făcut nimic. Există vreo legătură între ceea ce vă povestesc şi ceea ce vă povestesc?
— Depinde. Pardalot şi Reinona au continuat să se vadă după respectivele căsătorii?
— Da, bineînțeles. In oraşul ăsta este greu să nu te întâlneşti cu toată lumea, atunci când toată lumea se reduce la o jumătate de duzină de familii. Se vedeau şi în particular. Pe ascuns.
— De unde știți?
— Detectivii mi-au spus-o.
— Ați pus pe cineva s-o urmărească pe Reinona?
— Nu, nu. V-am mai spus că eu nu mă bag în viața privată a soției mele. Atitudinea mea e liberală, ca să nu spun libertariană. Uneori, însă, am angajat detectivi ca să investigheze activitățile asociaților mei. Te saturi să tot fii înşelat, știți? Prin urmare, în raporturi apărea Reinona. Intrând şi ieşind dintr-un hotel sau dintr-un aeroport, pe drum din nu ştiu ce loc. Ea îmi spunea că fusese cu o prietenă la festivalul de la Salzburg sau ceva asemănător. Chestii

obişnuite. Bineînțeles, detectivii nu ştiau că Reinona este soția mea, ori au omis numele ei din delicatețe, bănuiesc.
— Domnule Arderiu sau prietene Arderiu, răspundeți cu sinceritate. Credeți că Reinona l-ar fi putut omorî pe Pardalot?
A durat puțin până când el a înțeles sensul întrebării, dar, în final, a oftat şi a spus:
— Este greu de răspuns la această întrebare.
— Spuneți doar dacă da sau nu. Reinona l-a omorât pe Pardalot?
— Vă spun ceea ce cred despre asta. Insă trebuie să îmi promiteți că vorbele mele or să rămână între aceşti patru pereți, dacă i-am numărat bine.
— Vorbiți cu toată încrederea, am spus.
— Să vedeți...
Insă în acel moment sunetul soneriei i-a întrerupt confesiunile.
*
— Cine este? am întrebat.
— Sunt Magnolio, a spus o voce la interfon. De-abia am scăpat şi am venit să raportez, aşa cum am stabilit.
— Nu e cam târziu, Magnolio?
— îmi pare rău, însă mi-a luat mult timp să parchez maşina în acest cartier.
— Bine, urcați.
Am apăsat pe butonul de deschidere automată şi am răspuns la întrebarea mută a soțului Reinonei, spunând că cel care venea era un ajutor al meu, pe care îl plasasem în propria lui casă (a lui şi a Reinonei) pentru a vedea dacă afla ceva despre asasinarea lui Pardalot.
— Nu-mi place să îşi bage nasul în viața mea privată toată lumea, a bombănit el.

— Doar în cea a soției dumneavoastră, am spus pentru a-l linişti.
— Şi asta nu e umilitor? a întrebat el.
— Nu, domnule, nici vorbă, i-am răspuns.
— In orice caz, a replicat el, aş prefera ca individul să nu mă vadă aici. Nu prea fraternizez, vă rog să-nțelegeți. Expediați-l repede; între timp, am să mă ascund în baie. Nu? Bine, atunci în dulap. Nici acolo? Atunci sub pat.
— Aşezați-vă în spatele draperiei, bine lipit de perete şi să nu vă mişcați, nici să nu faceți zgomot, i-am ordonat, arătându-i somptuoasa draperie (din stambă) care acoperea fereastra.
S-a ascuns Arderiu şi a intrat Magnolio. Nu mai purta uniforma de ospătar, ci uniforma lui obişnuită de şofer.
— Scuzați-mi întârzierea, a început el, dar după plecarea ultimului bețivan a trebuit să strângem, să golim scrumierele, să dăm cu aspiratorul, să spălăm paharele, să aruncăm gunoiul şi nu mai ştiu câte altele în plus. In schimb, n-au lăsat nici un nenorocit de sendviş.
— Acuşi se deschid barurile şi-o să puteți lua micul dejun, l-am consolat. Până atunci, spuneți-mi ce ați văzut şi ce ați auzit.
S-a aşezat pe pat ca să își scoată cizmele, susținând că avea picioarele distruse. Sub greutatea lui plasa metalică a patului s-a îndoit până la pământ, iar Reinona a scos un geamăt de durere.
— Trebuie să ungeți arcurile astea, a comentat Magnolio. Apoi, ca răspuns la întrebarea mea, a zis:
— Din conversația cu personalul de serviciu, în afara celor pe care vi le-am povestit deja în casă, nu am obținut mai multe informații. In general, personalul de serviciu se arată puțin dornic să comenteze intimitățile stăpânilor cu un necunoscut, ceea ce, dacă ne gândim bine, e un lucru decent. Personalul principal de serviciu este format

dintr-un majordom, o bucătăreasă, două fete în casă şi un grădinar. Majordomul este din Asturia, ca şi bucătăreasa, iar între cei doi nu există nici o altă legătură. Fetele sunt dominicane, rezidente în Spania de zece ani, ambele cu permis de muncă şi cu formalităţile depuse pentru obţinerea cetăţeniei. Grădinarul este pakistanez, se află de doi ani la Barcelona şi este singurul care vorbeşte catalană. Majordomul îndeplineşte sporadic funcţia de şofer, deoarece atât domnul Arderiu, cât şi soţia lui, doamna Reinona, preferă să-şi conducă singuri maşinile, un Porsche Carrera argintiu de 3 600 de centimetri cubi şi un Saab TS Coupe de 205 cai putere, de culoare bordo metalizat. Apropo, există un Porsche şi un Saab identice, parcate neglijent în faţa acestei clădiri. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Grădinarului, cum vă spuneam, îi revine sarcina, în afară de îngrijirea grădinii, de a pune la punct şi de a regla periodic instalaţia de încălzire, de aer condiţionat şi de stropit prin aspersiune, precum şi întreţinerea şi curăţarea piscinei şi a altor instalaţii. Bucătăreasa găteşte, iar fetele în casă fac restul. In orice caz, domnul şi doamna stau foarte puţin timp acasă. La prânz mănâncă în oraş şi ies aproape în fiecare seară, atraşi de o viaţă socială intensă. Călătoresc frecvent în străinătate. Din acest motiv, personalul de serviciu petrece multe ore uitându-se la televizor, vorbind la telefon şi pălăvrăgind, cu excepţia celor câteva ocazii când sunt petreceri, ca aceea de aseară, dar şi atunci este angajat personal suplimentar. In aceste condiţii de muncă şi cu un salariu bun, nu prea e loc de critici şi bârfe. Doar bucătăreasa nutreşte o aversiune faţă de stăpâni din cauza unui incident întâmplat în urmă cu cinci sau şase ani. Atunci, după cum mi-a povestit chiar ea, a dispărut din caseta cu bijuterii a doamnei Reinona un gablonz de mare valoare. Poliţia a interogat personalul de serviciu şi bănuielile au căzut pe biata bucătăreasă care, întâmplător, îşi cumpărase

un Renault Clio 1.2 RT cu trei uşi, servodirecţie, frâne pe disc etc. Poliţia a pus cumpărarea Clio-ului 1.2 RT în legătură cu furtul, însă bucătăreasa a reuşit să demonstreze proveninţa cinstită a economiilor sale şi cazul a fost clasat. Cu toate acestea, după spusele bucătăresei, n-a scăpat de neplăcerile suferite. In plus, nu mai putea suferi maşina cumpărată, de ale cărei rezultate, pe de altă parte, nu se putea plânge.

— A reapărut bijuteria? am întrebat.

— Nu ştiu, a răspuns Magnolio. Istorisirea bucătăresei punea mai mult accentul pe latura psihologică şi pe cea mecanică.

— De atunci nu s-a mai repetat o întâmplare cu nişte caracteristici similare?

— Nu, domnule.

— Ce ciudat, am spus. Ar fi trebuit să dispară cel puţin un inel cu briliante. Ce altceva aţi mai aflat?

Şoferul şi-a deschis braţele şi s-a trântit din nou pe somieră.

— Nimic altceva. Nu a fost timp de stat la taclale. Dacă aţi şti cât am tras... E clar că nu sunt bun de iscoadă. Sunt aproape orb, negru şi enorm. Din fericire, m-au plătit bine.

— Cine v-a plătit? am întrebat.

— Majordomul.

— Aţi tras concluzia că majordomul administrează veniturile casei?

—Acţiona cu siguranţă şi cu grijă în manevrarea banilor.

M-am gândit câteva clipe, după care am spus:

— Tot pun lucrurile cap la cap, dar îmi rămân multe necunoscute. Şi nu putem aştepta următoarea petrecere ca să intrăm în casa aia. Magnolio, credeţi că aveţi suficient curaj să legaţi o prietenie cu vreun membru al personalului de serviciu? Acum îi cunoaşteţi, ca şi ei pe dumneavoastră. Cum sunteţi simpatic şi agreabil, nu cred că v-ar veni prea greu.

Şoferul a zâmbit satisfăcut şi a spus:
— Nu ştiu. Aş putea să încerc cu una dintre dominicane. Adevărul e că nu m-ar deranja s-o curtez. Mai mult, o să-i propun să se mărite cu mine. O cheamă Raimundita şi este o bomboană. Nu spun asta datorită culorii. Nu sunt rasist. E atât de importantă pentru dumneavoastră acea casă?
— Da, prietene, am răspuns. Acolo se află cheia întregului mister. însă trebuie să acţionăm cu prudenţă. Oricine ar fi cel care trage firele acestei afaceri este viclean şi nu dă înapoi în faţa greutăţilor.
Şoferul se pregătea să spună ceva, fie apropo de această afirmaţie, fie în legătură cu Raimundita, când interfonul a sunat presant. La întrebarea rituală a răspuns o voce bărbătească.
— Deschideţi, sunt Santi.
— Nu cunosc nici un Santi, am spus.
— Pe acest Santi, da, a replicat vocea prin intermediul interfonului. Ne-am văzut în casa Reinonei.
— Şi cu ce vă pot ajuta?
— Să stăm de vorbă.
După o scurtă ezitare, am decis să deschid. în acel moment, orice informaţie suplimentară îmi putea fi utilă. Am apăsat pe butonul de deschidere automată, i-am spus lui Magnolio să se ascundă în spatele draperiei în partea stângă, dat fiind că Arderiu ocupase partea dreaptă, şi l-am îndemnat să rămână cu ochii-n patru, în cazul în care intenţiile lui Santi nu se dovedeau paşnice. A promis că aşa va face şi a dispărut în spatele draperiei când degetele (presupun) lui Santi ciocăneau la uşa apartamentului. Am deschis şi m-am trezit faţă în faţă cu tânărul majordom din casa Reinonei, anterior paznicul societăţii lui Pardalot, şi necontenit urmăritorul meu încăpăţânat.
— Da, ştiu, am spus, nu vă deschid.

Tânărul majordom a scos un hohot sarcastic şi tineresc
şi a intrat, împingând uşa şi pe mine.
— Trebuia să vă gândiţi mai înainte, a spus el. De mai
multe ori mi-aţi scăpat tocmai atunci când eram pe punctul
să vă găbjesc şi de tot atâtea ori v-aţi folosit de prezenţa
unor persoane străine pentru a mă împiedica să-mi fo-
losesc metodele obişnuite. Insă acum, domnul meu, lu-
crurile au luat o altă întorsătură. In sfârşit suntem singuri,
dumneavoastră şi cu mine.
Cu coada ochiului, am aruncat o privire către draperia
care îl ascundea pe Magnolio şi, văzând că se mişca în rit-
mul cadenţat al respiraţiei am priceput că adormise.
— Prin urmare fiţi bine-venit şi spuneţi-mi cu ce vă pot
ajuta, amice Santi.
— In primul rând, să-mi răspundeţi la o întrebare fără
ocolişuri, a spus Santi. Dumneavoastră l-aţi omorât pe Par-
dalot?
— Nu, omule.
— Toată Barcelona o spune.
— Dar asta nu înseamnă nimic, am adăugat. In acest
oraş, până şi politicienii împreună cu cele mai apropiate
rude cad victimă unor zvonuri.
— Da, a recunoscut el, însă în acest caz zvonurile coincid
cu adevărul. Nu mai negaţi: în noaptea crimei, în timp ce
eu îmi făceam datoria ca paznic la intrare, aţi intrat în
sediul de la Borfaşul Spaniol, cu siguranţă prin uşa ga-
rajului. Odată intrat, aţi deblocat sistemul de alarmă şi v-aţi
îndreptat spre birouri, în căutare de bani lichizi sau altă
pradă. într-unui dintre aceste birouri aţi fost surprins de
domnul Pardalot care se afla acolo în afara programului
şi aţi scăpat de el cu şapte gloanţe. Cum pereţii, pardo-
seala şi tavanul din biroul domnului Pardalot sunt căptu-
şite cu plumb ca să nu se poată asculta din afară, nimeni

nu a auzit împuşcăturile. După care ați plecat pe unde ați venit.
— Prietene Santi, dacă ar fi aşa cum spuneți, m-ar fi arestat şi judecat de-acum câteva zile, i-am spus. Insă n-au făcut-o.
— Din lipsă de probe materiale sau irefutabile, a ripostat el, ceea ce ne duce tocmai la motivul vizitei mele.
A scos din buzunarul jachetei o foaie de hârtie împăturită în patru şi mi-a dat-o.
— Este o mărturisire, a spus el. Citiți-o şi o să vedeți cum se potriveşte cu faptele punct cu punct. Lipseşte doar semnătura celui care a scris-o, respectiv a dumneavoastră.
M-am dus până la masa unde se afla o lampă aprinsă, m-am aşezat pe scaun, am despăturit hârtia în conul de lumină şi am citit:
Stimate domnule judecător,
Prin prezenta mărturisesc în termeni irevocabili şi de bunăvoie că eu am fost cel care l-a omorât pe domnul Manuel Pardalot, Dumnezeu să îl aibă în pază, cu un pistol şi în plin atac de psihoterapie. împrejurările crimei sunt deja cunoscute: cea legată de uşa garajului şi toate celelalte pe care le omit ca să nu mă lungesc. Mă căiesc, însă dacă ar trebui să o fac din nou, aş face-o în acelaşi fel.
Un salut afectuos.
— Doar n-o să-mi cereți, i-am spus după ce am terminat de citit, să semnez această minciună.
Drept răspuns, Santi s-a aşezat lângă mine, a scos din celălalt buzunar acel Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22 pe care i-l cunoşteam, i-a ridicat piedica şi a țintit spre mine.
— O să vedeți că o să vă schimbați părerea, a zis el printre dinți.

— Bine, am răspuns, să nu mai discutăm. Spuneți-mi doar atât: de ce atâta interes pentru demonstrarea vinovăției mele?
— Mai aveți tupeul să întrebați? a spus Santi. Din vina dumneavoastră, cariera mea de paznic s-a dus pe apa sâmbetei. Nu doar că las un hoț de duzină să se plimbe liniștit prin clădire, înșelându-mi vigilența, ci pe deasupra permit să-l mai și asasineze pe director în propriul lui birou. Toate astea în timpul primei mele săptămâni de muncă și cu un contract temporar. Uite ce-am ajuns: un intendent de petreceri. Mare minune că nu m-au pus să scot canișul afară să-și facă nevoile.
In timp ce își scotea în evidență cauzele nemulțumirii, eu continuam să calculez distanțele, riscurile și posibilitățile. Oricât i-aș fi înțeles motivele, individul acela nu reușea să îmi inspire simpatie, așa cum mi se întâmplă cu toți cei care îndreaptă un pistol asupra mea. Dar nu găseam nici o soluție să scap de el. Din liniștea care domnea, întreruptă uneori de câte un sforăit ușor, am dedus că toată lumea, cu excepția noastră, dormea pe rupte. N-aveam de ce să le reproșez asta. Noaptea fusese lungă și bogată în emoții. De strigat după ajutor nici nu putea fi vorba. Chiar dacă ar fi auzit cineva și ar fi fost dispus să mă ajute, surprinderea sau agitația puteau să provoace o reacție fatală din partea lui Santi, căruia, de pe acum, fără să-l mai ațâț și eu, pulsul i-o luase razna.
— Santi, prietene, i-am spus pe un ton liniștitor și ferm, atâta cât mai eram în stare, îți mărturisesc că în alte împrejurări m-aș fi opus cu înverșunare propunerii tale. Pot să te tutuiesc? Chiar dacă am avut niște frecușuri involuntare nu înseamnă că nu putem să fim prieteni. Poți și tu să mă tutuiești...
— Gura! Eu nu vreau să fim prieteni. Și nici să ne tutuim. Eu vreau doar să vă puneți semnătura aici și să vă

duceți dracului. Şi nu-ncercați să câştigați timp, cu mine nu merge şmecheria asta.
— De acord, Santi, drăguțule, nu o lua chiar aşa. Semnez acum, însă nu am la îndemână nimic de scris. îmi împrumuți un pix?
A scos un stilou Montblanc şi mi l-a oferit. Situația era serioasă: dacă persistam în refuzul meu de a semna, exaltatul ăla mi-ar fi tras un glonț, iar dacă semnam, era şi mai probabil să mă lichideze, văzându-şi scopul atins. M-am gândit în grabă.
Lampa care ilumina în acel moment scena fusese achiziționată, ca cea mai mare parte a mobilierului şi obiectelor din casa mea, de prin tomberoanele cartierului şi atât aspectul lor exterior, cât şi conformația lor interioară aveau unele imperfecțiuni. M-am hotărât să profit de această situație favorabilă. M-am aplecat asupra hârtiei, ca şi cum m-aş fi pregătit să îmi pun semnătura acolo, şi, acoperind cu spatele mişcările mâinii, am introdus penița stiloului între firele cablului electric, sperând să dau de metal şi nu de plastic. S-a produs o uşoară explozie şi am rămas în întuneric. Am vrut să mă dau la o parte, dar Santi a fost mai rapid. Am simțit crescând presiunea pistolului pe craniul meu, am auzit un trosnet şi a licărit flacăra minusculă a unei brichete.
— Nu vă mişcați! a mârâit el. Ce s-a întâmplat?
— Nimic, nimic, am bolborosit. Cred că au sărit siguranțele din cauza supraîncărcării rețelei. Şi, fără lumină, nu pot semna. Am să ridic jaluzeaua. E deja ziuă şi-o să intre destulă lumină.
— Nici vorbă. La prima mişcare, vă las lat.
— Bine, bine, nu mă mişc, m-am grăbit să spun. Dar dacă eu nu mă mişc şi nici dumneavoastră n-o faceți, nimeni n-o să ridice oblonul, o să treacă vremea şi, pe deasupra, o să vi se termine gazul din brichetă.

— Semnează pe nevăzute, a propus.
— Nu pot. Sunt pe jumătate analfabet: şi cu lumină, semnatul înseamnă o mare victorie pentru mine; imaginaţi-vă aşa. In plus, mi-a căzut pe jos hârtia şi n-o găsesc.
Santi a meditat în tăcere.
— Bine. O să ridic eu oblonul. Rămâneţi aici şi să nu faceţi vreo prostie. La cea mai mică mişcare, trag în plin şi sigur vă nimeresc. Luminiţa asta mi-ajunge ca să ochesc ţinta.
A dispărut contactul dur al armei şi am văzut flacăra îndepărtându-se încet.
— Vă rog frumos, am spus, fiţi atent cu televizorul.
— Tăceţi şi nu vă mişcaţi.
— Eu nu mă mişc. Dumneavoastră sunteţi cel care se mişcă şi de aceea vi se pare că sunt mai departe. Aţi găsit chinga oblonului? Să nu trageţi foarte tare: chinga e putrezită, ca şi lemnul oblonului.
— Ştiu foarte bine cum se ridică un oblon, a spus Santi.
Pentru a o demonstra, a tras delicat de chingă şi oblonul s-a ridicat la unison cu mişcările lui. Lumina dimineţii s-a revărsat în apartament. în acelaşi timp, s-a auzit o detunătură şi Santi s-a prăbuşit fără să zică nici pâs.
*
Şi eu m-am aruncat la pământ. Acolo am aşteptat o vreme şi apoi, cum atacul nu se repeta, m-am târât cu mare grijă, încercând să nu intru în unghiul trăgătorului şi nici să nu mă izbesc de televizor, până când am ajuns aproape de corpul lui Santi.
— Santi, am şoptit, sunteţi viu?
— Bineînţeles, a răspuns el cu amabilitate, e doar o zgârietură. Mi se pare însă că sunt rănit. Dumneavoastră aţi fost?

— Nu. Cineva a tras de pe terasa clădirii din faţă, crezând că silueta de la fereastră este a mea.
— Ce ghinion! a comentat el. Uitaţi-vă pe fereastră şi vedeţi dacă porcul ăla mai e acolo.
M-am uitat pe fereastră, străduindu-mă să nu devin o ţintă la rândul meu, şi am examinat clădirea în cauză până când un vecin iritat mi-a strigat:
— Dacă mai continui s-o pândeşti pe soţia mea la duş, îţi rup gâtul, degeneratule!
Am înţeles că oraşul se trezise şi îşi începea epicul itinerar cotidian, precum şi că, drept urmare, trăgătorul fusese nevoit să fugă imediat după atentat. M-am aplecat ca să-i dau lui Santi vestea cea bună. Leşinase şi o baltă de sânge se întindea pe mochetă. M-am înfuriat. Dintre toate persoanele care în acea noapte îşi dăduseră întâlnire în apartamentul meu, Santi era cel care făcuse cel mai puţin ca să-mi cucerească simpatia, însă chiar aşa stând lucrurile, nu-mi producea nici un fel de mulţumire vederea corpului său şi ideea că trebuia să mă descotorosesc de el.
La asta meditam când a sunat soneria interfonului.
— Ei, bine? am întrebat cu o doză de iritare în glas.
O voce cunoscută a rostit:
— Sunt Candida. Deranjez?
Am deschis fără să mai răspund la o întrebare atât de stupidă. După câteva clipe Candida îşi introducea în apartamentul meu formele ei arătoase. In mână ducea ceva înfăşurat într-un ştergar înflorat. Aseară, mi-a zis ea, Viriato făcuse un chec şi îi ieşise atât de bine, că voia neapărat să-l gust şi eu. In ştergarul înflorat se afla o bucată.
— Poate fi mâncat şi aşa, dar e mai bine să-l laşi să se înmoaie în apă jumătate sau trei sferturi de oră...
A lăsat fraza neterminată, văzând lângă fereastră corpul lui Santi, sângele şi Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22. Lacrimi mari i-au inundat ochii.

— O, nu, încă o dată nu, a spus ea cu un fir de voce. Mi-ai promis...
— Să nu devenim retorici, Candida, am întrerupt-o. Toate astea au o explicație foarte simplă. Şi foarte distractivă. Or să te facă să râzi mult. Insă, înainte, ajută-mă să scot afară acest specimen.
Candida a lăsat pachetul pe masă şi s-a apropiat tăcută de obiectul conversației noastre.
— L-ai omorât tu? a întrebat ea.
— Cum poți să-ți imaginezi aşa ceva? am admonestat-o. Un neisprăvit a tras de pe terasa casei din față. Şi nici măcar nu ştim dacă a murit.
— Ar fi păcat, a comentat. E tânăr şi arătos. Şi încă respiră. Dar foarte încet şi parcă fără chef. Ar trebui transportat de urgență la un spital.
— Nu se poate, Candida, am spus. M-ar pune să dau unele explicații pe care, chiar dacă sunt simple, tocmai ți-am spus, aş prefera să le amân deocamdată. O să-l ducem la o farmacie de gardă şi acolo or să-i dea primul ajutor. Ai vreun fel de vehicul?
— Căruciorul de cumpărături. Nu ştiu dacă ajută la ceva: pare corpolent. Iar dacă îl scoatem afară pe brațe, atragem atenția.
In loc să ascult vorbăria soră-mii, am continuat să mă gândesc. Până la urmă, am făcut-o să tacă şi am întrebat-o dacă se întâlnise cu cineva pe scară. Mi-a răspuns că nu.
— Atunci scoate-ți hainele, i-am comandat. Şi nu pune întrebări. Timpul zboară.
Sărmana Candida a rămas în jupon, în timp ce eu îl dezbrăcăm pe Santi. După care i-am pus lui Santi hainele Candidei şi Candidei pe cele ale lui Santi. Deoarece cu pantofii nu se putea face la fel, am convenit ca fiecare să şi-i păstreze pe ai lui. Din şervetul înflorat în care aduse-se checul am făcut un batic care acoperea trăsăturile

masculine ale paznicului. L-am aşezat pe scaun şi cu mare efort l-am coborât până la intrare şi l-am lăsat într-o zonă mai întunecoasă. Dacă nu te uitai cu mare atenție, părea portăreasa. I-am spus Candidei să aştepte jumătate de oră şi să anunțe că văzuse trecând o femeie bolnavă prin fața unei intrări.

— îmbrăcată în haine bărbăteşti, nu ştiu dacă o să mă asculte cineva, a obiectat ea.

— Of, Candida, de ce trebuie să-mi complici viața de fiecare dată? am mustrat-o.

— Bine, o să fac cum spui tu, a zis ea cu un oftat de resemnare. Şi nu uita: e mai bine să înmoi checul înainte de a-l băga printre dinți. Viriato a scăpat cam mult gluten în compoziție.

A ieşit în stradă şi s-a îndepărtat, petrecută de o ilaritate care nu o depăşea cu mult pe cea obişnuită, iar eu m-am întors în goană acasă. Am ascuns în frigider pistolul, stiloul şi checul (îmi făcea scârbă) şi am rupt în mii de bucățele mărturisirea pe care Santi mi-o dăduse s-o semnez.

în baie, Purines dormea aşezată pe bideu, cu capul domnului primar în poală. I-am trezit cu blândețe şi le-am cerut să evacueze locul. Şi-au schimbat cărțile de vizită cu respectivele telefoane directe şi domnul primar a promis că îi va trimite două invitații pentru Festivalul de Muzică Paptî.

Imediat ce au plecat, i-am scos afară din dulap pe locotenent-colonel şi pe Ivet. Ivet i-a restituit vestonul, cureaua şi tricornul, iar locotenent-colonelul, după ce a salutat scurt, milităreşte, a plecat. Ivet şi-a pus rochia şi m-a privit cu un amestec de oboseală şi melancolie.

— Lucrurile nu ies mereu aşa cum ne-am dori, i-am spus, însă totul o să se rezolve. Du-te la tine acasă şi aşteaptă-mă acolo. Să nu ieşi şi nici să nu primeşti pe nimeni. Să nu răspunzi la telefon şi nici să nu dai telefoane. Aşa cum ştii, nu pot dispune de orele din timpul zilei. în plus, mă

cheamă obligații grave, dar imediat ce închid coaforul îți aduc ceva de mâncare şi te pun la curent cu ce s-a întâmplat.
Soțul Reinonei se afla în stare cataleptică. I-am pus paltonul şi l-am scos afară pe palier.
— Coborâți scara pe trepte, ieşiți în stradă şi luați un taxi. Dacă e liber, cu atât mai bine. Nu este nevoie s-o salutați pe portăreasă: e foarte morocănoasă.
— Mulțumesc pentru tot, a spus el. O petrecere încântătoare. Cu-adevărat încântătoare.
Reinona a ieşit şi ea, cam şifonată, de sub pat.
I-am restituit papucii, nu fără părere de rău, pentru că erau foarte comozi şi mi-ar fi prins foarte bine prin casă. Apoi i-am arătat inelul cu briliante.
— Acesta, am spus, este al dumneavoastră. Nu ştiu cum a ajuns în buzunarul meu.
— Eu l-am pus, a recunoscut ea. Păstrează-l într-un loc sigur şi nu lăsa pe nimeni să-l ia. Când o să am nevoie de el, am să trimit pe cineva să-l caute. Acest inel este vital pentru mine.
A plecat cu mersul obosit al unei femei care, la vârsta ei, cu frumusețea, inteligența, poziția şi clasa ei socială, se vedea obligată să aibă încredere în unul ca mine.
Rămânea Magnolio. L-am scuturat până când şi-a amintit unde se află şi cine este. L-am întrebat ce planuri are pentru ziua la al cărei început eram martori şi a spus că ar vrea să revină la viața ordonată şi la meseria demnă de şofer de închiriat.
— Asta poate să mai aştepte, i-am spus. Mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră.
-— Nici în ruptul capului, a protestat el. De câteva zile fac tot felul de lucruri şi n-am văzut nici un sfanț.
— Nu exagerați. Tocmai ați câştigat o sumă frumuşică în casa doamnei Reinona. Chiar dumneavoastră mi-ați spus. Şi de noi poate s-atârne viața domnişoarei Ivet.

— Ah, în cazul ăsta..., spuneți-mi ce trebuie să fac.
— E foarte simplu: să supravegheați casa domnișoarei Ivet. Instalați-vă în fața clădirii și notați cine intră și cine iese, precum și orice incident, episod sau detaliu, cât de nesemnificativ ar fi. Dacă domnișoara Ivet, nerespectându-mi instrucțiunile, iese pe stradă, urmăriți-o oriunde s-ar duce, fără să-și dea seama. Și uitați-vă din când în când în urmă: e posibil să nu fiți singurul urmăritor. Vin să vă înlocuiesc când termin.
— Nu vă faceți griji, a răspuns șoferul.
Când am ieșit, o ambulanță era oprită în fața casei, iar doi infirmieri intrau în camera portarului, împingând o targa. Magnolio și cu mine ne-am dat la o parte ca să-i lăsăm să treacă, ne-am luat rămas-bun pe trotuar și am plecat în direcții opuse.
Mă aflam în coafor de aproape o jumătate de oră, când a intrat Viriato înfuriat. Vorbise cu Candida, îi relatase vizita ei la mine acasă, iar acum el îmi cerea o explicație completă, încercând să reduc importanța celor întâmplate, i-am povestit despre atentat, cum ieșisem nevătămat dintr-o întâmplare și cum scăpaserăm de victimă, însă el m-a întrerupt, spunând că toate acestea nu-l interesau și că de fapt venise să cunoască părerea mea despre chec.
— O, delicios, am mințit. Trebuie să-mi dai rețeta.
— Bun, da, noi bucătarii, cum bine știi..., improvizăm un pic, din mers... în artă contează mai mult intuiția decât știința. Doi și cu doi nu fac mereu cinci.
I-am confirmat că eram întru totul de acord cu afirmațiile lui și i-am mărturisit admirația mea nemărginită față de harurile pe care le avea, iar după ce l-am îndulcit suficient i-am cerut o favoare. N-a fost în stare să mă refuze și a plecat în goană s-o îndeplinească.

5
1
C/n cursul dimineții am avut doar două treburi de
făcut: să spăl şi să descurc părul unor gemeni, ca să poată
trăi separat, apoi să vânez un şoarece, pe care l-am surprins
lipăind dintr-o sticlă cu lapte de corp cu PH5 (stabilizează
stratul acid al pielii, îi dă flexibilitate şi strălucire şi le place
mult şoarecilor), cu o lovitură bine plasată de mătură. Asta
şi gândul la ceea ce se întâmplase m-au ținut ocupat până
la ora mesei.
Mi-ar fi plăcut să mă duc la pizzerie, pentru că lipsisem
de la cină cu o seară în urmă şi s-ar fi cuvenit să compensez
absența, luând acolo ambele mese de peste zi, însă nu mi
s-a părut prudent să mă îndepărtez de coafor, astfel că
m-am dus la barul de peste drum, m-am aşezat chiar lângă
fereastră, prin care abia după ce am răzuit grăsimea care
se acumulase am reuşit să văd uşa coaforului, ba chiar şi
împrejurimile, apoi i-am cerut ospătarului un sendviş cu
calamar şi ceapă. In timp ce aşteptam, l-am zărit pe Viriato
trecând pe trotuar, l-am strigat şi a venit. Ospătarul s-a în-
tors şi mi-a spus că li s-au terminat calamarii; a trebuit să mă
mulțumesc cu un sendviş (de asemenea foarte bun) cu peşte
marinat în sos de roşii. Viriato a cerut un pepito cu scoici.
— Iți atrag atenția că facem jumijuma, i-am spus.
A boscorodit ceva şi, ridicând glasul, i-a cerut ospăta-
rului să-i anuleze comanda de scoici. După care mi-a zis:
— Mi-am petrecut toată dimineața muncind pentru tine
şi pentru crimele tale. Puteai să faci şi tu un gest, ce naiba!

*

într-adevăr, Viriato făcuse cercetări, aşa cum îi cerusem, în legătură cu societatea defunctului Pardalot, iar rezultatul acestor investigaţii putea fi rezumat astfel:
Societatea denumită Borfaşul Spaniol S.R.L. era înscrisă în Registrul Comerţului (cu numărul nu mai contează care) doar de cinci ani. Cu toate acestea, anterior, chiar Pardalot fondase, înregistrase şi lichidase alte şase societăţi cu aceleaşi caracteristici. Asociaţii acestor societăţi au fost mereu aceeaşi, adică Manuel Pardalot, acum defunctul Pardalot, un anume Horacio Miscosillas şi un anume Agustin Taberner, alias Gaucho, ambii domiciliaţi în Barcelona, în plus, Viriato a aflat că numitul Horacio Miscosillas era un avocat relativ cunoscut, cu biroul în Diagonal, probabil bărbatul matur şi cărunt care se prezentase drept avocatul lui Pardalot în noaptea precedentă, acasă la Reinona, deşi Registrul Comerţului nu cuprindea vreo informaţie despre vârstă sau culoarea părului şi nici cu privire la ceea ce făcuse în noaptea anterioară sau altceva interesant, motiv pentru care, în treacăt fie spus, gradul de atractivitate a Registrului Comerţului este şi va continua să fie scăzut. Celălalt asociat, numit, după cum spuneam, Agustin Taberner, poreclit Gaucho, despre care Viriato nu a putut afla nimic, a încetat să fie (asociat) în ultima dintre societăţile înscrise în Registru, respectiv Borfaşul Spaniol S.R.L., fiind înlocuit în acţionariat de Ivet Pardalot, fiica defunctului Pardalot, care nu trebuie confundată cu falsa Ivet Pardalot, alături de care, nu cu prea multe ore în urmă, eram pe punctul de a mă simţi minunat, chiar dacă în final, din păcate, totul s-a dus pe apa sâmbetei.
în ceea ce priveşte obiectul de activitate a succesivelor societăţi, tot după spusele Registrului, a continuat Viriato, acesta era identic şi, după părerea lui Viriato, destul de

imprecis, respectiv efectuarea de activități diverse cu scop lucrativ. In realitate, nimeni nu ştia, nici în interiorul Registrului Comerțului şi nici în afara Registrului Comerțului, de unde proveneau banii societăților lui Pardalot, dar că erau mulți ştia toată lumea cu certitudine. Nu se cunoşteau nici motivele repetatelor modificări ale înregistrărilor pentru ceva care, în realitate, era aceeaşi societate, situația fiind bună, însă totul părea să indice o dorință evidentă de a nu rămâne mult timp pe scenă fără schimbarea identității. Fraude fiscale, spălare de bani, trafic ilegal de persoane sau de bunuri ori câte puțin din toate astea, credea Viriato.

Şi-a încheiat raportul spunând că sediul social se schimbase odată cu fiecare societate, ultimul fiind în clădirea pe care o cunoşteam, formată din cinci etaje şi garaj, cu un total, aşa cum apărea înscris în Cartea Funciară (altă chestie nu tocmai curată) de 1 830 de metri pătrați, care la prețul de piață actual de 250 000 metrul pătrat în acea zonă, în cel mai rău caz, atingea însemnata cifră de 457 500 000 de pesetas, imputabilă activului imobilizat al societății (ca să spunem aşa) noastre.

— Hm, ce deduci tu din toate astea, Viriato? l-am întrebat.

A deschis gura pentru a-şi arăta în acelaşi timp nedumerirea şi bolul alimentar tocat în perspectiva înghițirii lui, zicând:

— Eu, nimic, dar tu?

— Nici atât, am răspuns. Dar nu e cazul să ne lăsăm zăpăciți de informațiile astea. Când o să ajungem la capătul poveştii, ele or să aibă sens. Până atunci, îți mulțumesc foarte mult. Ai fost pe cât de amabil, pe atât de eficient. Dacă aş avea bani, te-aş invita la masă, dar ştii bine cum merg lucrurile în ultimul timp pe la coafor. Chiar nu crezi că ar merita să extinzi afacerea?

— Avorturi?
— Nu, mă gândeam la ceva mai modern: liposucție, amniocenteză. Sau, cel puțin, un uscător de păr electric.
— Nu-mi complica viața, a răspuns el, că deja am destule pe cap cu soră-ta, cu mama şi cu tratatul meu. Hai, întoarce-te la muncă şi nu sări calul, că fac destul lăsându-te să-ți câştigi traiul pe spinarea mea.

*

M-am întors la coafor şi am profitat de afluența scăzută a clienților ca să trag un pui de somn. M-am trezit cu gura uscată şi cleioasă şi cu impresia că lipsisem multă vreme de pe lumea asta. Afară era întuneric. Am ieşit să întreb un trecător cât e ora şi am descoperit că dormisem mai puțin de una. Era devreme, iar întunericul se datora faptului că cerul se acoperise de nori în timp ce eu dormeam. Mi-am amintit de Magnolio, care în acel moment stătea de pază afară, şi mi-am dorit să nu înceapă ploaia sau, dacă în ciuda dorințelor mele, ar fi început să plouă, să nu cumva să-şi părăsească postul.
Pe la şase a intrat o clientă. Era o femeie tânără, îmbrăcată cu o rochie lălâie, destul de urâțică. I-am oferit cel mai bun zâmbet pe care mi-l permitea gura uscată şi cleioasă, am dat cu pămătuful peste fotoliu şi am invitat-o să ia loc, în timp ce îmi îndoiam cu amabilitate coloana vertebrală. Ea s-a aşezat, iar eu am privit-o ca şi cum aş fi uitat de ce venise acolo.
— Stilism? i-am propus.
— Orice, a răspuns ea fără chef.
— Lăsați-vă pe mâinile mele şi, pentru un preț foarte convenabil, n-o să vă recunoască nici tatăl dumneavoastră când o să ieşiți de-aici.

— Nu am tată, a răspuns ea, şi nu mă recunoaşte nimeni, începând chiar cu tine. Sunt Ivet Pardalot, adevărata fiică a defunctului Pardalot. M-ai abordat în timpul înmormântării tatălui meu şi mi-ai spus nişte mojicii.
— Iertaţi-mi confuzia impardonabilă, m-am scuzat. Toată atenţia mi se îndreptase asupra părului dumneavoastră voluptuos, căruia, totuşi, nu i-ar face rău un tratament cosmetic.
— Tot aia e, a conchis ea. Oricum, ştiu că nu fac nici două parale. Din punct de vedere fizic, vreau să spun. Din alte puncte de vedere, perspectiva este cu totul diferită. Sunt miliardară, dar ăsta nu este singurul meu punct de atracţie: sunt, de asemenea, o femeie inteligentă şi am o formaţie academică solidă. In calitate de fiică unică, tata m-a pregătit să-i duc mai departe afacerile după ce el avea să se retragă, aşa cum tocmai a făcut-o în mod prematur şi involuntar. Am studiat la diferite universităţi, aici şi în străinătate, vorbesc şase limbi, pot să merg singură prin lume şi nimic nu mă sperie şi nu mă scandalizează, cu excepţia acelui şoarece scârbos cu botul în borcanul cu lapte de corp.
A oftat în timp ce eu loveam şoarecele cu mătura, după care a continuat în aceşti termeni:
— Dar la ce-mi servesc toate aceste merite? Bărbaţii nu-mi acordă nici o atenţie, sau la început îmi dau atenţie, după care se căiesc. Doar tatăl meu mă considera cea mai minunată dintre femei. Insă acum el nu mai este şi am rămas singură. Cu milioanele, cu diplomele şi cu limbile mele.
— O, haide, nu vorbiţi aşa.
— Ceea ce spun nu e important, a replicat ea. Contează ceea ce spun ceilalţi sau ceea ce gândesc, chiar dacă nu o spun. Uită-te la tine. Falsa Ivet este falsă, aşa cum îi arată numele, te-a înşelat, nu a încetat să te bage în belele şi o

s-o facă şi mai abitir. Numai că, atunci când se uită la tine, te topeşti. In schimb, pentru mine n-ai mişca un deget, chiar dacă aş dansa un Castelltersol doar pentru tine.

— Domnişoară Pardalot, am răspuns după ce ea şi-a încheiat tirada asta mustrătoare şi înainte să-şi pună în practică ameninţarea voalată, nu ştiu dacă problemele dumneavoastră, pe care le înţeleg, v-au permis să vă aplecaţi privirea şi asupra mea. Dacă aţi făcut-o, probabil că aţi observat că nu prea semăn cu Tom Cruise, ca să dau un singur exemplu de tip arătos. In plus, trăiesc în mizerie. Aşa am trăit mereu şi, după cum merg lucrurile, aşa o să trăiesc şi de-acum încolo. Astfel că, dacă aţi venit să căutaţi compasiune, aţi greşit atât locul, cât şi persoana. La Salonul, Doamnelor se spală, se coafează, se tunde, se fac şuviţe şi masaje şi, în linii mari, fără falsă modestie, se scoate profitul maxim din ce i-a hărăzit fiecăruia soarta pe ţeastă, oricum ar sta lucrurile. Toate astea, cu siguranţă, nu vă interesează, pentru că nu aţi venit să vă lăsaţi părul pe mâna mea. Frecventaţi, fără îndoială, doar cele mai scumpe şi elegante saloane de coafură din Barcelona, chiar vă deplasaţi până la Paris, Milano sau Londra pentru un coafat, un tuns sau o meşă. Ei bine, domnişoară Ivet, daţi-mi voie să vă spun ceva: nu vi le fac ei mai bine. Iar acum, dacă doriţi să vorbim despre altceva, să vorbim.

M-a piivit din creştet până în tălpi, de parcă i-ar fi fost greu să înghită perdaful meu, şi până la urmă a zis:

— In calitate de presupus asasin al tatălui meu, ai putea să mă tratezi cu mai mult respect.

— Nu eu l-am omorât. Şi ştiţi asta. De aceea aţi venit.

— Nu, a replicat ea. Am venit pentru că în dimineaţa asta un tip foarte ciudat, pe nume Viriato, căsătorit după cum se pare cu pocnitoarea de soră-ta, căuta în Registrul Comerţului, în Cartea Funciară, în Registrul de Brevete şi Mărci, la Societatea Generală a Autorilor şi în alte centre

de înscriere şi autorizare, în scopul nedisimulat de a-şi vârî nasul în societăţile tatălui meu, acum ale mele. Bineînţeles, funcţionarii mi-au comunicat imediat acest lucru, în cazul în care aş fi dorit să anunţ poliţia despre intruziune sau, dimpotrivă, nu aş fi dorit să anunţ poliţia despre intruziune, după caz.
— A, am spus.
— Eu nu ştiu, a continuat ea, dacă într-adevăr l-ai omorât sau nu pe tatăl meu. Atâta timp cât nu deţin probe irefutabile, am decis să nu trag concluzii precipitate, care nu ar duce la nimic. Din incursiunile cumnatului tău deduc că efectuezi cercetări în continuare şi acest lucru mă face să presupun că nu ai fi tu asasinul, fiindcă energiile tale ar putea fi canalizate în alt scop. In mod practic şi provizoriu, o să apreciez, deocamdată, că nu eşti vinovat şi că eşti la fel de interesat ca mine în descoperirea adevăratului asasin. Pentru asta am venit.
— Pentru a-mi spune asta?
— Ca să-ţi propun un târg.
— îmi închipui care este târgul, am replicat. Eu vă povestesc ce am descoperit, dumneavoastră îmi povestiţi ce ştiţi şi astfel avansăm amândoi cu paşi mari pe calea adevărului. Ei bine, nu, domnişoară Pardalot, nu batem palma. Şi nu o facem pentru că, dacă accept, eu o să vă povestesc ce ştiu, însă dumneavoastră n-o să oferiţi nimic. După ce mă veţi fi stors, o să-mi spuneţi câteva baliverne în cel mai bun caz şi, în cel mai rău, o să-l trimiteţi pe Santi să mă lichideze. Sau pe un alt Santi, dacă originalul Santi continuă să fie la Urgenţă.
— Mă subestimezi, a spus ea. Nu am venit să închei vreo înţelegere cu tine. Am venit să îţi ofer bani în schimbul unei informaţii. Şi nu ştiu cine este Santi, nici ce caută la Urgenţă, deşi pot să-mi imaginez.

Am chibzuit câteva clipe sprijinit de coada măturii.
După care am spus:
— Păstrați-vă banii. Informația pe care o dețin nu are preț.
— Asta am să hotărăsc eu, a spus ea. Nu ți-am zis încă ce fel de informație caut.
— A, nu e cu privire la asasinarea tatălui dumneavoastră?
— Şi asta. Deocamdată, însă, mă interesează mai mult ce poți să-mi spui despre Ivet. Nu despre mine, ci despre cealaltă Ivet.
— De unde o cunoaşteți? am întrebat.
— Eu pun întrebările, a zis ea.
— Doar dacă ajungem la o înțelegere. Ce ştiți despre Ivet?
— Am fost la şcoală împreună. Eram prietene. Nu aveam secrete una față de cealaltă. Eu visam să fiu model, iar ea locotenent în Divizia Blindată Brunete. Era înnebunită după Tejero, până când a descoperit că era chel. Cum vezi, eram amândouă nişte copile. Eu visam să semăn cu un model pe nume Lauren Hutton, ți-o aminteşti? Apărea mereu pe coperta revistelor Vogue, Cosmopolitan şi Vanily Fair.
— Acolo unde trăiam eu în acei ani fericiți ajungeau doar Cazul şi Lănțişor, revista puşcăriaşului ascultător. Unde ați făcut şcoala?
— într-un internat. De călugărițe. Asta poate că o să ți se pară şi mai ciudat.
— Aşa-i, însă mai puțin decât vă puteți imagina. Continuați să-mi vorbiți despre Ivet. Care este adevăratul nume?
— Al lui Ivet?
— Da.
— Ivet.
— Continuați şi includeți-vă în povestire.

— Ivet era mai mare cu un an decât mine. O admiram mult. In sinea mea, mă gândeam că cea care o să ajungă model o să fie ea, nu eu. Ceva de genul ăsta s-a şi întâmplat, însă pe Ivet nu o interesau prezentările de modă. Ciudat, pentru că avea toate calitățile, iar banii nu i-ar fi prins rău. După cum spunea şi cum se putea constata, familia ei era săracă, cel puțin pentru standardele internatului. La un moment dat n-a mai venit.

— Dar ați continuat să vă vedeți.

— Puțin şi întotdeauna din întâmplare. Eu nu ştiam de unde s-o iau, iar ea, care ştia, n-a făcut-o niciodată. Chiar şi aşa, ne întâlneam uneori pe stradă, în magazine, la un cinematograf sau la petreceri. De fiecare dată se arăta foarte rezervată cu privire la viața ei. Nu mi-a spus niciodată ce făcea, nici dacă avea vreun iubit, nimic de genul ăsta. Până la urmă, eu am plecat să studiez în străinătate şi nu ne-am mai văzut.

— Până când...

Ivet Pardalot a zâmbit pentru prima oară cu bunăvoință şi a clătinat din cap.

— Am vorbit destul. Şi, dacă îți povestesc tot, nu o să mai batem palma.

— Oricum nu batem palma. Nu vă supărați. Nici eu nu vreau să trag concluzii pripite. încă nu ştiu dacă pot avea sau nu încredere în dumneavoastră. Alaltăieri mi-au pus o bombă ale cărei efecte asupra localului încă se pot vedea, şi chiar azi-dimineață cineva a tras un glonț în propria mea casă. Vedeți bine că nu prea am motive să am încredere în prima persoană care mă abordează cu o propunere. Dacă doriți să colaborăm, mai întâi demonstrați-mi că sunteți de partea mea.

Am crezut că o să se supere, dar nu s-a supărat.

— Iți înțeleg poziția, a zis ea, dar comiți o eroare. Dacă îți schimbi părerea, anunță-mă. Nu îți spun nici unde, nici

cum: găseşti metode cu duiumul când doreşti să comunici
cu lumea. Cât îţi datorez?
— Nimic. Nici măcar nu m-am atins de părul dumnea-
voastră.
— Toţi fac la fel. Dar, chiar şi aşa, ai pierdut ceva timp
din cauza mea. Unei cliente normale i-ai cere să plătească.
— Dacă ar fi mulţumită, da. Dacă nu, nu.
A plecat şi, ajungând la uşă s-a întors, m-a privit şi a spus:
— Afacerile tatălui meu nu erau chiar curate, dar asta
nu explică de ce l-au omorât. Dacă ar fi vrut să-i facă rău,
ar fi depus un denunţ sau ar fi informat ziarele. Multe per-
soane s-ar fi văzut implicate în afacerile necurate ale firmei,
însă nimic nu ar fi atras mai mult atenţia decât un asasinat.
In cazul în care cauţi un mobil, nu-l căuta la Registrul
Comerţului. Consideră acest sfat drept o plată. Şi încă ceva:
toţi avem nevoie să fim iubiţi şi ocrotiţi.
— Chestia asta de la urmă nu ştiu la ce foloseşte, am
zis.
— La nimic, a spus ea, e ciubucul.
*
Când am ieşit, cerul era negru şi în partea dreaptă, cum
te uiţi spre port, se auzeau tunete şi alte fenomene naturale.
Am fost nevoit să parcurg mai multe magazine (videoclubul
domnului Boldo, chioşcul domnului Mariano, merceria
doamnei Eulalia, agenţia de călătorii El Bistone, farmacia
domnului Vermicheli) până am găsit pe cineva care să îmi
împrumute o umbrelă (toţi susţineau că le face trebuinţă),
iar după ce am obţinut-o am schimbat trei autobuze şi m-am
dus acolo unde, pus de mine, Magnolio se ocupa de
supraveghere. Un spectacol de fulgere a însoţit întâlnirea
noastră.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit să mă înlocuiți, a spus Magnolio, aveam deja inima cât un purice.
— Vă sperie furtunile şi tot alaiul lor? l-am întrebat.
— Nu, domnule. Insă am parcat maşina pe strada Bruc, iar o revărsare ar putea s-o ducă la vale.
L-am liniştit în acest sens, asigurându-l că strada Bruc dispunea de un sistem de colectare a apelor pluviale în caz de averse şi l-am rugat să îmi facă un rezumat al întâmplărilor de peste zi.
Dis-de-dimineață, a început el, se aşezase după trunchiul zdravăn al unui platan bătrân (căruia la el în țară i se spunea, în mod greşit, bananier*) din fața casei domnişoarei Ivet, iar de acolo, trunchiul ferindu-l de curiozitatea trecătorilor şi coroana frunzoasă (a pomului bătrân) de razele soarelui, supraveghease intrarea casei domnişoarei Ivet ceas după ceas. In timpul cărora, a adăugat el, misteriosul, amenințătorul şi cu siguranță fictivul personaj cu impermeabil care o urmărise pe Ivet nu a dat semne de viață şi, în general, nu s-a întâmplat nimic demn de menționat. Doar pe la ora şaptesprezece şi douăzeci şi două de minute, a continuat Magnolio, Magnolio o văzuse ieşind din casă chiar pe domnişoara Ivet şi mergând pe strada Mallorca până ajunsese pe Paseo de Gracia şi de acolo la vale, în direcția Pieței Catalonia. Cum nu se putea să ia legătura cu mine pentru a primi instrucțiuni, a continuat să povestească Magnolio, Magnolio s-a hotărât din proprie inițiativă să o urmărească, luând în continuare măsurile necesare de prevedere ca să nu fie văzut de domnişoara Ivet. Faptul că Magnolio pierduse un timp prețios cu aceste cugetări şi că în acea zonă centrală din oraşul nostru existau trecători şi pomi bătrâni, pe care a fost nevoit să-i

* In spaniolă, plălano înseamnă „bananier", iar fructul acestuia, banană, dar şi platan (n. t.).

ocolească, aproape că l-a făcut să piardă urma domnişoarei Ivet. însă, până la urmă, a spus Magnolio, Magnolio a zărit-o din nou, atunci când domnişoara Ivet în persoană dispărea pe scările care duceau la stația subterană de tren Piața Catalonia, situată chiar sub Piața Catalonia, de la care îşi luase numele. Acolo (în stația Piața Catalonia din Piața Catalonia), domnişoara Ivet s-a îndreptat spre un ghişeu de informații pentru călători (ai căilor ferate) şi a discutat puțin cu funcționarul dinăuntru. După aceea a consultat un panou electronic care arăta orarul, destinațiile şi alte caracteristici ale trenurilor. în sfârşit, domnişoara Ivet s-a apropiat de un automat care elibera bilete de tren (călătorului) şi a examinat lista de prețuri. Odată satisfăcut interesul în acest sens, domnişoara Ivet a apucat-o pe drumul de întoarcere către casa ei (respectiv, invers) urmărită în continuare de Magnolio, unde s-a reîntors la ora şaptesprezece şi cincizeci şi şase de minute, aproximativ, nu înainte de a se fi aprovizionat cu mâncare într-un magazin de mezeluri. După această excursie în Piața Catalonia, nu s-a mai întâmplat nimic, doar faptul că începuse să picure în timp ce el vorbea, a conchis Magnolio.

Am deschis umbrela şi cum sub diametrul ei redus nu aveam loc amândoi fără să riscăm poziții licențioase, i-am spus să plece, nu înainte de a-l felicita pentru activitatea lui şi pentru claritatea informării sale, şi l-am însărcinat ca în dimineața următoare să se ducă la coafor la ora deschiderii, pentru cazul în care ar mai fi fost ceva de făcut. A promis că aşa va face şi a dispărut în goană.

Puținii pietoni care treceau pe acolo l-au imitat în privința dispărutului şi în scurt timp am rămas fără nici o altă companie în afara circulației pe patru roți. în perspectiva unei şederi îndelungate în ploaie, am cules de pe jos o pungă de plastic (erau multe), am desfăcut-o pe margini şi am întins-o pe trotuar ca să-mi apăr fundul de

umezeală. Pe acest rudimentar, însă eficient covoraş m-am aşezat, mi-am sprijinit spatele de trunchiul pomului bătrân, am strâns picioarele ca să fiu complet acoperit de umbrelă şi mi-am îndreptat atenția spre fereastra locuinței lui Ivet. După o vreme, din cauza întunecării progresive a cerului, produsă de apusul soarelui, s-au aprins iluminatul public, vitrinele şi firmele magazinelor. La multe ferestre şi balcoane s-au aprins luminile. Mai târziu magazinele şi-au închis porțile. S-a redus mult circulația pe patru roți, iar ploaia s-a potolit. M-am gândit la pizzerie nostalgic şi lihnit. Cu mare plăcere aş fi intrat în oricare dintre barurile care proliferau în sectorul terțiar (propice relaxării) al oraşului nostru şi aş fi cumpărat un sendviş cu calamar şi ceapă sau o altă combinație, însă nu aveam destui bani, iar investigarea cazului se putea prelungi pentru mai multe zile, dacă nu luni, cu inevitabila creştere a cheltuielilor, întotdeauna greu de înfruntat, îndeosebi când capitalul inițial se ridică la aproape nimic.

Pe la unsprezece a încetat ploaia, norii s-au risipit şi a apărut luna pe firmament. In cadrul ferestrei de la apartamentul lui Ivet mi s-a părut că disting jumătatea superioară a siluetei lui Ivet. După care această siluetă a dispărut şi a apărut jumătatea inferioară a siluetei lui Ivet. O clipă m-am gândit că Ivet îşi propusese să-i arate unui observator exterior că era încă întreagă, însă imediat am respins această idee absurdă şi am dedus că, probabil, făcea gimnastică. In timp ce rezolvam această enigmă, au dispărut cele două siluete complementare şi s-a stins lumina, lăsând fereastra în întuneric. La alte ferestre s-a petrecut acelaşi lucru. Fiind trecut de miezul nopții, nu mai erau lumini la ferestrele acelei clădiri, nici la cele din împrejurimi. Era o noapte de reculegere. Inclusiv barurile se închideau devreme. Liniştea care domnea mi-a produs un somn de neînvins. Am dormit nițel.

M-au trezit un zgomot şi o zgâlţâitură care m-a făcut
să mă rostogolesc de câteva ori pe trotuar. Era un strănut
prin care organismul meu îşi anunţa intenţia de a răci din
cauza ploii şi a umidităţii, şi pentru că îmi furaseră plasticul
în timp ce dormeam. Nu şi umbrela, al cărei mâner îl le-
gasem, precaut, de o ramură înaltă şi bătrână a pomului.
Se lumina de ziuă şi circulau primele autobuze. Am strâns
umbrela şi cu unul dintre ele m-am întors la apartamentul
meu.
înainte de-a intra, am sunat la uşa alăturată. A deschis
Purines, pe care am întrebat-o dacă în timpul absenţei
mele se întâmplase ceva demn de a fi menţionat.
— Nimic care să te intereseze, a răspuns ea. Tu, însă,
arăţi ca sfântul Isidor agricultor. Leoarcă, încercănat, palid
şi tremurând. Te-ai aruncat în mare?
— Nu-i nimic, Purines, am vrut să-i spun.
Dar un strănut, care m-a aruncat până la celălalt capăt
al palierului mi-a dezminţit diagnosticul. Motiv pentru care
m-a băgat în apartamentul ei, ca să profit de apa din cadă
pe care o utilizase un client şi care încă era călduţă şi îşi
păstra proprietăţile pentru a face o baie cu spumă, relaxan-
tă şi profilactică, şi pentru a-mi pune haine curate şi uscate,
în timp ce ea îmi pregătea un ceai. Baia m-a făcut ca nou,
însă hainele pe care mi le-a împrumutat, atunci când m-am
văzut în oglindă, m-au speriat puţin.
— Auzi, cum m-ai îmbrăcat? am vrut să ştiu.
— Ca pe Edita Grubernova în La fille du régiment! a
răspuns ea cu un strigăt din bucătărie.
— Nu ştiu cine despre ce-i vorba!
— Nici nu-i nevoie! Hainele tale sunt întinse pe sfoară,
iar cu umiditatea asta n-or să se usuce decât peste câteva
ore! Iar cu ce eşti îmbrăcat n-o să poţi circula pe-afară!
Cum pentru nimic în lume nu voiam să o supăr pe Pu-
rines (nici să abuzez de semnele de exclamare - nu pot

să le sufăr), m-am uitat din nou în oglindă şi m-am gândit că tot răul era spre bine şi că acea costumație era foarte potrivită pentru planurile mele. Astfel că am băut trei căni de ceai (nu-mi place), care mi-au încălzit stomacul, însă nu mi-au păcălit foamea, i-am mulțumit din nou lui Purines şi am dereticat puțin prin apartamentul meu, după care m-am dus la coafor, unde a apărut şi Magnolio, cu o punctualitate admirabilă.

— Ce ținută! a exclamat el, văzându-mă. Nu ştiam că aveți aceste înclinații.

— Nu vă gândiți la prostii, am spus. Este un travesti. Ați luat micul dejun?

— Da, domnule. Din abundență.

— Aha, de aceea sunteți atât de zâmbitor.

— De aia şi din alt motiv, la fel de important, a spus Magnolio.

Şi imediat, pe un ton confidențial, mi-a povestit că de dimineață se sculase devreme, spălase maşina şi o parcase la poarta reşedinței familiei Arderiu, în speranța de a lua legătura cu una dintre menajerele dominicane ale respectivei familii, fiindcă în timpul trecerii lui fugare pe acolo (prin acea casă) aflase că de cumpărarea pâinii şi a cornurilor pentru micul dejun al familiei Arderiu se ocupa chiar Raimundita, pentru care Magnolio simțea, aşa cum îmi mărturisise anterior el însuşi, o atracție care, pe deasupra, corespundea mult intereselor noastre. Soarta îl favorizase pe Magnolio, astfel că, pe la ora şase şi patruzeci şi opt de minute, Raimundita în persoană apăruse pe stradă cu o plasă de pânză, la început goală, în care, după toate indiciile, ulterior confirmate, avea de gând să pună pâinea şi cornurile. Atunci Magnolio a ieşit din maşină şi, lăsând portiera deschisă, la fel şi capota, pentru ca ea să o poată admira în toată splendoarea ei, a salutat-o cu o amabilitate reținută şi a întrebat-o unde se duce. Ea, care întâmplător

se apăra de ploaie cu o scufiță roşie, a răspuns că se duce la brutărie să cumpere pâine şi cornuri pentru stăpânii ei (familia Arderiu), ca în fiecare dimineață. Şi nu-i era frică să meargă singură pe străzile alea pustii etc. etc? Nu, se speria doar când îi ieşea în cale o huidumă de negrotei nesuferit şi băgăreț. Iar el: să n-o iei în nume de rău, fata mea, am venit doar să te duc cu maşina în caz că plouă, să nu te uzi.

— Vă deranjează dacă lăsați partea descriptivă pentru un prilej mai bun şi-mi spuneți dacă ați aflat ceva legat de caz? l-am întrerupt.

— Păi, adevărul e că nimic, a răspuns el un pic supărat. Nici nu era cazul să exagerez de la prima noastră întâlnire. Vorbind de una şi de alta, Raimundita mi-a povestit însă că aseară familia Arderiu n-a mai ieşit, dar a primit vizita domnului avocat Miscosillas, un bărbat matur şi cărunt, pe care ea îl cunoştea pentru că-l mai văzuse în casă şi alte dați. Domnul Arderiu şi domnul avocat Miscosillas au discutat o vreme între patru ochi. De asemenea, în cursul zilei, familia primise o invitație de la domnul primar pentru un miting preelectoral, deşi această informație este prea puțin semnificativă, fiindcă toți votanții Barcelonei au primit aceeaşi invitație pentru acelaşi miting.

— Cam puțin, e-adevărat, am recunoscut, însă nu-i rău. Important e faptul că avem acces în casă prin intermediul Raimunditei.

— Scuzați-mă, accesul îl am eu, a intervenit Magnolio. Raimundita mea nu e o cheie. Fireşte, îmbrăcat aşa nu păreți un rival de temut. La ce ziceați că-i bună costumația asta?

— încă nu v-am spus, am replicat, şi, deocamdată, nici nu vă spun. Planul meu, însă, mă obligă să plec de la coafor pentru câteva ore şi m-am gândit că m-ați putea înlocui.

— Să vă înlocuiesc eu? a exclamat Magnolio. Haideți, zău aşa! Eu nu ştiu nimic despre coafură. Iar clienții nu

mă cunosc şi n-or să se lase pe mâinile mele: am o faţă de canibal.
— Nu vă subevaluaţi sex-appeal-ul. Nu vedeţi ce rezultate bune a dat cu Raimundita?
A protestat o vreme, dar până la urmă a cedat, aşa cum făcea de fiecare dată. O persoană încântătoare. M-am gândit că, dacă aş fi fost eu Raimundita, n-aş fi ezitat să-l iau de soţ, chiar dacă el mi-ar fi propus asta ori ba. Dar timpul continua să treacă şi aveam multe de făcut, aşa că am amânat pentru o ocazie mai bună aceste aprecieri şi m-am limitat să-l iniţiez pe Magnolio în secretele tunsului, coafatului şi punerii bigudiurilor, lăsând pentru mai târziu alte activităţi mai delicate.
— Atenţie la urechi, i-am spus în încheiere; apar acolo unde te aştepţi mai puţin. Şi nu fiţi scrupulos: dacă vă încurcaţi cu vopsitul, daţi-le cu apă şi spuneţi-le să revină mâine. Pe perete se află lista de preţuri, dar strict cu titlu orientativ. încercaţi să luaţi dublu şi nu acceptaţi mai puţin de jumătate. Bacşişurile sunt ale dumneavoastră.
— Şi şaizeci la sută din încasări.
— Sunteţi nebun? Treizeci şi nimic în plus.
— Să zicem fifty-fifty şi nu mai discutăm.
— Bine.
*

Din prudenţă am hotărât să nu duc umbrela înapoi (cerul continua să fie acoperit) până la întoarcere şi astfel dotat, dar fără să fi luat micul dejun, m-am îndreptat către Piaţa Catalonia şi m-am postat în faţa intrării în staţia subterană de tren Piaţa Catalonia, unde intrase Ivet în după-amiaza precedentă, conform relatării lui Magnolio. Ca să nu mă vadă când avea să vină, m-am prefăcut că privesc cu interes (şi perseverenţă) o vitrină a magazinului El

Corte Ingles, prin a cărei reflectare izbuteam să supraveghez gura stației (iar prin transparență, marfa), fără a atrage atenția călătorilor zoriți (spre tren) care intrau pe acolo în grabă. Piața era foarte animată, iar din magazin intrau și ieșeau o mulțime de cumpărători febrili. Așteptarea a devenit supărătoare. Ceaiul se dovedea a fi fost diuretic, iar eu, fără să știu asta, băusem trei căni pline acasă la Purines. Această problemă, neplăcută în sine, era agravată de veșmintele a căror utilizare mi-era necunoscută și de afluența turiștilor care, sub pretextul fotografierii unei clădiri, țineau neapărat să mai însuflețească insuportabila ariditate a colecției lor de fotografii, prinzând un instantaneu cu mine, care mă scăpăm frecvent în pantaloni. De toate astea aveam parte când am văzut-o pe Ivet traversând Ronda San Pedro în direcția stației și a mea. Cu vârful umbrelei mi-am făcut loc și am urmărit-o în jos pe scări, la mică distanță ca să n-o pierd, convins că deghizarea ar fi împiedicat-o să mă recunoască și dacă m-ar fi văzut, pentru că sunt convins (chiar dacă ele neagă acest lucru) că femeile se uită cu precădere la îmbrăcămintea și la părul bărbaților. In plus, Ivet pășea grăbită și fără să bănuiască nimic. Din când în când mai arunca o privire ceasului de mână și iuțea pasul. Trecând prin fața unui chioșc, și-a cumpărat un ziar. Eu o urmăream îndeaproape prin stație, fără a da atenție schimbărilor survenite în acel nobil perimetru, pe vremuri un muzeu al mizeriei, iar acum un remarcabil centru de divertisment, cultură și comunicații, dotat cu o variată și uleioasă ofertă gastronomică. Mergeam atât de aproape de ea, încât am fost pe punctul de-a ne ciocni unul de altul când s-a oprit să cumpere un bilet dus-întors către Mataro de la automat. Eu aveam bani doar pentru un bilet de dus, datorită căruia, fără s-o slăbesc pe Ivet, am avut acces pe peron și apoi în

trenul aflat acolo. Abia urcat, uşile s-au închis şi trenul a pornit. M-am ţinut să nu cad.
La ora aia trenul nu era aglomerat, deşi în vagonul în care mă urcasem nu era nici un loc liber şi nimeni nu mi l-a cedat pe al lui, cu toată baia făcută, îmbrăcămintea şi înfăţişarea mea cuviincioasă. Acest detaliu şi faptul că toată ziua nu mi se făcuse nici un compliment m-au determinat să mă gândesc că dacă, pe neaşteptate, printr-un capriciu al genelor, m-aş transforma în femeie, lucrurile nu mi-ar merge mai bine, fiindcă viaţa nu oferă nimănui o a doua şansă, iar dacă ar face asta, noi fiind aceeaşi, nu ne-ar servi la nimic.
Şi astfel, sprijinit de uşă şi legănat de această filozofie, am adormit în timp ce trenul circula prin subteranele oraşului. M-a trezit lumina zilei, când trenul a ieşit din tunel. Ivet stătea în continuare pe locul ei, cufundată în citirea ziarului. Pe geam vedeam peisajul trecând peste străvezimea feţei mele abătute. Trenul mergea aproape de un zid de vreo doi metri înălţime, complet acoperit cu graffiti-uri colorate. In spatele zidului se vedeau magazii din cărămidă roşie, goale şi dărăpănate. Şi pereţii acestor magazii erau acoperiţi cu graffiti-uri. Nu exista nici o palmă de zid fără graffiti-iuri. Am apreciat cu respect hărnicia şi tenacitatea unei generaţii chitite să mâzgălească tot traseul, de la Gibraltar până la graniţă. Pe lanţul blând de coline, blocuri de locuinţe pentru sărmani agresau peisajul. La toate ferestrele vedeai rufe întinse. Mai târziu a apărut marea. Cum cerul continua să fie înnorat, pe plajă nu se afla nimeni. Mi-am mutat privirea în cealaltă parte, fiindcă marea mă deprimă. Şi munţii. In general, mă deprimă peisagistica. Tot ceea ce se află la o distanţă mai mare de zece metri îmi produce nelinişte. Din fericire, pe cealaltă parte se aflau şoseaua şi, mai încolo, autostrada. Asta m-a relaxat puţin. Magaziile goale au cedat locul maidanelor şi grăme-

zilor de gunoaie. Apoi au apărut urbanizări şi centre comerciale printre spațiile verzi. Uneori se vedeau blocuri înalte, toate la fel, alteori căsuțe scunde, la fel de otova, aliniate sau dispuse la întâmplare, ca şi cum organizarea generală a teritoriului s-ar fi adaptat mai multor planuri, fiecare diferit de celălalt, toate proaste şi abandonate la jumătatea realizării lor. Pe parcelele fără construcții, unde odinioară fuseseră grădini parcelate cu smochini şi migdali şi câte o şosea sinuoasă, care suia traversând coasta, până ajungea la un foişor de pază sau o capelă, vedeai acum pajişti, palmieri, puțuri mici de alabastru şi irigații cu aspersoare, într-o încercare de a preschimba acea fostă zonă de suburbie obişnuită într-o Californie de mâna a doua.
Din această contemplare apatică m-a smuls pe neaşteptate Ivet, care s-a ridicat, s-a îndreptat către uşa vagonului şi a coborât pe acolo după ce trenul a oprit într-o stație înainte de Mataro, numită Vilassar. Am fost nevoit să țopăi ca o broască pentru ca uşa să nu se închidă şi trenul să nu-şi continue călătoria cu mine înăuntru, lăsând-o pe ea în urmă şi afară.
In stația deschisă către plajă, pe al cărei nisip călcam, sufla un vânt care aproape că mi-a smuls scufia de dantelă. Mi-am legat panglicile şi am urmărit-o pe Ivet, care traversa strada printr-un pasaj subteran acoperit cu nisip şi tapetat cu sare. Am ieşit pe peronul opus. Un alt pasaj cu caracteristici asemănătoare ne-a permis să traversăm strada fără să oprim traficul şi fără să murim din cauza lui.
Ivet mergea pe trotuarul şoselei, oprindu-se ici şi colo, ca şi cum, ştiind unde voia să se ducă, dar nu şi cum, ar fi căutat un punct de referință sau de orientare. După ce am dat primul colț a apărut o piațetă neprimitoare, expusă vântului umed al mării, la un capăt al căreia se afla un şir de taxiuri cu uşile deschise şi cu taximetriştii pe afară, discutând între ei. Ivet s-a suit în primul taxi, care a plecat

imediat, intrând pe o stradă în pantă perpendiculară cu şoseaua. Cum nu aveam bani să urmăresc taxiul cu un alt taxi (cu mine înăuntru), a trebuit să memorez numărul maşinii, marca şi caracteristicile vehiculului folosit de Ivet şi să aştept să se întoarcă în stație, cu sau fără ea.

In timp ce aşteptam, m-am învârtit prin piațetă şi prin împrejurimi. Avea câteva case noi şi înalte, lângă altele vechi, cu un singur etaj. In acestea, unde, judecând după blazoane, stătuseră probabil în trecut un fierar, un cizmar şi un tâmplar, exista acum o agenție imobiliară, un magazin de amintiri şi un băruleț care purta numele de El Carajillo Jovial*. Cum activitatea economică a populației se derula exclusiv în lunile de vară, acum, în afara sezonului, totul părea efectul unei glume proaste.

In băruleț am întrebat ce mi-ar putea oferi pentru cele două sute de pese tas pe care le mai aveam la mine. Mi-au dat o pungă de cartofi prăjiți cu gust de măruntaie de pui, care mi s-au părut minunați. Un tuciuriu care uda conştiincios plantele m-a lăsat să-mi potolesc setea bând de la furtun. După aceea m-am aşezat la umbra unui copac pentru a mă apăra de vântul umed şi uneori nisipos, până când a revenit taxiul care o dusese pe Ivet. Atunci m-am apropiat de taximetrist, l-am întrebat de unde vine, iar el mi-a răspuns că de la reşedință. Nu am mai pus alte întrebări, ca să nu-i stârnesc suspiciuni.

Am început să merg pe strada perpendiculară cu şoseaua, pe unde se dusese şi se întorsese taxiul, iar pe primul pieton întâlnit l-am întrebat cum se ajungea la reşedință. S-a dovedit a fi un drumeț la fel de pierdut ca mine. Următorii doi, la fel. In final, o doamnă mi-a spus să merg tot în sus pe strada aia, aşa cum începusem.

* Carajillo este un amestec preparat din cafea caldă şi o băutură alcoolică, în general coniac, anis sau rom (n. t).

— La prima curbă o să dați de Centrul de Formare Profesională; mergeți mai departe. Apoi ajungeți la urbanizarea El Garrofer. Continuați. După care o să întâlniți Centrul de Asistență Primară. Continuați. Câțiva kilometri mai sus o să dați de Piscina Municipală şi Complexul Sportiv. Continuați încă un kilometru, tot în susul colinei, şi o să vedeți reşedința.
încurajat de această perspectivă, i-am mulțumit doamnei pentru amabilitate şi precizie şi am reluat urcuşul cu nădejde.
*
Datorită apelativului pe care toți i-l dădeau (reşedinței) şi datorită poziției sale privilegiate, pe culmea colinei, înconjurată de pini şi de priveliști frumoase, mi-am închipuit că mă duceam spre un hotel de lux. Dar când, transpirat şi sleit, m-am oprit în fața porții, după un drum de trei sferturi de oră, am observat că acea denumire pretențioasă ascundea un trist azil de bătrâni.
înainte ca ochii mei să se obişnuiască cu penumbra holului, am perceput mirosul, pentru mine atât de familiar, de varză călită, dezinfectant şi dejecții fecale. După care am zărit un ghişeu gol, un piedestal cu o imagine policromată a lui Songoku şi o ploscă de faianță uitată într-un colț. Contemplasem o scenografie identică timp de prea mulți ani şi nu eram pregătit să intru din nou în ea din proprie inițiativă, astfel că m-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă, cu gândul de a reveni cu picioarele pe pământ. Scop de la care m-a deturnat o voce venind din zona cea mai întunecată a holului, care, pe un ton între jovial şi intimidant, m-a întrebat:
— Cauți pe cineva, drăguțo?

Am încercat să improvizez un pretext, însă am reuşit doar să articulez un fel de ciripit. Persoana care mă interoga a devenit vizibilă: era o asistentă medicală cu halat alb, stetoscop şi baston. După vârstă, modul în care se comporta şi bicepşi, am bănuit că e asistenta-şefâ. La intensa transpiraţie provocată de excursie s-a adăugat o alta, rece şi la fel de pestilenţială.

— Nu te îngrijora, iubito, a adăugat ea, observându-mi deconcertarea. E firesc să simţi un pic de neîncredere când treci pentru prima oară acest prag. Şi cine ştie dacă nu şi ultima? Insă n-ai de ce să te temi. Se povestesc atâtea lucruri despre aceste reşedinţe..., ah, draga mea, şi toate false, crede-mă, toate false... O, dar ce rochie frumoasă ţi-au pus rudele înainte să te uite pe-aici. Ştii cumva dacă au trecut pe la casierie?

Mi-a adresat câteva strâmbături şi mi s-a părut că observ că avea caninii excesiv de lungi, chiar dacă e posibil să fi fost doar o iluzie optică provocată de lumina slabă şi de digerarea înlocuitorilor de cartofi prăjiţi. Pentru orice eventualitate, am făcut un pas înapoi. Asistenta medicală a continuat să zâmbească.

— Nu pari să ai vârsta necesară pentru... a spus ea. Bineînţeles că se poate face o excepţie.

— Nu sunt aici pentru mine, am reuşit să spun.

— O, iartă-mă, iubito, a râs asistenta medicală. O eroare umană uşor de înţeles: îmbrăcămintea, comportamentul surescitat, trăsăturile, toate acestea te duc cu gândul la o demenţă senilă precoce... In sfârşit, să lăsăm asta şi să vorbim concret. O rudă apropiată? O fiinţă foarte dragă, căreia doreşti să-i oferi ani îndelungaţi de tihnă într-o companie veselă? Da, iubito, da. Nimic nu-i de-ajuns când o femeie iubeşte cu adevărat şi s-a săturat să suporte toate cele, nu-i aşa? Bărbat bătrân, sac plin cu dureri. Soţul tău? Mi-l imaginez. Nu-i nevoie să-mi povesteşti nimic. Biata de

tine, cât trebuie să fi suferit în ultimul timp. Sau poate de la bun început, poate chiar din noaptea nunții. Unii bărbați sunt nişte animale, iubito. Animale şi, pe deasupra, iraționale. Dacă n-ar fi pentru ştremeleag, la ce ne-ar folosi? Maestrul meu asta-mi spunea mereu. Să nu te căsătoreşti, Maricruz, îmi spunea: dar, dacă te căsătoreşti, să nu te căsătoreşti niciodată cu un bărbat. Maestrul meu era un domn şi un mare medic: cu un ştremeleag mare. Doctorul Sugrahes, psihiatru eminent, specialist în vindecarea psihopaților cu înclinații spre delincventă, acum e bine mersi la pensie, preşedinte pe viață al Fundației Sugrahes, al cărui fericit discipol am avut norocul să fiu. Poate că ai auzit vorbindu-se de el.

Am făcut o respectuoasă genuflexiune şi după aceea, pițigăindu-mi glasul, ca să-i dau un timbru feminin şi un uşor accent provincial, am spus:

— Să iertați neştiința unei fete proaste ca mine, dar io n-am venit acilea să internez pe cineva, am venit să văd o rudă. Sărăcuțul şi-a pierdut memoria, însă de cunoscut, cunoaşte. Să vedeți... I-am adus nişte Kinder cu surprize în sân, da' mă tem că de căldură s-au făcut fleaşcă.

Asistenta-şefă a strâmbat din nas, uitându-se în altă parte cu vădit dezgust.

— Haida-de, pentru atâta lucru nu era nevoie să mă faci să pierd vremea, mi-a zis ea, arătându-mi o uşă la capătul holului. Descurcă-te singură. La ora asta îi găseşti pe toți risipiți prin grădină.

O scară şi rampa ei corespunzătoare duceau la o grădină fără pomi şi fără iarbă, cu un fel de copertină, unde vreo douăzeci de jerpeliți de ambele sexe, unii în picioare, alții aşezați, toți palizi, pociți şi năuci, se îmbăloşau şi țopăiau. într-un colț, izolată de grup, am văzut-o pe Ivet în compania unui invalid. Ca s-o pot observa fără să fiu deranjat şi fără să devin suspect, am ales un biet bărbat care dormea

pe un şezlong sprijinit de zid, într-o pijama cu dungi şi cu un coif de hârtie tras până la ochi. Murdăria pijamalei şi acumularea calcaroasă a mucilor săi dădeau de înțeles că nimeni nu îşi pierdea cu el timpul, banii şi afecțiunea. Am tras aproape de el un scaun de fier plin de rugină (şi de urină), m-am aşezat şi, destul de verosimil, am adoptat o postură de dăruire filială. Toate acele măsuri de prevedere nu erau însă necesare, întrucât acolo nimeni nu era atent la nimeni şi la nimic, nu se zăreau nici asistente medicale care să-i supravegheze pe pacienți, iar Ivet nu avea ochi pentru altceva în afara acelei ființe palide alături de care stătea. Privindu-l cu atenție, am constatat că nu era un bătrân, ci o persoană între două vârste şi grav bolnavă. Până nu demult, părea să fi fost un bărbat frumos şi robust, două calități pe care le înlocuise cu o față suptă, nişte ochi febrili şi o piele îngălbenită, precum şi cu un trup zdrobit, prizonier într-un scaun cu rotile. Expresia lui părea trează, uneori furioasă, alteori neliniştită. Asculta în linişte ceea ce îi povestea Ivet, iar apoi rostea câteva cuvinte. La un moment dat, şi-a lăsat capul în piept şi a scos nişte sunete între oftat şi suspin. Ivet l-a certat. Părea că îi spune: nu te lăsa doborât de descurajare. Sau, cine ştie: nu te lăsa mea doborât de descurajare. Dar în ochii ei se întrezărea licărul unor lacrimi. La final cei doi şi-au unit capetele şi au şuşotit aşa câteva minute, la capătul cărora Ivet şi-a luat rămas-bun de la invalid şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre ieşire. Invalidul a urmărit-o cu privirea, iar când ea, odată ajunsă în capul scărilor, s-a întors să-i adreseze un salut cu mâna, a ridicat glasul pentru a spune:

— Aminteşte-ți ce mi-ai promis. In nici un caz! E clar? In nici un caz.

Ea a aprobat dând din cap, a zâmbit şi l-a salutat din nou, însă el a devenit apatic, de parcă n-ar fi avut chef să facă față despărțirii. Una peste alta, fusese o scenă pe cât

de emoționantă, pe atât de aparent neproductivă pentru cercetările mele.
Mi-am reținut lacrimile şi m-am ridicat cu gândul s-o urmăresc pe Ivet. Insă când mă pregăteam să ies după ea, s-a trezit bătrânelul în pijama de al cărui trup istovit mă folosisem pentru a spiona întâlnirea lui Ivet cu invalidul şi, agățându-se de un pliu al fustei mele, m-a tras spre el cu o energie neobişnuită şi a vociferat:
— Pot să ştiu şi eu ce naiba cauți lângă mine? Scroafă ce eşti! Urato!
Era o voce pe care aş fi recunoscut-o oriunde, însă nu-mi venea să-mi cred urechilor. I-am scrutat trăsăturile, el le-a privit pe ale mele şi amândoi am deschis gura mare. Oropsitul cu pijama în dungi a fost primul care şi-a recuperat darul vorbirii şi l-a folosit pentru a exclama:
— Măi să fie! De data asta chiar că sunt halucinații!
La care eu, după ce am reuşit să-mi înving parțial surprinderea inițială, i-am răspuns pe ton cumpătat:
— Nici nu ştiți cât mă bucur să vă revăd, domnule comisar Flores. Mai ales în împrejurări atât de plăcute pentru dumneavoastră.
*
Relația mea cu domnul comisar Flores data din timpuri atât de îndepărtate, încât s-ar fi putut spune, fără teama de a exagera, că făcea parte din istoria Spaniei, dacă în istoria Spaniei ar avea loc asemenea fleacuri şi mizerii, lucru care rămâne de văzut. Cauzele şi împrejurările primei noastre întâlniri, chiar dacă nu şi efectele ei, se pierd în ungherele cele mai întunecate ale memoriei mele. La acea vreme eu eram un simplu ucenic în ale hoției, iar el începea ceea ce avea să fie o carieră strălucită în slujba legii şi ordinii. Destinul ne-a unit, fără nici cea mai mică dorință

din partea mea, până când a făcut din noi un duo inseparabil. In lipsa unui instructor mai bun, el m-a învățat tot ceea ce știu: eficiența muncii (nu e răsplătită), cât de important e să fii cinstit (dacă ești imbecil), transcendența adevărului (niciodată să nu-l spui), cât de oribilă este trădarea (și beneficiile ei) și adevărata valoare a lucrurilor (altuia), precum și, prin deducție, cât de indicată este tinctura de iod pentru răni, zgârieturi, hematoame, julituri și zdrelituri. In umbra lui am devenit foarte riguros în planificarea acțiunilor mele, precaut în realizarea lor, meticulos în ascunderea ulterioară a tuturor urmelor. In van: nu mi-au fost de mare folos aceste dibăcii în confruntarea cu perspicacitatea, cunoștințele lui practice, știința lui și avantajul pe care îl oferă dispunerea de multe mijloace și lipsa de control și de scrupule. Mereu m-a păcălit și niciodată nu s-a lăsat păcălit de mine, reușind de câteva ori, cu false promisiuni, să se folosească de efortul și de persoana mea în folosul lui, pentru ca mai apoi să mă lase baltă. Adeseori mă întrebam dacă toată această furie și ură nu ascundeau, în străfundurile sufletului său, un dram de afecțiune greșit orientată, însă după ce evaluam cu meticulozitate indiciile în lumina celor mai solide teorii cu privire la actele ratate și alte erori, ajungeam la concluzia că nici vorbă. Chiar și acum, întors în lume și într-o împrejurare atât de diferită, nu puteam să merg pe o stradă întunecată și pustie fără teama de a auzi zgomotul pașilor săi în spatele meu.

— De ce ai venit? Cine te-a trimis? Să nu mă păcălești că îți stâlcesc fața, da? a spus el.

M-am prefăcut că mă feresc de lovitură și mă îndepărtez. In tinerețe, convins de utilitatea cultivării trupului și spiritului, comisarului Flores îi plăcea să practice o formă de box bazată pe pasivitatea adversarului, în care el și cu mine ne-am înfruntat de nenumărate ori. In acel moment,

deşi era în vârstă, lipsit de orice autoritate, beteag, slăbit şi ţintuit în scaun cu o curea de piele, amintirile de altădată îmi inspirau teamă.
— Doar o vizită, a mai zis el, doar o vizită în atâţia ani... şi tocmai a ta.
— Nu vă faceţi iluzii, am răspuns, nu am venit să vă văd. Nu bănuiam că o să ajungeţi să vă încheiaţi zilele aici. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit.
Comisarul Flores şi-a strâns umerii descărnaţi şi s-a scuipat pe genunchi.
— Nici eu nu voiam să vin, băiete, a spus el. M-au păcălit. Să vezi cum a fost: într-o zi, pe când mă aflam la mine în birou, au intrat patru tipi din Madrid. Colegi păreau a fi. Camarazi. Vorbeau în cunoştinţă de cauză. Ascultându-i, mă gândeam: băga-mi-aş, ăştia i-o pun în fiecare zi ministrului, după care ministrul le-o pune lor. Ştii cum funcţionează lucrurile astea la Madrid. Nu ne cunoşteam, însă ei, fără să mă fi văzut niciodată, m-au tutuit. La asta s-a ajuns, mi-am spus. Eu semnalasem demult chestia asta, mai întâi la Carrero Blanco, apoi la Arias Navarro şi, în sfârşit, la rege. Nici o reacţie. Mi-au arătat Monitorul Oficial, mi-au citat nişte regulamente făcute de poponari pentru poponari. Mi-au spus: am găsit un loc ideal pentru retragerea ta, bărbate. O să te simţi minunat. Freacă-ţi palmele. Mi-au spus: făcut pe măsura ta, nene. Locul, oamenii, totul. Aer curat, păsărele şi tu liniştit, unchiule, relaxat. Conectat la lumea întreagă prin satelit, iar prostata, fără grijă. Serviciul, de toţi banii, un medic mereu de gardă cu o pereche de coaie, iar asistentele medicale, să moară mă-sa, fetiţe în tanga. Nu te furnică? Dă-mi piatra aia.
— La ce vă trebuie?
— Haide, fii băiat de gaşcă şi dă-mi-o.
— Dacă nu îmi spuneţi pentru ce, nu v-o dau.

— Ca să i-o arunc în cap muribundului ăluia. Haide, omule, mai râdem un pic. Auzi, n-ai cumva o ţigăruşă bună ascunsă la tine?
— Povestiţi-mi mai departe ce v-au spus.
Cu o unghie lungă, murdară şi ruptă şi-a scărpinat obrajii uscaţi, înfundaţi, care împreună cu o barbă rară şi neîngrijită îi dădeau o înfăţişare sinistră, după care a continuat:
— Mi-au spus aşa: prietene Flores, a sosit momentul să părăseşti serviciul activ. Dar asta nu înseamnă să vegetezi, ce dracu'! Nu ai familie şi pe nimeni care să aibă grijă de tine. Du-te la ho telul ăsta pe care ţi l-am căutat şi apucă-te să-ţi scrii memoriile, băga-mi-aş. Cu lucrurile pe care le-ai văzut şi le-ai auzit o să îţi iasă un bestseller ca o pereche de coaie. Şi eu: futu-i, nu ştiu dacă oi fi în stare, iar ei: haide, nene, treizeci de pagini, cum ţi se scoală ţie; după aceea nişte morţi de foame or să-ţi pună virgulele la locul lor şi te ajutăm să cucereşti planeta. Cincizeci de kile plus ce atârnă. Haide, dă-mi piatra aia! Chiar n-ai o ţigăruşă? La final, mi-au prezentat nişte hârtii ca să le semnez şi le-am semnat. Cum am făcut asta, m-au luat pe sus toţi patru şi m-au adus aici. Şi gata, băga-mi-aş! Nu-mi dau drumul să plec. Nu vor să-mi dea creion şi hârtie. Cică neliniştea în faţa hârtiei albe îmi slăbeşte sfincterele. In plus, mi-au furat identitatea: mi-au luat arma, documentele şi îmbrăcămintea. Iar pocitaniile astea, ştiind că nu mă pot apăra, mi se adresează în catalană. Şi ca să mă duc la budă trebuie să le cer voie. Que puc anar a l'excusat? Păi nu, domnule. Fortăreaţa nu se predă. Fac pe ei: pipi şi caca. Şi, la întâi aprilie, mi-o rad. Nici nu mai ştiu de când sunt pe-aici. încă nu mi-ai spus de ce ai venit.
— Sunt implicat într-un caz, domnule comisar, şi nu mi-ar strica ajutorul dumneavoastră.
A oftat, şi-a înclinat fruntea, a închis pleoapele înroşite, iar nasul, lung, ascuţit şi strâmb, i-a coborât ca trompa unei insecte.

— Sărmanul de mine, s-a văicărit el, nu mai pot să ajut pe nimeni.
— Pe mine, da, am răspuns. II vedeți pe bărbatul ăla?
I l-am arătat pe invalidul vizitat de Ivet. Comisarul Flores a făcut un gest afirmativ din cap.
— M-ar interesa să ştiu cine este, de cât timp se află internat în azil, cu ce se ocupa înainte şi ce relație are cu fata care stătea cu el până acum câteva minute. Probabil că ați observat-o. Este ca acelea care vă plăceau când mai erați bun de ceva.
— Domne, vederea nu mi-am pierdut-o. Cât de puțin îşi arată bulanele, o mănânc din priviri, la mine-i de groază cu gagicile. însă despre altceva nu ştiu nimic. Nu mă amestec cu adunătura asta, nici ea cu mine. Bineînțeles că aş putea să anchetez. La asta nu mă bate nimeni: am fost cel mai bun. încă sunt, cu excepția ouălor.
— Păi atunci demonstrați-o, domnule comisar, i-am sugerat, însă cu mult tact. Nimeni nu trebuie să ştie că s-a interesat cineva de acest subiect. Asta e fundamental, înțelegeți?
Mi-a aruncat o privire inexpresivă, în care maliției i se adăuga strălucirea efervescentă a idioțeniei.
— Bineînțeles, a bolborosit el. Şi eu ce-am de câștigat?
— Cunosc lume acolo, afară. Lume influentă. Primarul Barcelonei şi cu mine, ca să nu merg mai departe, suntem prieteni la toartă, am spus. Aş putea trage nişte sfori ca să fie revizuit cazul dumneavoastră.
— Nu te cred, a răspuns Flores.
— Faceți cum credeți, am spus. O să vă las un număr de telefon. E de la un bar. întrebați de domnul de la coafor şi mă anunță ei. Asta dacă aflați ceva şi vreți să-mi povestiți. Dacă nu aflați nimic sau nu aveți încredere în mine, n-aveți decât să nu mă sunați şi rămânem amici. Dacă se întâmplă ceva, vă sun eu.

Unul din ochi i s-a întredeschis.
— Sigur mă poți scoate de aici? a întrebat el, în timp ce-i scriam numărul de telefon pe pulpana pijamalei. Ei, nu cred. Tu nu poți face nimic şi, dacă ai putea, nu ai face-o. Pe mine nu mă păcăleşti.
— Pe dumneavoastră nu vă păcăleşte nimeni, domnule comisar Flores, am răspuns, ridicându-mă şi lăsându-l cu vorba în gura ştirbă.
La ieşire am căutat-o pe asistenta-şefă şi am anunțat-o că s-ar putea să mă întorc sau poate nu.
— Mi-am găsit ruda foarte răsfățată şi foarte grasă, am adăugat: puneți-l la regim şi, dacă protestează, fiți aspră cu el.
Când am ieşit din reşedință, cerul se înseninase, iar soarele de amiază proiecta umbra fiecăruia sub propriii pantofi. Am refăcut drumul, de data asta pe deal în jos, până la stație. Pe plajă se instalaseră nişte pescari la undiță. Se apărau de vânt cu nişte pelerine de plastic şi fiecare ținea trei sau patru undițe înfipte în nisip, încercând să prindă mai mulți peşti în acelaşi timp. Cât am aşteptat trenul nu au prins nici unul.
M-am urcat fără bilet în ultimul vagon şi m-am aşezat chiar lângă ultima uşă, pentru a putea coborî în cazul în care s-ar fi urcat controlorul. In vagonul alăturat se afla un țigan cu părul ondulat şi barbă lungă, care cânta la acordeon ca să nu-i lase pe călători să citească în linişte. La prima stație țiganul a coborât din vagonul în care călătorea, s-a suit în al meu şi a început să cânte cu ardoare la acordeon. Probabil că era străin, fiindcă în loc de paso doble cânta o melodie tristă şi ciudată. Ori poate că era un paso doble, dar îi ieşea anapoda. I-am propus să trec eu pe la oameni cu bereta lui dacă îmi plătea el biletul când avea să vină controlorul. A primit târgul şi, cum controlorul nu a mai venit, iar lumea a fost generoasă, câştigul i-a rămas în

totalitate. Când am coborât în Piața Catalonia, mi-a propus să devenim asociați permanenți.
— Eu cânt şi tu treci cu bereta şi ghiceşti norocul. Ceea ce scoți din chiromanție e al tău. Ce-i în beretă e al meu, a spus țiganul.
Vorbea sucind literele cum îi venea.
— Şi eu ce câştig din afacerea asta? l-am întrebat.
— Protecția unui bărbat, a răspuns el.
I-am spus că aveam alte planuri. Şi pace bună. Ne-am despărțit, iar eu am plecat alergând să iau un autobuz, întrucât se făcuse foarte târziu.
La coafor l-am găsit pe Magnolio liniştit şi stăpân pe situație. Cu primele cliente, mi-a spus el, din cauză că devenise uşor nervos, provocase ceea ce el însuşi a calificat drept „belele". După aceea, în schimb, a dobândit experiență şi la clienta numărul doisprezece se simțea deja un profesionist în adevăratul sens al cuvântului.
— Clienta numărul doisprezece?! Păi, câte au venit?
— Douăzeci şi două.
— Nu spuneți prostii, l-am mustrat. Aici nu vin douăzeci şi două de persoane în cursul unui an întreg.
— Cu toate acestea, au fost douăzeci şi două. Uitați-vă în casă şi-o să vă convingeți.
Am deschis casa de marcat şi au ieşit zburând biletele de bancă. Le-am numărat şi am făcut împărțirea convenită. In continuare i-am spus lui Magnolio că nu mai aveam nevoie de el şi că putea să plece. Magnolio s-a oprit.
— Vedeți, a început el să spună, dregându-şi glasul, cum nu mai apăreați, m-am tot gândit... Mie asta cu coaforul nu-mi displace... In schimb, parcatul şi semafoarele...
— Bine, l-am oprit. Am datele dumneavoastră. Dacă o să am nevoie, o să vă contactez.
— Nu, uitați, a insistat Magnolio, m-am gândit aşa... Eu pentru coafat am mână bună şi cu doamnele sunt vorbăreț.

Bineînțeles, o să adaptăm procentul în funcție de rentabilitatea fiecăruia. Insă, dacă dumneavoastră aşteptați beneficiile pensionării anticipate...
— Asta e culmea! am exclamat. Vă permit să stați aici două ore în regim de ucenic şi acum vreți să-mi luați locul. Cum vă permiteți? Dumneavoastră sunteți un coate goale şi un neica-nimeni.
— Tatăl meu avea un zebu.
— Vorbesc de breaslă.
— Bine, nu vă supărați, am plecat. Dar dacă vă schimbați părerea, chemați-mă. Cu mine afacerea o să explodeze şi Raimundita m-ar putea ajuta.
— Asta mai lipsea, pe deasupra să vă aduceți şi logodnica. Haideți, afară de-aici! Şi dacă vă văd învârtindu-vă prin cartier, vă denunț că nu aveți acte.
*
Cum era şi firesc, pretențiile inadmisibile ale lui Magnolio m-au indignat peste măsură, însă nu într-atât încât să-mi pierd pofta de mâncare, astfel că am făcut o chitanță de împrumut din casă pentru suma de o mie de pesetas, am luat bani în numerar pentru această sumă şi m-am dus la barul din colț cu intenția de a înfuleca un sendviş cu calamar şi ceapă. Imediat ce am început să muşc din el, a trebuit să mă întorc la coafor, pentru că pe geam am văzut cum mai multe cliente se adunaseră acolo şi stăteau la rând. Când m-au văzut, au început să zâmbească şi să aplaude, m-au întrebat dacă îl puteau aştepta pe Magnolio, iar când le-am răspuns că nu, că Magnolio fusese doar un înlocuitor accidental, pe care nu-l vor mai vedea, însă că eu eram deja acolo ca să le servesc, au plecat toate. Asta mi-a permis să-mi mănânc sendvişul liniştit, însă profund surprins.

La ora şase şi jumătate a venit Candida. Purtată de bunătatea ei înnăscută (şi de inconştienţă), fusese pe la toate spitalele din Barcelona, întrebând de Santi, perfidul recepţioner. Până la urmă, dăduse de el la Can Ruti şi un medic internist o liniştise cu privire la starea lui: nu era grav şi în două sau trei zile putea părăsi spitalul, ca să-şi reia activităţile criminale, îi spusese medicul internist. O rană prin împuşcare, îi explicase el, era un fleac în comparaţie cu salmonela, care le dădea mult de furcă. Dacă lumea şi-ar trage un glonţ înainte de a mânca o maioneză îndoielnică ar fi altceva, încheiase medicul. I-am reproşat Candidei imprudenţa, însă nu am putut să nu apreciez interesul pe care îl arăta pentru problemele mele. Mi-a explicat că problemele mele o lăsau rece, dar că soarta acelui băiat frumos şi nefericit îi deşteptase instinctele materne.

Am continuat să discutăm (fără ca vreo clientă să vină şi să ne întrerupă) până la ora închiderii, după care Candida s-a dus la ea acasă, iar eu la pizzerie, unde am fost primit cu un amestec justificat de stimă şi asprime. M-am scuzat, invocând probleme neprevăzute şi obligaţii, şi am promis să nu-mi mai schimb nici obiceiurile, nici programul, nici dieta.

-— O să vedem, a spus doamna Margherita. De când ai început să ieşi cu tipa aia de la revistă, eşti de nerecunoscut.

— Dacă vă referiţi la îmbrăcămintea mea, e doar un camuflaj, i-am spus.

6

m găsit încă o dată apartamentul vraişte. Purines, pe care am întrebat-o ce se întâmplase, a spus că auzise zgomote pe la jumătatea dimineţii, însă din prudenţă nu făcuse cercetări. I-am returnat rochia, iar ea mie haina uscată şi călcată (era de fibră) şi am intrat fiecare în casa lui. In urma inventarului pe care l-am făcut, am constatat că dispăruse doar pistolul Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22 al lui Santi. Mi-a părut rău că nu-l ascunsesem bine, nu atât pentru că aş fi dorit să am un pistol (îmi provoacă frică), ci pentru amprentele sau alte indicii care ar fi putut fi obţinute în urma unei cercetări judiciare. In schimb, nu au găsit inelul cu briliante al Reinonei, pe care îl dosisem în bucata imensă de chec a lui Viriato. L-am scos de acolo, l-am băgat în buzunar şi am ieşit în stradă. încă era lumină în ceasornicăria domnului Pancracio. Am bătut de câteva ori în vitrină cu mâinile şi, după ce l-am strigat, domnul Pancracio a răspuns, m-a recunoscut, a deschis şi m-a invitat să intru.

Domnul Pancracio era un bătrânel scund şi umil. Avea un magazin mic, foarte curat şi ordonat, plin de ceasuri cu cuc, care la fiecare oră şi jumătate de oră îl obligau să iasă pe trotuar. Domnul Pancracio îşi dedicase viaţa ceasornicăriei, însă în ultimele decenii, de la apariţia ceasurilor cu cuarţ, activitatea lui se redusese mult. Nu mai avea piese de reparat şi nici maşinării de potrivit şi uns, ca să funcţioneze cu precizie. Acum munca lui consta în înlocuirea

bateriilor consumate şi a curelelor rupte şi în ajutarea fraierilor să schimbe ora de două ori pe an, când era nevoie. Cu toate acestea, cum rămăsese văduv, copiii îi emigraseră în America, iar obiceiurile Iui erau destul de frugale, puținul pe care îl câştiga la ceasornicărie îi ajungea să trăiască demn. Iar ca să poată participa la pariurile de lupte dintre câini, obținea venituri suplimentare făcând pe tăinuitorul.
— O doamnă al cărei nume aş dori să-l păstrez în anonimat m-a rugat să pun în vânzare acest inel cu briliante de o incomensurabilă valoare, perfecțiune şi voltaj.
Domnul Pancracio şi-a potrivit lupa şi a examinat rapid inelul Reinonei.
— Funduri de sticlă, s-a pronunțat el, lăsând inelul pe tejghea şi pironindu-şi asupra mea un ochi care prin lentilă se vedea foarte mic şi îndepărtat, ca şi cum persoana pe care o aveam în față în acel moment îşi lăsase ochiul acasă.
— Imposibil, am replicat, doamna în cauză face parte dintre cele mai importante şi vechi familii de la noi. Şi mi-a declarat că are neapărat nevoie de bani.
— Nici măcar din sticlă, băiete, a insistat cu blândețe domnul Pancracio. Sticle de plastic. Aici se spune foarte clar: apă minerală naturală, sticlă reciclabilă. Din punctul meu de vedere, aş ajuta-o cu mare plăcere pe prietena asta a ta, însă polonezii cu care fac afaceri nu au deloc simțul umorului. II iei sau îl arunc chiar eu la gunoi?
M-am întors cu bijuteria în apartamentul meu, am băut un pahar cu apă de la robinet, m-am întins îmbrăcat în pat şi am stat câteva ore contemplând crăpăturile tavanului şi încercând să fac ordine în cele întâmplate peste zi.
Soneria interfonului m-a smuls din această reverie. Am răspuns supărat şi surprins: nu aşteptam vizite în seara aia.
O voce veselă a spus că era Raimundita, servitoarea familiei Arderiu şi obiectul interesului arătat de ambițiosul Magnolio. I-am deschis, iar după un minut am supus-o

unei inspecții oculare în urma căreia nu am rămas tocmai rău impresionat. Avea trăsături, ținută şi mişcări grațioase, fără ca din acest motiv să-şi fi pierdut aspectul specific condiției sale de servitoare (într-o casă bună), şi părea să aibă o fire veselă. Când deschidea gura se vedeau mulți dinți albi, iar atunci când o închidea, îşi strângea buzele într-o strâmbătură simpatică. Inconştientă de faptul că o scrutam, alterna ambele posturi ale gurii (deschisă şi închisă), aşa cum obişnuieşte să facă lumea când vorbeşte. In cazul ei, spunând că îşi cere scuze pentru că a venit să mă deranjeze la o oră atât de târzie, dar că era vorba de o problemă importantă.

— I-am spus şi lui Magnolio că la coafor am destule şi chiar în exces, am rostit pe ton apăsat.

— A, nu domnule, nu pentru asta am venit, s-a grăbit să spună Raimundita. Eu vin din partea stăpânei mele, doamna Reinona, ca să vă cer să-i înapoiați inelul cu briliante pe care doamna Reinona vi l-a lăsat spre păstrare. Doamna Reinona v-a spus că o să trimită pe cineva să vă caute atunci când o să aibă nevoie de el. Acum doamna Reinona are nevoie, iar acel cineva sunt eu.

— A, inelul, am îngăimat, de parcă abia îmi mai aminteam de existența bijuteriei pe care tocmai o supusesem evaluării şi care acum se afla în buzunar. Şi nu a spus pentru ce o vrea chiar în acest moment?

— Doamna Reinona mi-a spus să vă cer inelul, nu să vă dau explicații, a replicat Raimundita.

— Bineînțeles, nu intră în preocupările mele, am admis. Dar am adus vorba pentru că, după câte am înțeles, acum câțiva ani a existat o problemă în casa familiei Arderiu, în legătură cu furtul unei bijuterii. Atunci suspiciunile au căzut asupra bucătăresei, chiar dacă la final toate s-au clarificat în mod satisfăcător.

— Da, a recunoscut Raimundita, cunosc povestea, însă doar din auzite. Când s-a întâmplat asta, încă nu intrasem ca servitoare în casa familiei Arderiu.
— Bine, am spus, asta pe noi nu ne priveşte.
I-am dat inelul şi am întrebat-o cum se gândea să se întoarcă la casa familiei Arderiu având asupra sa un obiect atât de valoros. I s-a colorat uşor pigmentaţia şi a mărturisit că Magnolio o aştepta în stradă pentru a o duce cu maşina.
— N-a vrut să urce pentru că zice că-l antipatizaţi, a spus Raimundita. El, în schimb, pentru dumneavoastră simte multă afecţiune şi are multă admiraţie. Şi, de asemenea, un pic de compasiune, pentru că vă vede foarte singur şi foarte naiv. Să nu-i spuneţi că v-am zis.
— N-ai nici o grijă, am spus şi, imediat după aceea, cu intransigenţa redusă din cauza acelei dezvăluiri, am adăugat: Spune-i lui Magnolio că, dacă doreşte, îl aştept la coafor mâine-dimineaţă. Punctual, pentru că-l solicită clientele. Despre împărţeală am vorbit.
După ce a plecat, m-am întors la poziţia şi la activitatea mea (privirea tavanului) fără să mă dezbrac, şi bine am făcut, pentru că soneria interfonului nu a întârziat să se audă din nou. Erau, după spusele lor, cei doi agenţi de politie (naţională la nivelul Statului şi autonomă), care mă vizitaseră anterior cu scopul de a mă ridica pentru furtul inelului Reinonei aflat în posesia mea. Au urcat şi mi-au arătat un mandat judecătoresc ştampilat cu grijă.
— O să-ţi verificăm cuibuşorul până o să găsim inelul, a spus poliţistul local pe care celălalt, data trecută, îl numise Baldiri. Dacă ne spuneţi unde este ascuns, n-am mai pierde vremea să-l căutăm şi o să notăm asta în raport.
— Ca un lucru bun, a adăugat celălalt.
— Economisiţi-vă registrul şi vorbăria, am spus. Inelul nu mai este în posesia mea.

— Atunci tot vă arestăm pentru tăinuire de probe, a spus Baldiri.

— In virtutea legislației în vigoare, a adăugat celălalt.

Mi-au pus cătuşele din nou şi m-au dus la comisariat. Acolo, Baldiri s-a oprit, iar celălalt a intrat cu mine şi m-a lăsat în grija unui funcționar în civil. Acesta a citit de două sau de trei ori mandatul judecătoresc şi a întrebat dacă mi-au fost aduse la cunoştință drepturile pe care le aveam în calitate de cetățean şi de infractor. Gardianul a spus că îmi adusese la cunoştință partea pertinentă din codul penal şi din codul de procedură şi jurisprudența de bază şi a plecat să-şi continue rondul de noapte. Funcționarul în civil mi-a întocmit o fişă, mi-a luat amprentele şi m-a pozat din față şi din profil cu un Polaroid.

— înainte de a intra în arest, mi-a spus, puteți da un telefon. Dacă este în provincie sau dacă este la un telefon erotic, o să fie plătit cu cârdul dumneavoastră VISA.

I-am mulțumit, dar am declinat oferta: nu voiam să implic în această afacere pe nimeni care nu avea nici o legătură cu ea, şi cu atât mai puțin pe cei care erau direct implicați în întâmplarea cu inelul. Aveam destul timp pentru a împărți responsabilități. în schimb, intervenția politiei în acest caz, de altfel timidă şi întârziată, deschidea noi perspective, pe care ardeam de nerăbdare să le explorez.

*

Arestul comisariatului, odinioară un loc frecvent vizitat de mine, oglindea acum dezvoltarea țării: vast, curat, bine aerisit, bine iluminat şi prevăzut cu o saltea ergonomică. Am dormit un pic. Un gardian a venit să-mi dea deşteptarea cu delicatețe. L-am întrebat cât era ceasul: era ora trei şi cinci minute.

— A venit avocatul tău, a depus cauțiunea şi-i trage un perdaf comisarului, m-a informat el.
Nu am spus nimic. In holul comisariatului se afla bărbatul matur şi cărunt pe care avusesem plăcerea să-l cunosc în casa familiei Arderiu. In ciuda orei, era îmbrăcat şi încălțat impecabil. In mâna stângă ținea o servietă de director, din piele de crocodil. In privirea lui nu am văzut simpatie.
— Să mergem, a spus el.
— De când sunteți avocatul meu, domnule Miscosillas? l-am întrebat.
— De când mă plăteşte cineva ca să fiu, a răspuns el, şi atâta timp cât există bani în cont.
Nu m-aş fi aşteptat să fie mai explicit şi nici mai amabil. In realitate, doream doar să ştiu dacă numele lui era Miscosillas.
După ce ne-am luat rămas-bun de la comisar şi de la tot personalul comisariatului, domnul avocat Miscosillas şi cu mine am ieşit în stradă. Avocatul mi-a arătat o maşină de culoare închisă (BMW Z3) staționată la câțiva metri de comisariat.
— Vă aşteaptă, a spus el.
— Dumneavoastră nu veniți?
— Mă duc cu motocicleta.
S-a îndepărtat fără să mai spună nimic (nici noapte bună), iar eu m-am îndreptat spre maşina de culoare închisă, urmându-i instrucțiunile. Când am ajuns în dreptul maşinii, am constatat că nu era de culoare închisă, ci deschisă, însă părea de culoare închisă pentru că era încă noapte. Pe locul şoferului se afla o femeie a cărei figură nu-mi era necunoscută. In maşină nu mai era nimeni altcineva şi nici nu mai fusese. Femeia a pornit motorul, a făcut câteva gesturi autoritare şi a exclamat:
— Sunt Ivet Pardalot. Nu te mai uita la mine ca un idiot.

— A, da, desigur. V-am recunoscut imediat.
— Da, cum să nu. Urcă.
Am urcat. Purta bermude şi un jerseu simplu, cu mânecă scurtă.
— Pentru ce te-au reţinut? a întrebat ea.
— Dacă aţi aflat că sunt reţinut probabil ştiţi şi de ce, am răspuns.
— Nu face pe şmecherul cu mine, a răspuns ea. O persoană de contact l-a informat pe Miscosillas despre reţinerea ta, iar Miscosillas m-a informat pe mine. Din cauza implicării tale în caz, tot ceea ce ţi se întâmplă ne priveşte. Insă dacă nu vrei să-mi spui motivul pentru care ai fost reţinut, nu mi-l spune. Nu mă interesează.
— Atunci de ce...?
— De ce am făcut în aşa fel încât să fii pus în libertate?
— Da.
— Doar nu te-aştepţi să-ţi răspund la întrebări atâta timp cât tu refuzi să răspunzi la ale mele. Mărgineşte-te să-mi mulţumeşti şi să-ţi pui centura de siguranţă: conduc ca o nebună.
Era adevărat. Am traversat jumătate de oraş cu viteza sunetului fără a respecta semafoarele şi nici un semn de circulaţie. Din fericire, maşina era bună, iar ea conducea ca unul dintre aceia care în anii tinereţii mele era numit un as al volanului. A oprit maşina pe strada Ganduxer, o stradă rezidenţială, largă şi plină de pomi. Uşa unui garaj s-a deschis singură, când Ivet a acţionat dispozitivul destinat acestui scop, am intrat, ea a oprit motorul şi am coborât amândoi din maşină. Cu un lift de metal aurit, mochetă neagră, tavan cu oglindă şi muzică ritmată, am urcat până la un vestibul decorat auster cu armuri şi coarne de cerb. Am întrebat-o unde ne aflam.
— In casa mea, a răspuns ea. Ţi-e frică?
— întotdeauna mi-e frică, i-am răspuns.

— Servitorii nu sunt aici, a zis ea. Azi-dimineață i-am concediat pe toți sau le-am dat concediu, nu-mi amintesc. Mâine am să-i angajez din nou. In noaptea asta am vrut să fiu singură.
— Atunci plec, am spus.
— Singură cu tine, a zis ea. Urmează-mă.
A început să meargă fără să privească în urmă, iar eu am rămas întrebător în vestibul.
— Pot să știu unde mă duceți? am întrebat.
— In pat, a răspuns ea, fără să se obosească să se întoarcă spre mine. Pentru asta am plătit cauțiunea şi te-am scos din puşcărie.
Avea dreptate. Am urmat-o pe un culoar larg şi întortocheat, în timp ce înaintam de-a lungul lui, ea aprindea luminile. în fața unei uşi duble, închise s-a oprit o clipă, a inspirat profund şi a deschis. De această dată nu a aprins nici o lustră. în lumina de pe culoar se vedea un pat vechi, mare şi destul de încărcat cu ornamente, turnuri şi gheare de acvilă în loc de picioare. în ansamblu, o mobilă excentrică. Grimasa Cristului sculptat care atârna deasupra patului părea că exprimă aceeaşi impresie. Când am intrat, mi-am dat seama că aerul din acea încăpere era impregnat cu un iz dizgrațios, ca de bomboană suptă. Ivet a rămas într-o tăcere tensionată. Ca să o rup, am spus:
— E camera dumneavoastră?
— A lui, m-a lămurit ea. A defunctului meu tată.
— A lui Pardalot?
— Da. Dormitorul meu se află în aripa cealaltă. Casa este mare. Trăiam împreună, însă independenți. Asta este camera lui şi patul lui. Patul la care m-am referit acum o clipă. Doar nu te-ai gândit că te invitam în al meu.
— în nici un caz. Şi mama dumneavoastră?
— Mama şi tata s-au despărțit cu mulți ani în urmă. Mama a plecat din Barcelona. Eu stăteam la internat, iar

orașul nu-i oferea nici un stimulent. Prietenii au sfătuit-o să plece într-un exil comod la Paris sau la Londra, însă ea a preferat să se stabilească la Jaén, unde locuiește și acum. Tata s-a mai căsătorit de câteva ori, însă căsătoriile lui s-au încheiat cu tot atâtea deziluzii.
In timp ce povestea istoria familiei, a pătruns în camera tristă și a aprins lumânările unui candelabru. în lumina șovăielnică a lumânărilor aspectul ei avea de câștigat, dar în priviri păstra sclipiri de demență. S-a așezat pe marginea patului și mi-a făcut semn să vin acolo lângă ea.
— Nu cred că trebuie, m-am scuzat. în arest s-ar putea să fi luat paraziți.
Ivet Pardalot a ridicat din umeri, fixându-și privirea pe peretele tapisat cu mătase carmin.
— Tata, a zis ea, a fost un bărbat foarte nefericit. Din acest motiv a făcut-o nefericită pe mama, iar amândoi m-au făcut nefericită pe mine. O familie catalană supusă toată nefericirii din vina unei singure persoane. Ei bine, persoana, cu toate acestea, trăiește. Și, chiar dacă a plătit pentru o parte din răul pe care ni l-a făcut, mai are de plătit o datorie considerabilă.
— Auziți, am spus, profitând de o pauză în disertația ei, eu sunt coafez, nu psihiatru. După părerea mea, nu are nici un rost să fie alimentate resentimentele atunci când, oricum, e prea târziu pentru a îndrepta lucrurile. E destul de greu să-ți câștigi hrana zilnică, să lupți împotriva bolilor și să încerci să-ți satisfaci o poftă atunci când se ivește ocazia. Dumneavoastră sunteți tânără, inteligentă, bogată și, la lumina lumânărilor, păreți atrăgătoare. Dacă ați vrea, ați putea obține orice: un soț, un amant, un iubit. Chiar mai mulți, dacă vă place îngrămădeala. Pentru o viață sentimentală satisfăcătoare nu-i nevoie de chestii remarcabile. Nu ați văzut în documentarele de televiziune cum se împerechează moluștele și alte fosile? Le vezi și te gândești:

eu cu asta n-aş pune-o. Dar ele sunt fericite. Asta contează, iar restul e pierdere de timp. Ştiu prea bine că sfaturile astea sunt vulgare. Intr-un fel sau altul, ele acoperă cuantumul cauţiunii şi onorariile avocatului. Dacă aş şti cum să achit restul datoriei, aş face-o fără reţinere şi pe loc, însă nu am nimic şi nici nu cred că o să am pe termen scurt, mediu sau lung. V-am spus că sunteţi atrăgătoare şi, de asemenea, aţi fi şi mai atrăgătoare dacă, în loc să vă faceţi sânge rău, v-aţi înveseli faţa. N-ar fi de lepădat nici o tăvăleală, dar nu în decorul ăsta de groază. Prin urmare, dacă ceea ce doriţi este să faceţi din mine un instrument al răzbunării dumneavoastră, răspunsul e nu. Căutaţi-vă pe altcineva.

O linişte prelungă a urmat acestor argumente cumpătate. In liniştea nopţii se auzeau tic-tacul îndepărtat al unui ceas, scârţâitul mobilelor, susurul vântului şi chinul zbuciumat al sufletelor binecuvântate ale purgatoriului.

— Eu credeam, a spus Ivet cu un glas înăbuşit, abia perceptibil în mijlocul acestei zarve, că te interesează să rezolvi cazul.

— Cazul nu, am răspuns, doar cazul meu. Eu nu aparţin nici unei clase sociale. Că nu sunt bogat se vede cu ochiul liber, însă nu sunt nici muritor de foame, nici proletar, nici membru resemnat al plângăcioasei clase de mijloc. Prin naştere, fac parte de drept din ceea ce de regulă poartă numele de borfaşi. Suntem un grup numeros, discret, foarte stabil în ceea ce priveşte lipsa noastră de convingeri. Cu munca noastră tăcută şi constantă contribuim la paralizarea societăţii, marile schimbări istorice ne scapă, nu dorim să ne conformăm şi nu aspirăm la recunoştinţă, nici la respectul celor aflaţi deasupra noastră, nici măcar la cel al egalilor noştri. Nu avem trăsături deosebite, suntem experţi în arta rutinei şi a coţcăriei. Şi chiar dacă suntem dispuşi să înfruntăm riscuri şi pedepse ca să ne

rezolvăm nevoile meschine şi ca să facem ce ne dictează instinctele, rezistăm bine la ispitele diavolului, ale lumii şi ale logicii. Pe scurt, dorim să fim lăsaţi în pace. Şi cum nu cred că după această expunere mai poate avea loc vreo discuţie, plec la mine acasă să mă odihnesc. Dacă or să mă reţină din nou, nu este nevoie să-l trimiteţi pe avocatul dumneavoastră. De asemenea, nu e nevoie să mă conduceţi la uşă, am să găsesc drumul singur.

I-am întins mâna ca să-i demonstrez că nu mă supărasem. Cu siguranţă din acelaşi motiv, ea a acceptat-o.

— Văd, a spus ea, că m-am înşelat în ceea ce te priveşte. M-am gândit că n-o să interpretezi un gest de prietenie în termeni strict pecuniari. Vina neînţelegerii este a mea: având prea mulţi bani, nu ţin cont de ceea ce dau şi calculez greşit efectul generozităţii în promiscuitatea străină mie. O să continui să învăţ. In plus, nu-ţi face griji: nu mă gândesc să-ţi prezint factura pentru intervenţia mea şi nu am nevoie de serviciile tale nici pentru a-mi duce planurile la capăt, nici pentru a-mi alina rănile. Am fi putut să încheiem mai bine, însă cel puţin ne-am înţeles. Dacă doreşti, îţi chem un taxi.

— Mulţumesc, am răspuns. Reţeaua de autobuze a oraşului nostru este foarte bună.

Am refăcut drumul înapoi pe coridor, având grijă să sting luminile în urma mea, astfel că am lăsat casa învăluită în întuneric, cu excepţia îndepărtatei reflectări portocalii a candelabrului din dormitor şi a uşoarei luminiscente venite de la lift când acesta a răspuns la chemarea mea şi, cumsecade, şi-a deschis uşile. Le-am lăsat să se închidă la loc. Lumina liftului s-a redus până când a ajuns o linie verticală, care s-a micşorat repede, de sus în jos, şi a dispărut înghiţită de cea orizontală a podelei.

O bună bucată de vreme nu s-a întâmplat nimic. In cazul în care, crezând că plecasem, Ivet făcea ceva, nu era

ceva ce aş fi putut percepe auditiv, fiindcă distanța dintre camera lugubră şi vestibulul tenebros era considerabilă. Am devenit foarte nervos. In sfârşit, luminița lumânărilor s-a întrezărit, o umbră a tremurat pe pereții culoarului şi Ivet a apărut ținând candelabrul într-o mână, ca o nălucă. Ar fi fost catastrofal pentru mine dacă s-ar fi îndreptat către locul unde mă aflam, dar a luat-o în direcția opusă. Ca s-o pot urmări discret, mi-am scos pantofii şi i-am lăsat chiar lângă uşa liftului, cu intenția de a-i recupera la plecare, întrucât aveam (şi am în continuare) doar acea pereche. Ivet ajunsese la capătul culoarului, a intrat într-o încăpere şi a închis uşa, lăsându-mă pe întuneric. M-am lipit de peretele din partea dreaptă ca să nu mă lovesc de partea stângă şi am continuat să avansez cu o încetineală exasperantă. Prin partea de jos a uşii pe care tocmai o închisese Ivet s-a ivit o mică rază de lumină electrică. Mi-am lipit urechea de această crăpătură şi am auzit un susur. Am presupus că Ivet făcea ceea ce, după cum am înțeles, fac femeile atunci când agitația nu le lasă să doarmă şi nimeni nu le vede mâncând, însă mă înşelam, deoarece imediat am auzit vocea ei clară şi fără piedici spunând:

— Sunt eu. Dormeai? îmi pare rău... Da, amărâtul a plecat...Nu, amărâtul se dovedeşte reținut să colaboreze. Nici nu i-am povestit. Doar o încercare... O încercare verbală, prostuțule. Da, încăpățânat, cum ai spus tu... N-are nici o importanță: până la urmă o să colaboreze şi fără să primească nici un ban... Nu, bani nu, însă i-am sugerat că mă culc cu el dacă se supune... Da, cu amărâtul. Nu, prostuțule, am spus-o în glumă... Nu, prostuțule... Şi ție ce-ți pasă?... O..., o..., o... Nu, prostuțule, sunt îmbrăcată..., o rochie fără mâneci, cu pliuri, de Sonia Rykiel... Mâine? Nu ştiu. Trebuie să văd agenda... Nu, acum nu mă pune să spun nimic. Pic de somn, prostuțule. Sună-mă dacă vrei. Dacă nu, o să te sun eu. Noapte bună. Somn uşor, prostuțule.

A închis (presupun) şi m-am întors tiptil (lucru greu de făcut întotdeauna; cu atât mai mult pe întuneric; încercaţi, dacă nu mă credeţi) în cazul că ar fi apărut pe acolo, dar pesemne că a luat-o prin altă parte sau a rămas unde era, deoarece lumina s-a stins şi nu s-a mai întâmplat nimic. Cu toate acestea, am mai zăbovit puţin pe culoar, aşteptând alte evenimente, până când mi-am dat seama că şi eu eram pe punctul de a adormi, ca prostuţul. M-am întors la locul unde mă aşteptau pantofii, am chemat liftul, am coborât fără probleme şi am ieşit în stradă. Se aprinseseră luminile în oraş, iar traficul era intens. M-am dus la staţia de autobuz. Ceea ce-i spusesem lui Ivet despre transportul nostru public de suprafaţă fusese doar o fanfaronadă. In sfârşit, autobuzul a sosit, am urcat şi am reuşit să mă aşez. Mi-am dat seama că aveam, încă, pantofii în mână. N-ai cum să te bagi chiar în toate.

Magnolio m-a găsit în faţa coaforului, unde adormisem fără să îmi dau seama, întins pe trotuar, când mă pregăteam să deschid. Temându-se de ce-ar fi putut comenta lumea, m-a târât înăuntru şi mi-a băgat capul sub robinetul chiuvetei.

— Azi-noapte m-au reţinut, i-am spus când m-am trezit, fiindcă nu doream ca Magnolio să-şi facă o părere proastă despre mine, şi aproape că n-am închis ochii. Nici cu o noapte înainte. Adevărul este că mă bucur că v-am reangajat ca subaltern temporar, pentru că în dimineaţa asta, în timp ce dumneavoastră faceţi practică, o să mă bucur de o binemeritată odihnă într-un colţ.

— A, nu, domnule, a răspuns Magnolio, tocmai venisem să vă spun ca în dimineaţa asta să nu contaţi pe mine. Mi s-a ivit o ocazie să fac pe şoferul şi n-am putut s-o refuz. Vin după-amiază.

— Cum? De a doua zi începem cu din astea?! am strigat la el foarte supărat.
A promis că nu se va mai întâmpla niciodată şi a plecat. Mi-am băgat din nou capul sub robinet. Când m-am trezit, apa care îmi intra prin ureche îmi ieşea pe gură. Am închis robinetul, am strâns apa de pe pardoseală şi am pus prosopul la uscat. Era aproape ora nouă şijumătate, iar coaforul era în continuare închis publicului. Ce ruşine! Am alergat la uşă, am întors cartonul pe care scria pe o parte: „Momentan închis", iar pe cealaltă parte: „Permanent deschis" şi am ridicat draperia confecționată demult cu propriile mele mâini şi din resturile unui şorț pe care mi-l dăduse doamna Pascuala de la pescărie (când încă îşi făcea iluzii în legătură cu viitorul nostru), iar eu am înfrumusețat-o adăugându-i (cu agrafe) un volănaş şi am prins-o de o vergea deasupra geamului uşii, cu scopul de a proteja mobilierul de razele soarelui, deşi coaforul era orientat spre nord, dar în perspectiva schimbărilor climaterice pe care organizațiile ecologiste le anunțau necontenit. După care m-am pus pe aşteptat.
Au trecut două ore cu adevărat liniştite. După aceea, pe neaşteptate, fără să se fi programat, au dat buzna în coafor patru polițişti locali şi au început să răscolească totul. Eu treceam de la unul la altul cu prosopul de protecție, să văd dacă nu cumva unul dintre ei dorea un tuns, un bărbierit sau o loțiune, însă chiar ei, prin gura şefului, au avut grijă să mă lămurească în legătură cu intențiile lor.
— Inspecție de rutină. In scurt timp o să vă viziteze cineva important. Predați obiectele tăioase şi ascuțite.
Au confiscat foarfecele şi pieptenul şi au ieşit ca să facă loc unei echipe de televiziune. Cred că am mai descris configurația şi dimensiunea coaforului, însă nu ar fi de prisos să-i reamintesc uitucului cititor că o persoană de

talie normală, aşezată în mijlocul localului, dacă s-ar apuca să-şi întindă brațele lateral, şi-ar zdreli unghiile în ipsosul de pe pereți. Nu era însă cazul să mă împotrivesc unora care, cine ştie, veneau să filmeze campania publicitară a lui Freixenet sau să identifice interioare pentru un lung metraj, aşa că am scos pe trotuar mobilele şi ustensilele coaforului, pe măsură ce în coafor intrau camere de filmat, reflectoare, macarale şi un număr incalculabil de persoane al căror rol era să întocmească procese-verbale de constatare.

— La naiba, aşa nu se poate munci, la naiba. Şi, pe deasupra, în grabă. E ca naiba.

Doamnei care mă tampona pe față cu un burete umed pentru a-mi înlătura luciul i-am explicat că cearcănele se datorau faptului că fusesem reținut în cursul nopții trecute şi că aproape că nu închisesem ochii, ca şi cu o noapte mai înainte, şi că ajutorul meu lipseşte din motive de forță majoră. Tipa care mă machia a răspuns că ea nu se afla acolo să stea de vorbă şi că, dacă doream să spun ceva, să-i zic realizatorului. Realizatorul mi-a spus să-mi închei toti nasturii, să nu vorbesc decât când îmi indică el în mod expres şi în nici un caz să nu mă uit la camerele de luat vederi. I-am spus că voi încerca să fac acest lucru cât mai bine posibil şi l-am întrebat dacă nu mi-ar putea da un scenariu, pentru că noaptea trecută fusesem reținut şi aproape că nu închisesem ochii. Mi-a cârpit o palmă, m-a aşezat unde a crezut el că era mai potrivit (pentru cadru) şi a dat dispoziție să fie aprinse reflectoarele, lucru care mi-a provocat o orbire trecătoare. Tocmai încercam să-mi ascund buimăceala printr-un râs sonor, aşa cum văzusem că fac prezentatorii noştri faimoşi, când am auzit o voce fermă, dar afabilă rostind:

— Cum merge?

— Prost, am răspuns. Azi-noapte m-au reținut şi aproape că nu am închis ochii, iar cu o noapte în urmă, nici atât.
— Bun, a spus vocea fermă şi afabilă, pe mine asta nu mă interesează. Eu sunt primarul Barcelonei şi mă aflu în plină campanie electorală. Doar ştiți cum e: trebuie să mă hlizesc ca un cretin împreună cu vânzătoarele de zarzavaturi, să inaugurez o ruină şi să mă prefac că mănânc o paella dezgustătoare. Astăzi mă ocup de acest cartier de căcat. Suntem în direct? A, ia te uită. De ce nu mi-ați spus?
— Sunteți ceva de speriat, domnule primar, a spus realizatorul.
— Eu nu sunt luat în evidență, l-am avertizat.
— Mai bine, mai bine, a replicat domnul primar. Partidul şi cu mine suntem interesați de votul independenților.
Din golul exterior a ajuns până la noi vocea autoritară a realizatorului:
— Ti s-a spus să nu priveşti spre cameră, la naiba! Şi nu vorbi! Domnule primar, spuneți-vă textul, că suntem în mare întârziere.
Domnul primar a tuşit şi, privindu-mă în față, ca şi cum ar fi vorbit cu mine, a spus:
— Vă salut, cetățeni şi cetățene. Candidez ca să fiu ceea ce sunt, adică primar. După patru ani în primărie îmi propun să duc la bun sfârşit programul meu, care constă în a sta încă patru ani la primărie. Pentru asta vă cer votul. Asta e un aprozar?
— Nu, domnule primar. E un coafor. Doamnelor şi domnilor, dacă doriți un coafat nepretențios, dar elegant, nu mai aşteptați! Veniți iute la...
— Auziți, spotul este al meu, nu al dumneavoastră, a întrerupt primarul.
După care, uitându-se fix la mine, a exclamat:

— Hei, v-am mai văzut: sunteți presupusul asasin al lui Pardalot!
— Da, domnule primar, şi profit de prezența televiziunii pentru a-mi reafirma...
— Nu mă zăpăciți de cap, domnule, nu mă zăpăciți, că mă aflu în plină campanie, a spus primarul. Nu poți să fii cu mintea în două locuri deodată. Eu, personal, nu pot s-o țin nici măcar într-unui singur, chiar dacă vreau. Ce se-aude cu paella aia, vine sau nu vine?
înainte ca primarul să primească răspuns la întrebarea asta, reflectoarele s-au stins brusc şi am constatat că orbirea mea trecătoare era de fapt permanentă. Domnul primar a întrebat dacă se terminase.
— încă nu, domnule primar, a răspuns realizatorul. Nici măcar nu am început. Avem o pană de curent.
— Aha. Şi asta-i bine sau rău pentru oraş? a întrebat domnul primar.
— Tot ce ştiu e că avem o întârziere al naibii de mare, a spus realizatorul. Hei, să iasă cineva şi să întrebe dacă e afectat tot cartierul.
Au ieşit operatorul, inginerul de sunet, şeful de producție, doi electricieni şi nenorocitul cu clacheta şi s-au întors spunând că nu aflaseră nimic, dar că tot cartierul rămăsese fără lumină. Şi fără gaz. Domnul primar m-a luat de braț şi m-a dus într-un colț.
— Adevărul este că nu am petrecut rău în noaptea aceea acasă la dumneavoastră. Vă mai amintiți când a venit Reinona, iar eu m-am ascuns în baie cu vecina dumneavoastră? Nene, ce mai bucățică. Din păcate, discuția noastră a fost întreruptă. între dumneavoastră şi mine, vreau să spun. Dacă îmi amintesc bine, v-am întrebat cine l-a omorât pe Pardalot, dar n-ați apucat să-mi răspundeți. Din lipsă de timp, presupun, sau de interes. Dar acum ni s-a oferit

o excelentă ocazie să reluam discuția. E un bar peste drum. Vă invit la un cappuccino.
Am acceptat încântat, iar domnul primar şi cu mine ne-am dus la bar şi ne-am aşezat la o masă din spate, ca să vorbim în linişte şi să nu fim văzuți de trecători din stradă, în timp ce harnica echipă de televiziune şi escorta domnului primar spălau banul public lajocurile mecanice.
Domnul primar a cerut un cappuccino pentru el şi nimic pentru mine, apoi mi-a zis:
— Campania electorală, trebuie să evidențiez asta, merge foarte bine: conform sondajelor, dacă reuşesc să fac să crească un pic neprezentarea la vot, o să fiu ales cu votul soției mele şi al meu. Doar un nor se aşterne deasupra acestui triumf anunțat. Iertați-mi limbajul pompos de miting: vreau să spun că acest caz Pardalot ar putea provoca un prejudiciu imaginii mele.
— Sunteți cumva implicat în această afacere? am întrebat.
— Domne, un pic. Acum nu suntem în direct şi pot să vă spun asta, a răspuns domnul primar. Ce se-ntâmplă, cu ani în urmă, înainte de-a mă dedica în totalitate politicii, Pardalot şi cu mine am făcut nişte afaceri rentabile, care acum aş prefera să nu iasă la lumină. De pe urma acestor afaceri au rămas nişte documente, eu nu le-aş spune compromițătoare, însă oarecum stânjenitoare. Documentele în chestiune se aflau în posesia lui Pardalot, care, spre cinstea lui, niciodată în timpul vieții, iar acum că-i mort nici atât, n-a amenințat că le va folosi în scopuri rele. Mă urmăriți? Acum vine partea cea mai savuroasă a acestei poveşti. Deunăzi, pe la miezul nopții, în timp ce mă aflam la primărie în calitate de primar al acestui oraş, am primit un telefon misterios. După ce telefonista a făcut legătura la asistent, iar acesta la mine, am auzit o voce ciudată, denaturată mai mult ca sigur prin intermediul unei batiste

puse pe microfon, care mi-a spus: îmi pare rău, domnule primar, însă cafetiera nu funcționează.
— Nu, domne, asta a zis ospătarul adineaori, i-am atras atenția.
— A, da, uneori mi se amestecă ideile. E un fenomen parapsihologic. Unde eram?
— Telefonul, o voce, o batistă.
— Deci, aşa: am auzit o voce modificată cu ajutorul unei batiste. După aceea, când persoana care mă suna a încetat să sune, am recunoscut vocea lui Pardalot, care a spus: „Bună, primarule, sunt Pardalot." Mă urmăriți?
— Da.
— „Sunt Pardalot", a spus Pardalot, a continuat relatarea domnul primar, „şi te sun din biroul meu de la Borfaşul Spaniol, nume comercial, cum probabil vă amintiți, al societății lui Pardalot, pentru a-ți da o veste proastă", a spus Pardalot. Iți aminteşti de acele hârtii la care tocmai m-am referit? „Ei bine, au dispărut", a spus Pardalot. Pardalot se referea, dacă încă nu ați ghicit, la documentele compromițătoare care se aflau în posesia lui, însă le numea simplu „acele hârtii", pentru cazul în care telefoanele ar fi fost ascultate. Eu, bineînțeles, am exclamat o exclamație şi l-am întrebat cum se produsese dispariția „acelor hârtii", care mă compromiteau pe mine personal, cine le făcuse să dispară şi în ce scop, la care Pardalot a răspuns că nu dorea să îmi spună nimic la telefon, fiindcă acesta putea să fie pus sub supraveghere. Mi se pare că treaba cu ascultările telefonice v-am povestit-o adineaori. In sfârşit, Pardalot nu voia să spună nimic la telefon, aşa cum spuneam, drept care mi-a cerut să mă întâlnesc cu el în biroul lui de la Borfaşul Spaniol cât mai repede posibil, ca să discutăm acolo fără să fim ascultați sau, cel puțin, fără să fim ascultați telefonic. Pentru a nu fi recunoscut de către paznicul de la intrare în calitatea mea de primar al acestui

oraş, Pardalot mi-a propus să folosesc uşa garajului. Din garaj se poate ajunge la birourile de la Borfaşul Spaniol pe o scară de urgență fără a mai trece prin fața paznicului, aşa cum bine ştiți. Chiar Pardalot, a spus Pardalot, se va ocupa de deconectarea alarmei şi de întreruperea înregistrării circuitului închis de televiziune. Eu i-am spus că mai aveam de rezolvat unele probleme municipale urgente, însă că pe la ora două voi fi acolo, iar Pardalot a spus că bine, mă va aştepta până vin. După care am închis în caz că telefoanele ar fi fost ascultate. Păi, atunci, aduceți-mi un Actimel.

Ospătarul a plecat, iar domnul primar şi-a continuat povestirea cu următoarele cuvinte:

— Calculele mele fuseseră optimiste şi am ajuns la birourile de la Borfaşul Spaniol abia la ora trei fără un sfert. Uşa garajului era închisă, dar mecanismul de închidere părea stricat, fiindcă s-a deschis când am apăsat pe uşă chiar cu mâna asta sau cu cealaltă, nu mai țin minte. Am intrat în garaj, am alunecat din cauza unsorii de pe jos, mi-am nenorocit costumul, am găsit scara, am urcat. Alarma nu a pornit, întocmai cum spusese Pardalot. M-am dus până în biroul lui. Lumina era stinsă. Discret, l-am strigat pe Pardalot: „Pardalot, eşti aici?" Nimeni nu mi-a răspuns, şi cu atât mai puțin Pardalot. Se întâmpla ceva ciudat.

— Vai, vai, vai, a făcut ospătarul, neputând să-şi înfrâneze emoția.

— Stați să vedeți cum continuă intriga, a zis domnul primar.

A făcut o pauză ca să bea din sticluța de Actimel pe care ospătarul i-o adusese în timp ce el povestea, şi-a şters buzele şi bărbia cu un şervețel de hârtie, şi-a băgat şervețelul de hârtie în buzunar pentru a-l recicla şi a continuat:

— Am intrat în biroul lui Pardalot şi acolo se afla Pardalot, prăbuşit în fotoliu, palid, nemişcat, găurit de gloanțe.

Am vrut să-i dau primele îngrijiri, dar n-am putut: nu aveam nici măcar un termometru la îndemână. „Pardalot, te simți bine?" l-am întrebat. Nici pâs. Comportamentul lui îndărătnic mi-a confirmat bănuielile: era mort, iar starea în care se găsea şi faptul că dispăruse arma care îi provocase moartea excludeau posibilitatea unei sinucideri. O altă mână i-o provocase. Asta am dedus-o singur. Fără să mai pierd o clipă, am plecat pe unde venisem. Nimeni nu mă văzuse. M-am dus la mine acasă şi am băut dintr-o sorbitură o sticluță de Actimel. Sau poate că o termin de băut acum şi amestec lucrurile. N-are importanță. Ceea ce contează e faptul că din pricina agitației uitasem să şterg amprentele lăsate de mine pe mânerele uşilor şi pe alte elemente ale mobilierului de birou aflate în birou. Deocamdată, poliția n-a venit după mine. Presupun că aşteaptă rezultatul alegerilor. Dacă sunt reales, s-ar putea s-o pună pe tapet. Doar dacă nu cumva...

— Doar dacă nu cumva înainte de această dată o să fie descoperit adevăratul vinovat, am precizat eu.

— Exact, a spus domnul primar.

*

Aş fi vrut să-i mai pun domnului primar câteva întrebări pertinente cu privire la caz, însă m-a împiedicat prezența masivă a realizatorului de televiziune şi a echipei sale, care veneau să ne anunțe restabilirea furnizării curentului electric şi, odată cu ea, posibilitatea de a relua campania electorală. Ne-am ridicat, în cartea de onoare a barului domnul primar şi-a pus semnătura alături de cele ale unor luptători de catch care îl frecventaseră prin anii '50, şi a plecat, lăsându-mi mie onoarea de a plăti Actimelul. Când i-am ajuns din urmă, intraseră în videoclubul domnului Boldo, de la care polițistul tocmai terminase de confiscat

toate filmele pornografice. Cerându-i explicații, realizatorul de televiziune m-a informat că se hotărâseră să nu mai filmeze în coaforul meu, considerându-l un loc prea sordid, fie şi pentru nişte alegeri municipale, cu atât mai mult acum, după distrugerile provocate de echipa de televiziune şi aparatele ei. Am căutat patrula poliției ca să-mi recuperez foarfecele şi pieptenele, dar am aflat că plecaseră în Piața San Antonio să revândă filmele confiscate în videoclubul domnului Boldo. Am încercat să mă apropii de domnul primar, care însă reintrase în rol şi, urcat pe tejgheaua videoclubului domnului Boldo, cu reflectoarele ațintite asupra lui, tăgăduia că ar fi fost implicat într-un asasinat şi le cerea votul cetățenilor.

M-am întors la coafor, am luat mătura şi făraşul şi mi-am făcut de lucru până la ora mesei, curățând mocheta de resturi, gunoaie, recipiente de plastic şi alte mizerii pe care echipa de televiziune le lăsase drept unică amintire a trecerii sale pe acolo. Am închis şi m-am dus încă o dată la bar cu intenția de a cere un sendviş cu calamar şi peşte şi de a profita de pauza alimentară ca să mă gândesc la ce îmi povestise domnul primar. Dar Dumnezeu nu m-a lăsat nici de data asta să-mi duc la capăt intențiile. Nici nu mă aşezasem bine la masa obişnuită, chiar lângă geam, şi nici n-apucasem să-l chem pe ospătar, când am zărit cu coada ochiului o ființă umană făcându-mi semne disperate din stradă. Chiar şi prin mizeria aşternută pe geam am recunoscut-o pe Ivet. Nu pe Ivet Pardalot, în casa căreia îmi petrecusem o parte din noaptea precedentă, ci pe falsa (însă, de asemenea, adevărata) Ivet, căreia, pentru a evita confuzia cititorului, m-am gândit pentru o clipă să-i dau un pseudonim afectuos (de exemplu, „Păpuşica"), însă, ținând cont de starea avansată a povestirii, am renunțat îndată la această idee, am ieşit repede în stradă şi am

întrebat-o care era pricina prezenței sale acolo și a gesturilor ei disperate, la care Ivet mi-a răspuns:
— S-a întâmplat ceva îngrozitor. Trebuie să mă ajuți.
I-am propus să intrăm în bar. A ezitat o vreme și într-un târziu s-a lăsat condusă în interiorul barului și la masa mea. A venit ospătarul amabil (în loc să mă facă să aștept jumătate de oră, cum îi era obiceiul) și i-am cerut un sendviș cu calamar și ceapă pentru mine și un altul pentru Ivet, gândind că ceva gustos și hrănitor ar mai însufleți-o. Intre timp, ea a început să plângă cu jale. Nu o mai văzusem până atunci atât de deznădăjduită. M-aș fi ridicat și aș fi înconjurat, întâi masa, apoi mijlocul fetei (cu brațele mele) și i-aș fi spus la ureche cuvinte gingașe și încurajatoare, dacă nu m-aș fi temut că acțiunea mea ar fi putut fi interpretată greșit de către ospătar, de ceilalți clienți, de curioșii care se strânseseră pe partea cealaltă a geamului ca să asiste la scenă și, în special, interpretată greșit chiar de Ivet. Așa că, schimbând tactica, am rămas pironit în scaun, mi-am pus mâinile pe fața de masă și i-am cerut să-mi explice, în timp ce încercam să schițez zâmbetul înțelegător și cinic al cuiva care, deși a trecut prin multe încercări ale vieții, nu ezită să-i ajute pe cei slabi și să lupte pentru o cauză bună. Ivet nu mi-a spus dacă reușisem să-i transmit acest mesaj facial sau dacă își închipuise că strâmbăturile mele erau provocate de spasme.
— L-au ridicat, a spus ea în schimb.
Am întrebat-o cine a ridicat pe cine și de unde, iar ea a răspuns:
— Pe iubitul și inofensivul meu tată. Nu știu cine și nici de ce. De la reședința unde era internat de când, acum câțiva ani, o boală de rinichi l-a lăsat invalid. Cum tata mă avea doar pe mine pe lume, iar eu nu puteam să-i dau îngrijirile necesare, am căutat o reședință plăcută și l-am internat acolo.

Am întrebat-o ce interes ar putea avea cineva să sechestreze un invalid şi a răspuns că nu ştia, dar că în timpul ultimei sale vizite la reşedinţa situată în localitatea vecină şi de pe coastă Vilassar i s-a părut că distinsese cu coada (ochiului) în respectiva reşedinţă prezenţa nouă a unei femei jalnice şi respingătoare, ale cărei trăsături nu i se păreau cu totul necunoscute şi căreia în acel moment nu-i dăduse prea mare atenţie, dar mai târziu (acum, a spus), în lumina celor întâmplate, îi atribuise povestea sechestrului sau complicitatea la el, deoarece femeia respectivă îi inspirase neîncredere, aversiune şi scârbă.
I-am întrerupt explicaţia, spunându-i că acest personaj misterios nu era altcineva decât eu, că avea un mod foarte special de a satisface vanitatea bărbaţilor şi că, în ciuda indiscutabilelor farmece personale, nu mă mira că viaţa ei sentimentală nu fusese până în acel moment complet satisfăcătoare. După ce şi-a revenit din uimirea produsă de revelarea identităţii mele ca femeie, a întrebat de ce o urmărisem până acolo. Eu i-am explicat că făcusem acest lucru cu intenţia de-a o proteja.
— Păi, ai făcut o neghiobie, a spus ea, pentru că cineva probabil că te-a urmărit până la Vilassar şi prin Vilassar. Doar aşa se explică faptul că ascunzătoarea unde se afla tata, până ieri păstrată într-un secret absolut, a putut fi descoperită de răpitori.
Asta era cu neputinţă, am replicat. Nimeni nu mă urmărise, nu doar pentru că mă deghizasem cu atâta artă, încât nici măcar ea nu mă recunoscuse (în ciuda relaţiei noastre), ci şi pentru că făcusem drumul de la staţie până la reşedinţă în plin soare, pe jos, şi ultima porţiune în patru labe, iar această metodă, mai abitir decât oricare altă formă de pitulare, era extrem de eficientă pentru a te descotorosi de cel mai experimentat urmăritor.

— Stai să verific ceva, am zis, şi din nou am cerut şi obținut permisiunea de a folosi, contra cost, telefonul barului.
Ivet mi-a dat numărul de telefon de la reşedință şi am sunat acolo.
Nu a fost greu să-l găsesc pe comisarul Flores, fiindcă de dimineață, după cum mi-a povestit chiar telefonista de la reşedință, comisarul fusese dus la cabinetul medical al reşedinței cu capul spart în urma unei lovituri.
— Din vina ta, flegmă nenorocită! a zbierat comisarul Flores în persoană, când mi s-a făcut legătura telefonică.
L-am lăsat să vorbească nițel, dacă se poate numi astfel lista dezlânată şi adeseori repetitivă de înjurături, jigniri, grosolănii, mojicii, blesteme şi amenințări pe care, intercalate cu fragmente din Cara al sol, mi le-a oferit până când l-am întrerupt, spunând că îl sunam de la un telefon public şi că, dacă dorea să se descarce, să o facă pe banii lui. Şi-a revenit şi i-am expus motivul telefonului meu.
— Tu n-auzi, a zis el, că am ajuns în halul ăsta tocmai fiindcă am încercat să aflu ce mi-ai cerut? Un martir al prieteniei.
I-am cerut să-mi povestească ce se întâmplase. Mi-a povestit că în ziua anterioară se alăturase unui grup de boşorogi care jucau cărți şi, cu îndemânarea şi priceperea unuia care îşi petrecuse jumătate din viață interogând persoane cu psihologie foarte diferită, încercase să afle ceva despre invalidul care mă interesa pe mine. Nu aflase precis decât că îl chema (pe invalid) Luis sau Llufs Biosca şi că probabil acesta nu era numele lui adevărat, deoarece unul dintre boşorogi a afirmat că văzuse inițialele A.T. brodate pe una dintre batistele acelui Biosca, pe cămăşile şi pe chiloții lui (la budă). Nimeni nu ştia cauza bolii de care suferea, deşi devenise un subiect de conversație foarte frecvent între locuitorii azilului, fiindcă respectivul Biosca (sau

A.T.), în cursul celor patru ani de când era internat la reşedinţa din Vilassar, se arătase întotdeauna foarte rezervat, până la exagerare. Dar foarte delicat şi respectuos cu ceilalţi, spre deosebire de comisarul Flores, căruia boşorogii i-au spus că, dacă voia să întrebe ceva, nu era nevoie să promită marea cu sarea, nici să tragă şuturi în coaie. Poate că tocmai de aia, au adăugat boşorogii, pe invalid îl vizita mereu o fată foarte drăguţă, iar pe comisarul Flores nimeni. Doar fata aia atât de drăguţă? întrebase comisarul Flores. Da, îi răspunseseră boşorogii, doar fata aia frumuşică îl vizitase pe invalid de-a lungul anilor şi-l copleşise cu mângâieri şi atenţii, ca să nu mai vorbim de alinarea dată de prezenţa ei, un adevărat cadou pentru privirile obosite ale boşorogilor, după cum spuneau ei înşişi. Deocamdată, a spus comisarul Flores, asta era tot şi cu siguranţă că n-avea să fie mai mult pe viitor, pentru că invalidul fusese răpit chiar în dimineaţa aceea.

— Poate ca urmare a cercetărilor dumneavoastră nepricepute, am subliniat.

— Nu, imbecilule, a replicat comisarul Flores. N-are de-a face una cu alta. După un minut boşorogii ăştia nici măcar nu-şi mai aduceau aminte că vorbiseră cu mine. In plus, o răpire de genul ăsta nu se pune la cale în câteva ore.

— Şi cum a fost? am vrut să aflu.

— Clasa-ntâi, a răspuns comisarul Flores. Eu nu i-am văzut, pentru că eram aici, la infirmerie, în tratament, dar un bolnav care a fost adus pe la mijlocul dimineţii cu o colică mi-a povestit totul. După aceea, în lipsa asistentei medicale, am verificat fişierul de la infirmerie. Nu există nici o fişă pe numele Biosca şi nici a cuiva ale cărui iniţiale să fie A.T. Şi e imposibil ca în toţi aceşti ani Biosca să nu fi trecut măcar o dată pe la infirmerie. Fără îndoială că fişa a fost eliminată şi probabil că a dispărut, de asemenea, şi din arhiva centrală. A, şi, după cum am aflat, camera lui

e ocupată de câteva ore de un dement care jură şi minte că se află acolo din luna octombrie a anului trecut. Cineva a hotărât să şteargă toate urmele invalidului tău, băiete, şi o face destul de bine.
— De ce? am întrebat. De ce atâta interes pentru ştergerea urmelor acestui Biosca?
— Pentru ca un nespălat ca tine să nu le poată lua urma cu intenția de a-l elibera. Nu este vorba despre o răpire făcută la întâmplare şi nici de amatori. Bineînțeles că nu se aşteptau să fiu prezent pe aici.
— Ce vreți să spuneți? am întrebat, intuind în tonul lui viclenia.
— Vreau să spun că bătrânului tău prieten, comisarul Flores, nu-i scapă nimic.
— Domnule comisar, mai e ceva ce nu mi-ați spus?
Comisarul Flores a tuşit machiavelic şi bronşitic.
— Probabil, a zis el. Poate că ştiu ceva ce te-ar putea ajuta să-l găseşti pe invalidul tău. Dar cum merge cu problema mea?
— Bine, domnule comisar. E pe roate.
— Nu este suficient, băiete. Ai vorbit cu domnul primar?
— Da, bineînțeles. Şi mi-a spus că e ca şi rezolvată. Chiar cu aceste cuvinte: consider-o rezolvată, băiete, mi-a spus. Insă după alegeri, nu vrea să se interpreteze greşit.
— Şi dacă le pierde?
— Nu le pierde, domnule comisar. Numărătoarea e aranjată.
— Asta mă linişteşte, a oftat comisarul Flores. Lipsa de libertate trebuie să ți-o câştigi în fiecare zi, băiete.
— Am să țin minte, domnule comisar, dar spuneți-mi ce aveți să-mi spuneți.
— A, nu. Fără garanții nu dau nimic.

— Domnule comisar, am răspuns, ne cunoaştem de multă vreme. Ştiţi că puteţi avea încredere în mine, tot aşa cum am şi eu în dumneavoastră. Promisiunea rămâne în picioare: dacă mă ajutaţi să rezolv cazul, vă ajut să ieşiţi din azil. Dar garanţii nu vă pot da. Aşa că cel mai bun lucru este să vă păstraţi secretul, dacă e adevărat că există acest secret, şi să putreziţi acolo unde vă aflaţi. La urma urmei, de ce ar trebui să mişc eu vreun deget pentru dumneavoastră? Nu mai faceţi nici cât o ceapă degerată, domnule comisar. Nici nu mai sunteţi comisar. Sunteţi doar un bătrân împuţit care nu ştie nimic. Iar acum o să închid.

— Stai!

— Mi se termină monedele, domnule comisar.

— Unul dintre răpitori era negru. Te-ajută cu ceva?

— Cum aţi zis?

— Un tip foarte mare, negru, îmbrăcat în uniformă de şofer. Mai erau doi bărbaţi, dintre care unul era mascat. Eu nu i-am văzut, dar mi s-a povestit. I-au încuiat pe toţi bolnavii în camerele lor din ordinul asistentei-şefe, însă unul a reuşit să vadă scena prin obloane. Cum ţi se pare informaţia? Pe vremea mea, asta mi-ar fi adus o promovare.

— Şi acum la fel, însă doar la nivelul stimei mele. Lovitura pe care v-au dat-o a fost din cauza asta?

— Nu. M-au prins că trişam la jocul de cărţi şi unul dintre boşorogi m-a pocnit cu bastonul. Nouă copci şi injecţia antitetanos. Imaginează-ţi, să mă lovească pe mineiară să păţească nimic. Şi când te gândeşti că ajunsesem să prezidez coride! Nu mai reprezentăm nimic, băiete.

— Dumneavoastră nu mai reprezentaţi nimic, i-am răspuns, în timp ce puneam receptorul în furcă.

* Forma catalană a numelui Luis (n. t.).

*

M-am întors lângă Ivet, care aştepta avidă şi obosită rezultatul investigaţiilor mele, şi i-am spus:

— Gata. Eu nu sunt vinovat de nimic. Sechestrul a fost planificat cu minuţiozitate şi executat cu exactitate, fără legătură cu incursiunea mea atentă. Dar acum nu se pune problema stabilirii responsabilităţilor, ci a rezolvării necazului, iar pentru asta trebuie să-mi clarifici câteva necunoscute. De exemplu, cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Luis sau Lluís* Biosca, a răspuns Ivet.

— Nu-i adevărat, am zis. Biosca este pseudonimul sub care l-ai înregistrat la reşedinţa din Vilassar. Adevăratul lui nume corespunde iniţialelor A.T., brodate pe batistele, cămăşile şi chiloţii lui.

— Aşa e, a recunoscut Ivet cu un oftat. Tata avea obiceiul, pe deasupra de prost gust, de a pune să i se brodeze iniţialele pe lenjeria intimă. Ar fi fost mai prudent să ne debarasăm de ele când s-a internat la reşedinţa din Vilassar, însă n-aveam bani să-i refac toată garderoba, aşa că l-am lăsat să le folosească pe cele vechi, convinsă că nimeni n-o să observe un detaliu atât de minor. Acum înţeleg greşeala, pentru că detaliile atrag cel mai mult atenţia proştilor.

— O reşedinţă departe de oraş, un nume fals, am spus eu. In ce scop? Cine este, în definitiv, A.T.?

— Agustín Taberner, a răspuns Ivet.

Numele îmi suna cunoscut. Am făcut un efort titanic de memorie, la capătul căruia mi-am lovit fruntea cu palma. Auzind palma, ospătarul a sosit să întrebe ce doream. I-am explicat că făcusem gestul convenţional (şi demodat) al cuiva care, după multe eforturi, îşi aminteşte brusc un lucru uitat, însă am profitat de ocazie ca să mă interesez

de sendvişurile cu calamar şi ceapă pe care le cerusem cu mai bine de jumătate de oră în urmă. A plecat bombănind şi îndreptând muştele spre mine cu un şervet, iar eu, reluând dialogul întrerupt, am exclamat:
— Acum pricep! Agustín Taberner, alias Gaucho, era cel de-al treilea asociat al lui Pardalot şi Miscosillas, conform datelor culese zilele trecute de cumnatul meu Viriato la Registrul Comerţului din Barcelona.
— întocmai, a aprobat Ivet.
— Păi, ce se întâmplă cu el? am insistat. Ce face, invalid şi închis într-o reşedinţă pentru invalizi, fără nici un contact cu lumea exterioară, în afară de vizitele sporadice ale fiicei lui? De ce în ultima societate, denumită Borfaşul Spaniol, mai precis cea ale cărei birouri le-am vizitat în calitate de hoţ, tatăl tău, adică Agustín Taberner, alias Gaucho, nu figura printre acţionari?
— Bietul tata, a spus Ivet, s-a îmbolnăvit cu puţin timp înainte de înfiinţarea societăţii Borfaşul Spaniol.
— Această împrejurare nu ar fi trebuit să-l împiedice să continue să participe la activităţile societăţii, am obiectat. In economia noastră de piaţă există destui asociaţi capitalişti paralitici. In economia bazată pe planificarea centralizată nu ştiu cum stau lucrurile.
Ivet m-a privit cu nişte ochi sticloşi, ca şi cum gândirea i s-ar fi rătăcit în labirintul întrebărilor mele sau în cel al neliniştilor personale. Era evident că o durea să vorbească despre tatăl ei, aproape la fel ca în cazul tuturor persoanelor care l-au cunoscut (nu este cazul meu), motiv pentru care am păstrat o linişte respectuoasă.
— Iartă-mă, a spus ea după o pauză lungă, de atâta plâns mi s-au uscat gura, mintea şi machiajul. Mă duc un minut la toaletă.
Faptul că a numit toaletă latrina mizeră şi împuţită a barului mi-a arătat cât de tare o afectaseră întâmplările

recente şi m-a cuprins un val de compasiune. Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei, mi-am suflat nasul în fața de masă, ca să ascund starea de slăbiciune şi umorile dezagreabile care o însoțeau, şi mi-am reluat atitudinea rigidă de la început. Astfel m-a găsit Ivet când s-a întors şi mi-a spus:

— M-am mai liniştit. In timp ce mă calmam, m-am gândit şi am hotărât să-ți povestesc adevărul, chiar dacă mă doare. Tata era un copil de condiție bună din Barcelona. A făcut studii de drept şi, când le-a terminat, fără să fi luat nici un examen, s-a consacrat afacerilor. împreună cu doi amici de aceeaşi condiție socială şi morală şi cu banii familiilor lor, a înființat o societate. Spania trecea în acea vreme printr-o perioadă care ulterior a fost cunoscută sub numele de „tranziție", fiindcă presupunea trecerea de la un regim politic la altul mai prezentabil, însă mai greu de asumat. Trecutul era oneros, prezentul agitat, viitorul nesigur. Profitând de zăpăceala generală, în timpul căreia mulți nefericiți au fost doborâți, şmecherii au făcut avere. Aşa au stat lucrurile cu tatăl meu şi cu asociații lui. După aceea au venit crizele ciclice şi afacerea a avut de suferit. Pentru a evita problemele, a fost necesară lichidarea societății şi crearea alteia, iar apoi a unei a treia. Aşa cum se întâmplă de obicei în momentele de tensiune, între asociați au avut loc confruntări. Cineva l-a acuzat pe tata de trădare sau de sustragere. Ambele lucruri erau adevărate. Tata s-a văzut obligat să cesioneze societății acțiunile lui la valoarea nominală şi să se retragă. Dezgustul, alături de pierderea patrimonială, a fost, probabil, cauza bolii lui.

— Şi, după aceea?

— Asociații rămaşi au înființat o nouă societate, numită Borfaşul Spaniol, şi au început din nou să propăşească odată cu dezvoltarea economiei, a continuat Ivet, însă tata a fost lăsat deoparte. Ruinat, bolnav şi la mâna foştilor lui

asociați, care păstrau documente compromițătoare, nu-i rămânea decât să dispară definitiv de pe scenă. De aici schimbarea de nume şi reşedința de la Vilassar. O vreme, sistemul a funcționat bine. Tata era liniştit şi la adăpost. Acum, însă, totul a ieşit la iveală.

— Dar nu din vina mea, ci din a ta. Un invalid reprezintă o povară. Nimeni n-ar răpi un invalid în schimbul banilor, dacă ar putea răpi o persoană fără beteşuguri. Iar tu eşti cu mâinile legate. L-au răpit pe tatăl tău tocmai acum pentru că vor să-l schimbe pe altceva, iar asta nu poate fi decât mapa albastră pe care ai furat-o. Nu-ți rămâne decât să aştepți să ia legătura cu tine. Atunci o să le predai mapa albastră şi o să vezi că ți-l dau înapoi pe tatăl tău, cu scăunel cu tot.

— Nu fi naiv, a replicat Ivet. Dacă le dau mapa albastră, nu o să-l mai văd niciodată pe tata în viață. Cei care l-au răpit sunt aceiaşi care l-au omorât pe Pardalot şi care, în diferite ocazii, au atentat la viața ta şi la coaforul tău. Nu, nu. Singura soluție e să-l găsesc pe tata şi să-l eliberez înainte de-a preda mapa albastră. Iar pentru asta am nevoie de tine. Doar tu mă poți ajuta. Doar pe tine te am.

— Bine, am întrerupt-o, nu mă mai peria. O să încerc să te-ajut. La urma urmei, şi eu sunt implicat în această afacere.

— O, mulțumesc, iubitule! a exclamat Ivet, bătând din palme de bucurie, ştiam că n-o să mă laşi baltă. Dacă totul se termină cu bine, îți promit că de data asta...

— Nu te obosi, Ivet, am spus. In decursul vieții mele mi s-au promis multe lucruri sau un singur lucru de mai multe ori, însă după aceea, la momentul adevărului, fie promisiunea s-a dovedit a fi o păcăleală, fie destinul mi-a jucat feste. Nu mai contează. Mi-am pierdut încrederea, speranța şi entuziasmul. O să te ajut, dar nu pentru motivul la care te gândeşti tu. Iar acum fii atentă: când răpitorii

or să ia legătura cu tine, prefă-te că le accepți toate condițiile şi stabileşte o întâlnire într-un local public, unde însă nu te duci. Telefonează la local, cere-ți scuze că n-ai putut veni şi stabileşte o întâlnire pentru mai târziu, într-un alt loc. Fă tot ce-ți trece prin minte ca să câştigi timp, însă, de fiecare dată, în prezența unor martori. Evită locurile întunecate şi pustii. Dacă în zori nu afli nimic despre mine şi nici despre tatăl tău, sună la poliție şi povesteşte-le tot. Iar acum, spune-mi cum dau de Magnolio.
A răspuns că nu ştie sigur, dar că are un număr de telefon la care îl sună când are nevoie de serviciile lui. Mi-a scris numărul pe un şervețel, apoi a plecat în mare grabă, ca nu cumva să sune răpitorii. Abia atunci a apărut ospătarul, aducând cele două sendvişuri cu calamar şi ceapă.
— Cine pleacă la plimbare..., am spus, referindu-mă la absența celei care nu şi-a mai mâncat porția pentru că mâncarea sosise prea târziu.
— Ce-i bun se lasă aşteptat, a răspuns ospătarul, arătând în acelaşi timp uşa pe care abia ieşise Ivet şi sendvişurile suculente, fiecare pe câte o farfurie, plutind într-o baie de ulei rânced.
—- Păi, dacă trebuie să le plătesc pe amândouă, aşa cum mă tem, împachetează-mi unul până îl termin pe celălalt şi dau un telefon.
In timp ce muşcam zdravăn din sendviş, am format numărul lui Magnolio, pe care tocmai mi-l dăduse Ivet, iar o voce gravă, cu un puternic accent străin, a spus:
— Spuneți.
— Bună seara, am zis. Sunt un amic iar uneori angajatorul unui şofer de închiriat numit Magnolio şi aş dori să-i las un mesaj. II vedeți astăzi?
— In mod sigur, a răspuns vocea. Magnolio trece pe aici în fiecare seară, înjur de şapte şi jumătate, să vadă dacă a primit vreun telefon sau corespondență.

— In acest caz, prefer să-i transmit mesajul personal, dacă sunteți atât de amabil să-mi dați adresa.
Ținând între dinți restul sendvişului, am notat pe şervețel datele pe care mi le-a spus interlocutorul. Apoi am închis, am terminat sendvişul, mi l-am băgat pe celălalt în buzunar şi am plătit. I-am mai cerut ospătarului o duzină de şervețele şi pixul, fiindcă trebuia să notez nişte lucruri.
— Pixul ți—1 dau înapoi. Şervețelele, nu.
— Bine, a spus el, ți le dau pentru că eşti un tip mişto: mai întâi l-ai pus la punct pe primar şi imediat după aceea ai făcut-o să plângă pe fata aia frumoasă. Şi eu care credeam că nu eşti normal!
Am profitat de orele de inactivitate ale după-amiezii (toate) pentru a scrie pe fiecare şervețel datele pe care le aflasem şi care priveau cazul Pardalot, grupându-le pe teme şi subteme: furtul documentelor, asasinatul, inelul Reinonei, nenorocirile lui Santi, necazurile lui Ivet, necazurile lui Ivet (acelaşi titlu, altă Ivet), răpirea invalidului etc. etc. Aş fi completat mai multe şervețele, dar ospătarul de la bar îmi dăduse doar şapte. Pe la şase şi un pic (ora) am sunat-o de la bar pe Ivet. Sechestratorii o sunaseră, iar ea le dăduse întâlnire la ora nouă în José Luis, un local central şi de obicei frecventat de multă lume. I-am reamintit instrucțiunile şi sfaturile mele, am închis şi m-am întors la coafor. Acolo m-am uitat din nou pe ceea ce scrisesem, am îndoit şervețelele, am lipit marginile cu puțin fixativ, le-am numerotat de la unu la şapte şi mi le-am băgat în buzunar. La ora opt fix am închis coaforul şi am ieşit în stradă.
In videoclubul domnului Boldo l-am întâlnit pe domnul Boldo masându-şi cele patru fire de pe cap şi dând alte dovezi de disperare. încă nu-şi revenise de pe urma confiscării filmelor (porcoase) de către polițist, a căror închiriere asigura 95% din încasările lui brute şi nete (nu le declara) şi a căror recuperare pe cale judiciară i se părea

imposibilă, pentru că jumătate din ele erau piratate, iar cealaltă jumătate, făcute acasă. I-am adresat câteva cuvinte de compasiune şi i-am expus motivul vizitei mele.
— Vă fac depozitarul unei hârtii sub formă de document sau înscris. Conține informații cu caracter strict confidențial şi în plus ar putea prejudicia în mod ireparabil unele persoane importante. Din acest motiv, informația cuprinsă în înscrisul de față reprezintă doar un fragment. Doar dacă această informație o să fie pusă lângă informațiile cuprinse în celelalte înscrisuri se poate obține o imagine de ansamblu şi se poate da un sens informației la care m-am referit anterior. In nici un caz informația cuprinsă în acest înscris nu trebuie făcută publică, nici nu trebuie citită de dumneavoastră, doar în cazul în care mie mi se va întâmpla ceva rău. Ceva rău cu adevărat, nu un fleac. Ei bine, dacă aflați că mi s-a întâmplat ceva rău, îi predați înscrisul cumnatului meu Viriato, fără întârziere, şi reproduceți-i ce v-am spus. Ați înțeles?
— Mai mult sau mai puțin.
I-am dat înscrisul marcat cu numărul trei şi am ieşit să le împart pe celelalte şase. Farmacistului i-a revenit cea cu numărul cinci. Doamnei Pinol (soțul ei, domnul Mahmud, nu era) de la librăria-papetăria Bufnița, numărul unu. Şi aşa mai departe. Fiecăruia îi repetam acelaşi discurs. Ultimul (numărul doi) am fost nevoit să i-l dau doamnei Pascuala de la pescărie, fiindcă la ora aia nu mai rămăseseră deschise alte locuri de încredere. M-a ascultat în linişte, şi-a şters mâinile pe şorț şi şi-a pus înscrisul în decolteu.
— Nu ar trebui să fac asta, a spus ea, dar am s-o fac pentru că sunt mai bună decât marea cea sărată.
La opt şi douăzeci de minute am terminat cu împărțitul. M-am dus la casa pensionarilor, ca să văd dacă dădeam peste Viriato la o partidă de domino. Am avut noroc, era acolo.

I-am povestit despre înscrisuri şi l-am prevenit cu privire
la cum trebuia să procedeze cu ele în cazul în care ar
ajunge în mâinile lui.
— Domnul primar o să te primească dacă o să-i spui
că vii din partea mea. Dă-i-le, chiar dacă pierde alegerile.
Coaforul e în ordine şi socotelile clare. Dacă eu lipsesc,
există un băiat care are îndemânare şi chef şi care nu cere
luna de pe cer. Se numeşte Magnolio. Şi gândeşte-te la ce
ţi-am spus despre uscătorul electric: aşa nu se mai poate
continua nici măcar o zi.
Viriato a încuviinţat totul fără să dea nici cea mai mică
atenţie cuvintelor mele şi s-a întors la partida lui. Eu m-am
dus în staţia de autobuz.
*
Am ajuns cam târziu la locul în care, după cum mi se
spusese la telefon, urma să-l găsesc pe Magnolio, deoarece
în seara aia autobuzele nu funcţionau cu regularitatea lor
specifică, iar destinaţia mea nu era un cartier central şi
nu beneficia de mijloace de transport prea multe. Insă,
după câteva transbordan, m-am trezit în faţa a ceea ce s-a
dovedit a fi un bar pe a cărui uşă de lemn se putea citi,
vopsit în filigran cu spray:
HANUL MANDANGA
PREPARATE BOŞIMANE
Nu era cu nimic diferit de alte baruri de aceeaşi con-
diţie (lamentabilă), în afara acestei reclame şi a clientelei
sale, formată în exclusivitate din negri. Nici unul dintre
aceştia, când am intrat în bar, nu era Magnolio. Mai multe
difuzoare transmiteau muzici diferite, iar un televizor in-
stalat pe o consolă retransmitea întâmplător un interviu

cu domnul primar, care nu părea să suscite interesul con-
sumatorilor obosiţi. Pe perete se aflau stindarde, un poster
mare a lui Whitney Huston şi o poliţă cu străchini de lut,
cu chenar şi desene geometrice. M-am sprijinit de tejghea-
ua pe care se afla o tăbliţă pe care scria cu cretă:
Meniul zilei
JUMĂRI DE ZEBRĂ
— Chiar sunt de zebră? l-am întrebat pe cel care a venit
să mă servească.
Era un bărbat masiv şi în vârstă. Avea tenul negru, lucios
şi mat, ca bachelita, iar părul, sprâncenele şi barba, dese
şi creţe, albe ca zăpada. Datorită acestei particularităţi şi
unei expresii blânde şi glumeţe, părea o combinaţie a celor
trei regi magi.
— De zebră? a făcut el. Nu, domnule. De mârţoagă.
Insă fără păr nu se observă diferenţa. încearcă. Avem şi
înlocuitor de testicule de maimuţă. Ce vă aduc de băut?
— Ce se potriveşte cu jumările?
— Pepsi-Cola, a răspuns el şi, fără să aştepte răspunsul,
a ridicat capul către tavan şi a strigat: Loli, o porţie de ju-
mări şi un pepsi la pahar!
— Auziţi, i-am spus, îmi place locul ăsta.
Bărbatul de la tejghea a zâmbit satisfăcut şi a spus:
— O să vă placă şi mai mult când o să-S cunoaşteţi în
profunzime. Pe lângă consumaţii, avem un cinecîub şi alte
activităţi culturale: conferinţe, seminarii, prezentări de
cărţi. Sâmbăta viitoare are loc o masă rotundă pe tema:
Poziţia misionarului, între mit şi realitate. Iar după dezbatere,
dans. intrarea liberă. Să veniţi.
— Mulţumesc, am spus, însă de unde trăiesc şi lucrez
îmi este foarte peste mână. în realitate, am venit să caut un
prieten. Se numeşte Magnolio. Chiar azi după-amiază am
sunat şi am întrebat de el.

— A, da, chiar cu mine ați vorbit, a spus bărbatul de
la tejghea, ştergându-şi mâna cu şorțul şi întinzându-mi-o.
Sunt administratorul localului: Juan Sebastiân Mandan-
ga, la dispoziția dumneavoastră.
— încântat. Eu sunt coafez.
— Bună meserie. Eu, după cum vedeți, servesc la tej-
ghea. Iar soția mea e în bucătărie, aşa cum o impun canoa-
nele, a spus el cu un zâmbet binevoitor.
După aceea, revenind la motivul prezenței mele acolo,
a adăugat:
— Magnolio n-a venit încă. In fiecare zi aterizează aici,
aşa cum v-am spus, între ora şapte şi jumătate şi opt, ca
să vadă dacă a primit vreun mesaj şi să ciugulească ceva
cu gaşca. Numai că de când s-a încurcat cu Raimundita
vine mai rar. După cum se pare, de data asta e pe bune.
In orice caz, o să vină. Barul este şi o bursă de slujbe. Auziți,
nu cumva sunteți inspector de ceva?
— Nu.
Bărbatul de la tejghea a dispărut după o draperie de iută
şi s-a întors învăluit într-un nor de fum. Intr-o mână ținea
o farfurie plină cu un fel de cartilaje, iar în cealaltă un pahar
de plastic cu un lichid de culoare închisă şi un cubuleț de
gheață. A lăsat ambele lucruri în fața mea şi a zis:
— N-o spun ca să mă aflu în treabă. Situația noastră,
inclusiv a mea, nu e prea comodă. Uneori nu prea ai de ales,
înțelegeți ce vreau să zic. Aici, care mai mult, care mai puțin,
am făcut toți lucruri care nu sunt cuprinse în manualul
de bună purtare. De nevoie, dacă mă-nțelegeți. Cum se
spune în țara mea, nimeni nu-şi bagă picioarele într-o
gaură dacă se poate feri. Magnolio e un băiat bun. Nu ştiu
ce a făcut, dar e un băiat bun.
Am aprobat din cap chiar atunci când silueta masivă
a lui Magnolio îşi făcea intrarea în local. Vederea lui slabă
nu i-a permis să mă distingă (datorită culorii albe) decât
după ce a închis uşa. S-a oprit brusc, a făcut un gest de

surprindere, a schițat o mişcare de întoarcere, ca şi cum
ar fi vrut să plece, şi până la urmă, conştient că se afla în
centrul atenției consumatorilor, pe care sosirea lui îi în-
trerupsese din îndeletnicirile lor monotone, a ridicat din
umeri şi a venit lângă mine la tejghea.
— Acest domn, i-a spus bărbatul de la tejghea, arătân-
du-mă cu vârful bărbiei, spune că este prietenul tău.
Magnolio a mişcat capul în semn de mâhnită confirmare.
— Cum ați dat de mine? m-a întrebat el apoi.
I-am spus cum, iar Magnolio a exclamat:
— Nu vă datorez nici o explicație. Nici dumneavoas-
tră şi nimănui altcuiva.
— O, o, excusatio non petita, accusatio manifesta*, a zis
bărbatul de la tejghea, făcându-i cu degetul lui Magnolio.
In ce belea te-ai băgat, fiule?
— Nu am făcut nimic rău, domnule Mandanga, a zis
Magnolio.
— Trădare, denunț şi complicitate, am spus eu, vi se
pare puțin?
— Fir-ar să fie, acuzațiile sunt grave, a şoptit domnul
Mandanga.
Şi, adresându-mi-se:
— Le puteți proba?
— Doar prin ipoteze, am răspuns, însă foarte solide.
Păreți un bărbat echitabil. Ascultați-mă şi după aceea
trageți concluzia.
— Aşteptați, a spus domnul Mandanga, s-o anunț pe
soția mea. Loli!
De după draperia de iută a venit de la bucătărie o ne-
gresă corpolentă, îmbrăcată în halat, cu şorț şi cu o năfra-
mă viu colorată legată pe cap. Domnul Mandanga mi-a

* Expresie latină de origine medievală, al cărei sens este „o scuză
care nu a fost cerută este o acuzație evidentă", altfel spus „cine se
scuză se acuză" (n. t.).

prezentat-o, iar ea mi-a întins o mână lată, puternică şi umedă.

— Cum au fost jumările? m-a întrebat.

I-am spus că foarte bune (era purul adevăr), după care, fără alte formalităţi, mi-am început relatarea:

— M-aş întoarce, dacă nu aveţi nimic împotrivă, la noaptea de după petrecerea care a avut loc în casa familiei Arderiu, dată în onoarea domnului primar al oraşului nostru, cu prilejul începerii campaniei electorale şi în scopul declarat de a strânge fonduri care aveau să fie destinate acestei campanii. Cu acel prilej, respectiv în noaptea următoare petrecerii, un bărbat matur şi cărunt pe nume Miscosillas, avocat de prestigiu, cu biroul în Diagonal, a vizitat din nou casa familiei Arderiu. Chiar Magnolio mi-a povestit asta, iar lui îi povestise Raimundita, care este menajeră în casa menţionatei familii Arderiu şi pe care Magnolio s-a dus s-o caute în seara aceea cu scopul de a-i face curte şi de a spiona. însă Magnolio nu mi-a povestit tot ceea ce-i povestise Raimundita. Deoarece Raimundita, care nu e deloc proastă, ascultase conversaţia dintre domnul avocat Miscosillas şi familia Arderiu, iar despre acea discuţie îi relatase amănunţit lui Magnolio.

— Nu o amestecaţi pe Raimundita în afacerea asta, a spus Magnolio.

— Dumneavoastră sunteţi cel care a amestecat-o, făcând-o complice involuntară la o acţiune mârşavă. Ceea ce Raimundita a aflat în casa familiei Arderiu şi, apoi, i-a povestit lui Magnolio, a fost că, din cauza asasinării lui Pardalot, apăruse un interes deosebit pentru descoperirea ascunzătorii unui invalid pe nume Agustín Taberner, alias Gaucho, şi a fiicei acestuia, o veche prezentatoare de modă de lenjerie intimă numită Ivet. Magnolio a lăsat-o pe Raimundita să vorbească, iar după aceea a conceput un plan care ar fi trebuit să-i aducă mari beneficii. Chiar în noaptea

aceea sau a doua zi s-a dus să-l vadă pe avocatul Miscosillas şi i-a spus că ştia unde se afla ascunzătoarea bărbatului pe care îl căutau, după cum aflase din sursă sigură. Cunoştea această ascunzătoare pentru că Ivet (care este foarte meticuloasă) , atunci când stătea bine cu banii, contracta serviciile lui Magnolio pentru a o duce şi a o aduce de la rezidența din Vilassar, unde îl ținea ascuns de câțiva ani pe tatăl ei invalid şi pentru a evita în acest fel neajunsurile trenului şi contactul cu plebea, întotdeauna jenant, şi mai abitir în timpul lunilor de vară. Apelând la Magnolio, Ivet nu îşi închipuia că punea în pericol secretul, cu atât mai mult cu cât nu existase şi nici nu era previzibil că ar fi putut să existe vreo apropiere între un şofer negru şi cercul select al familiilor Arderiu, Pardalot şi Miscosillas. Şi, într-adevăr, ea nu ar fi avut loc defel, dacă asasinarea lui Pardalot şi cercetările ulterioare, întreprinse cu dibăcie de mine, nu ne-ar fi aruncat pe unii în brațele celorlalți, în sens figurat, cel puțin în ceea ce mă priveşte. S-a întâmplat sau nu aşa, Magnolio?

— Nu spun nici da, nici ba, a răspuns acuzatul, însă, chiar dacă lucrurile s-ar fi petrecut aşa, care-i baiul? Cu toții stăm cu urechile ciulite, ca nişte antilope. Iar vinderea de informații nu e mai puțin legală decât să serveşti mâncare expirată, cum face domnul Mandanga, sau să ungi cu leşie părul doamnelor, cum faceți dumneavoastră.

— Să nu intrăm în dezbateri, a spus domnul Mandanga, până nu lămurim întâi câteva puncte esențiale ale acestei poveşti. De exemplu: cine este Agustîn Taberner, alias Gaucho, şi cine este această Ivet, care stârnesc atâta frământare?

— Doi neserioşi, am răspuns eu. Agustîn Taberner, alias Gaucho, a fost membru fondator, împreună cu Pardalot şi Miscosillas, al mai multor societăți de o legalitate îndoielnică şi cu un beneficiu fabulos, după care a fost înlocuit

în componența trioului de Ivet Pardalot, pe care nu trebuie s-o confundați cu fiica lui Agustín Taberner, alias Gaucho, pe care o cheamă tot Ivet.

— Probabil că sunt un pic proastă, a spus doamna Loli, dar nu reuşesc să pricep bine afacerea. De ce doreau Miscosillas şi ceilalți să ştie unde se afla ascunzătoarea lui Agustín Taberner, alias Gaucho?

— Nu ştiu cu exactitate, am spus eu, doar fac unele supoziții, în această afacere se amestecă poveşti vechi cu altele mai recente. însă oricare ar fi motivul răpirii lui Agustín Taberner, alias Gaucho, un lucru e sigur: viața lui e în pericol. Şi încă unul: Magnolio este în bună măsură răspunzător moral de ceea ce se întâmplă.

Toți l-am privit pe Magnolio, aşteptând o contrazicere hotărâtă a acuzațiilor mele, dar el, pus în fața descrierii obiective a faptelor (şi a culpei sale), tăcea şi îşi privea vârfurile pantofilor. Când, în sfârşit, şi-a ridicat privirea, am văzut cum două lacrimi mari ca două picături de petrol îi curgeau pe obraji.

— Tot ceea ce a spus acest bărbat, a zis el cu glasul întretăiat, este adevărat. Mi-e ruşine. Mereu am încercat să lucrez respectând legea junglei, dar de data asta m-am lăsat dus de ambiție. Aveam nevoie de bani. Nu mă obligați să vă spun pentru ce. Aveam nevoie de ei pentru un scop bun, însă mijloacele folosite pentru a-i obține au fost incorecte, înțeleg, îmi pare rău şi o să fac tot ce pot ca să-mi îndrept greşeala.

— Căința este bună când eşti sincer şi când aduce cu ea dorința de îndreptare, a spus domnul Mandanga, însă pe Agustín Taberner, alias Gaucho, nu-l prea ajută.

Când a auzit aceste cuvinte, Magnolio şi-a îndreptat trupul impozant, şi-a dat jos şapca de şofer, a dus-o la piept, ca şi cum ar fi dorit să astupe cu ea ecoul bătăilor inimii sale nobile, şi a spus:

— Putem încerca să-l eliberăm.
— E aproape imposibil, am spus eu. Fără îndoială, îl
țin bine păzit. Şi, în plus, nu ştim unde l-au dus.
— A, a replicat Magnolio, eu ştiu.
L-am privit surprinşi, iar Magnolio, mândru că atrăsese
atâta atenție asupra persoanei sale, ne-a povestit cum în dimi-
neața următoare nopții nefaste a trădării, Magnolio şi dom-
nul avocat Miscosillas s-au dus cu maşina lui Magnolio să-l
ia pe un al treilea individ, mascat, iar după aceea toți trei
au plecat la reşedința din Vilassar, de unde l-au săltat pe tatăl
lui Ivet şi l-au dus într-un loc sigur. Acolo, domnul avocat
Miscosillas i-a plătit lui Magnolio suma promisă, cerându-i
totodată să nu dezvăluie nimic din cele întâmplate, întrucât,
dacă o va face, poliția îl va considera complice la răpire şi,
fiind negru, îi vor atribui cele mai rele intenții.
— Acum însă, a încheiat Magnolio, sunt dispus să-mi
asum orice risc ca să mă reabilitez în ochii dumneavoastră,
în ochii domnului Mandanga şi ai soției lui, care au fost
ca nişte părinți pentru mine, în ochii domnişoarei Ivet,
care de multe ori mi-a dat de lucru şi a avut încredere în
mine, şi în special în ochii străbunilor mei, pentru că sunt
animist, motiv pentru care, dacă doriți, vă duc cu maşina
mea, fără să vă iau bani, la ascunzătoarea unde îl țin închis
pe Agustîn Tabcrner, alias Gaucho, dar numai până la uşă.
Trebuie să vă avertizez, însă, că este vorba despre un loc
periculos şi în acelaşi timp sinistru, numele sau toponimul
lui fiind Castelldefels.
Mi-am asumat riscul, domnul Mandanga şi soția lui l-au
felicitat pe Magnolio pentru acea schimbare de atitudine
dreaptă şi lăudabilă, iar pe mine pentru elanul meu, şi după
ce ne-am ridicat amândoi de la tejghea, ne-au îmbrățişat,
ne-au amintit că săptămâna următoare începea un ciclu de
Truffaut şi au refuzat să le plătesc jumările şi Pepsi-Cola,
spunând că reprezentau o atenție din partea casei.

trecuse de miezul nopții când Magnolio şi cu mine
am început călătoria şi, fiindcă traficul este redus pe Ronda
de Dalt (lucrare grandioasă), am parcurs un drum lung
într-un timp scurt. Nu însă atât de scurt încât Magnolio
să nu îmi poată istorisi cele întâmplate în dimineața aceea,
la începutul căreia, aşa cum deja începuse să ne poves-
tească în bar, Magnolio îi luase cu maşina lui, de la unul
din colțurile bulevardului Diagonal cu strada Muntaner,
pe avocatul Miscosillas şi pe un alt individ scund şi cu o
constituție masivă, pe care Magnolio a spus că l-a recunos-
cut pe loc, chiar dacă avea fața acoperită cu un capişon
şi vorbea, atunci când vorbea, cu vocea deformată de o
maşinărie şi asemănătoare cu a rățoiului Duffy, ceea ce-l
făcea pe stăpânul ei şi mai misterios, dar totodată îl făcea
să piardă din demnitate. In plus, cei doi răpitori şi-au spus
puține lucruri în timpul călătoriei, fără îndoială pentru
a nu-i aduce la cunoştința şoferului (Magnolio) perfidele
lor intenții. In acest fel, cu toate vicisitudinile specifice
traficului de la acea oră, pe care Magnolio le-a descris în mod
detaliat şi pe care eu acum le omit, au ajuns toți trei în fața
porții reşedinței din Vilassar, bine cunoscută cititorului
atent. Magnolio ar fi preferat să rămână în maşină, a conti-
nuat Magnolio, şi asta le-a comunicat şi însoțitorilor lui,
însă mascatul i-a ordonat să-i însoțească pentru situația în
care ar fi fost nevoie să ridice vreun colet. Cu atâta cruzime
s-a exprimat, a spus Magnolio. Când se aflau în interiorul

reşedinţei, o paţachină cu funcţia de asistentă-şefă Ie-a ieşit în întâmpinare. Probabil că fusese anunţată dinainte, iar discreţia ei fusese cumpărată, deoarece a spus că totul era pregătit, aşa cum se înţeleseseră, şi-a băgat într-un buzunar al halatului cecul pe care i l-au dat şi i-a condus pe cei trei bărbaţi printr-un coridor până la camera în interiorul căreia dormea un invalid într-un scaun cu rotile. Chiar lângă scaunul cu rotile al invalidului se afla un geamantan închis care conţinea, după spusele asistentei-şefe, îmbrăcămintea invalidului şi alte lucruri, tot ale lui. Invalidul, tot după spusele asistentei-şefe, fusese pregătit pentru călătorie, lăsând să se înţeleagă, de data aceasta după spusele lui Magnolio, că îi fusese administrat ceva anume care să-l pleoştească. După acest conciliabul, l-au luat pe invalid şi lucrurile lui de la reşedinţă, l-au pus pe invalid în maşină, iar în portbagaj scaunul cu rotile al invalidului şi geamantanul invalidului şi au plecat cu invalidul şi cu tot calabalâcul invalidului. După o bucată de drum, despre ale cărui întâmplări Magnolio a făcut din nou o descriere minuţioasă, au ajuns la porţile unei vile situate într-o zonă rezidenţială din Castelldefels, acolo unde tocmai ajunseserăm şi noi, la rândul nostru, în acest punct al povestirii. Am părăsit autostrada denumită Castelldefels în dreptul unei parcări pentru rulote, cu grătar, benzinărie şi centru de expoziţie şi de vânzare de mobilă de grădină numit Piratul Sodomit, am dat două sau trei ocoluri şi, după câteva încercări zadarnice de orientare ale lui Magnolio, ne-am trezit circulând pe nişte străzi flancate de vile, pe care eu nu aş ezita să le calific „de vis", chiar dacă multe dintre ele erau dărâmate de dragul progresului, pentru a face loc clădirilor de apartamente, mai mari şi mai în consonanţă cu actualul gust pentru aglomeraţie. Nici o fiinţă omenească şi nici o maşină nu se vedea prin împrejurimi, şi nici măcar sunetul cadenţat al valurilor mării când se

sparg de țărmul plajei din apropiere ori șuieratul îndepărtat al unui tren de marfă nu rupeau liniștea când Magnolio a optit motorul, după ce a tras mașina la un colț.
— Aia este, a spus el, arătând o vilă de două etaje, cu formă triunghiulară, pereți albi, obloane verzi și acoperiș cu țigle decolorate, înconjurată de o grădină, iar aceasta, la rândul ei, de un gard care nu avea mai mult de un metru și jumătate înălțime. V-aș însoți cu plăcere, însă, după cum vedeți, nu am unde să parchez.
— Nu vă faceți probleme de conștiință, Magnolio, i-am spus. Această afacere nu vă privește, iar dumneavoastră ați făcut ceea ce ar fi făcut orice om de bine în aceleași împrejurări, ca să nu spun mai mult. In realitate, această afacere privește doar câteva persoane, cu care nici dumneavoastră și nici eu nu avem nimic de-a face și nimic de lămurit. Pe noi, prietene Magnolio, ne preocupă supraviețuirea, iar supraviețuirea noastră nu trece pe la Castelldefels. Iar dacă vă întrebați de ce, dacă gândesc așa, mă leg totuși la cap, am să vă răspund că nu știu. O exista vreun motiv sau vreun imbold. Presupun că unul dintre ele este stârnit de domnișoara Ivet. Iar acum, dați-mi voie să vă pun o întrebare capitală: sunt câini?
— Eu nu am auzit nici unul azi-dimineață, a răspuns Magnolio.
Am coborât fără să mai spun nimic, iar Magnolio a pornit și a plecat. Când zgomotul mașinii nu s-a mai auzit, m-am apropiat cu grijă de vilă. Poarta nu era mai înaltă decât gardul și se închidea cu un simplu zăvor: vila fusese construită într-o epocă îndepărtată, când proprietatea era încălcată doar de câțiva amatori. De la poartă până la casă trecea o potecă acoperită cu rumeguș; restul grădinii era acoperit de iarbă și presărat cu flori mari. Un migdal, un lămâi și un palmier mustăcios completau registrul botanic al locului. Pe partea dreaptă a casei, față de locul unde mă

aflam eu, se intuia începutul sau capătul unei piscine goale şi descoperite, nefolosită de mult timp; în partea opusă, un garaj. Prin partea din spate a vilei se ajungea la o altă vilă, la fel cu cea descrisă chiar în acest paragraf. Această a doua vilă se afla în întuneric; prima lăsa să se vadă o lumină printre obloanele întredeschise ale unei ferestre de la parter. In eventualitatea că la acea fereastră s-ar fi aflat vreun paznic, am preferat să intru prin grădina celeilalte vile, presupunând că era goală. Nu era: imediat după ce am sărit gardul şi am păşit câţiva metri prin iarbă în patru labe, am auzit o răsuflare şi am văzut la o palmă de ochii mei gura unui câine fioros, pentru a cărui descriere mă limitez, la ceea ce oferă despre această rasă Dicționarul Academiei Regale Spaniole: „Câine mare, prevăzut cu un cap rotund, urechi mici şi căzute, ochi strălucitori, gură mare, dinți puternici, gât scurt şi gros, piept larg şi robust, labe puternice şi robuste şi părul lung, puțin lânos. Este foarte curajos şi credincios, şi cel mai bun pentru a apăra turmele." Limba băloasă care îi atârna pe o parte a gurii şi o curea pe care se putea citi numele lui (Churchill) îi accentuau ferocitatea aspectului. M-am considerat deja halit. Bineînțeles, după câteva secunde, în timp ce înspăimântătorul prădător se delecta prelungindu-mi agonia, mi-am amintit că aveam în buzunarul hainei sendvişul cu calamar şi ceapă pe care Ivet nu apucase să-l mănânce la prânz. Mi-am dus încetişor mâna la buzunar, am scos pachetul, am dat la o parte hârtia de ziar în care era înfăşurat sendvişul şi, cu un gest blând, l-am aruncat în botul fiarei. Care a închis botul, l-a mestecat, l-a înghițit, şi-a fixat către mine privirea acum mai curând taciturnă decât fioroasă şi a deschis din nou botul. Am închis ochii. Când i-am deschis, câinele era tot cu botul deschis. După câteva secunde a scos un râgâit delicat, a închis gura, s-a întors şi a plecat.

După această aventură enervantă, nu-mi rămânea decât să ajung la uşa din spate a primei vile, obiect al incursiunii mele, acolo unde probabil că se afla sechestrat Agustîn Taberner, alias Gaucho, şi pe care de acum înainte, pentru a fi mai concis, o s-o numesc simplu „vila". Uşa din spate (a vilei) era din lemn, cu un panou de sticlă înjumătățea superioară, prin care, privind, am reuşit să întrezăresc în penumbră o bucătărie. Uşa era încuiată, dar până şi un copil ar fi reuşit s-o forțeze cu un bețişor de acadea. Intr-o clipă am fost înăuntru. Odată ajuns acolo, am închis uşa, m-am ridicat în picioare, pentru că mersul în patru labe are multe inconveniente şi nici un avantaj, şi am cercetat terenul în linişte şi amănunțit. In cămară am găsit mai multe sticle de whisky, gin şi rom, cutii cu alune prăjite, un borcan de cafea solubilă, un pachet cu pliculețe de ceai, sare şi zahăr; în frigider, apă tonică, bere şi suc de roşii; în congelator, cuburi de gheață şi o sticlă de votcă brumată. In dulapuri erau vase, pahare, farfurii, lingurițe şi cuțite; deasupra unei polițe, un candelabru cu o jumătate de lumânare, o cutie cu chibrituri şi mai multe cutii de prezervative. Cu siguranță, nu era o casă locuită de o familie. Arzătoarele din bucătărie erau reci. Pipăind diverse mobile şi obiecte, am observat că şi pe unele, şi pe altele se adunase un strat gros de praf. Am mâncat un pumn de alune, am luat o linguriță şi un sfeşnic, am aprins lumânarea cu un chibrit şi am ieşit pe o altă uşă, în cealaltă parte din interiorul vilei.

Acolo nu era complet întuneric, pentru că pe uşa întredeschisă a unei încăperi venea o lumină slabă, care lumina un spațiu larg şi fără mobilă. Am presupus că atât încăperea luminata, cât şi lumina erau aceleaşi pe care le văzusem la fereastră încă din stradă. Din încăperea aceea, în afară de lumină, ieşeau şi acordurile suave ale unei partituri clasice pe care am recunoscut-o imediat: Only you,

unul dintre marile succese ale celor de la Platters. La stânga
mea se afla o altă uşă. Am deschis-o şi am băgat capul şi
sfeşnicul prin deschizătură. Asta mi-a permis să văd o încă-
pere neaerisită, unde erau îngrămădite obiecte destinate
cândva petrecerii timpului liber, iar acum date uitării: bici-
clete, umbrele, şezlonguri, rachete, o masă de ping-pong.
Totul era rupt şi murdar, iar camera mirosea a mucegai
şi a cauciuc putrezit. Dincolo de o altă uşă am văzut o chiu-
vetă, o oglindă şi un veceu. In fundul încăperii goale am
dat de uşa principală a vilei. Avea zăvorul tras; l-am deschis
pentru a lăsa drumul liber, în caz de nevoie.
După ce am făcut asta, m-am dus la uşa întredeschisă
de la încăperea luminată. Am apucat să văd doar o canapea
mare, acoperită cu un cearşaf alb, şi marginea unei mobile
acoperite în acelaşi fel. S-a terminat ultimul cântec şi a
început să se audă zgârietura acului de safir pe şanțul gol
al discului. In scurt timp s-a auzit acul pick-upului care
fusese ridicat neatent, iar discul s-a izbit şi s-a spart de perete,
deasupra canapelei acoperite. După câte se părea, nu fu-
sese pe gustul ascultătorului. Ca să nu-mi dau de gol prezența
în liniştea care a urmat acestei distrugeri, am rămas nemiş-
cat până când acul a început din nou să hârâie şi s-a auzit
vocea bine timbrată a lui José Guardiola cântând Fracul
vechi. Am profitat de acest hit ca să mă întorc la ale mele.
Ceea ce căutam, adică scara care ducea la etajul supe-
rior, se afla la capătul încăperii goale, în dreapta. Am suit
pe vârfuri şi am ajuns într-un coridor în care dădeau mai
multe uşi. Am ascultat când la una, când la alta, până când
am perceput o tuse reținută. Am încercat clanța, dar ea nu
a cedat. Am dedus că acolo îl țineau încuiat pe Agustfn
Taberner, alias Gaucho. Am lăsat sfeşnicul pe podea, am
scos din buzunar lingurița pe care o luasem din bucătărie
şi am descuiat. An recuperat sfeşnicul, am intrat şi, în timp
ce închideam uşa în spatele meu, am şoptit:

— Să nu vorbiți tare.
Silueta unui bărbat s-a mişcat într-un scaun cu rotile.
— Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat el în şoaptă.
— Coafezul.
— Aha, şi ce faceți cu un sfeşnic în mână?
— Am venit să vă eliberez.
— Nu văd care este legătura.
— Nici eu, am recunoscut.
Lângă unul dintre pereții laterali ai camerei se afla un pat îngust şi fără formă. Printr-o gaură din saltea ieşeau mai multe bucăți de burete murdar şi ros. Din partea cealaltă a camerei mă privea un papă-lapte cu un sfeşnic în mână: eram eu, reflectat în geamul unui dulap. Printr-o deschizătură dintre obloanele unei ferestruici intra o rază de lumină care venea din stradă. In zadar am încercat să deschid obloanele, înțepenite din cauza trecerii timpului. M-am întors lângă invalid.
— De ce faceți asta? a întrebat el.
— Pentru fiica dumneavoastră, am răspuns, optând pentru versiunea prescurtată a motivelor mele.
— Ei, n-o amestecați pe Ivet în farsa asta, a spus el.
— Iar dumneavoastră nu fiți naiv: Ivet este cea care v-a păcălit pe dumneavoastră, domnule Gaucho. Sunteți argentinian?
— Nu. Mi se spunea Gaucho pentru că eram cel mai bun dansator de tangou.
— Păi, ar fi fost mai bine dacă ați fi dansat mai puțin şi nu ați fi ajuns invalid. Acum, să-mi spuneți cum ieşim de aici.
— Un pic de respect. Sunt invalid pentru că mi-au rupt picioarele. Pe lângă boala mea de rinichi. Sunt incurabil pe termen lung.
— Cine v-a rupt picioarele? Pardalot?
— Bineînțeles.

— Atât de tare i-ați înșelat?
— Destul.
— Și Miscosillas?
— Nu. Asta este un biet avocat, omul de paie al domnului primar. N-ar fi mai bine să vorbim despre toate astea într-o berărie?
— E foarte ușor de spus, am replicat. Dar dacă ne apucăm să coborâm scările în scaunul cu rotile, o să vă rupeți și picioarele, și brațele. Fără să mai vorbim de tot tărăboiul stârnit.
— Aveți dreptate, a recunoscut el. Luați-mă în spate. Cântăresc puțin, iar dumneavoastră păreți puternic.
— Sunt umeri falși. Doar n-o să vă duc în spinare pe autostrada Castelldefels până la Barcelona.
Invalidul s-a gândit o clipă, după care a spus:
— Gata, știu. întâi mă coborâți pe mine, iar după aceea coborâți scaunul.
— Așa-i, nu e o idee rea, am recunoscut.
Am deschis ușa. La urechile noastre au ajuns acordurile unei melodii triste (Tombe la neige, dacă nu cumva alta a lui Adamo pe care o confund mereu cu Tombe la neige). Lăsând ușa deschisă, am reușit, cu mari eforturi și cu o mare pierdere de timp, să-l ridic din scaunul cu rotile și să-l așez șovăitor în spatele meu șubred. El s-a prins strâns de gâtul meu. Ca să nu mă sufoce și să am mâinile libere, i-am spus să țină sfeșnicul. Așa am ieșit din cameră. Am făcut câțiva pași, mi s-au sucit gleznele și am căzut amândoi pe jos. Din fericire, vocea inspiratului șansonetist a acoperit tărăboiul căderii.
— Nu sunt bun de nimic, am îngăimat obosit. Mereu am fost cam șubred. Iar de câteva nopți dorm puțin.
— Mi-era mai bine răpit decât acum, a protestat Gaucho.
— Tăceți și nu vă mișcați. Mă întorc imediat, am spus.

Pe pipăite, am recuperat lumânarea, care ieşise din sfeşnic şi se stinsese, şi-am aprins-o din nou cu un chibrit. Jos s-a făcut din nou linişte, iar după o clipă s-a auzit zgomotul discului făcându-se bucăți de perete. In continuare a cântat Aznavour în spaniolă Se está muriendo la mamá. M-am întors în cameră şi am deschis dulapul cu uşă de sticlă. Aşa cum prevăzusem, am găsit acolo lenjerie de pat. Am luat un pled şi m-am întors cu el lângă invalid, pe care l-am găsit zăcând şi scufundat în plâns.

— Ei, ce-ați mai pățit? l-am întrebat. V-ați lovit?

— Nu. Din cauza melodiei, a spus el.

*

Profitând de relaxarea melancolică provocată de amintirea unor vremuri mai fericite, care îl cuprinsese pe Agustín Taberner, alias Gaucho, l-am aşezat pe pled şi, trăgând de el, l-am târât până în apropierea scării cu relativă uşurință, metodă uşoară şi în virtutea Dumnezeu mai ştie cărei legi a mecanicii prin care am văzut oameni slabi deplasând piane şi frigidere. Treptele, fireşte, prezentau dificultăți suplimentare.

Totuşi, cu dexteritate, curaj, ba şi cu o buşitură uneori, reuşiserăm să coborâm prima treaptă, când ne-au întrerupt nişte ciocănituri la uşa de la intrarea în vilă. Indiferent cui i-ar fi fost adresată această chemare, muzica îl împiedica s-o audă. Noul venit a încercat să deschidă din afară uşa de la intrare şi a reuşit după prima încercare, pentru că eu trăsesem cu puțin timp înainte zăvorul. In uşa de la intrare a apărut umbra unui bărbat. Pentru a nu fi văzut de noul venit, m-am trântit pe jos şi ne-am acoperit amândoi cu pledul, formând astfel o umflătură cu o mărime regulată, iar după părerea mea puțin vizibilă în penumbra care domnea. Pe deasupra, s-a terminat chiar în acea clipă şi cântecul (lui Aznavour) care se auzise până atunci şi am

perceput distinct zgomotul uşii în timp ce era închisă de noul venit. Din încăperea luminată, o voce ciudată a întrebat:
— Cine-i acolo?
— Eu sunt, a răspuns noul venit.
Vocea lui îmi era cunoscută, dar în acel moment nu ştiam cui să i-o atribui. Cealaltă voce era de nerecunoscut din cauză că era deformată de maşinăria folosită în ocaziile anterioare de către mascat.
— Cum ai intrat? a întrebat acesta.
— Uşa era descuiată, a răspuns noul venit.
— Hm, a spus cealaltă voce, aş fi putut jura că am tras zăvorul uşii de la intrare.
— Păi, era deschis, a replicat noul venit. N-are nici o importanță: o s-o încui cu cheia.
Aşa a şi făcut noul venit, cu o cheie pe care a scos-o din buzunar şi pe care apoi a vârât-o la loc, îndreptându-se către încăperea luminată, unde s-a sprijinit de tocul uşii, privind bucățile de disc împrăştiate pe pardoseală. Lumina care provenea de la încăperea luminată forma în contre-jour un nimb în jurul părului cărunt al noului venit. Astfel l-am recunoscut pe domnul avocat Miscosillas, care a întrebat:
— Ce făceai? Ascultai muzica proastă de ieri, de azi şi dintotdeauna?
— Da, şi distrugeam discurile astea mizerabile, a răspuns vocea transformată. V-ați întâlnit cu ea?
— Nu, a răspuns noul venit Miscosillas. Am aşteptat-o în José Luis, unde mi-a dat întâlnire, însă n-a venit. In timp ce aşteptam acolo, a sunat şi mi-a dat întâlnire într-un alt bar, iar după aceea în altul. La al patrulea, m-am săturat şi am venit aici.
— Of, eşti un idiot, a spus vocea transformată (şi supărată) .

— De ce? a întrebat fără să se enerveze domnul avocat Miscosillas.
— O să-ți explic mai târziu. Acum, linişte: bate cineva la uşă.
— Nu te nelinişti. E Santi. A venit cu mine, dar am lăsat maşina cam departe şi săracul merge greu de când a ieşit de la Urgență.
— N-ar fi trebuit să-l aduci, a spus vocea. Pe zi ce trece eşti tot mai tâmp. Perimat, fizic şi mental, la fel ca discurile astea. Du-te şi deschide, ce mai aştepți?
Domnul avocat Miscosillas a ascultat şi a intrat legănân-du-se pe două cârje Santi, vechiul paznic devenit acum, şi el, un invalid în urma împuşcăturii încasate în apartamentul meu. Domnul avocat Miscosillas a închis din nou uşa cu cheia pe care şi-a băgat-o în buzunarul vestei.
— Lucrurile se complică, a şoptit la urechea mea Agustín Taberner, alias Gaucho. Acum sunt trei, care de care mai periculos.
— Nu vă pierdeți speranța, am răspuns, poate încep să se certe şi se poate întâmpla orice.
O vreme am stat tăcuți şi nemişcați. Dinspre încăperea luminată venea şuşotitul nedesluşit al unei conversații întrerupte de pauze lungi. Cai foarte mare grijă, am ieşit de sub pled şi am reluat coborârea prin metoda descrisă. Când am ajuns la piciorul scării, lumina care provenea din încăperea luminată a proiectat o umbră. Ieşea cineva. Am avut timp să trag pledul şi pe invalid până într-un colț, să mă aşez lângă el şi să ne acoperim din nou. Am ridicat un colț al pledului şi l-am văzut pe domnul avocat Miscosillas ieşind din încăperea luminată, privind spre locul întunecat unde ne aflam, intrând în bucătărie şi aprinzând lumina. S-a auzit un cloncănit, iar după o vreme lumina de la bucătărie s-a stins şi domnul avocat Miscosillas s-a întors în încăperea

luminată, ducând pe o tavă o sticlă de whisky, patru pahare şi un vas cu gheaţă.
— Uşa de la bucătărie era deschisă, a comentat el, ca şi cea de la intrare.
— Şi pe asta aş fi putut jura că am închis-o, a zis vocea.
— Bine, a spus domnul avocat Miscosillas, n-are nici o importanţă. Oricum, am încuiat-o şi mi-am băgat cheia în buzunar, lângă cealaltă. Acum am amândouă cheile în buzunar.
— După cum se pare, am şoptit, mai aşteaptă pe cineva.
Nişte lovituri în uşa de la intrare mi-au confirmat presupunerea. Domnul avocat Miscosillas s-a dus să deschidă, protestând că el trebuia să facă totul, de parcă ar fi fost lata în casă. Acestea au fost cuvintele lui. Imediat după ce a deschis uşa (cu cheia corespunzătoare acelei uşi), un bărbat a intrat plin de elan.
— încuie, Horacio, a spus el. Nu m-a urmărit nimeni, însă orice prevedere e necesară.
Domnul avocat Miscosillas a închis din nou uşa cu cheia, în timp ce noul venit era întâmpinat în încăperea luminată de vocea falsă a mascatului.
— Ai ajuns foarte târziu.
— Da, bun, ştiţi cum merg treburile la televiziune: îţi spun zece minute şi se fac trei ore. Ba machiajul, ba încadrarea, ba una, ba alta. Şi ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, a trebuit să repetăm mai multe scene pentru că intervievatul avea un zâmbet indiferent. Cum câştig alegerile, îi arăt eu lui. Pe ansamblu, însă, a ieşit foarte bine. Aşa mi-au comunicat consilierii mei de imagine, care au urmărit programul cu mult interes de la cafenea.
— Sper că n-ai venit cu maşina oficială şi cu escorta.
— Nu, nu, am luat furgoneta cu megafon. Se ştie ceva de fată?

— N-a venit la întâlnire, a spus domnul avocat Miscosillas.
— Iar idiotului ăstuia, văzând că ea îşi bate joc de el de atâtea ori, nu i-a trecut prin minte altceva decât să vină încoace, a spus vocea.
— Mie mi se pare o idee bună, a spus domnul primar. Pe cine servesc cu un scotch on the rocks?
In timp ce se auzea zgomotul gheții în pahare, am trecut în revistă situația. Nu era roz. Cele două uşi de la intrare (şi ieşire) erau încuiate cu cheia şi nu-i totuna o cheie cu un zăvor: să forțez încuietoarea cu lingurița mi-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră, cu riscul corespunzător de a fi prins în flagrant. Insă dintre toate planurile posibile, acela era singurul viabil, deoarece cu un invalid în scaun cu rotile nu puteau fi folosite ferestrele şi nici coşul şemineului. Dintre cele două uşi, cea de la bucătărie părea a fi alegerea cea mai logică, deşi ieşirea pe acolo implica o posibilă reîntâlnire cu câinele şi, de această dată, nu mai aveam cu ce să-i câştig bunăvoința, asta dacă nu cumva îi plăceau alunele prăjite şi sucul de roşii. Mai întâi, bineînțeles, trebuia să mă întorc la primul etaj şi să cobor scaunul cu rotile, aşa cum stabilisem la începutul evadării.
Din aceste minuțioase, însă necesare speculații mentale am fost întrerupt brusc de un miros suspect de lână arsă. Invalidul şi cu mine am început să înjurăm la unison. Din neglijență, uitaserăm să stingem lumânarea, iar pledul ardea.
Cum altruismul meu are o limită, l-am lăsat pe invalid să se descurce de unul singur şi am ieşit în grabă. Am avut mare ghinion, pentru că pledul mi se prinsese de haine şi a venit după mine. Zarva nu putea trece neobservată şi imediat s-au auzit voci în încăperea luminată exclamând:
— Ce dracu' se întâmplă acolo?
Domnul primar a scos capul pe uşă şi a spus:

— Nu ştiu. E un pled în flăcări care aleargă prin casă.
— Santi, băga-mi-aş, fă ceva! a exclamat avocatul Miscosillas, că pentru asta eşti plătit.
— Am fost demis, a replicat fostul paznic.
— Păi atunci dă-mi pistolul, derbedeule, a spus domnul avocat Miscosillas.
Şi a ieşit ținând în mână un Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22, chiar în momentul în care eu încercam să mă desprind de pled. Ca să fiu sigur, mi-am aruncat şi vesta şi pantalonii, după care am ridicat brațele şi am strigat:
— Mă predau!
— Lasă brațele jos şi stinge torța asta înainte să ardă casa, tâmpitule, mi-a ordonat domnul avocat Miscosillas.
Fiind la fel de interesat ca el să evit producerea unei nenorociri, am fugit la bucătărie şi m-am întors cu două pahare pline cu apă. Această intervenție şi câteva călcaturi hotărâte au redus pledul la fum şi cenuşă. După aceea, avocatul Miscosillas m-a lăsat să intru în încăperea luminată şi să dau piept cu cei adunați acolo. Domnul primar a fost primul care a reacționat.
— Fir-ar să fie, dumneavoastră sunteți, a spus el. Credeam că am terminat de filmat spotul.

*

M-au obligat să îmi pun din nou haina, uşor arsă, şi m-au pus să mă aşez pe o pernă veche, din piele brodată, care îmi vătăma fesele. Santi, pistolarul invalid, îşi recuperase între timp pistolul Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22 şi nu înceta să mă țintească cu el; domnul primar şi domnul avocat Miscosillas ocupau protocolar canapeaua largă, iar individul mascat se învârtea cu paşi mari prin încăpere, ca un leu în cuşcă şi cu glugă. După o vreme, văzând că nu se întâmpla nimic şi ținând cont că în situația

aia timpul nu se scurgea în favoarea mea, am hotărât să
iau inițiativa, vorbind în următorii termeni:
— Domnilor, din atitudinea dumneavoastră neliniştită
şi din privirile ascunse pe care vi le aruncați unii altora,
deduc că această situație vă deranjează, iar cum pentru
mine este şi mai incomodă, vă propun s-o deblocăm cu
ajutorul singurului mijloc care funcționează în aceste ocazii,
adică să dăm cărțile pe față sau să le punem pe masă, amân-
două variantele fiind corecte.
Am făcut o pauză, ca să sondez efectul propunerii mele,
dar nu am constatat nici o reacție, nici pro, nici contra şi,
considerând că pentru intențiile mele era potrivit să încep
întrunirea cu o lovitură de efect, m-am adresat mascatului
şi i-am spus:
— A venit timpul să punem capăt farsei ăsteia cu cornet
şi surdină. Prima oară m-ați păcălit, domnişoară Ivet, dar
ulterior n-ați mai reuşit. N-are nici un rost să vă mai pre-
faceri. Iar dacă purtați capul acoperit atâta timp, vi se deshi-
dratează pielea, creşte secreția sebacee şi părul devine gras
şi pleoştit.
Ridicând din umeri, respectiva şi-a scos capişonul, care
avea în dreptul gurii un aparat electronic pentru distor-
sionarea sunetului şi l-a aruncat pe jos. După aceea şi-a scos
vesta, pantalonii şi pernuțele care, aşezate pe sub haine,
îi ascundeau formele feminine şi-i dădeau înfățişarea şi
alura neplăcută a unui bărbat masiv. Sub aceste haine purta
un pantalon de lycra gri-deschis şi o cămăşuță albă, simplă,
fără mâneci. Ținuta comodă, modernă şi fără pretenții,
o întinerea şi-i stătea cu adevărat bine. Imediat domnul
primar s-a ridicat de pe canapea, a dat fuga spre ea cu
mâna întinsă şi i-a spus:
— încântat. Sunt primarul Barcelonei şi mă prezint la
realegeri.

Ea i-a adresat o privire plină de furie şi de dispreţ, a încrucişat braţele peste bluză şi i-a aruncat dur:
— Sunt Ivet Pardalot, cretinule, şi mă cunoşti de când m-am născut.
— A, da, e adevărat. Nu mi-am dat seama. Dar te-am ținut în brațe când ai fost stropită cu apă de botez... sau freatică, nu-mi aduc aminte, a recunoscut domnul primar, întorcându-se puțin confuz la locul lui. Cum să te gândeşti la una ca asta... Horacio, pe tine transformarea asta nu te-a lăsat cu gura căscată?
— Nu, domnide primar, am spus eu, înainte ca cel numit să poată răspunde la întrebarea domnului primar, domnul avocat Miscosillas a ştiut de la bun început secretul dublei personalități a domnişoarei Ivet. Mai bine zis, a ştiut numai o parte din secret, pentru că există lucruri pe care nu le ştie şi pe care n-o să-i facă plăcere să le afle atunci când o să i le povestesc.
— Destul, a spus Ivet Pardalot, întrerupându-mă în acest punct. Nu avem de ce să-l ascultăm pe acest meseriaş al fixativului şi al vorbăriei. Fiind un intrus, noi trebuie să ne ocupăm de el, nu el de noi. Asta o să şi facem fără alte ocolişuri. Prezența acestui rahat cu muşte complică un pic planurile noastre, dar dacă ştim să profităm, le și simplifică. Pentru că acest rahat cu muşte, nemulțumit să fie doar principalul suspect în asasinarea tatălui meu, a intrat în casa asta în timpul nopții şi prin efracție. Nu ar fi nimic ciudat, ținând cont de antecedente, dacă ar primi ceea ce merită. De exemplu, un glonț bine țintit. In acest fel, poliția ar putea spune că asasinul lui Pardalot a fost omorât în legitimă apărare, tocmai când încerca să pună la cale o nouă crimă, şi astfel s-ar pune capăt unei investigații care nu poate decât să ne cauzeze neplăceri tuturor. Are cineva de adăugat ceva la această propunere?

Domnul avocat Miscosillas s-a ridicat de pe canapea parcă îmboldit de un resort (al canapelei) şi a întrebat cu o voce tremurătoare:
— Propunerea constă în a-l omorî cu sânge rece pe acest rahat cu muşte?
— Pentru Dumnezeu, Horacio! a exclamat domnul primar. Vorbeşte cuviincios. Astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud.
— Nu-i decât un coafez fără acte, care ştie prea multe, a răspuns Ivet Pardalot. Dispariția lui n-o să afecteze pe nimeni. Viu, din contră, e o povară permanentă. Noaptea trecută, chiar în casa mea, a încercat să mi se bage în pat.
Domnul avocat Miscosillas s-a înroşit până la rădăcina părului şi a lăsat capul în jos.
— Nu putem să-i oferim acestui rahat cu muşte nişte bănuți în schimbul tăcerii sale? a întrebat domnul primar. Un loc de muncă în Primărie. Primăria este un cuib de satiri.
— Nu, a spus Ivet Pardalot. Am ajuns prea departe ca să mai adoptăm soluții provizorii. Santi, ia acest rahat cu muşte de aici şi du-l într-un loc discret, acționează şi îngroapă-i resturile în grădina casei de alături.
— Santi, prietene, m-am grăbit să spun, nu te lăsa păcălit de această scorpie. Dacă mă lichidezi pe mine, după aia o să te lichideze pe tine. Pentru un motiv şi mai important, pentru că ştii despre ei lucruri mai grave şi mai compromițătoare.
— Da, însă eu fac parte din bandă, a replicat Santi.
— Asta o crezi tu, Santi, l-am contrazis. într-un club, ca în toate cluburile, au putere doar membrii fondatori. Tu eşti un pion, un simplu găinaț pe tabla de şah. Ascultă: glonțul primit în apartamentul meu nu l-ai încasat din greşeală. Cineva ştia că vii să mă vezi şi a angajat un lunetist să te lichideze din casa de peste drum. Ideea de-a mă face

să semnez o mărturisire nu ți-a venit de unul singur. Cineva ți-a dat ideea şi, de asemenea, stiloul. Un paznic nu are un Montblanc. Cine a fost, Santi?
Santi s-a gândit un pic. După aceea a spus:
— Asta nu dovedeşte nimic. De ce...?
— De ce voiau să te omoare? am spus eu. Foarte simplu: pentru a oferi poliției o rezolvare a cazului. Pe mine n-au reuşit să mă scoată vinovat în mod concludent. In schimb, cu tine era uşor. In noaptea aia cu documentele, Pardalot şi cu tine erați singuri în clădirea societății Borfaşul Spaniol.
— Bine, a adăugat Santi, însă nu l-am omorât eu.
— Poate că nu, am spus. Dar dacă mă lichidează pe mine, ca să fie siguri că o să tac pe veci, de ce nu te-ar omorî şi pe tine?
— Un moment, a spus domnul primar, privindu-ne decepționat şi pe unii, şi pe ceilalți. Dacă Santi nu l-a omorât pe Pardalot şi nici dumneavoastră, atunci cinel-a. omorât pe Pardalot? Să nu-mi spui că am fost eu. E adevărat că în noaptea aia am fost la birourile societății Borfaşul Spaniol. E adevărat că am intrat pe ascuns prin garaj, ca să nu fiu văzut. Insă când am ajuns în biroul lui, Pardalot era mort. Cel puțin aşa îmi amintesc că s-a întâmplat. Problema e că nu am capul prea zdravăn, ştiți? Pentru exercitarea funcției mele e suficient. Insă cei din opoziție ştiu acest lucru şi profită de slăbiciunea mea. In fiecare zi îmi fac moțiuni şi alte glume ca să mă înnebunească. Toți îmi dau târcoale, în special Salon de Ciento. Dar eu nu sunt nebun.
S-a ridicat de pe canapea, a scos din buzunar un fluturaş de propagandă electorală pe care apăreau fața lui optimistă pe un fond albastru şi un slogan incisiv, şi a trecut pe la fiecare, arătându-ne fotografia şi întrebând:
— Asta-i fața unui dement? Spuneți-mi, sunt astea trăsăturile unui nebun?

Ne-am abținut cu compasiune să răspundem, l-am liniștit în legătură cu autorul crimei și am reușit, cu rugăminți și elogii, să-l facem să se așeze pe canapea. După aceea, odată încheiată această paranteză sentimentală, Ivet Pardalot a reluat hățurile situației și cuvântul, și i-a cerut din nou lui Santi să-i îndeplinească ordinele crunte pe care i le dăduse, pe care acesta le-a refuzat, spunând că avea nevoie de ambele mâini pentru a ține cârjele și că, în condițiile astea, nu mă putea obliga să-l însoțesc afară, iar acolo să mă omoare. Auzind acest pretext neserios, Ivet Pardalot a început să râdă sarcastic.

— Am înțeles, a spus ea, ai plecat urechea la argumentele acestui șarlatan. Nu contează. Horacio, ia pistolul de la Santi, du-l pe tipul ăsta în grădină și scapă de el. Domnul primar o să te ajute să sapi groapa.

— Iubito, a răspuns domnul avocat Miscosillas, eu sunt doar un biet avocat. Comercialist, care este specia cea mai liniștită.

— Iar eu, nu pentru că n-aș vrea să muncesc, a spus domnul primar, aș prefera să mă abțin.

Ivet Pardalot a tras un șut zdravăn în pick-up.

— Bineînțeles, a urlat ea, cu cântecelele pe care le ascultați, cum să fiți altfel? Bărbații s-au transformat în găini și, prin urmare, noi, femeile, trebuie să facem pe cocoșii și, în plus, și pe găinile. In final am pierdut toți, cu excepția preoților. Bine. Să nu mai discutăm. O s-o fac eu.

Și, spunând aceste cuvinte, a deschis un sertar al comodei și a scos din el un revolver Remington vechi de calibrul 44, pe care l-a îndreptat pe rând împotriva noastră, a tuturor, închizând când un ochi, când celălalt pentru a ținti mai bine.

— Mi se pare, a comentat domnul primar, că nu sunt singurul care are o doagă lipsă.

Domnul avocat Miscosillas a făcut un pas către Ivet Pardalot, dar ea a făcut un gest atât de expresiv cu revolverul, încât domnul avocat a făcut un alt pas în direcția opusă şi s-a întors la locul unde se afla înainte de-a face primul pas. Fața lui exprima consternare.
— Ivet, drăguțo, a şoptit el, ce-o să creadă oamenii ăştia? Pune revolverul la locul lui. Poate fi încărcat. Când te joci cu armele, se pot întâmpla multe accidente. Nu atât de multe ca atunci când mergi cu motocicleta, dar mai multe decât îşi poate imagina cineva. De unde l-ai scos?
— Căutând prin casă, a spus ea, am găsit discurile, un vraf de Playboy de acum o sută de ani şi acest vechi revolver Remington de calibrul 44, ruginit şi prăfuit, însă încărcat şi care funcționează. Revolverul, a adăugat ea, adresându-mi-se, era al bunicului meu. Bunicul Pardalot şi-a făcut averea după insuportabilul război civil spaniol prin metodele obişnuite în acea epocă istorică atât de agitată. Când a devenit bogat, şi-a cumpărat o casă în S'Agaro şi o alta în Camprodon, ca să se relaxeze în sânul familiei, iar în Castelldefels şi-a construit această vilă unde-şi aducea amantele. După ce bunicul a obosit să aducă şi să ducă gagici, fiul lui, adică defunctul meu tată, a început să folosească el vila, cu sau fără consimțământul bunicului, venind cu prietenii lui şi cu diverse fete naive, pe care le-au făcut să creadă povestea cu libertatea sexuală. Cu poveştile alea şi cu discurile astea le-au nenorocit pe multe, după care s-au prefăcut că nu le cunoşteau. Este sau nu aşa, domnule primar?
— Adevărat, a oftat domnul primar, altul nu cunosc, dar eu n-aveam nici o treabă.
— Bunicul meu a fost fetişist, a continuat să-mi povestească Ivet Pardalot, şi de-aia a avut pistol.
— Falangist, drăguțo, a corectat-o domnul avocat Miscosillas. După război unii aveau pistoale, iar alții aveau

gagici. Dar şi pistoale, şi gagici aveau doar falangiştii*. Am încercat să-ţi explic de atâtea ori, însă nu asculţi, drăguţo.
— Grupul tatălui meu, a continuat Ivet Pardalot fără a acorda atenţie comentariilor, era format din trei prieteni, respectiv tata, domnul primar aici de faţă şi un al treilea bărbat pe nume Agustîn Taberner, alias Gaucho. Erau mai mulţi, bineînţeles, însă ăştia trei formau trunchiul.
— Esenţa, drăguţo, a corectat-o domnul avocat Miscosillas, iar către ceilalţi: eu nu am făcut parte niciodată din acest grup. Singura mea distracţie era să mă duc duminicile la cinematograful din cartier. Am văzut de unsprezece ori Şapte mirese pentru şapte fraţi. Acest film reprezenta atunci şi încă reprezintă în imaginaţia mea idealul pe care l-am visat mereu pentru Catalonia.
— Eu, în schimb, am văzut de trei ori Al şaptelea sigiliu şi nu am înţeles nimic: nici cine era băiatul, absolut nimic, a spus domnul primar. Ah, vremuri fericite care n-or să se mai întoarcă niciodată! Eram tineri, neliniştiţi, dornici de cunoaştere, avizi, trei imbecili, mereu împreună: tatăl tău, cu mine şi cu neruşinatul ăla care dansa atât de bine milonga. Dumnezeu ştie pe unde o fi!
— Pe nicăieri, i-a răspuns domnul avocat Miscosillas. E invalid şi îl ţinem sechestrat în apartamentul de sus.
— Sechestrat? Of, astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud.

— Stătea de mai mulți ani ascuns într-o reședință pentru invalizi din Vilassar, a continuat să povestească domnul avocat Miscosillas. Dintr-o simplă întâmplare, am reușit să-i descopăr ascunzătoarea cumpărând un șofer negru și prost, care din când în când o ducea și o aducea pe cealaltă Ivet la reședința din Vilassar. Cu Agustín Taberner, alias Gaucho, ca ostatic, ne-am gândit că cealaltă Ivet o să predea documentele pe care tâmpitul ăsta le-a furat de la birourile societății Borfașul Spaniol. Această Ivet, adică Ivet Pardalot, a luat legătura cu ea, cu cealaltă Ivet, și amândouă au stabilit să se vadă cu mine în noaptea asta în José Luis. Cealaltă Ivet trebuia să aducă acolo documentele, iar eu, în schimb, să i-l înapoiez pe tatăl ei.
— Vai, Horacio, ce prost explici! a spus domnul primar. Ce bar? Ce întâlnire? Ce tată?
— Al ei, a răspuns domnul avocat Miscosillas. Agustín Taberner, alias Gaucho, este tatăl lui Ivet. Nu al acestei Ivet, ci al celeilalte Ivet. Tatăl acestei Ivet era Pardalot.
— Acum am înțeles, a spus domnul primar. Am înțeles și că cealaltă Ivet nu a venit la întâlnire cu documentele. Cine îi garanta că, odată ce ar fi predat documentele, i l-ai fi dat pe tatăl ei?
— Logica pură, a răspuns domnul avocat Miscosillas. Odată făcut schimbul, de ce am fi continuat să reținem un invalid? Prin schimbul documentelor pentru tată, lucrurile ar fi revenit la o stare normală convenabilă pentru toți.
— Din acest punct de vedere vă înșelați, domnule Miscosillas, am spus eu. In realitate, documentele nu interesează pe nimeni, iar furtul pe care l-am săvârșit eu a mascat adevăratele scopuri ale persoanei care a uneltit și a dirijat de la bun început subiectul complicat al acestei povești, în care dumneavoastră și ceilalți participanți n-au fost decât niște prezențe naive.

— Fir-ar să fie, au spus în cor domnul primar şi Ivet Pardalot, poate cineva să rezolve într-adevăr acest caz?
— Chiar eu, am răspuns, însă nu acum, deoarece, dacă auzul nu mă înşală, cineva bate la uşă cu lovituri viguroase şi strigă cât îl țin bojocii.
*
Aşa era: însoțind ultimele mele cuvinte şi aproape acoperindu-le cu zgomotul ei, răsuna în toate colțurile casei chemarea imperativă. Fără să se arate surprinsă de ea, de parcă ar fi aşteptat acea întrerupere, Ivet Pardalot i-a făcut semn din cap domnului avocat Miscosillas să deschidă, iar acesta s-a conformat scrâşnind din dinți. Eu, în locul lui, aş fi profitat de ocazie (şi de chei) pentru a ieşi din casa aceea unde se perindau atâtea pistoale prin mâinile unor dezechilibrați şi pentru a mă întoarce la Barcelona cu taxiul, dacă aş fi găsit vreunul pe acolo, iar dacă nu, cu picioarele. Insă el (domnul avocat Miscosillas), pe de-o parte ca să afle cum se încheiau toate astea, iar pe de altă parte din alte motive, ca acelea pe care avea să ni le dezvăluie în scurt timp, a ales să se întoarcă în încăperea luminată (de acum înainte „salonul") în compania persoanei care provocase atâta hărmălaie şi care nu s-a dovedit a fi altcineva decât Ivet, numită, de asemenea fără nici un motiv, falsa Ivet, pentru mine, „Ivet a mea", care a aruncat pe masă o mapă şi a întrebat:
— Unde e tati?
La această emoționantă interogație cealaltă Ivet a răspuns pe un ton sarcastic:
— Nu te grăbi, Ivet. Nu avem nici o grabă. Iar când se intră într-o casă, primul lucru care se face este să saluți. Nu-ți aminteşti ce ne-au învățat măicuțele la internat?
Ivet a privit-o pe Ivet cu uimire şi atenție, iar când a recunoscut-o pe fosta ei colegă de şcoală, fără voie şi în

ciuda situației grave, un zâmbet i-a luminat fața, în amintirea cine știe cărei nevinovate glume copilărești.
— Ivet! a exclamat ea cu bucurie, imediat după ce
și-a revenit din surprindere, cât timp a trecut fără să te văd
și fără să știu nimic despre tine! Ești neschimbată. Pentru
tine timpul nu a trecut. Sau, cel puțin, nu a trecut de
pomană.
A făcut o tentativă de a se arunca în brațele ei, însă Ivet
a oprit-o cu un gest amenințător.
— Să lăsăm efuziunile pentru ocazii mai bune, a spus
ea.
— îmi pare rău pentru tatăl tău, a zis Ivet. Aș fi venit
la înmormântare, dar chiar în ziua aia am avut mult de
muncă.
— N-are nici o importanță, a răspuns Ivet Pardalot. Și
mie îmi pare tare rău de tatăl tău.
— De tata? Ce treabă ai tu cu tata? Știi cumva unde se
află? Ar putea fi aici, în această vilă atât de urâtă?
— S-ar putea, a răspuns sec Ivet Pardalot. O să vorbim
mai târziu despre chestia asta, după ce-o să rezolvăm anumite probleme rămase în suspensie. N-o să ne ia mult, sunt
foarte eficientă. Time is money, cum m-au învățat la Amherst,
Massachusetts. Pe domnii aceștia îi cunoști deja: domnul
primar și avocatul Horacio Miscosillas. Tânărul drăguț,
rănit și cu un Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22,
adică un pistol, este Santi, fost paznic la Borfașul Spaniol
acum în slujba mea, chiar dacă nu sunt deloc mulțumită
de rezultate. Iar ăsta, în sfârșit, este coafezul tău.
— Nu este coafezul meu, a protestat Ivet.
— Mă prezint la realegeri, a spus domnul primar. Pot
să vă întreb dacă sunteți fiica defunctului Pardalot, domnișoară? In acest caz, vă asigur că defunctul dumneavoastră
tată și cu mine eram buni prieteni. Vă rog să primiți regretele mele cele mai sincere. V-am mai spus că mă prezint
la realegere?

— Da, domnule primar, a răspuns Ivet. Eu nu sunt fiica defunctului Pardalot. Mă numesc însă Ivet, ca şi fiica defunctului Pardalot. în realitate, tatăl meu este Agustm Taberner, alias Gaucho. Şi el era prieten cu dumneavoastră şi, mai precis, am venit să-l schimb contra acestor documente, aşa cum am stabilit în după-amiaza asta cu un domn mascat. Ii spun aşa pentru că în cursul conversației el s-a descris pe el însuşi drept mascat, însă cum am vorbit doar la telefon, nu pot să vă garantez că era într-adevăr mascat ori cu fața descoperită. Oricum ar fi fost, am stabilit o întâlnire pentru ora nouă în José Luis. Dacă eu aduceam documentele, mi-a spus el, tata ar fi fost eliberat sănătos şi teafăr. Şi, bineînțeles, despre toate acestea, nici un cuvânt poliției.
— însă nu v-ați dus la întâlnire, a intervenit domnul avocat Miscosillas. Eu, în schimb, da. Urmând instrucțiunile celei care m-a trimis, m-am prezentat punctual la localul stabilit, m-am aşezat într-un punct strategic de la tejghea, de unde vedeam uşa localului, şi am aşteptat bând un whisky. La ora nouă şi douăzeci de minute un ospătar m-a întrebat dacă o aşteptam pe o anume Ivet pentru afacerea legată de o răpire, şi după ce i-am răspuns afirmativ, mi-a spus că acea Ivet tocmai sunase la telefon, spunând că i-a fost imposibil să ajungă la timp, iar în acel moment se afla la celălalt capăt al oraşului, şi ştiți cum e traficul la ora asta şi la toate orele, iar când te aştepți mai puțin oraşul intră în colaps etc. etc. Nu mi-am dat seama dacă asta făcea parte din mesaj sau dacă ospătarul îşi exprima propria părere. Singurul lucru sigur era că Ivet îmi propunea să amânăm întâlnirea noastră până la ora zece fără cinci şi să o mutăm într-un alt local numit Dry Martini. Cum acesta nu era departe, am făcut o plimbare până la acel local, iar acolo am acompaniat din nou aşteptarea cu nişte cocteiluri delicioase. La ora zece şi zece s-a repetat

scena cu ospătarul şi cu mesajul. De data aceasta întâlnirea a fost stabilită într-un bar din strada Santaló. Trei cocteiluri mai târziu mi s-a propus o nouă întâlnire într-un al patrulea bar din Ribera, nu departe de Santa Măria del Mar. Acolo m-a prins ora unsprezece şi jumătate fără ca nimeni să mă sune. Uneori a sunat telefonul, însă localul era foarte aglomerat, volumul muzicii era ridicat, iar eu băusem mai multe pahare. Am plătit, am ieşit, am vomitat şi am venit. Dacă nu cumva am vomitat înainte de a ieşi, nu-mi mai amintesc.

— Vezi cât eşti de prost? a spus Ivet Pardalot, când avocatul şi-a încheiat expunerea. O muscă moartă ca biata Ivet, fără îndoială sfătuită de această eminenţă de la coafor, te-a făcut să te plimbi prin toată Barcelona ca să câştige timp şi ca să-i permită complicelui ei să încerce, fără succes, să-l elibereze pe Agustín Taberner, alias Gaucho.

— Da, şi cu o scuză neverosimilă, a spus domnul primar, pentru că în Barcelona circulația este foarte fluentă la toate orele şi în toată rețeaua stradală.

— Iar în timp ce tu te îmbătai, a continuat Ivet Pardalot, arătându-l cu un deget dispreţuitor pe domnul avocat Miscosillas, Ivet te-a urmărit şi a râs de tine.

Ivet a recunoscut că acționase conform descrierii, inclusiv râsul, şi că în acest fel, pe urmele domnului avocat Miscosillas, sosise la Castelldefels. Acum însă, odată ajunsă acolo (la Castelldefels), înțelegea că greşise, pentru că în acea vilă (din Castelldefels) se afla doar lume bună, cinstită şi prietenă cu tatăl ei.

— îmi pare tare rău că trebuie să vă dezamăgesc, domnişoară Ivet, a intervenit în acel moment Santi, însă după câte am văzut, nu toți cei prezenți aici sunt prieteni ai tatălui dumneavoastră şi nici ai dumneavoastră. Unii, da, sunt. Alții, în schimb, nu vă pot suferi. Problema e să ne dăm seama cine aparține unui grup, cine celuilalt şi cine, atunci

când îşi trâmbiţează loialitatea, spune adevărul sau minte. Dacă vă consolează cu ceva, eu mă aflu într-o situaţie asemănătoare. Dar am un Beretta 89 Gold Standard de calibrul 22.

— Pot să-ţi explic totul sau aproape totul, i-am spus, dacă aceste persoane îmi dau voie şi ai încredere în mine. O s-o fac cum mă pricep mai bine, dar nu răspund nici de claritate şi nici de concizie.

Ea a acceptat, nimeni nu s-a opus, iar eu am făcut un scurt rezumat al celor spuse până aici. Ajuns în acest punct, am continuat:

— Cei trei prieteni din această povestire au înfiinţat o societate. Unul dintre ei avea ambiţia să facă o carieră politică şi a considerat că era prudent ca numele lui să nu figureze în acte. Un tânăr licenţiat în drept a devenit interpusul lui. Lucrurile au mers bine. Toţi prosperau. La început însă a fost nevoie să fie asumate anumite riscuri, iar numele celui care nu avea voie să apară a trebuit totuşi să apară în câteva operaţiuni mai puţin curate. Astăzi, aceste fapte nu ar fi avut prea mare importanţă, dacă individul în chestiune nu ar fi prosperat şi el pe scena politică.

— Cum?! a exclamat domnul primar. Un politician infractor?! Splendid. Am să mă folosesc de asta în campania mea. Cine este?

— Chiar dumneavoastră, domnule primar.

— O, a spus domnul primar, astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud.

— Atunci nu ascultaţi, pentru că mai sunt şi altele, am spus, reluându-mi expunerea. Dar mai înainte, permiteţi-mi să introduc în povestire un nou personaj şi să fac un scurt interludiu sentimental.

Am încercat să-mi dreg vocea fără să apelez la expectoraţii excesive şi am continuat:

— A fost odată o femeie tânără, frumoasă, inteligentă şi bogată, care, în sfârşit, avea toate calităţile. Aceste femei provin, de obicei, din familii sărăcite sau sărace de la început. Pardalot a cunoscut-o şi s-a îndrăgostit de ea. S-au logodit. Când erau pe punctul să se căsătorească, ea a rupt logodna şi a dispărut. Pardalot nu şi-a revenit niciodată după această dispariţie. S-a căsătorit cu altă femeie, a avut o fiică. A divorţat, s-a căsătorit din nou de mai multe ori. Cu siguranţă că ar fi continuat să se căsătorească, dacă nu ar fi fost omorât. Insă nu a fost ucis din acest motiv. Femeia care îi frânsese inima, am continuat, s-a întors la Barcelona după câţiva ani şi s-a căsătorit cu Arderiu, un individ bogat şi cam naiv. Pardalot şi cu ea n-aveau cum să nu se întâlnească în vâltoarea vieţii sociale şi culturale a oraşului nostru, pe cât de intensă, pe atât de variată. Timpul le-a înseninat sufletele, iar între cei doi s-a reînnoit vechea relaţie, fără reproşuri şi resentimente.
— Şi de ce nu a divorţat fiecare de soţul lui şi nu s-au căsătorit? a întrerupt domnul avocat Miscosillas. Eu i-aş fi aranjat dumnezeieşte, cu sau fără scandal, în funcţie de onorariu.
— Nu fantaza, a spus Ivet Pardalot. In această a doua etapă a relaţiei lor nu a fost ceea ce crezi. Nici înainte n-a fost. Reinona este şi a fost mereu o femeie rece, calculată, obişnuită să-şi folosească farmecele, dacă are vreunul, pentru a subjuga voinţa bărbaţilor, fără să dea nimic în schimb. In mentalitatea sucită a generaţiei ei, acest lucru era posibil pentru că bărbatii aveau o părere foarte proastă despre femei, pe care le plăteau mereu pentru a le duce în pat, iar ele se preţuiau atât de puţin, încât primeau încântate bani, iar după aceea rămâneau cu buza umflată. Viaţa era un dans de chachas şi luruta. Azi, din fericire, lucrurile s-au schimbat. Chiar şi eu, în rarele ocazii când am încercat să mă folosesc de atracţia fizicului meu, am sfârşit prin a

face frumos şi nici măcar nu mi-au mulțumit. în plus, de ce ar fi trebuit să se căsătorească Reinona cu tata? Niciodată nu l-a iubit, nici la început, când au fost oficial logodnici, nici după aceea. Reinona nu a iubit pe nimeni niciodată.
— Nu-i adevărat, a rostit din uşa salonului o voce răguşită, care ne-a făcut pe toți să tresărim, iar eu mă aflu aici ca să demonstrez asta.

8

r

L/u promptitudinea şi capacitatea unui politician experimentat, domnul primar a fost primul care a reacţionat, la apariţia aceea neaşteptată.

— Ar trebui aduse mai multe scaune, a zis el.

Domnul avocat Miscosillas a spus că el nu se duce. Toţi au picioare, a adăugat el, chiar dacă unii nu se pot folosi de ele, ca Santi, iar în alţii, ca Ivet şi ca mine, nu se poate avea încredere, dată fiind condiţia noastră de prizonieri. In final, a terminat prin a se convinge pe el însuşi de naţionalitatea poziţiei lui, a ieşit din încăpere cu un pas hotărât şi s-a întors cu un scaun destul de murdar, pe care l-a şters de praf cu propria batistă şi i l-a oferit Reinonei, căci (am uitat să menţionez) ea era cea care întrerupsese cu sosirea ei dezbaterea noastră nedelicată cu privire la caracterul, istoricul, modul de a proceda şi intenţiile ei. Era, ca de fiecare dată, foarte bine pieptănată şi aranjată, cu o fustă cu două pliuri şi o cămaşă cu mânecă lungă în dungi, cu un batic de mătase prins la gât. Acest reuşit ansamblu era completat cu o geantă de piele grena, asortată cu pantofii şi o faţă de nebună care te făcea să uiţi toate cele descrise până în acest moment.

— Soţul tău nu a venit? a întrebat-o domnul primar ca să spună ceva, pentru că ea, chiar dacă deschidea şi închidea gura, de parcă ar fi încercat să vorbească, nu scotea nici un sunet.

— Soțul ei nu știe nimic despre asta, am spus eu în numele ei, și-am face bine să nu-i povestim. Afacerea asta nu-l privește pe domnul Arderiu, cel puțin nu în mod direct.
— Vă servesc cu un whisky cu gheață, doamnă Arderiu? a întrebat-o domnul avocat Miscosillas. Doamnă Arderiu..., doamnă Arderiu, vă întrebam dacă vă servesc cu un whisky cu gheață. Poate că, în starea de șoc în care vă aflați...
Reinona se așezase pe scaunul adus de amabilul avocat și ne privea pe rând, întâi pe Ivet Pardalot, apoi pe Santi, după aceea pe domnul avocat Miscosillas și pe domnul primar, așezați unul lângă altul pe canapea și, la sfârșit, pe Ivet și pe mine, care completam cercul în sensul acelor de ceasornic. Fără să mai aștepte un răspuns, domnul avocat Miscosillas s-a dus la bucătărie, s-a întors cu un pahar curat, a pus un whisky cu gheață și i l-a oferit Reinonei. Ea a luat o sorbitură mare, a scos un zgomot cu limba între dinți și în continuare, cât de cât întremată după amețeala pe care i-o provocase vâltoarea emoțiilor, și-a dres glasul și a spus:
— L-am iubit cu o pasiune oarbă, dar ne-a fost dat ca acea pasiune să ne aducă nenorocire.
— Mi se pare că nu se referă la soțul ei, nu-i așa, Horacio? l-a întrebat domnul primar pe colegul lui de canapea.
— Nu, domnule primar, a spus ea, anticipând răspunsul lui Horacio. Soțul meu este un bărbat bun, pe care îl respect așa cum merită, și nu vă mai faceți semne prin spatele meu, că vă văd. Respectul meu nu a fost deloc influențat de faptul că nu m-am căsătorit cu el din dragoste, ci pentru bani. Nu mi-e rușine s-o recunosc. Pe de altă parte, banii nu erau pentru mine. Nu sunt hrăpăreață. Aveam nevoie de ei, iar el îi avea. Asta e tot.
— Aveați nevoie de ei pentru fată, nu-i așa? am întrebat-o cu intenția de-a o ajuta să înainteze în relatarea suferințelor sale.

— Da, a spus ea.
— Ce fată? a întrebat domnul primar.
— Cea din fotografie, păstrată într-un sertar al comodei, am spus eu.
— Cea pe care a avut-o cu bărbatul pe care-l iubea, domnule primar, a lămurit domnul avocat Miscosillas. Ar fi fost mai bine dacă ați fi primit mai puține vizite oficiale şi v-ați fi dus mai mult la cinema. Reinona a avut o fiică naturală, ca urmare a unui pas greşit.
— Cu defunctul Pardalot? a întrebat domnul primar.
— Nu, domne, cu celălalt. Bărbatul pe care-l iubea în secret.
— Şi asta numeşti tu un pas greşit, Horacio?
— Am spus aşa ca să înțelegeți, domnule primar.
— Şi mie mi-ar prinde bine o lămurire, a spus Santi, pentru că nu mai pricep nimic.
Am luat cuvântul, reînnodând firul povestirii.
— Pe când era logodnica lui Pardalot, Reinona s-a îndrăgostit de Agustín Taberner, alias Gaucho, şi a avut cu el o relație sentimentală neştiută de logodnicul ei oficial de atunci, astăzi defunctul Pardalot, chiar în timp ce defunctul termina ultimele pregătiri pentru nuntă.
— Ce tupeu! a exclamat Santi.
— Sunt de acord cu Santi, a spus domnul primar. De ce nu i-ați spus adevărul lui Pardalot? Lucrurile astea se întâmplă, el ar fi înțeles. Chiar şi eu aş înțelege dacă soția mea s-ar îndrăgosti de viceprimar, ca să dau un exemplu.
— Chiar Agustín Taberner, alias Gaucho, i-a cerut să nu spună nimic, a intervenit Ivet Pardalot. Agustín Taberner, alias Gaucho, îi înşelase şi-i furase pe asociații lui încă de la început şi se temea că povestea o să fie descoperită dacă, din cauza Reinonei, Pardalot o să-şi piardă încrederea pe care o avea în el. înşelăciunea nu era un fleac. Dacă Pardalot ar fi dorit să se răzbune pentru dubla

trădare a lui Gaucho, l-ar fi putut arunca în închisoare pentru o bună bucată de timp.

— Cu probe? a întrebat Santi.

— Cum altfel, frumosule? a răspuns Ivet Pardalot.

— Agustîn mi-a promis c-o să rezolve problemele interne ale societății fără ca asociații lui să afle, a spus Reinona. După aceea, cu mâinile curate, aveam să-i spunem lui Pardalot despre povestea noastră şi să ne căsătorim. L-am ascultat şi m-am prefăcut în continuare.

— Te-ai fi căsătorit cu Pardalot pentru a ascunde o delapidare? a întrebat Ivet.

— Nu ştiu. Acum vreau să cred că n-aş fi făcut-o, însă atunci, în plin scandal, nu ştiu ce-aş fi fost capabilă să fac din dragoste sau din disperare. Oricum ar fi fost, hazardul a hotărât pentru mine, pentru că am descoperit că rămăsesem însărcinată cu Agustîn Taberner, alias Gaucho. Fireşte, am hotărât să avortez. In anii aceia trebuia să faci asta la Londra, aşa că am inventat o scuză pentru a nu trezi suspiciunile lui Pardalot şi nici ale familiilor noastre, şi am plecat singură la Londra. Am ajuns într-o marți ploioasă şi friguroasă de noiembrie. Lumina felinarelor strălucea zi şi noapte. Clima aia mohorâtă se potrivea cu starea mea sufletească. Neputând să stau închisă în camera de hotel, am ieşit să mă plimb. Mi-am cumpărat un balonzaid de la Selfridges şi m-am plimbat în neştire prin ceață. Fără să-mi dau seama cum, m-am trezit agățată de parapetul podului Waterloo. La distanță mare sub picioarele mele curgea apa tulbure. Nu ştiu dacă m-aş fi aruncat, însă minute bune m-am gândit la posibilitatea asta. Atunci s-au apropiat de mine doi tineri extravaganți, cu nişte haine de blană afgane împuțite, şi mi-au spus că se terminase războiul din Vietnam. Tocmai anunțaseră la radio. Chiar în acel loc am făcut poştă toți trei o țigară cu marijuana, după care ei au plecat, lăsându-mă din nou singură pe pod. Am înțeles

că acea întâmplare semnificativă tocmai marca sfârşitul tinereții mele, că aceea fusese ultima mea doză de drog şi că, începând din acel moment, trebuia să înfrunt viața fără idealism şi fără himere. Datorită lui Ho Chi-Min, mă maturizasem brusc. In dimineața următoare, în loc să mă duc la clinică, m-am apucat să caut o cazare ieftină. Când am găsit-o, i-am scris lui Pardalot o scrisoare în care îi ceream iertare fără să-i explic motivul dezertării mele, iar o alta lui Agustîn Taberner, alias Gaucho, spunându-i că nu ne vom mai vedea niciodată. O cunoştință mi-a timbrat şi trimis scrisorile din Paris pentru a şterge orice urmă legată de locul unde mă stabilisem. Cu ajutorul altor spanioli stabiliți la Londra, am reuşit să supraviețuiesc, făcând diverse munci temporare. Am născut o fetiță şi i-am pus numele Ivet. După ce a crescut un pic, m-am gândit că fiica mea merita o viață şi o educație mai bune decât cele pe care i le-aş fi putut oferi eu cu veniturile mele reduse. Eram fericită acolo, însă am considerat că trebuia să mă întorc la Barcelona. Odată revenită aici, am băgat-o pe Ivet într-un internat de măicuțe şi m-am căsătorit cu Arderiu, pentru a face față cheltuielilor de întreținere a fetei. Mi-am imaginat că, după câțiva ani, atunci când Ivet nu ar mai fi avut nevoie de mine, aveam să-mi recuperez independența. Mare greşeală. Hotărârile mele s-au dovedit a fi tot atâtea greşeli.

— Eu nu ți-am reproşat nimic niciodată, mamă, a spus Ivet. Şi eu în locul tău aş fi făcut la fel.

— Da, sigur, două sfinte, a spus Ivet Pardalot. Iar între timp, tatăl meu e în groapă.

— Şi eu la fel, a protestat domnul primar. Victima unui escroc printr-o persoană interpusă. Tu ştiai ceva de asta, Horacio?

— Da, domnule primar, a răspuns domnul avocat Miscosillas, dar când i-am dat de urmă, erați deja la primărie

şi ne-am temut că un necaz de o asemenea anvergură ar fi putut afecta faima universală şi echilibrul mintal solid de care vă bucuraţi. In plus, n-ar fi folosit la nimic dacă v-am fi spus: Agustín Taberner, alias Gaucho, era ruinat şi grav bolnav. Ne-am limitat doar să punem pe cineva să-i rupă picioarele pentru a-i da o pedeapsă exemplară şi l-am înştiinţat că deţineam documente foarte vătămătoare pentru el. I-am spus că oricând am avea chef l-am putea trimite la puşcărie pe viaţă, iar el cred că a înţeles, pentru că a dispărut fără urmă.
— Ameninţat, bolnav şi bătut, Agustín Taberner, alias Gaucho, a intrat într-un proces inexorabil de decădere, a explicat Reinona. In alte condiţii şi dacă ar fi fost zdravăn, Agustín Taberner, alias Gaucho, ar fi putut emigra, s-ar fi stabilit în altă ţară, s-ar fi lansat în alte aventuri. Iar eu m-aş fi dus cu el. Insă boala lui l-a împiedicat să facă asta. In urma loviturilor a rămas paralizat de la brâu în jos, el, care făcea lucruri minunate cu partea dejos a corpului! Jalnic la vedere. In perioada aia, Ivet îşi terminase studiile şi plecase la New York să-şi perfecţioneze engleza, să-şi lărgească orizonturile culturale şi să găsească o muncă la nivelul meritelor ei. Cu inteligenţa şi cu fizionomia ei, a primit repede oferte foarte interesante. După câteva luni de la sosirea ei acolo, triumfase deja ca model de lenjerie fină. Marile agenţii se băteau pe ea. Mie mi se frângea inima la gândul că o să pun capăt unei cariere atât de strălucitoare, însă împrejurările nu mi-au dat de ales. I-am scris o scrisoare lungă, povestindu-i cine era adevăratul ei tată, lucru pe care până atunci i-l ascunsesem, şi cerându-i să se întoarcă să aibă grijă de el. Iar ea, care are o inimă de aur, şi-a făcut geamantanele şi s-a stabilit la Barcelona fără nici o supărare, fără nici un reproş.
— Bravo: fată model şi, pe deasupra, model de lenjerie intimă, frumoasă poveste a exclamat Ivet Pardalot cu

sarcasm! Păcat că nu conține nici un strop de adevăr. Ascultați. Pe când eram la Amherst, Massachusetts, mi-a căzut în mâini un catalog de vânzare prin corespondență oribil. Cineva îl lăsase aruncat pe o bancă în parc. Intr-un anunț decolorat de chiloți de pluş pentru vârsta a treia, am recunoscut-o pe Ivet. Intrigată, am făcut verificări. La New York, Ivet îşi încercase norocul în lumea publicității. In zadar: una este să fii drăguță în Llavaneras şi alta e să apari pe coperta revistei Vanity Fair. La una care reuşeşte, zece mii nu izbutesc. Poate o sută de mii. Cazul lui Ivet era unul în plus, o simplă dată statistică. Decepționată, fără tărie de caracter şi fără bani, a nimerit într-o companie proastă: droguri, bulimie, prostituție mascată. Ar fi trebuit s-o compătimesc, dar vestea asta mi-a făcut destul de multă plăcere. Când eram la internat visam să devin model, înfățişarea mea anostă m-a împiedicat să muşc din momeala asta şi iată cum, pentru că eram urâtă, ajunsesem la Amherst, Massachusetts, pentru un doctorat în Business Administration. In schimb, Ivet, chiar dacă era frumoasă, se cufunda în mocirlă. Ar fi trebuit să-mi fie milă de ea? Aş! Nu umblasem după răzbunare, însă dacă soarta mi-o scosese în cale, n-aveam de ce să mă opun. Am acționat greşit? Ar fi trebuit să vin în ajutorul bietei mele colege de şcoală? De ce? Nu-i datoram nimic şi nici nu aveam chef să mă încurc cu o drogată. M-am mulțumit să-i privesc de la distanță jalnicul peregrinaj. într-o zi am aflat că se întorsese la Barcelona. Un an mai târziu, după ce am obținut titlul, m-am întors şi eu ca să mă încadrez ca director la firma tatălui meu. Povestea cu greierul şi furnica.

— Poate că nu trebuia să fii chiar atât de explicită în unele detalii, iubito, a spus domnul avocat Miscosillas. Ai făcut-o praf pe biata Ivet.

Aşa era: pe măsură ce-i ascultam cu toții scurta biografie, Ivet şi-a lăsat capul tot mai jos, până a ajuns să-şi

lipească fruntea de genunchi. Suspine sacadate îi zguduiau corpul şi scaunul pe care stătea. Când s-a făcut linişte, a ridicat faţa şi din poziţia aceea oarecum rigidă ne-a privit cu nişte ochi opaci.
— Sunt o lepădătură, ăsta e adevărul, a spus ea cu o voce răguşită.
S-a îndreptat, şi-a şters lacrimile cu dosul mâinii şi a continuat:
— Chemarea mamei mi-a oferit prilejul să mă desprind de tot şi să mă întorc la Barcelona fără ca lumea să afle cât de mult eşuasem. M-am întors dispusă să mă reabilitez şi să încep o viaţă nouă, dar nu m-am putut desprinde. Am încercat şi am recăzut. Acum sunt în faza de recădere. Când mă nelinişteşte ceva, îmi vine un chef nebun. Din acest motiv n-am găsit o muncă stabilă şi nici n-am putut să am grijă de tata, pe care am fost nevoiţi să-l internăm într-o reşedinţă pentru invalizi. Am ales una din afara oraşului pentru că acolo, departe de scenariul şmecheriilor lui, era la adăpost de posibilele represalii ale lui Pardalot. In plus, în afara oraşului reşedinţele sunt mai ieftine. Chiar şi aşa, costa destul de mulţi bani, pe care Reinona trebuia să-i dea lună de lună, fără a mai pune la socoteală ce-i mai ceream necontenit pentru mine şi pentru viciile mele. Prezenţa mea în Barcelona nu numai că nu i-a uşurat situaţia, ci i-a îngreunat-o până la limite insuportabile.
— Nu spune asta, Ivet, a zis Reinona. Simplul fapt că te am aici este un motiv permanent de bucurie pentru mine şi pentru bietul tău tată. In ceea ce priveşte banii, m-am descurcat. La început fără prea multe greutăţi. După aceea lucrurile s-au complicat. Nici chiar un naiv ca soţul meu n-ar fi avut cum să nu observe nişte cheltuieli nejustificate atât de mari ca alea pe care trebuia să le fac pentru un fost amant invalid şi o fiică dependentă. Am fost nevoita să născocesc alte metode pentru a obţine bani suplimen-

tari. într-o zi m-am gândit să-mi vând una dintre bijuterii. Am sperat că dispariția ei o să treacă neobservată, însă nu a fost aşa. Bijuteria era asigurată, furtul a fost denunțat, a avut loc o anchetă, iar suspiciunile au căzut pe biata bucătăreasă, a cărei onoare nepătată a devenit îndoielnică. După aceea, ca să evit repetarea unui incident atât de neplăcut...

— V-ați falsificat propriile bijuterii, am spus.

Ea a dat din cap afirmativ, iar eu am continuat, adresându-mă celorlalți:

— De fiecare dată când doamna Reinona trebuia să facă față unei cheltuieli ridicate sau neprevăzute, se adresa unui bijutier mai puțin scrupulos, iar acesta îi făcea o copie a bijuteriei pe care doamna Reinona îşi propunea s-o vândă. Probabil chiar falsificatorul îi cumpăra piesa autentică, în acest moment, seiful doamnei Reinona conține o colecție importantă de tinichele, dintre care mi-a încredințat una spre păstrare, mai precis un inel cu briliante. Cu siguranță, se temea de noi anchete din cauza asasinării lui Pardalot şi nu dorea să descopere cineva între comorile ei două inele identice, unul bun şi altul fals. Cineva, probabil, şi-a dat seama de şiretlic, fiindcă în noaptea aia a venit poliția să mă rețină pentru că aş fi furat inelul. De data aia am scăpat la mustață, dar data următoare n-a mai fost la fel. îi resutuisem inelul stăpânei şi m-au săltat. Şi săltat aş fi rămas dacă domnul avocat Miscosillas nu şi-ar fi exercitat bunele oficii. Nu împins de altruism, ci pentru că i-o ceruse Ivet Pardalot. Dorea să-mi câştige încrederea prin orice mijloc şi, probabil, să se folosească de mine ca să-şi ducă la capăt planurile perfide. Ce fel de planuri şi de ce le-am dat calificativul de perfide o să aflați dacă se duce cineva la uşă să vadă cine bate, pentru că neîndoielnic mai doreşte cineva să se alăture întrunirii noastre.

*

Toți cei de față, în afară de el, ne-am străduit să ne stăpânim râsul când domnul avocat Miscosillas s-a ridicat din nou de pe canapea pentru a se duce să deschidă ușa. Am profitat de această pauză ca să mă apropii de Reinona, al cărei scaun se afla lângă al meu, și s-o întreb la ureche dacă avea o cheie de la ușa de la intrare (a vilei; a acelei vile) și, în caz contrar, cum a intrat fără ca nimeni să i-o deschidă sau pe unde a intrat, la care ea, apăsându-și mâna pe genunchiul meu a răspuns în șoaptă:

— Mai păstrez o cheie de la bucătărie. Agustîn Taberner, alias Gaucho, și cu mine ne vedeam pe ascuns în această vilă. Să nu spuneți nimănui și cu atât mai puțin soțului meu, care intră în salon chiar acum.

într-adevăr, așa era. Arderiu, soțul Reinonei, după ce a împărțit zâmbete în dreapta și în stânga, a deschis umbrela și a spus:

— Bună seara tuturor. Am venit să văd ce face Reinona. Reinona este soția mea. Eu sunt Arderiu, soțul Reinonei, care, chiar în noaptea asta, după ce a cinat acasă și în compania mea, așa cum obișnuim să facem atunci când nu facem altceva, mi s-a adresat și m-a anunțat, cu o naturalețe totală și fără ocolișuri, că merge cu o prietenă sau cu mai multe prietene, am uitat acest amănunt, la un concert al lui Renato Carosone. Mi s-a părut în regulă și tot așa am lăsat să se înțeleagă fără ocolișuri: nu am pus niciodată bețe-n roate pasiunilor soției mele. După aceea, fără îndoială, m-am gândit și mi-am dat seama că Renato Carosone nu mai cânta de mulți ani în Barcelona. Patruzeci de ani sau ceva de genul ăsta. Acest amănunt nu m-ar fi făcut să devin suspicios, dacă de câteva zile nu aș fi observat la Reinona o stare de mare excitație. Excitație nervoasă, vreau să spun. își petrecea orele așezată într-un fotoliu, abătută,

tăcută, uneori cu fruntea încruntată, uneori cu lacrimi pe obraji, uneori, din cauza zbuciumului, cu lacrimi chiar şi pe frunte. In sfârşit, un caz clar de surescitare paroxistică. Prin urmare, m-am întrebat dacă nu cumva concertul era doar un pretext şi dacă, în realitate, nu cumva punea la cale ceva nefast, cum ar fi o petrecere surpriză pentru ziua mea de naştere sau Dumnezeu ştie pentru ce. Bine... Mie îmi place să vorbesc fără ocolişuri, aşa că m-am hotărât să-i întreb fără ocolişuri pe servitori unde se dusese soția mea. Servitorii ştiu mereu lucrurile astea. Bine... Raimundita mi-a spus că logodnicul ei îi povestise chiar în după-amiaza aceea nu ştiu ce despre răpirea unui paralitic şi despre o vilă în Castelldefels. Bine... După ce a încheiat această scurtă povestire, am tras concluziile. Bine, bine, bine. In cazul în care nu ştiați, cu mulți ani în urmă Reinona a trăit o poveste de dragoste cu un fost asociat al defunctului Pardalot. După aceea el a ajuns paralitic la picioare şi condamnat la un adevărat calvar. Punând cap la cap aceste amănunte, am dedus că acel paralitic şi paraliticul răpit ar trebui să fie unul şi acelaşi. Prin acelaşi procedeu, am dedus că vila din Castelldefels ar fi această vilă. In cazul în care nu ştiați, această vilă a aparținut defunctului Pardalot, iar defunctul Pardalot şi câțiva prieteni au folosit-o în anii tinereții ca să vină cu amante şi să organizeze orgii şi chefuri. Chiar şi eu am venit de câteva ori şi m-am întâlnit aici cu defunctul Pardalot şi cu domnul primar, înainte să fie domnul primar, în pline orgii sau în plin chef, în funcție de zi, însă mereu în stare de paroxism autentic. De asemenea, obişnuia să vină la această vilă un tip foarte simpatic, numit Agustîn Taberner, alias Boludo, sau ceva asemănător, un dansator foarte bun. După aceea am aflat că Reinona avusese o poveste de dragoste cu acest Agustîn Taberner sau cum l-o chema, şi că el sau

ea, nu-mi amintesc acest detaliu, a ajuns paralitic. De asta am venit.
După ce a spus toate astea, a închis umbrela, mi-a adresat cel mai cald zâmbet al lui şi mi-a spus:
— Bună seara. Sunt Arderiu, soțul Reinonei, iar fața dumneavoastră mi se pare familiară, însă nu ştiu dacă am avut plăcerea să vă cunosc.
I-am reamintit întâlnirile noastre anterioare, prima în propria lui casă, cu ocazia petrecerii pentru strângerea fondurilor destinate campaniei electorale a domnului primar, iar a doua în modestul meu apartament, unde a venit singur şi unde a sfârşit prin a adormi în spatele unei draperii.
—A, da, mă iertați, a spus el, am o memorie foarte slabă. Din trei lucruri pe care le fac îmi amintesc unul şi le uit pe celelalte două, iar cel de care îmi aduc aminte nu mai ştiu cărora dintre cele trei îi corespunde. Iar aceste domnişoare atât de drăguțe? a adăugat el, adresându-se concomitent lui Ivet şi lui Ivet Pardalot. Ce frumoase, ce distinse şi ce bine se păstrează! N-ai spune că sunt mamă şi fiică.
— Nu suntem mamă şi fiică, nătângule, a spus Ivet Pardalot. Pe asta n-o cunoşti deloc, iar pe mine mă ştii de când m-am născut. Sunt Ivet Pardalot şi pe deasupra de curând am petrecut împreună un sfârşit de săptămână într-un relais châteaum apropiere de Saint-Paul-de-Vence.
— A, da, acum îmi amintesc, cum să nu, cum să nu, a exclamat Arderiu, lovindu-şi fruntea cu mânerul umbrelei, un sfârşit de săptămână delicios şi cu adevărat de neuitat. Am dormit şi atunci în spatele unei draperii?
— Să lăsăm poveştile frivole, am propus, şi să ne întoarcem la ceea ce discutam. Cine l-a omorât pe defunctul Pardalot?
— Eu nu, doamnelor şi domnilor, s-a grăbit să spună Arderiu.

— Cum puteți fi atât de sigur? am replicat. Cu memoria slabă pe care o aveți, ați fi putut să-l omorâți, iar după aceea să uitați incidentul.
— O, asta e absurd, a spus Arderiu, adresându-li-se tuturor şi în special umbrelei sale. Defunctul Pardalot şi cu mine eram prieteni. In plus, în ultimul timp am lucrat împreună la finanțarea ilegală a campaniei domnului primar.
— Of, astea nu sunt lucruri pe care trebuie să le aud, a mormăit domnul primar.
— Să nu omitem totuşi, am adăugat, că defunctul Pardalot avea la rândul lui o strânsă relație de prietenie cu soția dumneavoastră, domnule Arderiu, aşa cum chiar dumneavoastră mi-ați spus atunci când, cu vizita făcută, mi-ați onorat casa şi draperia. Chiar dacă reiterați caracterul liberal al relațiilor dumneavoastră matrimoniale şi manifestați un dezinteres absolut pentru activitățile soției dumneavoastră, un lucru e sigur: de fiecare dată când ea pleacă, după cinci minute apăreți dumneavoastră, în special dacă ea nu v-a spus unde se duce sau a încercat să vă mintă. E la fel de adevărat că, fără Cel Cel S3. fi dezvăluit ceva, după cum spune, cunoaşteți destule amănunte din trecutul soției dumneavoastră. E posibil să ştiți inclusiv cine este domnişoara pe care vă prefaceți că n-o cunoaşteți nici din vedere şi nici după nume.
— Pe fvet? a spus Arderiu. Desigur, n-o cunosc, n-am văzut-o niciodată şi nu i-am auzit niciodată numele până când i l-am pronunțat eu însumi.
— N-aş vrea să par nepoliticos, domnule Arderiu, am zis, fără îndoială sunteți într-adevăr chiar atât de prost pe cât se spune. Dar poate că nu sunteți şi la fel de naiv. De exemplu, ştiți demult despre figura doamnei Reinona cu bijuteriile. In plus, dumneavoastră ați fost cel care a reclamat dispariția inelului cu briliante în noaptea petrecerii

din casa dumneavoastră şi care a pus poliția pe urmele mele, nu o dată, ci de două ori.

— E adevărat, a admis Arderiu, cu mai mulți ani în urmă mi-am dat seama de vânzarea secretă a bijuteriilor Reinonei de către ea însăşi. Cum bijuteriile i le făcusem cadou plătindu-le din buzunarul meu, mi le aminteam bine. Intr-o zi m-a abordat un bijutier în vestiarul Clubului de Polo şi mi-a oferit un colier pe care, după cum spunea, o persoană i-l vânduse cu condiția păstrării celui mai strict anonimat. Am recunoscut pe loc colierul şi l-am cumpărat cu intenția de a-l reintroduce în caseta cu bijuterii a Reinonei, înainte ca ea să îşi dea seama de dispariția lui, deoarece cu puțin timp în urmă îi dispăruseră din aceeaşi casetă cu bijuterii nişte cercei, iar asta îi provocase o mare frământare, în special atunci când bănuielile căzuseră pe bucătăreasă, o femeie cumsecade şi o excelentă gospodină. Bine, după aceea, m-am dus să repun colierul în caseta cu bijuterii şi, cu mare surprindere, am observat că totuşi colierul era acolo şi că, aşa cum spun, se afla şi în mâinile mele. Mirat de faptul că în Barcelona existau două coliere identice şi că amândouă se aflau în proprietatea mea, i-am arătat altui bijutier cele două coliere şi aşa am aflat că unul era bun, iar celălalt fals. Cum nu înțelegeam ce se întâmpla, n-am spus nimănui nimic şi cu atât mai puțin Reinonei. Am aşezat colierul autentic la locul lui şi l-am păstrat pe cel fals în seiful meu. După o vreme s-a repetat treaba cu o altă bijuterie, de data aceasta cu un pandantiv modernist al bunicii mele, urât ca naiba. L-am cumpărat din nou fără ezitare. Aşa am cumpărat toată caseta cu bijuterii a Reinonei.

— Insă niciodată, în toți aceşti ani, nu mi-ai spus nimic, a zis Reinona.

— Nu doream să-ți provoc o deziluzie care te-ar fi putut duce la paroxism, a răspuns Arderiu. Pentru mine, singu-

rul lucru important era ca nimic să nu-ți tulbure bună-
starea psihosomatică şi să poți ieşi pe stradă fără scandal
şi fără bijuterie.
Auzind această nobilă declarație a cretinului ei de soț,
Reinona nu şi-a putut reține un şuvoi de lacrimi autentic
şi înduioşător.
— Şi toate astea din dragoste? a întrebat ea.
— Nu ştiu, a răspuns Arderiu. Când îmi analizez mo-
tivațiile, de obicei ajung la inexactități. Odată, când eram
foarte tânăr, am avut un vis ciudat. îmi amintesc doar că
se petrecea în Torralba de Calatrava, provincia Ciudad Real.
M-am dus să consult un traumatolog şi n-a ştiut să-mi ex-
plice. De atunci mă conduc după câteva reguli simple ale
propriei conştiințe. De exemplu, dacă nu putem să facem
fericite persoanele pe care destinul ni le-a dat în seamă,
cel puțin trebuie să evităm ca acestea să fie omorâte.
Exasperată, Ivet Pardalot a tras un pumn în polița de
lemn de pin şi a exclamat:
— Destul cu mizeriile astea romantice! Dacă s-ar în-
tâmpla să citesc o scenă asemănătoare într-un roman ieftin,
l-aş arunca imediat la gunoi, după ce mai întâi aş trage o
flegmă pe numele autorului. Păstrați-vă pentru intimitate
sentimentele lacrimogene şi concentrați-vă povestirea şi
declarațiile pe asasinarea lui Pardalot şi împrejurările în
care a avut loc. La prima încercare de a vă mai da frâu
liber emoțiilor, vă împuşc.
— Bine, a spus Arderiu, eu credeam că toate au o strân-
să legătură cu restul. Faptele s-au petrecut în felul următor:
Eu ştiam că soția mea şi Pardalot se vedeau pe ascuns. Asta,
împreună cu vânzarea neîntreruptă a bijuteriilor, m-a cam
enervat. Să ne înțelegem, totuşi: n-am nimic împotrivă ca
soția mea să se împlinească în esența ei umană, atâta timp
cât pozele nu apar în revista Interviu. însă de data asta am
intuit că exista o problemă, ca să nu folosesc un cuvânt

mai tare: o urzeală. Aşa că m-am hotărât să fac anumite verificări cu ajutorul unei agenţii de detectivi. Cum nu cunoşteam nici una, am cerut sfatul domnului primar, iar el m-a trimis la un cabinet a cărui eficienţă fusese verificată şi căruia chiar el îi încredinţa sondajele de intenţie în perioadele electorale. Tot de acolo cumpăra şi programele piratate pentru computer. M-am dus fără ocolişuri la această societate, m-au primit foarte bine şi, fiind vorba de mine, mi-au recomandat pe loc un tânăr merituos, care seamănă extraordinar de mult cu acest băiat cu Beretta şi cârje.

— Santi lucra pentru tine? a întrebat Reinona.

— Da, chiar el este şi se numeşte Santi, da, a confirmat Arderiu. Bine, ca parte a planului meu, Santi a intrat să lucreze la birourile societăţii Borfaşul Spaniol ca paznic de noapte ca să-l poată supraveghea îndeaproape pe Pardalot. Aşa am aflat că Reinona se afla într-un pericol triplu: primul, pentru că toate femeile sunt în pericol, întrucât există multă violenţă îndreptată împotriva femeilor; al doilea, din motive specifice chiar Reinonei; şi al treilea fiindcă am spus chiar eu asta, acum destule pagini.

— La ce pericole se referea Santi? a întrebat Ivet.

— Nu ştiu, a spus Arderiu. Dacă mi-aduc bine aminte, vorbea de nişte indicii. O văzuse pe Reinona intrând în birouri, o urmărise pe coridoare, ascultase în spatele uşilor şi percepuse clar nişte cuvinte spuse pe ton ridicat, expresii cu adevărat lipsite de etică şi ţipete.

— Strigăte? a întrebat domnul primar. Ce fel de strigăte?

— Din cele care se fac cu gura, a răspuns Arderiu. Ah, ah, oh, oh, continuă, continuă etc.

— Bine, să schimbăm subiectul, am propus, văzând-o pe Reinona că se înroşeşte. Acum câteva nopţi aţi primit acasă vizita domnului avocat Miscosillas, căruia, în timpul întrevederii pe care aţi avut-o singuri, i-aţi vorbit despre

i

necesitatea de a-l localiza pe Agustín Tabemer, alias Gaucho, în cel mai scurt timp. Această conversație a fost ascultată de Raimundita, care i-a povestit-o logodnicului ei, un şofer negru cu numele de Magnolio, iar acesta mie, nu înainte ca Magnolio să-i fi dezvăluit domnului avocat Miscosillas ascunzătoarea lui Agustín Taberner, alias Gaucho, în schimbul unei compensații pecuniare.
— Iertați-mă, a spus Arderiu, nu v-am urmărit până la capăt, dar sunt adevărate cele referitoare la vizita domnului avocat Miscosillas şi la ascunzătoarea lui Agustín Taberner, alias Gaucho. Eu nu ştiam de existența lui, însă domnul avocat Miscosillas credea contrariul, din motive personale sau specifice profesiei lui.
— M-am gândit că Reinona v-a povestit câte ceva, a intervenit domnul avocat Miscosillas, sau că v-a povestit Pardalot sau chiar Santi. Santi lucra şi pentru mine. Eu eram interesat să-l supraveghez îndeaproape pe Pardalot şi, la indicația domnului primar, am apelat la agenția de informatori unde era angajat Santi. Prezentându-le cazul meu, mi-au spus că tocmai atunci, la cererea domnului Arderiu, îl postaseră pe unul dintre cei mai buni oameni ai lor la birourile societății Borfaşul Spaniol şi că, datorită acestei fericite coincidențe, dacă plăteam un onorariu suplimentar, îmi puteau da informații atât despre Pardalot, cât şi despre Arderiu. Arderiu nu mă interesa în mod special, fiind prost de bubuie, însă am acceptat propunerea.
— De ce doreați să-l supravegheați pe Pardalot? l-am întrebat. Erați asociat cu Pardalot, el avea încredere totală în dumneavoastră, cu siguranță că v-ar fi răspuns fără ocolişuri la întrebările pe care i le-ați fi pus. Sau nu?
Domnul avocat Miscosillas a ezitat câteva clipe, iar în final a spus:
— îmi pare rău, nu sunt autorizat să răspund la această întrebare.

9

r

\y ine nu a avut ca mine privilegiul de a-şi petrece o
bună parte din viaţă într-un balamuc nu cunoaşte, probabil,
acest mare adevăr: că toţi cei care sunt închişi acolo percep
clar nebunia celorlalţi, însă nici unul pe a sa. Ţinând cont
de asta şi profitând de liniştea grea care a urmat refuzului
domnului avocat Miscosillas de a dezvălui motivul raţional
al acţiunilor sale (de spionaj), am recapitulat evenimentele
care au precedat crima şi pe cele care i-au urmat, precum
şi participarea fiecărui personaj la acestea, iar după ce
mi-am limpezit ideile cu ajutorul acestei metode, m-am
hotărât să le aduc celorlalţi la cunoştinţă deducţiile mele,
pentru ca în sfârşit adevărul să iasă la lumină, iar noi să
putem pleca acasă.

înainte de a vorbi, însă, am trecut în revistă situaţia pre-
zentă (atunci) şi posibilele consecinţe ale cuvintelor mele,
pentru că nu este totuna să dezvălui adevărul cuiva care
se poate simţi lezat de el şi să-l dezvălui cuiva care pe dea-
supra are şi un pistol. Deocamdată existau numai două
pistoale la vedere, respectiv Beretta 89 a lui Santi şi revolve-
rul vechi Remington de calibrul 44 al lui Ivet Pardalot, însă
eu presupuneam că acolo, între cei patru pereţi ai salo-
nului, trebuiau să se mai afle cel puţin alte două. Ţinând
cont de asta şi pentru a linişti spiritele, am început să spun
cât de agreabilă mi se părea compania celor prezenţi şi
să le mulţumesc anticipat pentru răbdarea şi imparţia-
litatea lor. Nimic din ceea ce o să vă spun, am zis, nu ar

trebui să vă provoace nemulțumire, chiar dacă la sfârşitul
expunerii mele cineva s-ar putea trezi cu o irefutabilă
acuzație de asasinat pusă în cârcă, raționamentele şi
concluziile mele au un scop pur şi strict lămuritor, didactic
şi la urma urmei festiv, şi în nici un caz nu îşi propun să
tulbure atmosfera destinsă şi cordială care domneşte acolo.
De asemenea, am adăugat, în seara aceea, cu puțin timp
înainte de-a porni spre Castelldefels, unde eram strânşi
în acel moment, lăsasem în mâini sigure aceleaşi concluzii
în scris, cu indicația de a fi predate poliției şi presei în cazul
unui accident. Şi, acestea fiind spuse, o să încep să prezint
o schiță a situației generale, ordonând faptele în funcție
de apariția lor în timp şi punând fiecare persoană şi lucru
la locul său, drept care povestirea a urmat mai mult sau
mai puțin următoarea linie:
Societăți succesive diferite, de fapt una şi aceeaşi societate,
au fost înființate începând din anii şaizeci (în Spania) de
trei asociați: Manuel Pardalot, astăzi defunct; domnul primar,
astăzi primar; şi Agustín Taberner, alias Gaucho. încă de
la început, domnul primar a fost reprezentat de domnul
avocat Miscosillas. Societățile au realizat unele operațiuni
(dacă nu toate) de o legalitate îndoielnică, în urma cărora
au rămas unele urme sub formă de documente, nu tocmai
inofensive din punct de vedere juridic şi foarte preju-
diciabile din punct de vedere politic, în special pentru
domnul primar. Iar cum vorba „după faptă şi răsplată" e
adevărată, societatea sau societățile, la rândul lor, au fost
obiectul unor fraude din partea unuia dintre asociați, Agus-
tín Taberner, alias Gaucho. Nemulțumit cu atât, Agustín
Taberner, alias Gaucho, s-a încurcat cu logodnica lui Par-
dalot, Reinona, fără ştirea acestuia. In urma acestei legături
amoroase a rezultat o sarcină (pentru că nu au fost luate
măsurile de prevedere), iar Reinona s-a dus la Londra să
avorteze. In final nu a avortat, a rămas să trăiască în Londra

şi a născut o fetiţă numită Ivet. Dezamăgit, însă neştiind nimic despre dubla lipsă de loialitate a asociatului său, Pardalot s-a căsătorit cu o altă femeie şi a avut o fetiţă căreia i-a pus tot numele de Ivet. Cele două fete semănau cu părinţii lor: fiica Reinonei şi a lui Agustín Taberner, alias Gaucho, frumoasă şi zăpăcită; cealaltă, inteligentă, muncitoare, ambiţioasă şi cam urâţică.
Au trecut anii. Reinona s-a întors la Barcelona, a plasat-o pe Ivet într-un internat şi, pentru a asigura întreţinerea fiicei şi a ei, s-a căsătorit cu Arderiu, căruia i-a ascuns existenţa fetei şi i-a spus că e sterilă pentru a nu mai avea alte complicaţii. Pentru că Reinona a ales pentru fiica ei cel mai renumit internat din oraş, nu e de mirare că acolo se afla şi fiica lui Pardalot. Căsătoria acestuia s-a dovedit un fiasco, şi pentru ca fata să nu asiste la tot. felul de scene sau ca să scape de ea, au băgat-o la internat. Cele două fete, cu vârste apropiate şi fără să ştie că trecutul lor avea puncte comune, au legat o strânsă prietenie, pe care diversele împrejurări specifice fiecăreia aveau s-o întrerupă. După ce au ieşit din internat, fără o înţelegere prealabilă şi fără să ştie una de alta, amândouă au plecat în Statele Unite ale Americii, una la New York, cealaltă la o universitate cu un nume imposibil de pronunţat. După cum ştim, uneia i-a mers bine, iar celeilalte prost.
De partea europeană a oceanului, pentru Agustín Taberner, alias Gaucho, treaba era groasă. Dobândise o boală degenerativă ireversibilă, iar înşelătoria lui fusese descoperită. Din motive uşor de înţeles, asociaţii lui s-au abţinut să se certe în faţa justiţiei obişnuite: l-au dat afară din societate şi i-au rupt, picioarele. Reinona l-a adăpostit. Cu banii obţinuţi din vânzarea uneia dintre bijuterii, a închiriat un apartament. în strada Bailen şi l-a instalat acolo. După aceea a chemat-o pe Ivet din America să-l îngrijească. Pe

el. Dar Ivet nu se afla în situația de a îngrijii, ci de a fi îngrijită. Sacul şi peticul în neamul lui Gaucho.
— Toate astea le ştiam, a spus Ivet Pardalot. Tocmai le-am terminat de povestit chiar noi.
— Păi trebuia să profitați şi să faceți pipi, domnişoară Ivet, am replicat, pentru că acum urmează ceva nou şi plin de substanță. într-adevăr, am continuat, adresându-mă tuturor, întoarcerea domnişoarei Ivet Pardalot din Statele Unite şi includerea ei în echipa firmei tatălui său, defunctul Pardalot, au răsturnat acel nou şi precar statu-quo. Domnişoara Ivet nu era şi nici nu este persoana dispusă să trăiască în umbra cuiva. S-a adaptat foarte repede şi a pus la cale un plan pentru a stăpâni ea societatea. în acest scop, a refăcut statutele și i-a luat locul lui Agustín Taberner, alias Gaucho. După aceea...
— Iartă-mă, a reproşat cea vizată, partea asta a povestirii este rodul imaginației tale, ca să nu spun a arbitrarietății tale. N-ai de unde să ştii care erau intențiile mele.
— Le presupun, am răspuns, şi nu cred că greşesc. Doreați să imprimați unei afaceri vechi, unui reziduu dintr-o altă eră, dinamismul pe care vi-l inoculaseră peste ocean. Altfel, de ce ați fi devenit amanta unui puță-bleagă ca domnul avocat Miscosillas?
— Auziți, domnule dragă, pe mine să nu mă mai porecliți, a sărit domnul avocat Miscosillas. In primul rând, nu vă permit să vă amestecați în intimitatea noastră. în al doilea rând, nu m-ați văzut niciodată practicând arta de a încinge și nici înfigând țăruși.
— Nu am avut ocazia, am spus. Ceea ce afirm mi-a povestit chiar domnişoara Ivet Pardalot în noaptea când m-a dus la ea acasă, după ce m-ați scos de la arest. Atunci, în timp ce eram singuri în pat sau, pentru a fi mai exact, pe pat, s-a plâns de nimicnicia dumneavoastră, și-a bătut joc de ifosele dumneavoastră şi a făcut comparații deza-

vantajoase între dumneavoastră şi o anumită legumă fiartă. După aceea mi-a arătat o înregistrare video...
Auzind aceste acuzații, domnul avocat Miscosillas a devenit palid, şi-a ridicat o jumătate de corp de pe canapea, a deschis gura cât o şură şi a lăsat să-i curgă o dâră de bale ca o limbă de clopot de pe buza inferioară. După aceea a ațintit-o pe Ivet Pardalot cu un deget tremurător şi, adresându-li-se celorlalți, a bâiguit:
— Nu luați în seamă minciunile acestei cățele. De obicei, îmi fac datoria pe deplin, iar dacă uneori nu am meritat cum laude, n-a fost din vina mea, ci a ei. Este nepricepută, rece, apatică, neîndemânatică, vulgară, proastă, indecentă, bondoacă şi porcoasă. Să te culci cu ea e ca şi cum l-ai îmbrățişa pe Sancho Pânza. In ceea ce priveşte caseta video, am înregistrat-o din amuzament într-o după-amiază ploioasă de duminică, ca să-i facem pe nepoții noştri să se amuze într-un viitor îndepărtat. Am zis.
Avocatul Miscosillas s-a aşezat după ce şi-a încheiat cu acest verb sec declarația şi i-a cerut vecinului lui de canapea o batistă sau, dacă nu avea, un fluturaş de propagandă electorală cu care să-şi şteargă saliva pe care oratoria i-o scursese pe revere. In orice caz, nimic nu a clintit calmul domnişoarei Ivet Pardalot, nici de-a lungul depoziției amantului ei, nici când imediat după aceea i-a spus acestuia:
— Poți să fii mândru: te-ai lăsat păcălit prosteşte de un coafez afurisit. Niciodată nu ți-am pronunțat numele în prezența lui, nu i-am vorbit despre noi şi nici vorbă să-i arăt vreo casetă video. El a aruncat o piatră în baltă, iar tu ai sărit după ea, ca să te dai mare. Nu contează. Iți apreciez sinceritatea, mă bucur să-ți cunosc părerea despre farmecele mele şi îmi rezerv dreptul de a-ți răspunde la amabilități atunci când o să consider oportun. Vorbeşte mai departe.

Cel vizat eram eu şi nu m-am lăsat rugat.
— In urma aventurii cu domnul avocat Miscosillas, domnişoara Ivet Pardalot a obţinut informaţia valoroasă de care s-a folosit imediat. Dar să lăsăm asta deoparte un pic şi să urmărim alt fir. Domnişoara Ivet Pardalot nu uitase de cealaltă Ivet. Ştia că aceasta se întorsese în Barcelona, deşi motivul revenirii nu-l aflase, dar nu i-a fost greu să-i afle adresa şi faptul că ducea o viaţă mizerabilă şi nesigură. Pe de altă parte, şi în acelaşi timp, domnişoara Ivet Pardalot luase şi urma Reinonei, pe care o învinuia, nu fără motiv, de prăbuşirea cronică a lui Pardalot, dublată inevitabil de o copilărie (a ei) petrecută în singurătate şi amărăciune. La fel cum procedase cu domnul avocat Miscosillas, însă mult mai sporadic, l-a sedus pe Arderiu, pe care l-a dus, cum tocmai am auzit, la un refugiu discret, la sfârşit de săptămână, departe, în Pirinei.
— Cum aş fi putut să rezist? s-a justificat Arderiu. Mi-a jurat că nu o interesa persoana mea, ci maşina mea. Am un Porsche Carrera de 3 600 de centimetri cubi. Cu toate acestea, această liaison n-a trecut dincolo de urzeală. Nebunească, mărturisesc, dar practic numai o urzeală.
— Oricum ar fi fost, am continuat, domnişoara Ivet Pardalot a obţinut din această sursă date proaspete şi cruciale cu privire la Reinona. Probabil a aflat că nefericirea tatălui se datora trădării lui Agustín Taberner, alias Gaucho. Poate secretul paternităţii şi al maternităţii lui Ivet. Pe scurt, prin domnul avocat Miscosillas, Arderiu, tatăl ei, de a cărui încredere se bucura şi prin Santi, pe care l-a plătit, l-a sedus sau l-a plătit şi l-a sedus, a reuşit să ia în stăpânire toate firele necesare pentru a-şi ţese uneltirea nemiloasă. Iar acum fiţi foarte atenţi, pentru că ne apropiem de noaptea crimei.

S-a aşternut o linişte expectativă, iar domnul primar, sesizând transcendența momentului, şi-a băgat degetul în nas şi a spus:

— Aşteptați. Dacă v-ați propus să ne dezvăluiți identitatea asasinului, corect este să ne bucurăm cu toții de condiții egale, iar legea impune acest lucru. Cu toții stăm jos, iar Arderiu nu are scaun. Horacio, ştii ce ai de făcut.

Deşi încă sub efectele atentatului contra bărbăției sale, domnul avocat Miscosillas a replicat că pe el nimeni să nu-l ia drept om bun la toate, chiar dacă este vorba despre un primar pe punctul de a câştiga alegerile, şi a adăugat că Arderiu, dacă doreşte să se aşeze, să se ducă singur să-şi caute un scaun sau să se aşeze pe podea. Arderiu s-a scuzat zicând că, întrucât nu cunoştea împărțirea interioară a vilei, îi era imposibil să deosebească un scaun de un alt obiect de mobilier şi că nu se putea aşeza pe podea fiindcă suferea de amețeli. Până la urmă, chiar primarul s-a ridicat de pe canapea şi a spus că se duce după un scaun, dar a subliniat faptul că nu o face în calitate de primar, ci de simplu cetățean, mai ales că, ne-a destăinuit el, în virtutea funcției lor, primarii au o personalitate dublă, precum Clark Kent. Când s-a întors, am reluat firul faptelor:

— Cunoscând existența documentelor nefaste pentru cariera politică strălucită a domnului primar, locul unde le păstra tatăl ei şi modul de a le obține, Ivet Pardalot a luat legătura cu cealaltă Ivet, simulând, grație unor obiecte speciale aruncate acum cât colo, că este un bărbat gras şi cu probleme fonetice, şi i-a propus să organizeze un furt la birourile societății Borfaşul Spaniol. Domnişoara Ivet Pardalot aflase de existența mea prin intermediul agenților ei şi considera că probitatea şi lipsa mea de experiență mă făceau potrivit pentru a-i duce la bun sfârşit planul, însă avea nevoie de Ivet pentru a mă convinge să comit delictul şi, pe deasupra, pentru a o implica şi pe ea. Ivet

I

avea nevoie de bani pentru treburile ei şi a fost de acord să coopereze. Planul lui Ivet Pardalot, în cazul în care încă nu aţi înţeles, era simplu: eu furam din birourile societăţii Borfaşul Spaniol documentele care îl priveau pe domnul primar şi i le dădeam lui Ivet; apoi Ivet i le dădea ei, iar la final poliţia ne-ar fi reţinut pe Ivet şi pe mine. In noaptea crimei cineva (Ivet Pardalot însăşi, domnul avocat Miscosillas sau Santi, nu contează) a deconectat alarma şi a lăsat uşile deschise, inclusiv uşa automată de la garaj. Insă a lăsat pornit circuitul închis de televiziune, unde fapta mea, fără să ştiu, a fost înregistrată pas cu pas. In acest fel, Ivet sau chiar Pardalot puteau să-mi demonstreze vinovăţia. Iar odată ajuns în mâinile justiţiei, nu mi-ar fi rămas altă posibilitate decât să o torn pe Ivet, iar Ivet nu ar fi putut spune poliţiei decât că a lucrat pentru un domn gras şi mascat. Fără să fie ceva nemaiîntâlnit, pe hârtie planul nu arăta rău, însă, aşa cum se întâmplă întotdeauna, hazardul a introdus un element la care nu s-a gândit nimeni. Chiar în noaptea aia Pardalot a venit la birourile societăţii Borfaşul Spaniol. Pentru el asta nu era ceva neobişnuit: în viaţa lui plină de deziluzii nu găsea consolare decât în muncă. După miezul nopţii a intrat în birou şi şi-a dat seama imediat că fusese cineva acolo. A constatat dispariţia documentelor şi, fără să-şi imagineze că furtul fusese comis de propria lui fiică, l-a anunţat despre cele întâmplate pe domnul primar, care la ora aia se afla în biroul său din Primărie. Domnul primar a venit la birourile societăţii Borfaşul Spaniol, aşa cum, conform versiunii sale, Pardalot îi spusese să facă. A parcurs, tot conform versiunii lui, acelaşi drum pe care îl urmasem şi eu pentru a ajunge în biroul lui Pardalot. Insă, când a ajuns acolo, conform, insist, propriilor sale vorbe, Pardalot era deja mort. Ei bine, acea convorbire telefonică a avut oare loc cu adevărat?

*

Obişnuit să audă acuzații mai dure în consiliul primăriei, domnul primar nu şi-a pierdut calmul şi nici cumpătul.

— Telefonul trebuie să fie înregistrat în registrul de apeluri al Primăriei, a spus el. Orice cetățean îl poate consulta. Este un serviciu gratuit.

— Nu este necesar să fie consultat nici un registru, am replicat. Fără îndoială a existat un telefon, însă nu a fost dat de Pardalot, ci de Santi. Santi lucra pentru dumneavoastră, în afara faptului că lucra pentru toți ceilalți. Nu puteați îngădui ca Pardalot să dispună nestingherit de nişte documente care ar fi putut să vă distrugă cariera. De aceea l-ați postat pe Santi la birourile societății Borfaşul Spaniol. In felul ăsta, îl aveați sub supraveghere pe Pardalot, iar la pachet și pe celelalte personaje ale acestei drame. Când Pardalot a descoperit dispariția documentelor, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l sune pe Santi, care avea în noaptea aia sarcina de a păzi clădirea. Iar Santi v-a înștiințat imediat. Atunci i-ați ordonat lui Santi să-l omoare pe Pardalot.

— Asta-i absurd, a zis domnul primar, ce interes aş fi avut să-l omor pe Pardalot, de vreme ce documentele nu mai erau în posesia lui? Şi dacă într-adevăr i-aş fi ordonat lui Santi să-l omoare pe Pardalot, de ce m-aş mai fi supus riscului inutil de a mă duce personal la birourile societății Borfaşul Spaniol chiar în noaptea crimei? E posibil ca lucrurile să se fi întâmplat cum spuneți, dar într-un alt mod. Adică: Pardalot a descoperit dispariția documentelor, m-a sunat şi mi-a cerut să vin să-l văd. După aceea l-a sunat pe Santi ca să-l certe, iar Santi, în fața perspectivei de a rămâne fără loc de muncă, l-a omorât. Nu pare foarte logic, dar asasinii acționează după cum îi taie capul. Probabil

că s-au certat. La urma urmelor, dintre toți asasinii potențiali, Santi e singurul care dispunea de o armă.
— Auziți, domnule primar, a spus Santi, cu tot respectul cuvenit, pe mine să nu mă băgați în belea. Bineînțeles că aveam arma şi ocazia, dar care era mobilul? Şi chiar dacă aş fi avut vreun motiv să-l lichidez pe Pardalot, de ce ar ti trebuit să aleg tocmai noaptea aia atât de aglomerată? Nu uitați că după cele întâmplate cineva m-a împuşcat în timp ce mă aflam în casa acestui domn, fără îndoială, cu intenția de a mă reduce la tăcere. Asta nu-i incompatibil cu statutul de autor al crimei? Nu, stimabile domn primar, doamnelor şi domnilor: n-am fost eu. In schimb, dacă îmi permiteți o sugestie, nu vi se pare logic ca Ivet însăşi, care păstrase mapa albastră pentru a obține bani suplimentari de la mascat, constatând că aceasta conținea documente compromițătoare pentru Agustín Taberner, alias Gaucho, propriul ei tată, agitată şi amețită ca în fiecare noapte, să se fi întors la birourile societății Borfaşul Spaniol, să fi intrat pe drumul ştiut şi să-l fi împuşcat pe Pardalot?
Ivet a început să protesteze în legătură cu această insinuare, însă Reinona a oprit-o, ridicându-se în picioare şi luând cuvântul cu un gest pe cât de hotărât, pe atât de agitat. I-am acordat atenția pe care o solicita, iar când se pregătea să ia cuvântul, Arderiu i-a luat-o înainte şi, suindu-se pe scaunul pe care domnul primar i-l adusese, a zis:
— Nu este nevoie să-i acuzăm pe toți la rând. Acum că suntem cu toții aici, doresc să vă fac o mărturisire. De aceea m-am suit pe scaun, înfruntând în acelaşi timp amețeala şi legea gravitației. Bine, o să fac, aşa cum spuneam, o mărturisire şi o s-o fac fără ocolişuri. Eu l-am omorât pe Pardalot. Cum, când şi de ce? Vă explic imediat, fără ocolişuri. In noaptea aceea, am ieşit să mă plimb cu maşina. Am un Porsche Carrera de 3 600 de centimetri cubi. In drum, pe Via Augusta, am rămas fără benzină. Şi, de asemenea, fără

baterie şi fără lichid de frână. Se mai întâmplă. Din fericire, mă aflam în apropierea birourilor societăţii Borfaşul Spaniol. Am văzut lumină la fereastra biroului lui Pardalot. Nu-mi amintesc pe unde am intrat, însă am intrat, m-am dus în biroul lui Pardalot şi i-am cerut să mă lase să-i dau un telefon mecanicului său. Nu m-a lăsat şi l-am omorât. Bine, putem considera cazul rezolvat.

A coborât de pe scaun şi, asumându-şi cu demnitate condiţia de inculpat, şi-a scos cravata, cureaua şi şireturile de la pantofi. După aceea, cum nu ştia unde să pună aceste accesorii, şi le-a băgat în buzunarul de la haină. Reinona, aflată tot în picioare, s-a dus lângă el, i-a pus mâna pe umăr, a zâmbit înduioşată şi i-a spus:

— Dragule, ridică-ţi pantalonii şi pune-ţi din nou cureaua. Ceea ce ai făcut demonstrează o mare nobleţe. Nu merit atâta generozitate. Eu l-am omorât pe Pardalot.

Arderiu a făcut ceea ce i-a spus soţia lui, fără să înceteze să bombăne şi să ne asigure că în casa lui el era cel care comanda şi că nimeni nu-i spunea ce trebuia să facă. Pe scurt, dacă el spunea că era un asasin, era un asasin şi punct. De data asta, însă, ceda rugăminţilor soţiei sale ca să n-o contrazică, pentru că o vedea foarte afectată de urzeală, a spus el în încheiere. După aceea, cum nimeni nu-i acorda atenţie, s-a aşezat şi i-a cedat cuvântul Reinonei.

— în noaptea aceea, a început Reinona, Ivet m-a sunat la telefon şi mi-a povestit despre furtul documentelor. Le răsfoise şi era foarte agitată văzând ce făcuse tatăl ei. De asemenea, se drogase. I-am spus să se liniştească, căci am să mă ocup eu de această afacere şi aveam să aranjez totul. L-am sunat pe Pardalot. Nu era acasă. Am presupus că se afla în biroul lui de la Borfaşul Spaniol, unde obişnuia să-şi aline singurătatea nopţilor, uneori singur, jucându-se pe calculator, alteori cu mine. M-am dus. Santi mi-a deschis uşa, aşa cum o mai făcuse şi cu alte ocazii. Eu aveam o

legătură strânsă cu Pardalot. El era în continuare îndrăgostit de mine, iar eu mă lăsam iubită pentru a-l ține sub control. In acest fel, mă gândeam eu, îl protejam pe Agustín Taberner, alias Gaucho, de orice posibile represalii din partea lui Pardalot şi a asociaților lui. In realitate, tot ce-am făcut în viața asta am făcut pentru Agustín Taberner, alias Gaucho. Aşa sunt eu. Dar să nu vorbim despre mine. Probabil că sunteți nerăbdători să aflați cum am făcut-o. O să vă povestesc chiar acum.

După această introducere a făcut o pauză de care a profitat Ivet Pardalot pentru a interveni:

— Doamnă, soțul dumneavoastră este prost, dar dumneavoastră sunteți şi proastă, şi ridicolă. Vreți să vă incriminați ca s-o protejați pe Ivet, de parcă altcineva în afară de dumneavoastră ar putea să ia în serios culpabilitatea unei neghioabe patentate cum e fiica dumneavoastră. Chiar credeți că Ivet ar fi fost capabilă să intre în birourile societății Borfaşul Spaniol, să găsească biroul tatălui meu, să tragă şapte gloanțe, din care cel puțin să nimerească unul în plin, când ea nici măcar nu ştie să folosească telecomanda televizorului? In ceea ce vă priveşte, iubită Reinona, prințesă a bijuteriilor false şi a sentimentelor false, să nu credeți că ați făcut o faptă eroică încercând să vă acoperiți fiica. Mărturisirea dumneavoastră nu este deloc credibilă. De ce ar trebui să fie? Cu ani în urmă erați gata-gata să-i mărturisiți tatei trădarea, dar nu i-ați mărturisit-o; ați plecat la Londra să avortați, însă nu ați avortat; ați încercat să vă sinucideri, dar nu v-ați sinucis. Iar acum doriți să ne faceți să credem că ați omorât pe cineva? Nimic, nimic, la fel ca toate femeile din generația dumneavoastră, sunteți mereu pe punctul de a face ceva crucial, dar până la urmă rămâneți cu brațele încrucişate şi aşteptați să apară un fraier şi să plătească oalele sparte. Iar asta spuneți dumneavoastră că înseamnă să-ți asculți inima. Ei

bine, nu, doamnă, asta înseamnă să trăieşti în ficţiune. Şi daţi-mi voie să vă mai spun ceva: ar fi fost mai onorant pentru dumneavoastră să-l lăsaţi pe bietul Arderiu să ia asupra lui asasinatul. Dacă tot v-a suportat capriciile atâția ani, lăsaţi-l acum să se ducă şi la puşcărie în locul dumneavoastră. Asumaţi-vă rolul, doamnă, şi nu mai încercaţi să puneţi toate lucrurile la punct printr-un gest eroic de ultim moment. Poate că-i impresionaţi pe ramoliţii din generaţia dumneavoastră, dar pentru lumea de astăzi, pentru oamenii normali sunteţi o sperietoare, o glumă. Nu vorbesc doar ca să mă aflu în treabă: Arderiu mi-a povestit multe lucruri despre dumneavoastră. Oamenii povestesc mereu tot felul de lucruri atunci când cred că îi ascidtă cineva. Eu ascult. L-am lăsat pe Arderiu să vorbească şi a încheiat cântând Parsifal. De la el am aflat despre povestea veche dintre Reinona şi Agustín Taberner, alias Gaucho. Am aflat că el era tot aici, că era invalid. Insă Arderiu nu ştia unde se ascundea. Atunci m-am hotărât să-l găsesc şi să termin cu amândoi: şi cu invalidul, şi cu Reinona. Ei îi distruseseră viaţa tatălui meu şi, indirect, pe a mea. Eu aveam s-o distrug pe a lor. Dar pentru asta trebuia să-l fac să iasă din ascunzătoarea lui. M-am încurcat cu Miscosillas. Cu el a fost mult mai uşor decât cu Arderiu. Nu era nevoie să-l ascult. In nemărginita lui înfumurare, credea că îl iubesc şi că îl admir şi nu înceta să vorbească. Nefericitul! Ce sentimente poate inspira un dobitoc plăpând, care se înţoleşte cu haine Armâni, poartă un Rolex şi este atât de retrograd, încât îi mai place Mafalda? Probabil c-o să vă întrebaţi cum de am putut avea atâta succes cu bărbaţii fără să fie mare lucru de capul meu. N-am nici un merit. Bărbaţii sunt foarte exigenţi când îşi exprimă părerile estetice cu privire la femei, dar la momentul adevărului se mulţumesc cu orice. Când am descoperit asta, viaţa mea a luat o întorsătură mult mai interesantă. Nu mă deranjează să recunosc că

i-am manipulat pe bărbaţi. Face parte din profesia mea. Un om de afaceri se foloseşte de orice: bărbaţi, femei, minerale, credite bancare, transformă totul, profită de toate, scoate un profit din orice. Mai puţin dintr-o societate ca a tatălui meu. Cum am văzut registrele, mi-am dat seama că lucrurile nu mai puteau continua aşa. Trebuia dizolvată societatea înainte de a se ajunge definitiv la faliment. Insă pentru asta trebuiau îndepărtaţi pitecantropii care încă doreau să trăiască din avantaje şi cu aroganţă. Mă refer la tata, la primar, la Miscosillas şi la ceilalţi. Nu aveam de gând să le fac rău. Nici interesele lor economice nu ar fi fost prejudiciate, dacă mi-ar fi dat mână liberă. Ar fi luat salarii mari şi ar fi participat o dată pe trimestru la un consiliu de administraţie, ca să discute despre gastronomie şi să spună bancuri deocheate. Iar între timp eu aş fi luat cârma. I-am sugerat tatălui meu proiectul, dar nu l-a înţeles. încă de tânăr trăise la adăpostul unui sistem artificial şi nu voia să accepte că timpurile se schimbaseră. Tata se credea om de afaceri. Un om de afaceri catalan. Am încercat să-i explic că ăsta era un oximoron, dar nu ştia nici ce-i ăla oximoron. Am înţeles că era inutil să continui cu argumentele şi am hotărât să forţez lucrurile. Miscosillas îmi vorbise despre documentele care-l priveau pe domnul primar. Erau un fleac. Pe cine ar putea să mai intereseze trecutul fraudulos al unui politician, când prezentul e de ajuns şi chiar de prisos? In orice caz, am hotărât să mă folosesc de el pentru a provoca o criză. Restul îl ştiţi. Planul a ieşit bine, însă lucrurile s-au terminat prost. Am vrut să înşel şi am fost prima înşelată. N-o să mi se mai întâmple niciodată.

Ivet Pardalot şi-a încheiat discursul, iar noi ceilalţi am rămas tăcuţi, meditând la cuvintele ei. Arderiu şi-a luat un whisky, l-a băut dintr-o înghiţitură şi la final s-a transformat în ecoul opiniei generale, spunând:

— Totul e clar, dar poate să-mi spună cineva cine l-a omorât pe Pardalot? Intriga se complică tot mai mult şi, dacă doriți să ştiți părerea mea, se transformă într-un adevărat film. Ori ne spuneți cine l-a omorât pe Pardalot, ori, profitând de faptul că ne aflăm aproape de Prat, mă duc să joc o partidă de golf.
— Iar eu la biroul meu, a spus domnul avocat Miscosillas.
— Iar eu să mănânc, a spus Santi.
— Iar eu la un miting, a spus domnul primar.
— Iar eu la un centru de primire pentru domnişoare dezorientate, a spus Ivet.
— Iar eu acasă, să-i pregătesc un fricando soțului meu, pentru că îl merită, a spus Reinona.
— Bine, le-am spus, o să vă fac pe plac cu multă plăcere. Recunosc că şi mie mi-ar plăcea să termin cu balamucul ăsta şi să mă odihnesc putin înainte de-a deschide coaforul. Dar trebuie să introducem în scenă personajul central al acestei drame. Vă rog, prin urmare, domnilor, să vă duceți să-l căutați pe Agustín Taberner, alias Gaucho, şi să-l aduceți în salon, de bunăvoie sau cu forța.
*

Le-am precizat faptul că scaunul cu rotile se afla în camera de la etajul vilei, iar pe Agustín Taberner, alias Gaucho, îl puteau găsi într-un colț întunecat de la marginea scării. Cum operațiunea necesita mai multe brațe şi destulă forță, i-au încredințat lui Santi supravegherea celor trei femei şi a persoanei mele şi au ieşit domnul primar, Arderiu şi domnul avocat Miscosillas, pentru a îndeplini condiția pusă de mine pentru rezolvarea satisfăcătoare a problemei în general şi a unora dintre elementele ei în particular. Profitând de răgaz, i-am propus lui Santi să lase arma deoparte sau măcar să nu mă mai ţintească tot timpul, dar

el a refuzat, adăugând că nici nu se gândea să predea arma, dacă Ivet Pardalot o ținea zdravăn pe a ei, şi cu atât mai puțin să o lase fără garanția că alt pistol sau alte pistoale nu aveau să fie folosite acolo într-un viitor apropiat; că până în acel moment eu demonstrasem nevinovăția tuturor, însă nu şi pe a mea; şi, în sfârşit, că se mulțumea să îndeplinească nişte ordine. I-am propus lui Ivet Pardalot să-şi pună revolverul în locul unde-l găsise, iar ea mi-a răspuns într-un mod destul de concis şi clar, cu un gest dispreţuitor şi un cuvânt monosilabic.
Atunci s-a întors domnul avocat Miscosillas cu scaunul cu rotile al invalidului. în timp ce aşteptam revenirea celorlalți doi, am povestit, la solicitarea lui, peripețiile frustratei noastre evadări, sfârşitul povestirii mele coincizând cu întoarcerea domnului primar şi a lui Arderiu, care, cuprinşi de o mare agitație, au anunțat în duet că Agustîn Taberner, alias Gaucho, nu se afla acolo unde spusesem eu că-l lăsasem şi nici în vreo altă parte a casei.
— Dacă nu i-aş fi văzut lipsa cu propriii mei ochi, a zis Arderiu, nu aş fi crezut ceea ce vedeau propriii mei ochi.
— Să ieşim în grădină, a spus domnul avocat Miscosillas. Fără scaunul cu rotile, care se află aici, un invalid nu poate ajunge prea departe.
— Un invalid probabil că nu, am spus, însă Agustîn Taberner, alias Gaucho, da. în urma bătăii pe care i-au dat-o a rămas paralizat, dar şi-a revenit. A continuat să se prefacă invalid, pentru că era mai bine pentru el. Reinona şi Ivet îl întrețineau şi-l îngrijeau, şi, crezându-l fără apărare, păstrau cu grijă secretul ascunzătorii lui. El, între timp, trăind ca un rege şi la adăpost de orice bănuială, şi-a reluat activitățile frauduloase. Bun cunoscător al funcționării interne a societății la a cărei prăbuşire contribuise, a luat legătura cu concurenții şi a adus societatea Borfaşul Spaniol la situația de faliment în care a găsit-o Ivet Pardalot

când s-a întors din Statele Unite. Dar nici măcar ea nu s-a gândit să facă legătura între acest prejudiciu şi activităţile subterane ale unui individ pe care îl credea invalid şi scos definitiv din circulaţie. Totuşi, o situaţie atât de anormală n-avea cum să dureze la nesfârşit. Seifurile societăţii erau goale, iar orice întâmplare neprevăzută putea scoate la iveală manevra şi identitatea autorului, inclusiv funcţionalitatea picioarelor lui. Această întâmplare neprevăzută a fost sustragerea din partea mea a documentelor compromiţătoare de la birourile societăţii Borfaşul Spaniol. Probabil că Ivet, în timpul uneia dintre vizitele sale la reşedinţa din Vilassar, i-a povestit tatălui ei planul. Perspectiva l-a îngrijorat foarte mult pe Gaucho. In noaptea crimei, a părăsit reşedinţa din Vilassar şi, fie cu trenul, fie cu alt mijloc de transport, a plecat la Barcelona, unde s-a dus la birourile societăţii Borfaşul Spaniol cu intenţia de a elimina toate urmele fraudelor lui reluate. Insă a ajuns târziu, pentru că eu trecusem pe acolo şi sustrăsesem mapa albastră. In propriul birou, Pardalot l-a surprins pe Gaucho, au discutat, s-au luptat şi până la urmă Agustín Taberner, alias Gaucho, l-a omorât pe Pardalot, după care s-a întors la reşedinţa din Vilassar, unde se simţea în siguranţă. La scurt timp după aceea, în birourile societăţii Borfaşul Spaniol a ajuns Reinona, la solicitarea fiicei sale Ivet, aşa cum ne-a povestit chiar ea adineaori. Poate că este adevărat ceea ce ne-a spus mai înainte şi poate că i-a trecut prin minte să-l omoare pe Pardalot. Cu siguranţă avea cu ea un Walter PPK de calibrul 7,65, pe care l-am văzut într-un sertar din comoda ei şi pe care, dacă nu mă înşel, îl are acum la ea în geantă, pentru orice eventualitate. Atunci nu i-a folosit la nimic: când a ajuns, l-a găsit pe Pardalot ciuruit. Cum nu-şi putea imagina ce se întâmplase, fiindcă invalidul nu era valid, s-a temut să nu fie Ivet mâna criminală. Cu sârguinţă şi dexteritate, a şters amprentele din locurile

susceptibile să le poarte, iar după aceea a şters banda video a circuitului închis pe care rămăsese înregistrat abilul meu furt. Cunoştea mecanismul circuitului pentru că, în timpul frecventelor ei întâlniri cu Pardalot, chiar în acel birou, deconectau respectivul mecanism în timpul discuţiei, pentru eventualitatea în care nostalgia altor vremuri sau o pricină similară i-ar fi stimulat să şi-o tragă pe masa de consiliu. Din acest motiv, respectiv pentru că fusese ştearsă banda video, poliţia nu a venit să mă caute aşa cum fusese prevăzut în planul iniţial, şi tot din acelaşi motiv, fapta mea n-a fost pusă pe tapet când m-au reţinut pentru furtul inelului. Spuneţi-mi că nu s-au întâmplat aşa lucrurile.

— Ba da, a spus Reinona, căreia i se adresa ultima frază, întocmai aşa a fost, pas cu pas. M-am dus să-l văd pe Pardalot, l-am găsit mort şi am şters înregistrarea. Şi, de asemenea, e adevărat că am în geantă un Walter PPK de calibrul 7,65 încărcat, o armă excelentă, uşoară şi precisă, pe care am primit-o cadou când m-am căsătorit şi cu care o să te omor dacă te mai străduieşti mult să defăimezi un biet invalid ca Agustín Taberner, alias Gaucho.

— Doamnă, am spus, văzând că pentru a-mi întări intuiţia scotea din geantă pistolul Walter PPK de calibrul 7,65, îi debloca siguranţa şi mă ochea cu el, Agustín Taberner, alias Gaucho, şi-a bătut joc de dumneavoastră de la bun început. Şi nu mă refer la perioada invalidităţii lui, ci cu mult înainte, când amândoi eraţi încă tineri. Atunci ar fi putut să vă ia de soţie şi n-a făcut-o. V-a lăsat singură cu fiica dumneavoastră la Londra. Sunt sigur că de Crăciun nu vă trimitea nici măcar un cozonac prost. Iar după aceea, cum ştiţi, a acceptat fără nici cel mai mic scrupul să vă vindeţi bijuteriile şi, în general, să vă daţi de ceasul morţii pentru o iubire neîmpărtăşita. Iar în ceea ce o priveşte pe Ivet, să nu mai vorbim. Biata fată, de ce tată a avut parte! Aşa i-a fost scris. Pe amândouă v-a sacrificat pentru interesele lui

meschine. Acest bărbat nu merită nici iubirea şi nici mila dumneavoastră. Este un răufăcător, o canalie. Dacă asta nu vă interesează, dacă vi se pare normal, e treaba dumneavoastră, dar pe mine vă rog să nu mă mai ochiți cu pistolul ăla. Dintr-o parte mă ocheşte Santi, iar din cealaltă dumneavoastră. Doamnă, aşa nu se poate trăi. Eu nu v-am făcut nimic rău. Am încercat doar să vă spun amănunțit ce s-a întâmplat în noaptea crimei.

Acest argument cumpănit nu i-a impresionat pe cei doi. Au continuat să mă ochească şi mai abitir, iar eu am rămas, cum se spune, între două focuri potențiale. Aşa stând lucrurile, Ivet s-a adresat mamei sale şi tuturor celorlalți:

— Acum că ştim ce s-a întâmplat, ce facem? Dacă anunțăm poliția, tati o încurcă.

— Pe de altă parte, a obiectat domnul primar, nu ne putem permite ca o crimă oribilă să rămână nepedepsită. Siguranța cetățeanului înăuntru şi în afara casei este un laitmotiv al campaniei mele.

— Nu uitați, domnule primar, i-a amintit domnul avocat Miscosillas, că dacă-l judecă pe Agustín Taberner, alias Gaucho, pot ieşi la lumină unele fleacuri care n-or să vă favorizeze nici pe dumneavoastră, nici partidul dumneavoastră.

— La naiba! a exclamat domnul primar.

— Domnilor, a spus Ivet Pardalot, dând cu pumnul în masă, această discuție nu are nici un sens. Am aflat cine l-a omorât pe tata şi, după cum probabil vă imaginați, n-o să trec peste acest amănunt. In legătură cu complicațiile societății, nu trebuie să vă faceți griji: am totul sub control. In plus, societatea ca atare a încetat să existe de câteva luni. Nu v-am comunicat acest lucru până acum pentru a nu-i provoca amărăciune tatei, însă nu-mi pasă dacă faceți infarct. Toate acțiunile societății Borfaşul Spaniol au fost donate gratuit unei fundații care finanțează un ONG cu

sediul într-o bancă din Singapore. Aşa cum bănuiţi, beneficiile acestei mici tranzacţii se află într-un cont deschis pe numele meu. De asemenea, mă bucur să vă informez că, la această dată, capitalul celorlalţi asociaţi se ridică la zero virgulă zero pesetas. Iar cine protestează ajunge direct la Can Brians*.

— Horacio, a spus domnul primar, mi se pare că am rămas cu buza umflată. In fine, să se facă aşa cum spune Ivet Pardalot şi să-l predăm pe vinovat justiţiei. Insă pretind ca arestarea să aibă loc în circumscripţia mea.

— Arestarea, a rostit o voce ciudată, n-o să se facă nicăieri.

Ne-am întors la unison către uşa salonului, de unde venea glasul, şi l-am văzut pe Agustín Taberner, alias Gaucho, stând ferm pe picioarele lui, aşa cum anticipasem, şi cu o puşcă de fabricaţie necunoscută în mâini, ceea ce nu prevăzuse şi nu intuise nimeni.

Dând o dată în plus dovadă de curaj, domnul primar a luat-o înaintea celorlalţi şi a spus:

— Omule! Agustín, mă bucur să te văd atât de întremat după boală!

S-a ridicat de pe canapea şi s-a dus lângă noul venit cu braţele deschise, ca şi cum ar fi dorit să-l strângă într-o îmbrăţişare frăţească, dar atitudinea lui Gaucho şi o uşoară mişcare a mitralierei l-au făcut să-şi revizuiască pornirea prietenoasă.

Chiar şi aşa, a continuat pe ton vesel şi camaraderesc:

— Intră şi aşază-te, omule, eşti între prieteni. Şi nu da importanţă lucrurilor pe care le-ai auzit. Era o dezbatere scolastică. Romanii împotriva cartaginezilor, ca la liceu. In plus, toată această poveste cu asasinatul, pe mine, în

condiția mea de primar, nici nu mă sărăceşte şi nici nu mă îmbogățeşte. Ich bin ein Berliner. Eventual, ia-te de individul ăsta care tot încearcă să te beştelească de ceva timp.
— Intoarce-te pe canapea, stai liniştit şi nu deschide gura, i-a răspuns Gaucho.
După aceea, arătând spre mine cu țeava scurtă a puştii, de parcă nu mi-ar fi ajuns cele două pistoale, şi strângând din buze într-un mod antipatic, a adăugat:
— In ceea ce te priveşte, parazitule, ți-ai căutat-o singur. Fără indiscreția ta, nimeni nu mi-ar fi descoperit secretul. Trebuia să te lichidez mai demult. Dar ai scăpat teafăr de bomba pe care ți-am pus-o în coafor şi nu mai aveam bani pentru alta. Prețul explozibilului a urcat scandalos de la o vreme prin părțile astea. Nu-i nimic, ce n-am putut să fac atunci o să fac acum. Totuşi, nu-i de-ajuns să te lichidez pe tine. Ți-ai dat drumul la gură, iar acum toată lumea ştie că l-am omorât pe Pardalot. Pentru că ai vorbit, mă obligi să mă ocup de toți cei prezenți aici, inclusiv de rudele mele. Slavă Domnului, am o puşcă şi pot să-nchei socotelile rapid. Fără îndoială, vă întrebați de unde am scos puşca. Şi vocabularul. Nu-i nimic complicat. Cum nu sunt invalid, am modificat scaunul cu rotile şi am ascuns puşca şi gloanțele acolo unde ceilalți îşi țin plosca. Pe toate le-am fabricat singur, cu propriile mele mâini: această armă mortală şi gloanțele, pe rând, cu singurele lucruri pe care le-am avut din belşug în toți aceşti ani: timpul şi răbdarea. Singur în reşedință, în timp ce bolnavii adevărați se luptau cu viața, eu îmi plănuiam răzbunarea şi fabricam instrumentul pentru a o duce la îndeplinire. întâi v-am ruinat, iar acum o să vă omor, aşa cum l-am omorât pe Pardalot.
— Agustín, i-a reproşat Reinona, după tot ce am făcut pentru tine eu şi fata, doar nu eşti în stare...
— Ba bine că nu! a replicat Gaucho. Sunt în stare de asta şi de mai mult. O să te omor la fel ca pe toți ceilalți,

pentru că sunt sătul de tine şi pentru că de-acum nu-mi mai foloseşti la nimic. Ivet mi-a spus că nu mai ai bijuterii pe care să le vinzi.
— Nu este adevărat, a spus Reinona, soțul meu le-a răscumpărat. Dacă doreşti, iar el îşi dă consimțământul, putem s-o luăm de la capăt.
— Lasă-l, mamă, că e dezorientat, a spus Ivet. Probabil cât a stat la reşedință a contractat un virus spitalicesc.
— Santi, a zis domnul avocat Miscosillas, fă ceva, că doar de-aia încasezi trei salarii.
— Nu, domnule, a răspuns Santi, patru. Domnul Agustîn Taberner, alias Gaucho, mă plăteşte şi el.
— Numai că te-a amăgit la fel ca pe ceilalți, i-am spus, pentru că el a tras în tine de pe terasa casei din fața apartamentului meu. Fără îndoială, dorea să se debaraseze de un complice incomod, de care nu mai avea nevoie pentru planurile lui diabolice.
— E adevărat, a râs Gaucho cu nişte hohote groaznice şi dezgustătoare. M-am folosit de toată lumea. Am pus totul în slujba mârşăviei mele. Sunt al naibii de rău. Iar acum, gata. Mai e puțin până în zori şi am de omorât multă lume. Şi, spunând asta, a îndreptat puşca spre mine şi a apăsat pe trăgaci.

10

V>xAipă cum probabil că vă reamintiţi, la sfârşitul capitolului anterior eram pe punctul de-a primi o rafală de plumbi şi, fără îndoială, vă întrebaţi la începutul acestuia care era starea mea sufletească într-o situaţie atât de delicată, care erau gândurile mele şi care era ultimul bilanţ al aventuroasei mele existenţe. La toate acestea voi răspunde că, deoarece în trecut mă mai aflasem în împrejurări similare (din cauza capului meu prost), am avut posibilitatea să constat că aceste împrejurări nu sunt cele mai propice să te gândeşti la nerozii şi nici s-o iei razna. Fireşte că în toate aceste cazuri, în ceea ce mă priveşte, rezultatul final nu a fost niciodată cel previzibil (de a muri), spiritul rămânând astfel suspendat între spaimă şi filozofie. Clarific acest punct ca să nu par sceptic, fiindcă ştim cu toţii până la ce punct se poate împărţi o clipă în alte clipe mai mici, că în fiecare dintre ele încap mii de idei, amintiri şi emoţii. Singurul lucru pe care îl pot garanta este că niciodată, nici măcar în situaţiile cele mai critice, nu am văzut, aşa cum se povesteşte, trecându-mi prin faţa ochilor toată viaţa ca într-un film, iar asta e totuşi o mare uşurare, pentru că şi aşa e destul de nasol să mori, nu mai e cazul ca pe deasupra să mori privind un film spaniol. Şi cu speranţa că nu am înşelat aşteptările nimănui cu această digresiune, revin la povestirea reală a faptelor, exact din punctul în care am lăsat-o.

Prin urmare, după ce perversul de Gaucho a apăsat, cum spuneam, pe trăgaciul puştii, aceasta a scos o rafală

de proiectile, multe dintre care m-ar fi lovit în plin şi cu cele mai funeste consecințe, dacă tocmai în acel moment nu ar fi răsunat în vilă un răcnet teribil şi un vacarm de lemne şi farfurii sparte, iar o făptură enormă nu s-ar fi aruncat asupra lui Gaucho, schimbând traiectoria gloanțelor, prin urmare, şi pe cea a destinului meu.
Fără să mai stau ca să verific pricina neaşteptatei salvări, m-am aruncat pe jos. Bine am făcut, pentru că în acelaşi timp San ti a tras cu pistolul Beretta. A acționat aşa cu intenția de a coopera la exterminarea mea (şi de a obține un bacşiş) sau ca să o ia înaintea lui Agustín Taberner, alias Gaucho, în ale cărui planuri intra, după cum tocmai declarase, şi moartea lui Santi, n-o să aflăm niciodată, pentru că Reinona a sesizat intențiile lui Santi şi pericolul căruia i se expusese Agustín Taberner, alias Gaucho, şi, dornică să se pună mereu (ca o proastă) de partea acelui bărbat rău, şi-a descărcat Walter-ul asupra lui Santi. E la fel de posibil ca, după atâția ani de orbire, Reinona să fi înțeles incoerența comportamentului ei şi, motivată de un resentiment subit sau de o dorință logică de dreptate, să fi dorit într-adevăr să-l omoare pe Agustín Taberner, alias Gaucho, iar nu pe Santi, împotriva căruia nu avea nimic. Oricum ar fi stat lucrurile, împuşcătura ei a fost foarte mult deviată, pentru că mai înainte a tras Ivet Pardalot cu Remington-ul, fie spre Gaucho, fie spre Santi, fie spre mine, dar țintind atât de prost încât a atins-o pe Reinona (pe care poate că, de fapt, o ţintea), după care împuşcătura acesteia l-a lovit pe domnul avocat Miscosillas, care a căzut întâi peste domnul primar şi apoi, pentru că acesta scăpase de el cu un şut, peste mine, exact când încercam să mă ridic ca să ies târâş din acel salon blestemat, devenit un fel de câmp de luptă ca la Agramante şi o împurpurată revărsare a zorilor.
Strivit sub greutatea avocatului, am reuşit totuşi să văd cum Arderiu se arunca deasupra corpului însângerat al

Reinonei, evalua (din priviri) gravitatea stării ei şi, culegând de pe jos Walter-ul pe care ea îl lăsase să cadă, i-a verificat țeava şi a apăsat pe trăgaci ca să vadă dacă mai era muniție în încărcător, iar prin acest procedeu şi-a zburat o jumătate din ureche, apoi a tras asupra lui Ivet Pardalot cu atâta abilitate încât a nimerit-o întâi pe ea, apoi pe domnul primar, care încerca în zadar să deschidă fereastra şi să fugă pe acolo. In acelaşi timp a tras şi Santi asupra lui Arderiu şi a răsunat din nou puşca lui Gaucho. Arderiu a răspuns la atac şi o vreme a fost foc de voie. După aceea au încetat pocniturile, iar vila a căzut într-o linişte sinistră. Impetuozitatea, neîndemânarea şi neşansa adversarilor au provocat daune şi mobilierului. Dulapul devenise de nefolosit, la fel şi tapiseria canapelei. Cei patru pereți aveau găuri nenumărate, însă asta era cel mai puțin grav, pentru că de mulți ani întreaga vilă cerşea în gura mare măcar o mână de zugrăveală. Lustra de pe tavan era neatinsă, dar întrerupătorul fusese pulverizat şi nu era lumină. Aerul de respirat era un nor de pulbere înțepător şi dens. Am încercat să mă ridic şi n-am putut; am încercat să mă desprind de domnul avocat Miscosillas şi nu am reuşit. Bietul om, cu ultimele lui puteri, îşi împletise picioarele cu ale mele şi brațele mele cu ale lui, iar lucrul cu adevărat straniu era că-şi închisese nasturii hainei cu butonierele hainei mele. Era un avocat corpolent: nu mă lăsa să mă mişc şi mă sufoca. Cu tot aerul din plămâni am întrebat încet:
— A mai rămas cineva în viață?
— Eu, a răspuns o voce slabă lângă mine.
Şi imediat a adăugat:
— Insă pe jumătate.
— Magnolio! am exclamat, recunoscându-i vocea, cum dracu' ați ajuns aici? Eu credeam că v-ați întors la Barcelona acum câteva ore.

— Nu, domnule, a şoptit el, m-am prefăcut că plec, însă n-am plecat. Doream să mă asigur că n-o să vi se întâmple nimic rău. In tot acest timp am stat în grădină, sub fereastră, ascultând prin obloanele cu lamele reglabile. Aceste obloane cu lamele reglabile nu se potrivesc bine niciodată. Când l-am auzit pe domnul Gaucho expunându-şi planurile, mi-am dat seama de riscul la care erați expus şi am hotărât să trec la acțiune. Am intrat dărâmând uşa din spate, cea de la bucătărie. Lemnul acelei uşi este mâncat de cari, iar balamalele, tot ale acelei uşi, ruginite, motiv pentru care a cedat la prima împinsătură. Noroc cu asta, pentru că dacă aş mai fi întârziat o secundă, nu ați mai 11 contat.
S-a oprit să-şi tragă sufletul, a scos un geamăt şi a adăugat:
— Bineînțeles că acum cel care nu mai contează sunt eu.
— Sunteți rănit? l-am întrebat.
— Rănit este un termen optimist, a răspuns Magnolio. Sunt pe punctul de a cânta prohodul în limba mea indigenă.
— Nu vorbiți prostii, am replicat, imediat ce reuşesc să mă desprind de domnul avocat Miscosillas şi să ies de aici, chem o ambulanță, o să vă facă două injecții, iar poimâine o să fiți ca nou.
— Nu, a răspuns Magnolio, lăsați. Nu sunt asigurat nicăieri şi oricum e prea târziu. N-ar fi trebuit să plec niciodată din satul meu. Am vrut să-mi clădesc un viitor şi acum uite unde am ajuns: sângerez într-o vilă la două mii de kilometri de casă.
— De ce ați făcut-o? l-am întrebat. Vreau să spun, de ce v-ați riscat viața pentru a o salva pe a mea?
— Aşa trebuia, a şoptit Magnolio cu greutate. O să vedeți chiar dumneavoastră. Nu-mi mulțumiți. Doar să-i

spuneți Raimunclitei că povestea noastră era serioasă. Sunt destui neruşinați împrăştiați prin grădina Domnului. Eu sunt unul dintre ei. Dar nu cu Raimundita. Să-i spuneți exact aşa.

După această emoționantă însărcinare n-a mai spus nimic, nici măcar ca răspuns la încurajările mele insistente. Până la urmă, a trebuit să mă dau bătut în fața evidenței. Eram singur şi imobilizat de greutatea unui avocat mort în salonul unei vile părăsite. Nu puteam spera că o să-mi vină cineva în ajutor ca să mă elibereze mai devreme de sezonul turistic, când mirosul ar fi putut atrage atenția unui trecător. Bineînțeles că până atunci eu aveam să fiu mort de inaniție şi-mi voi fi adăugat propria duhoare la a celorlalți. Perspectiva nu era strălucită, dar noaptea fusese cea mai agitată dintr-o serie de nopți agitate, aşa că am închis ochii şi am adormit pe loc.

M-am trezit simțindu-mă atins şi am auzit lângă mine o voce gravă spunând:

— Mai e unul aici care încă respiră.

Cineva a apropiat o torță. Lumina mi-a permis să văd două fețe negre ca gudronul care se aplecau deasupra mea, schimbând între ele priviri întrebătoare. In una dintre acele fețe am recunoscut-o pe cea a domnului Mandanga, gestionarul de la Meson Mandanga. Şi el m-a recunoscut şi a zis:

— Pot să ştiu de-a ce dracu' v-ați jucat? Asta-i măcel în toată regula.

— Au murit toți? l-am întrebat.

— Nu. Dumneavoastră continuați să trăiți şi, după câte se pare, sunteți nevătămat, a răspuns domnul Mandanga. Şi domnul primar şi-a salvat pielea. Glonțul i-a intrat prin cur şi i-a ieşit prin gură. După cum se vede, l-au prins în racursi. Dar se pare că nu are organele vitale afectate. Ceilalți au trecut pe lumea cealaltă, chiar dacă, să o spunem

pe-aia dreaptă, nici unul dintre ei nu se putea plânge de cum o ducea în asta, cu excepţia bietului Magnolio.
In timp ce vorbea, am observat că nu doar salonul era plin de negri, ci şi că alţi negri intrau şi ieşeau din salon şi mişunau prin vilă. Unii dintre ei îşi luminau drumul cu torţe. Alţii aveau în mâini cuţite, sape şi furci. Se auzeau paşi la etaj. Ca şi cum ar fi putut să-mi citească gândurile, domnul Mandanga m-a lămurit în legătură cu cele întâmplate.
Văzând sau după ce văzuseră clienţii de la Mesón Mandanga că orele treceau şi că Magnolio nu se întorcea, şi cum a sări unul în ajutorul celuilalt în caz de nevoie reprezenta un principiu de nezdruncinat, au hotărât să plece în căutarea lui şi, dacă l-ar fi găsit, în ajutorul colegului lor, motiv pentru care şi-au luat uneltele de câmp pe care le aveau acum în mână. Chiar dacă Magnolio, atunci când ieşise din bar nu spusese unde se ducea, domnul Mandanga şi soţia lui şi-au amintit că el menţionase în timpul conversaţiei pe care o avusese cu mine numele de Castelldefels, o localitate limitrofă, chiar dacă neexplorată până în acel moment de nici unul dintre ei, astfel că în acea direcţie s-au îndreptat cu camionul de cărat legume al unuia dintre cei prezenţi, care, în calitatea lui de transportator, cunoştea drumul către Mercabarna ca-n palmă, care era albă, aşa cum este întotdeauna palma negrilor, chiar şi a celor mai închişi la culoare, fără ca nimeni până astăzi să-mi fi putut explica această ciudăţenie, de ce din cele mai vechi timpuri (zece milioane de ani sau mai mult) negrii şi-au expus la soare această parte a corpului şi nu altele, pe care probabil că le ţineau ascunse cu pudoare, fără a deveni din această cauză negre, ba chiar foarte negre. Insă, cu acel prilej, nu s-a pus pe tapet această interesantă enigmă, pentru că atenţia noastră trebuia îndreptată spre alte probleme mult mai importante, prima dintre acestea fiind aceea de

a-i permite domnului Mandanga să-şi termine povestirea, lucru pe care l-a făcut spunând că, odată ajunşi la Castell-defels, au coborât toți din camion şi, după ce şi-au luminat calea cu torțele şi şi-au înşfăcat uneltele, s-au apucat să scotocească zona stradă cu stradă şi casă cu casă.
— Spre norocul nostru, a spus domnul Mandanga cu finețe, nu ne-am întâlnit cu nimeni, căci dacă ne-ar vedea cineva, ar face imediat pe el.
Umblau de mult aşa, căutându-l pe Magnolio, şi erau gata să renunțe, când au auzit în depărtare împuşcături persistente. Şi-au dublat forțele şi, conduşi de pigmeul Facundo, un bărbat mic de statură dar cu un miros foarte ascuțit şi un poet excelent, au găsit imediat vila noastră, iar acolo scena descrisă.
Odată încheiată această istorisire, i-am povestit eu cele întâmplate. Intre timp, îl luaseră de pe mine pe domnul avocat (acum eliberat din funcție) Miscosillas şi am reuşit să mă ridic în picioare şi să trec în revistă tristele victime ale smintelii lui şi a altora. După ce am făcut asta, l-am întrebat pe domnul Mandanga ce avea de gând să facă, crezând că îmi va răspunde că va anunța politia despre întâmplarea macabră, dar el, ridicând din umerii masivi până când şi-a acoperit obrajii cu ei, a răspuns:
— Faceți cum vă place, pentru că noi ceilalți o să procedăm conform modului nostru loial de a şti şi de a înțelege.
După care a scos din buzunar o trestie cam de o palmă şijumătate lungime, găurită la ambele capete şi, la fel, de-a lungul ei, iar după ce a dus-o la buze şi a acoperit câteva dintre orificiile laterale, a folosit acest instrument ca pe un flaut cu ajutorul căruia şi-a chemat oastea în salon.
— E totul pregătit? a întrebat el.
— Da, şefule, a răspuns unul. Eu îmi iau o somieră, o saltea, o pernă şi lenjerie de pat.

— Iar eu, a spus un altul, un set complet format din şase farfurii late, şase farfurii adânci, şase castroane, douăsprezece pahare de cristal şi un coş de pâine.
— Iar eu, a adăugat un al treilea, spălătorul de vase, care o să-mi vină de minune.
—- Iar eu scaunul cu rotile, a stabilit un al patrulea, pentru soacra mea.
Domnul Mandanga a notat toate acestea într-un carnet pe care apoi l-a băgat în buzunar şi a spus:
— Atunci, să continuăm cu felinarele.
—Auziţi, şefule, a adăugat cu respect unul dintre membrii bandei, ce-ar fi dacă am rămâne în vilă? La urma urmei, dacă proprietara legitimă a murit fără să lase moştenitori, nu are proprietar, iar nouă ne-ar putea folosi drept centru civic.
— Sau să înfiinţăm aici o creşă pentru copiii noştri, a propus un altul.
— Nimic, nimic, a replicat domnul Mandanga pe un ton definitiv. N-ar fi decât o sursă de încurcături şi de cheltuieli şi, la urma urmei, la ce ne-ar folosi o vilă distrusă? încărcaţi camionul şi aduceţi benzină.
Au făcut aşa cum a spus domnul Mandanga şi, când camionul a fost plin cu vârf de mobilă şi lucruri vechi, m-au invitat să urc şi să-mi caut un loc printre obiectele adunate. Lângă mine l-au aşezat pe domnul primar. între timp, domnul Mandanga a străbătut cele două etaje ale vilei, stropind podeaua şi pereţii cu benzină. Imediat după aceea, au aruncat torţele pe uşi şi ferestre, s-au urcat toţi în camion, iar acesta a demarat cu viteza pe care i-o permitea încărcătura. Când am intrat pe autostrada Castelldefels, mi-am întors privirea şi am văzut o lumină puternică şi o coloană groasă de fum ridicându-se peste conturul pinilor şi al caselor. Domnul Mandanga, care stătea ghemuit lângă mine, m-a bătut pe spate şi a şoptit:

— Crede-mă, era cea mai bună soluție sau, dacă nu, cea mai simplă.

*

La ora obişnuită am deschis coaforul clientelei, mai degrabă cu punctualitate decât cu plăcere, pentru că întâmplările petrecute în orele anterioare îmi lăsaseră o senzație de nelinişte şi o oboseală fizică pe care nu le puteam atribui doar sechelelor unei nopți proaste. Nici măcar sentimentul de responsabilitate, orgoliul de a fi un bun cetățean, vioiciunea şi nervozitatea pe care le simțeam întotdeauna la începutul fiecărei zile, sau îmbrăcatul halatului alb, gata să satisfac o clientelă numeroasă, nu m-au însuflețit cum se întâmplase în alte rânduri.

La prânz şi după ce i-am repetat de mai multe ori ospătarului de la barul de peste drum să îmi pregătească un sendviş cu calamar şi ceapă, m-am dus să răsfoiesc presa (fără să fi mâncat) la chioşcul domnului Mariano. LJn articol concis relata despre incendiul care în dimineața aceea distrusese în totalitate o vilă veche şi nelocuită aflată în zona rezidențială Castelldefels. Neobişnuit s-a dovedit, continua articolul, că pompierii au găsit printre ruinele vilei cadavrele calcinate a şase persoane, a căror identificare era imposibil de realizat. Probabil, conchidea autorul textului, era vorba de nişte emigranți ilegali care aparțineau rasei negre, pe care un vecin a spus că îi văzuse vagabondând prin apropierea vilei cu puțin timp înainte de incendiu, având asupra lor torțe şi arme periculoase şi dând semne de vandalism.

După-amiază m-am ocupat de doi bătrâni care de peste treizeci de ani împărțeau o perucă şi care, de curând, fără nici un motiv clar, hotărâseră să o împartă în două părți egale şi să nu-şi mai vorbească. Această treabă, care în

împrejurări normale m-ar fi entuziasmat, m-a cufundat într-o melancolie inexplicabilă.
Puţin înainte de închidere, s-a oprit în faţa coaforului o furgonetă de aprovizionare din care a coborât un individ care a scos din partea din spate a vehiculului o cutie de carton enormă şi a intrat cu ea în local. Odată ajuns acolo, fără să acorde nici o atenţie salutărilor mele atente şi întrebărilor mele cuviincioase, s-a apucat să deschidă cutia şi a scos un superb uscător de păr cu picior şi o cască adaptabilă, de o foarte frumoasă culoare roşu metalizat. Se pregătea să o bage în priză şi să-mi explice primele noţiuni şi modul în care funcţionează, când l-am întrerupt pentru a-i mulţumi pentru prezenţă şi intenţia lui şi pentru a-l lămuri în legătură cu posibilităţile mele, fiindcă, deşi aveam nevoie cu disperare de un uscător nou, nu aveam nici de unde să plătesc acel aparat minunat şi, cu toată sinceritatea, nici cele mai optimiste previziuni nu-mi permiteau să-l cumpăr în rate. Dar individul m-a oprit, spunând că nu venise să îmi ofere acel uscător, ci să-l lase acolo, pentru că uscătorul fusese cumpărat şi plătit în întregime, inclusiv cheltuielile de transport, instalarea, asigurarea obligatorie, întreţinerea şi TVA-ul. Văzându-mă nedumerit, în urma rugăminţilor mele, a fost de acord să-mi dezvăluie că în după-amiaza anterioară venise la magazin un bărbat cu o statură impozantă şi cu tenul închis care, după ce a cerut mai multe sfaturi, a ales acel model, i-a lăsat datele coaforului unde trebuia predat şi a plătit factura pe loc, în numerar şi fără să comenteze. Vânzătorul, a continuat individul (care din întâmplare era şi vânzătorul), s-a interesat discret despre motivele şi intenţiile cumpărării, nu pentru că nu ar fi avut încredere într-un negru îmbrăcat în şofer, ci pentru că nu avea încredere în nimeni şi mai ales în specimenele de altă rasă, iar atunci, a continuat vânzătorul, cumpărătorul i-a povestit că, după

mai mulți ani în care fusese un neserios, se hotărâse să-și facă ordine în viață, să se însoare cu o fată pe care tocmai o cunoscuse și să lucreze ca asociat al unui coafez pe care de asemenea de-abia îl cunoscuse. După câte se pare, mi-a spus vânzătorul, străbunii cumpărătorului, acolo în Africa ecuatorială, probabil că nu fuseseră doar niște războinici curajoși, ci fuseseră toți coafezi, și de aceea, cunoscându-mă pe mine, simțise în străfundurile ființei lui chemarea ancestrală a acelei nobile munci. Și tocmai pentru a fi acceptat ca asociat în societate, a continuat să-i explice cumpărătorul vânzătorului, cumpăra acel uscător, pe care își propunea să-l prezinte drept aport la capitalul fix. Acest aport, a adăugat imediat cumpărătorul, nu l-ar fi putut prezenta dacă întâmplarea nu i-ar fi permis cumpărătorului să obțină o sumă mare dintr-o singură lovitură, chiar dacă pentru asta fusese nevoit să participe la răpirea unui invalid de la o reședință din Vilassar.

După ce mi-a dat aceste explicații și m-a pus să semnez formularul de rigoare, individul a plecat, lăsând în coafor uscătorul instalat, iar pe mine încurcat și uluit.

A doua zi, la prânz, s-a oprit în fața coaforului o mașină oficială și din ea a coborât domnul primar, care m-a salutat cu obișnuita lui amabilitate.

— Am profitat de ziua liberă, mi-a spus el, pentru avă face o vizită de curtoazie. Aș fi făcut-o ieri, însă a trebuit să particip la mitingul de închidere a campaniei. A fost colosal, prietene, cu adevărat colosal. Păcat că nu ați venit să mă auziți. Păcat că nu a venit nimeni să mă audă. In fine, nu contează. Mâine sunt alegerile; iar astăzi, ziua de gândire. Cum eu nu gândesc niciodată, pentru mine e zi de odihnă. In după-amiaza asta mă duc la circ. Dar înainte am vrut să trec să vă vizitez. Vă întrebați, probabil, de ce. Vă spun imediat. Nu știu dacă vă amintiți că ieri-noapte, într-o vilă din Castelldefels, s-a produs o ușoară altercație.

Nimic neobişnuit: un schimb de focuri reprezintă un schimb de impresii cu ajutorul altor mijloace, aşa cum spunea Platon. Problema e că, dintr-o neînțelegere, eram şi eu acolo. Nu în dialogurile lui Platon, ci în vila din Castelldefels. Am uitat însă ce s-a întâmplat. Dar dumneavoastră?

— Şi eu la fel, domnule primar, am răspuns fără ezitare.

— Vă rog, nu-mi spuneți aşa. Totul depinde de rezultatele de mâine. Poporul are ultimul cuvânt. Până atunci, sunt doar un umil candidat, un simplu, modest, ridicol şi abject cetățean, ca toți ceilalți. In ceea ce vă priveşte, dacă memoria nu mă înşală, nu v-am mai văzut niciodată până acum. Nici dumneavoastră pe mine. Aveți un coafor foarte drăguț. Foarte drăguț indeed. Bineînțeles că pot fi aduse îmbunătățiri. Un uscător electric poate că nu v-ar prinde rău. Cel de-aici pare foarte vechi.

— E nou-nouț, domnule primar, şi nu mai am nevoie de nimic în plus.

— Bine, bine, a spus domnul primar, aşa îmi place. Catalanii din piatră scot o pâine tare ca piatra, nu? Bine, bine. Presupun că sunteți la zi cu taxele şi impozitele. Insă dacă vin să vă deranjeze pentru vreo încasare, ştiți, dați-mi un telefon scurt. Primăria se află în Piaza Santjuame, douăzeci şi patru de ore pe zi.

*

Seara, la intrarea de jos a casei mele, mă aştepta o pereche cunoscută. I-am invitat să urce în apartament şi mi-au spus că nu aveau mandat judecătoresc pentru a începe să controleze locuința, dar dacă eu, exercitându-mi drepturile constituționale, mă hotărâm să mă acuz ca un imbecil, treaba mea. Odată ajunşi în apartamentul meu, unul dintre ei mi-a spus că motivul prezenței lor era acela de a mă interoga.

— 'Ga-mi-aş, Baldiri, nu fi nasol, a rectificat celălalt, că am venit numa' să vorbim ceva cu omu'.
— Bine, a admis Baldiri, da' dacă porcu' se toarnă singur, l-am umflat.
După ce am acceptat aceste condiții, mi-au arătat o poză a lui Ivet în chiloți şi sutien. în realitate, era vorba de o pagină de publicitate smulsă dintr-o revistă pentru femei. Pentru că textul care însoțea fotografia era în engleză, am dedus că aceasta corespundea perioadei în care Ivet lucrase ca model la New York. M-au întrebat dacă o cunosc pe fata din fotografie şi le-am răspuns că da. M-au întrebat dacă ştiu unde locuieşte acum. I-am întrebat la rândul meu de ce doreau să ştie adresa lui Ivet şi mi-au povestit că în noaptea precedentă, profitând de lipsa familiei Arderiu, care plecase într-o călătorie lungă, cineva a intrat în vila acestei familii (domnul Arderiu şi doamna Arderiu) şi a luat bijuteriile doamnei Arderiu, foarte cunoscută în cercurile sociale sub numele de Reinona.
— Nu reuşesc să înțeleg, am spus eu, ce legătură poate fi între furtul despre care tocmai mi-ați povestit şi fata din fotografie.
— Asta o să hotărască domnul judecător atunci când o să-i predăm fata, a răspuns Baldiri.
— Cătuşată, înlegată şi cu-arma-n coaste, a adăugat colegul lui.
— Mă tem, domnilor, că acest lucru n-o să aibă loc, am spus eu. Bănuielile dumneavoastră sunt complet greşite. Domnişoara în cauză a murit acum două nopți într-un incendiu care a avut loc în Castelldefels. Chiar eu am fost martor la această întâmplare şi sunt dispus nu doar să depun mărturie în fața judecătorului, ci să cer să fie citat şi domnul primar, care, în noaptea cu pricina, se afla şi el...
Cei doi agenți mi-au spus la unison că le-a fost foarte utilă colaborarea mea, că dădeau credit cuvintelor mele

şi că nu doreau să-mi mai provoace nici un fel de deranj suplimentar. In plus, au adăugat ei, se grăbeau foarte tare. Le-am cerut fotografia, mi-au dat-o adăugând că mai au destule copii şi au plecat fără să mai adauge nimic.

*

După această întâlnire au trecut câteva zile fără să se petreacă nimic deosebit care să strice dinamica monotonie a relaxantei mele munci. Apoi, într-o joi după-amiază, când mă cufundasem în studierea manualului de instrucțiuni al uscătorului electric, a intrat în coafor o fată căreia, din cauza luminii reduse, nu i-am putut întrezări decât fața frumoasă. Am închis manualul de instrucțiuni, l-am băgat într-un sertar şi am început să dau la o parte învelitoarea de plastic care proteja uscătorul de praf, umezeală, paraziti şi de orice alt element care ar fi putut să-l strice înainte de termen, însă ea m-a oprit spunând:

— Am venit doar să stau de vorbă cu dumneavoastră. Sunt Raimundita, vă amintiți de mine?

— O, Raimundita, iartă-mă, am spus, pe moment nu te-am recunoscut. Ce te aduce aici?

întrebarea era inutilă, pentru că ştiam foarte bine ce avea să mă întrebe. în orice caz, am lăsat-o să-şi formuleze întrebarea, după care i-am răspuns că nici eu nu-l mai văzusem pe Magnolio şi că nici nu speram să-l mai văd, pentru că nişte prieteni comuni mă informaseră că se întorsese la el în țară cu banii pe care îi primise de la domnul avocat Miscosillas. Cu banii aceia, îmi spuseseră, se gândise să se stabilească în satul lui şi să se însoare cu logodnica lui din copilărie. Auzind toate acestea, o tulburare subită a întunecat fața frumoasă a Raimunditei, iar ochii i s-au umezit. Prevăzând o scenă, m-am grăbit să adaug:

— Să nu te mire faptul că a plecat, aşa cum se spune de obicei, a la francoise. Tipii ăştia, se ştie, aşa sunt. Vin să câştige bani şi să se simtă bine, dar nici nu se integrează, nici nu se adaptează, nici nu-l citesc pe Josep Pla, absolut nimic. Nerecunoştinţa, incultură şi apoi nu te-am văzut, nu te cunosc.

Raimundita şi-a şters ochii cu dosul palmei, a ridicat din umeri şi a spus că la urma urmei se bucură că s-a terminat aşa o poveste compromiţătoare, pe care ea o începuse fără nici cel mai mic interes, doar ca să-i mai treacă timpul şi până la urmă ca să-l facă gelos pe majordom, care de fapt îi plăcea şi cu care, mai devreme sau mai târziu, avea să se mărite. Am felicitat-o pentru hotărârea ei şi ne-am luat rămas-bun cu mare însufleţire, nu înainte de a ne promite că o să ne sunăm ca să ieşim să mâncăm nişte copichuelas şi să ne amuzăm uitându-ne la peştii coloraţi.

Bineînţeles, nu am mai revăzut-o pe Raimundita şi nici o altă persoană care are legătură cu acest interesant şi ciudat caz, la al cărui sfârşit am ajuns. Doar o singură dată, pe lajumătatea lui decembrie, când într-o după-amiază mă întorceam în apartamentul meu, după ora de închidere a coaforului, am găsit un plic agăţat de uşă Dumnezeu ştie cu ce. Era o scrisoare care îmi era adresată, pe care poştaşul nu se ostenise s-o arunce la gunoi, cum făcea de obicei cu toată corespondenţa mea (cu o maliţie arbitrară), fără îndoială datorită apropierii sărbătorilor de Crăciun şi în speranţa iluzorie a unei gratificaţii. Am intrat în apartament, am aprins lumina şi am examinat timbrul şi plicul. Nu era trecut expeditorul, dar ştampila arăta că fusese trimis din New York, numit, de asemenea, oraşul zgârie-ncerilor datorită înălţimii clădirilor sale. Am deschis plicul cu degete tremurătoare şi am citit cele ce urmează:

A trecut mult timp de când ar fi trebuit să îți scriu ca să îți mulțumesc pentru bunăvoință şi în special pentru că ai spus poliției că am murit în noaptea aceea la vila din Castelldefels, deşi ştiai că nu era adevărat, pentru că mă văzuseşi ieşind în patru labe din salon când a început rafala. Sper că asta nu ți-a cauzat probleme nici cu poliția şi nici cu altcineva.
Insă nu îți scriu doar ca să îți mulțumesc. Aş dori, de asemenea, să-ți spun şi altceva. In noaptea aceea, la vilă, am lăsat să se înțeleagă că am acceptat acuzațiile pe care vechea mea colegă de şcoală Ivet Pardalol a avut neobrăzarea să k arunce sau să le verse asupra persoanei, comportamentului şi trecutului meu. Dacă nu i-am răspuns aşa cum ar fi meritat, a fost parțial pentru că cineva, luat prin surprindere, nu poale fi niciodată sigur că nu a comis toate lucrurile rele de care este acuzat, iar parțial pentru că nu era cazul să contrazic o asemenea bestie atunci când viața tatălui meu, a, mamei mele, chiar viața mea şi a celorlalți era în joc. Vreau să ştii însă că ceea ce a spus despre mine nu era adevărat. Sau că nu era întru totul adevărat, cu condiția să spunem lucrurile, aşa cum sunt. La New York lucrurile nu mi-au mers prost. Nici bine. Ca prezentatoare de lenjerie intimă poți supraviețui, cu mici urcuşuri, şi coborâşuri, însă nu foarte rău, pentru că din când în când îmi rămâneau câțiva dolari ca să-mi satisfac câte un capriciu: îmbrăcăminte scumpă, o călătorie în Caraibe sau droguri. Niciodată nu am exercitat prostituția, în sensul că niciodată nu am luat bani în schimbul favorurilor mele date unei persoane fizice sau juridice, chiar dacă mereu am făcut în aşa fel încât plăcerea lor să nu rămână neplătită. In ceea ce priveşte faptul că sunt sau am fost dependentă de droguri, asta e treaba mea, a rudelor mele şi cel mult a societății în general, dar în nici un caz nu o privea pe bestia, de Ivet Pardalot, care nu ştia nimic despre mine şi care dorea doar să-şi justifice existența stupidă de bestie, prezentând-o pe a mea după bunul ei f)lac şi în avantajul ei. îmi pare, rău, gagico: chiar dacă nu am triumfal ca altele, nu sunt o metaforă a nimicului, iar în rest fiecare cu problemele lui. îți spun toate acestea pentru că nu vreau să-ți formezi o părere greşită despre mine, nici bună, nici rea. Bineînțeles, eşti liber să îți formezi ce părere vrei. Pentru mine era important să îți explic ceea ce tocmai ți-am explicat. Ştiu că nu ai avut niciodată

încredere în mine şi ai destule motive. Este adevărat că te-am băgat în încurcătura cu furtul înadins şi pentru bani. Dar apoi mi-am schimbat atitudinea. Tu nu ai observat. In noaptea în care am venit în apartamentul tău sub pretextul că mă urmărea un bărbat, te-am minţit: nu mă urmărea nimeni. In realitate venisem să petrec noaptea cu tine. Acolo ar fi putut începe ceva între noi doi, dacă nu le-ai fi implicat în rezolvarea cazului. Cu siguranţă ai făcut bine. Tu ai viaţa ta organizată, iar eu sunt un nimic.
După cum vezi, m-am întors la Nerv York, de unde nu arfi trebuit să plec niciodată şi unde de dala aceasta sper să obţin o muncă stabilă în scurt timp, sau cel puţin înainte de a mi se termina bijuteriile defunctei mele mame, datorită cărora am putut trăi până acum fără să fac compromisuri. Duc o viată ordonată şi liniştită. Dacă la un moment dat am luat droguri, a fost pentru că mă simţeam foarte singură. Acum sunt la fel, dar nu e acelaşi lucru. Faptul că am rămas orfană de tată şi de mamă într-o singură noapte mi-a provocat o mare uşurare. Pentru prima oară sunt stăpână pe faptele mele şi nu doar răspunzătoare pentru consecinţele lor. Sper că şi tu ai avut de profitai în urma experienţelor pe care le-am trăit împreunaşi că îţi merge foarte bine cu coaforul. New York-ul arată mai bine ca altădată, mai ales acum, de sărbători. Ţi-ar plăcea vitrinele de la Sacks.
Cu afecţiune,
Ivet
Am auzit un zgomot în spatele meu şi aproape că mi-a stat inima în loc. Nu ştiu cine mi-am imaginat că ar putea să fie. In realitate, era vecina mea, Purines. Grăbit să citesc scrisoarea, lăsasem uşa apartamentului deschisă larg, iar Purines m-a surprins cufundat în lectură, când s-a întors de la supermarket îmbrăcată în Moş Crăciun. Crăciunul bătea la uşă, iar clienţii ei nu puteau scăpa de sub influenţa acestor sărbători tradiţionale. Ea personal ar fi preferat să se îmbrace în păstorel sau în oiţă, sau să întruchipeze Buna Vestire, ori alt episod din tradiţionalul nostru aran-jament de Crăciun, dar cel care plătea comanda, şi aici,

prii/n liili
şi în Bethlehem, şi peste tot, iar dacii loi Ic |ilAicn
costumeze în ren şi să tragă de o sanie încăn ulA i II |.......
n-aveau decât, mi-a zis ea ritos. După acera .1 iimi rut pi |n
plasele grele, şi-a dat jos căciula şi a spus:
— Când am ieşit, am văzut plicul prins < le 1 i.ş.i t .1 H« 11
soare din SUA. Veşti bune?
— O, da, foarte bune, am răspuns, împăturind Ni 1 Ini i l
rea şi punând-o în buzunar.
Purines s-a uitat lung la mine, a ridicat de jos pungile
de plastic şi a spus:
— Auzi, sărbătorile astea sunt o pacoste: clienții nu suni
la muncă, iar străzile sunt aglomerate. Aşa că m-am gândit
să mă duc câteva zile într-un hotel mic pe care mi l-a re-
comandat cineva, curat, ieftin şi restul. M-am gândit că,
dacă te încumeți, am putea să mergem împreună. Dacă
n-ai fost la Benidorm, o să-ți placă. O schimbare de aer
ți-ar pica tare bine... iar eu sunt foarte tăcută şi nu fac fițe.
Fără să îmi dea timp să găsesc un răspuns acceptabil
la propunerea ei, a adăugat:
— Ea n-o să se întoarcă. Şi chiar dacă o s-o facă, n-o să
te anunțe.
— Ştiu asta, Purines, am spus, dar chiar şi aşa...
— Atunci, a oftat Purines, nu fi prost şi du-te s-o cauți.
— La New York? Nu vorbi prostii. Nu ştiu nici măcar
pe unde e. Iar în cazul în care m-aş duce, ce aş face acolo?
— Ai munci. O prietenă care a fost o săptămână în-
treagă cu totul plătit mi-a povestit că în America este apre-
ciată şi răsplătită inițiativa privată, nu ca aici. Crede-mă,
dacă nu o faci, eşti un idiot. Iar dacă accepți propunerea
mea şi mergi cu mine, eşti idiot şi nesuferit.
Purines avea dreptate: deşi coaforul mergea mai bine
(în termeni comparativi) datorită noului uscător electric
şi pentru că sărbătorile puteau presupune o serioasă ori
măcar o uşoară creştere (temporară) a activității, entuzias-

mul inițial părea că mă părăsise. Mi-am propus să-mi acord puțin timp de gândire şi să nu iau nici o hotărâre până la sfârşitul anului.
*
într-o după-amiază, la scurt timp după scena descrisă în paragrafele anterioare, a intrat în coafor un individ ciudat. Părul dezordonat şi barba deasă ar' fi făcut din el un client minunat, dacă nu ar fi fost zdrențăros şi desculț, iar cerşitul pe străzi nu ar fi indicat puterea lui scăzută de cumpărare. Era Ziua Inocenților şi trăgea o sanie de Rufos. I-am spus că nu puteam să-i dau nimic şi că, dacă aş fi avut cum să-i dau ceva, tot nu i-aş fi dat, ca să nu încurajez cerşetoria, la care el a răspuns foarte demn:
— Domnule, eu nu sunt cerşetor. Dacă cer de pomană, este pentru că am nevoie. Adevărata mea activitate este aceea de stea de cinema. Sunt Robert Taylor. Din nefericire, există un nebun pe care îl cheamă Cahuto, care crede că el este eu şi-i înşală pe marii producători de la Hollywood.
După ce a rostit asta, un curent de aer i-a dat deoparte lațele şi l-am recunoscut imediat.
— Cahuto, de multă vreme nu mai ştiu nimic de tine! am exclamat, aruncându-mi brațele după gâtul lui şi retrăgându-le imediat. Ultima oară când ne-am văzut a fost pe o autostradă, în aceeaşi zi în care ne-au dat afară de la balamuc, îți aminteşti? Te-am lăsat lipit de macadam. Ce-ai mai făcut?
— După cum vezi, a răspuns Cahuto, dând din umeri. Pe post de Robert Taylor nu pot să mă plâng. Dar în calitate de Cahuto îmi merge slăbuț. Dar tu?
— Pe-aici, făcând pe coafezul, am spus. Societatea este a cumnatului meu, dar o duc eu.

peripețiile coafez ului
— Mamăăă, a spus Canuto, asta numesc eu prospe-
ritate.
— Poți s-o mai zici o dată. Nu te-ai apucat iar de furat
din bănci?
— Nu, băiete, a şoptit Canuto, cu progresele tehnologiei
lucrurile au devenit foarte complicate. Ba detectoare, ba
alarme, ba geamuri blindate, ba circuite de televiziune...
Au terminat de tot meseria asta.
— Hai, nu pune la suflet, am răspuns. Toată tehnologia
asta e o păcăleală, îți spun eu. Cu cât e mai multă tehno-
logie, cu atât mai uşor trebuie să fie să dai o lovitură. Nu
trebuie decât să le descoperi rotițele. Te grăbeşti?
— Nu foarte mult.
— Atunci aşază-te aici, i-am spus, şi lasă-te pe mâinile
mele.
I-am spălat părul, i l-am scurtat, l-am ras, i-am făcut un
permanent (cu uscătorul nou) şi după ce l-am transformat
într-un dandy, mi-am pus fularul şi, chiar dacă mai erau
două ore lungi până la închidere, ne-am îndreptat la braț,
pe sub încântătoarele decorații de Crăciun, spre pizzerie,
unde mi-am propus să-l cinstesc cu o cină demnă de un
paşă şi, între timp, să-i vorbesc despre anumite proiecte
care de câteva zile se învârteau în jurul capului meu sau
prin capul meu, pentru că destul investisem în coafor iluzii,
timp şi prea mult efort, aşa că acum mă hotărâscm în sfârşit
să dau vieții mele un alt curs, iar dacă îmi schimbam şi reşe-
dința, cunoştințele lui Cahuto s-ar fi putut dovedi foarte
utile.

........^